ANNE RICE

Seria CRONICILE VAMPIRILOR

VAMPIRUL ARMAND

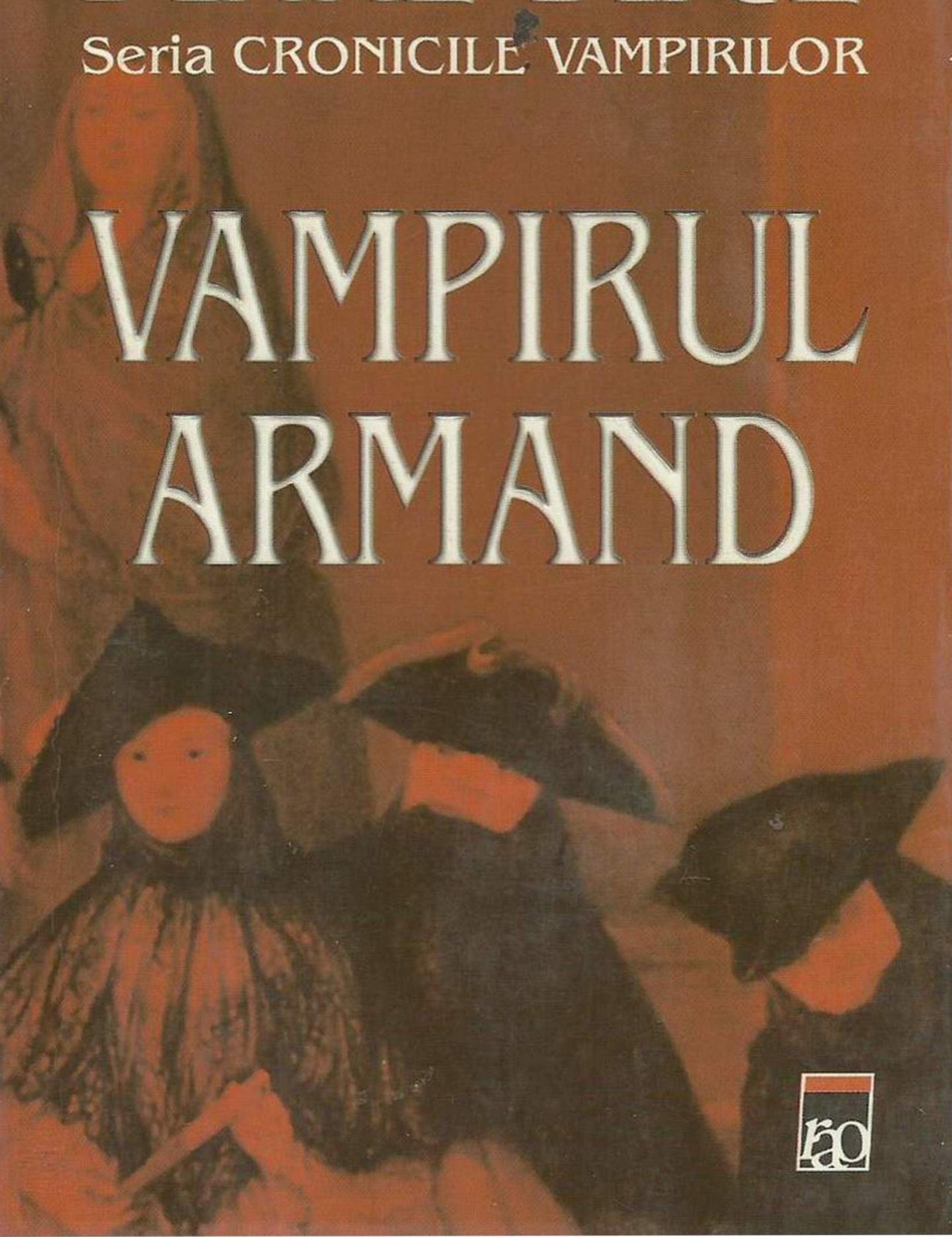

rao

Pînă acum, Armand a jucat un rol secundar
în CRONICILE VAMPIRILOR. Acum el devine
personajul principal, conducîndu-ne
din Kiev şi Bizanţ pînă în Veneţia Renaşterii,
şi din Parisul secolului al XIX-lea pînă
în New Orleansul zilelor noastre.
O poveste plină de mister şi de neaşteptate
răsturnări de situaţie, senzuală şi rafinată,
în stilul cu care Anne Rice îşi fascinează
întotdeauna admiratorii.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-617-5
9 789735 766177

„Simți noua ta libertate? Răceala pietrelor nu-ți mai rănește picioarele goale. Dacă te tai, pielea se reface imediat. Nici o creatură a nopții nu te poate răni. Boala nu te poate atinge. [...] Ești o ființă puternică și profundă? În piept, unde te ating acum cu mîna, ai o inimă, inima ta de om. [...] Cu fiecare deceniu ce trece, vei deveni mai puternic, apoi, cu fiecare secol, și vei descoperi de multe ori în lunga ta viață că puterea ta a făcut un salt extraordinar. Pune-o cu grijă la încercare și protejează-ți descoperirea. Folosește cu înțelepciune tot ce descoperi. Nu te feri de nici o putere, pentru că atitudinea asta e la fel de nesăbuită ca a oamenilor care se feresc de forța lor."

În seria

CRONICILE VAMPIRILOR

Au apărut:

INTERVIU CU UN VAMPIR
VAMPIRUL LESTAT
REGINA DAMNAŢILOR
POVESTEA HOŢULUI DE TRUPURI
DIAVOLUL MEMNOCH

În curînd:

VITTORIO, VAMPIRUL

ANNE RICE

VAMPIRUL ARMAND

CRONICILE VAMPIRILOR

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, ANNE
Vampirul Armand / Anne Rice; trad.: Franciska Dumitru, Verginica Barbu Mititelu
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2004

ISBN 973-576-617-5

821.111(73)-31=135.I

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

ANNE RICE
The Vampire Armand
© 1998 by Anne O'Brien Rice

Traducere din limba engleză
FRANCISKA DUMITRU
VERGINICA BARBU MITITELU

© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

iunie 2004

ISBN 973-576-617-5

Pentru Brandy Edwards,
Brian Robertson și pentru
Cristopher și Michele Rice

Iisus i-a zis Mariei Magdalena:
„Nu te atinge de Mine, căci încă nu m-am suit
la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune:
Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru,
şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul Nostru."
(Ioan 20, 17)

PARTEA ÎNTÎI

Trup și sînge

1

Se spunea că în pod murise o copilă. Hăinuţele ei fuseseră descoperite în zid.

Voiam să urc acolo şi să mă întind, singur, lîngă perete.

Din cînd în cînd fantoma fetiţei îşi făcea apariţia, dar nici unul dintre aceşti vampiri nu puteau să vadă cu adevărat spirite, cel puţin nu aşa cum le puteam vedea eu. Nu avea importanţă. Nu de compania unui copil aveam eu nevoie. Pentru mine important era să mă aflu în acel loc.

Nu mai avea rost să zăbovesc în preajma lui Lestat. Venisem, îmi făcusem datoria. Nu aveam cum să îl ajut.

Privirea pătrunzătoare a ochilor lui mereu neschimbaţi mă descumpănea şi îmi simţeam fiinţa inundată de o pace profundă şi de dragoste pentru cei apropiaţi mie – copiii mei, micuţul, brunetul Benji şi Sybelle a mea, cea mlădioasă ca o salcie şi atît de tandră – dar încă nu eram destul de tare ca să îi pot lua de acolo.

Am ieşit din capelă.

Nici măcar nu am băgat de seamă cine era acolo. Întreaga mănăstire era acum locuinţa vampirilor. Nu era un aşezămînt lipsit de reguli sau abandonat, dar nu am observat cine a rămas în capelă după ce am ieşit.

Lestat zăcea aşa cum zăcuse tot timpul: întins pe o parte pe pardoseala de marmură, în faţa crucifixului uriaş, cu mîinile lipsite de vlagă, una sub cealaltă, cu degetele atingînd uşor dalele, ca şi cum ar fi avut un scop, cînd, de fapt, nu exista nici

unul. Degetele mîinii drepte erau puţin arcuite, formînd un căuş în podul palmei, acolo unde cădea lumina, iar acest lucru părea să aibă o semnificaţie, dar, de fapt, nu însemna nimic.

Acesta nu era decît un trup neobişnuit care zăcea acolo lipsit de voinţă şi de suflet, la fel de lipsit de sens ca şi chipul, de o inteligenţă sfidătoare aproape, în pofida atîtor luni de cînd Lestat nu se mai mişcase.

Pentru el ferestrele înalte cu vitralii erau acoperite cu grijă de draperii, încă înainte de răsăritul soarelui. În timpul nopţii ferestrele străluceau în lumina mirifică a nenumăratelor lumînări răspîndite printre minunatele statui şi relicve care împînzeau acest loc pînă nu de mult sfînt. Sub cupola înaltă, copiii multor muritori ascultaseră slujba rostită în latină de preotul din altar.

Acum era a noastră. Îi aparţinea lui – lui Lestat, bărbatul care zăcea nemişcat pe podea.

Bărbat. Vampir. Nemuritor. Fiul Întunericului. Fiecare cuvînt în parte şi toate la un loc i se potriveau cum nu se poate mai bine.

Atunci cînd i-am aruncat o privire peste umăr m-am simţit mai copil ca niciodată.

Asta şi sînt. Cuvîntul mă defineşte perfect, ca şi cum ar fi fost înscris în mine, ca şi cum nu aş fi avut niciodată o altă schemă genetică.

Aveam, poate, şaptesprezece ani cînd Marius m-a transformat în vampir. În acea perioadă încetasem să mai cresc. Timp de un an am rămas la o înălţime de 1,67 metri. Mîinile mele sînt la fel de delicate ca ale unei femei şi sînt spîn, cum spuneam noi în acei ani ai secolului al şaisprezecelea. Nu, nu un eunuc, cu siguranţă, dar un băiat.

Pe vremea aceea era la modă ca băieţii să fie frumoşi ca nişte fete. Abia acum pare să capete sens, şi asta pentru că îi iubesc pe ceilalţi – pe ai mei: pe Sybelle, cu sînii ei de femeie

şi picioare lungi de fetişcană, şi pe Benji, cu feţişoara lui rotundă de arab.

M-am oprit la baza scărilor. Aici nu erau oglinzi, doar pereţii înalţi de cărămidă, cu tencuiala căzută, pereţi bătrîni doar în context american, înnegriţi de umezeală chiar şi în interiorul mănăstirii, unde toate elementele de construcţie şi texturile erau parcă înmuiate de verile toride şi de iernile reci şi umede din New Orleans – eu le numesc ierni verzi, pentru că aici copacii nu-şi pierd aproape niciodată frunzele.

Faţă de locul acesta, s-ar putea spune că m-am născut într-o regiune a iernii eterne. Nu e de mirare că în însorita Italie mi-am uitat originile şi mi-am modelat viaţa la timpul prezent, pornind de la anii petrecuţi cu Marius. „Nu-mi amintesc." Aceasta era condiţia pentru că iubeam atît de mult viciul, pentru că eram dependent într-o măsură atît de mare de vinul italian, de mesele somptuoase şi chiar şi de senzaţia pe care mi-o dădea atingerea marmurei calde cu tălpile mele goale, atunci cînd saloanele palatului erau supraîncălzite de focurile exorbitante, păcătoase, neiertătoare ale lui Marius.

Prietenii lui muritori... fiinţe umane ca şi mine, la vremea aceea... îl mustrau neîncetat pentru risipa aceasta: lemne de foc, ulei, lumînări. Iar Marius nu accepta altceva decît lumînări făcute din cea mai bună ceară de albine. Fiecare aromă era importantă.

Pune capăt acestor gînduri! Amintirile nu îţi mai pot face rău acum. Ai venit aici cu un scop, iar acum ţi-ai terminat treaba, trebuie să pleci, să-i regăseşti pe cei care-ţi sînt dragi, pe Benji şi pe Sybelle, micuţii tăi muritori, şi trebuie să mergi mai departe.

Viaţa nu mai era o scenă de teatru, pe care fantoma lui Banquo apărea iar şi iar, ca să se aşeze la masa cernită.

Mă durea sufletul.

Să urc scările. Să mă întind puţin la adăpostul zidurilor de cărămidă ale acestei mănăstiri, unde fuseseră descoperite

hainele copilei. Să mă întind alături de copila ucisă aici, dacă e să dăm crezare zvonurilor în mănăstire, să mă odihnesc printre vampirii care bîntuie sălile acestea, veniți să îl vadă pe marele Vampir Lestat, cufundat în somnu-i precum Endymion.

Aici nu simțeam prezența crimei, ci doar vocile blînde ale călugărițelor.

Am urcat scările, lăsîndu-mi trupul să-și regăsească greutatea și pasul de om.

După cinci sute de ani ajunsesem să mă pricep la astfel de șmecherii. Îi puteam speria pe cei mai tineri – pe paraziți și pe prostovani – la fel de bine cum reușeau și ceilalți vîrstnici, chiar și cei mai modești, murmurînd cuvinte pentru a le stîrni capacitățile telepatice sau dispărînd atunci cînd se hotărau să plece, sau uneori făcînd să se cutremure clădirea prin forța lor – o realizare remarcabilă, chiar și în cazul acestor ziduri groase de aproape o jumătate de metru, cu grinzi din lemn de chiparos, care nu putrezesc niciodată.

Probabil că îi plac aromele de aici, mi-am zis. Marius, unde este? Înainte de a-l vizita pe Lestat mă abținusem să discut prea mult cu Marius, iar cînd îi lăsasem în păstrare comorile mele, mă mulțumisem să-i adresez doar cîteva cuvinte de politețe.

În definitiv, îmi adusesem copiii într-o menajerie a nemuritorilor. Cine putea să îi păzească mai bine decît preaiubitul meu Marius, atît de puternic, încît aici nimeni nu ar fi îndrăznit să-i refuze nici cea mai măruntă dorință?

În mod firesc, între noi nu există legături telepatice – eu sînt creația lui Marius, voi rămîne pentru totdeauna învățăcelul lui – dar, de îndată ce m-a fulgerat acest gînd, mi-am dat seama că nu simțeam prezența lui Marius în clădire. Nu știam ce se întîmplase în scurtul interval în care îngenuncheasem să îl examinez pe Lestat. Nu știam unde se află Marius. Nu simțeam mirosul uman, familiar al lui Benji sau al lui Sybelle. O senzație de panică nedefinită mă paraliza.

M-am oprit pe al doilea palier al clădirii. M-am sprijinit de perete şi mi-am aţintit privirea calmă pe podeaua din lemn de brad bătuit. Pe scînduri lumina forma ochiuri rotunde, galbene.

Unde erau Benji şi Sybelle? Ce fusese în capul meu, cînd am adus aici aceste două fiinţe umane minunate? Benji era un băiat isteţ în vîrstă de doisprezece ani, Sybelle o tînără de douăzeci şi cinci. Dacă Marius, atît de generos în adîncul sufletului, îi pierduse, neglijent, din vedere?

– Sînt aici, tinere.

Cuvintele răsunară pe neaşteptate, blînde, binevoitoare.

Creatorul meu stătea pe palierul de sub mine, urcînd scările în urma mea sau, mai bine zis, folosindu-se de puterile sale pentru a se materializa în acel loc, parcurgînd distanţa care ne despărţea cu o tăcută, invizibilă viteză.

– Stăpîne, i-am spus cu o urmă de zîmbet, ca o scuză, pentru o clipă m-am temut pentru ei. Locul acesta mă întristează.

Dădu din cap:

– Sînt cu mine, Armand. Oraşul e înţesat de muritori. E destulă mîncare pentru toţi vagabonzii care bîntuie pe aici. Nu le va face nimeni vreun rău. Nu ar îndrăzni nimeni, chiar dacă eu nu aş fi aici ca să le atrag atenţia.

Acum era rîndul meu să dau din cap. În realitate, nu eram convins. Prin natura lor, vampirii sînt perverşi şi fac lucruri răutăcioase şi înfricoşătoare doar de dragul de a le face. Uciderea unui pui de muritor ar fi o distracţie pe cinste pentru vreuna dintre aceste creaturi întunecate şi nepămîntene, care dau tîrcoale prin împrejurimi, atrase de evenimente inedite.

– Eşti o minune, tinere, îmi spuse zîmbind.

Tinere! Cine altcineva mi se putea adresa aşa, în afară de Marius, Creatorul meu, şi ce contau pentru el cinci sute de ani?

– Ai ieşit la soare, copile, continuă cu aceeaşi undă clară de îngrijorare întipărită pe faţa blîndă. Şi ai supravieţuit ca să-ţi spui povestea.

– La soare, Stăpîne? i-am întors întrebarea.

Dar nu doream să dezvălui eu însumi mai multe. Deocamdată, nu eram pregătit să vorbesc despre ceea ce se întîmplase, despre legenda Năframei Sfintei Veronica şi despre Chipul Mîntuitorului nostru imprimat pe el sau despre dimineaţa în care îmi vîndusem sufletul cu un sentiment de fericire perfectă. Ce mai poveste!

Urcă scările şi se opri la o distanţă politicoasă de mine. El a fost întotdeauna un adevărat gentleman, chiar înainte ca acest cuvînt să existe. În Roma antică trebuie să fi existat un termen pentru a descrie o astfel de persoană manierată, curtenitoare pînă la a-şi face din asta un titlu de onoare, atît cu cei bogaţi cît şi cu cei săraci. Acesta era Marius şi, din cîte ştiam eu, aşa fusese dintotdeauna.

Îşi puse mîna albă ca zăpada pe balustrada mătăsoasă, lipsită de luciu. Purta o pelerină lungă din catifea cenuşie, extravagantă odinioară, dar acum uzată de atîta purtat şi de ploi, iar părul bălai îi era lung ca al lui Lestat, aureolat de razele rătăcite de lumină, răvăşit de umezeală, păstrînd încă picături răzleţe din roua de afară, la fel ca şi sprîncenele lui cînepii şi genele lungi şi întoarse ce-i umbreau ochii mari, de un albastru-cobalt.

Totuşi, avea un aer mai nordic şi mai glacial decît Lestat, al cărui păr tindea mai degrabă spre auriu, înconjurat de o aură luminoasă, iar ochii lui, prismatici, parcă absorbeau culorile din jur, căpătînd o minunată nuanţă de violet la cea mai mică provocare venită din lumea de afară.

În Marius vedeam cerul însorit al ţinuturilor sălbatice din nord, iar ochii, mereu strălucitori, care respingeau orice nuanţă de culoare din afară, erau ferestre perfecte către sufletul său statornic.

– Armand, vreau să vii cu mine.

– Unde, Stăpîne, unde să vin?

Doream să fiu, la rîndul meu, politicos. Avusese întotdeauna, chiar şi după o ceartă, darul de a aduce la suprafaţă tot ce aveam mai bun în mine.

– Acasă la mine, Armand, acolo unde sînt acum Sybelle şi Benji. O, nu-ţi face griji nici o clipă din cauza lor! Pandora este cu ei. Sînt nişte muritori uimitori, inteligenţi, foarte diferiţi şi totuşi atît de asemănători. Amîndoi te iubesc, ştiu atît de multe şi au venit cu tine atîta drum!

Sîngele îmi coloră faţa; mă copleşi un val de căldură usturătoare şi neplăcută, dar, pe măsură ce sîngele mi se scurse din obraji, mă simţeam mai răcorit şi, în mod straniu, iritat de senzaţia pe care o încercasem.

Faptul că mă aflam aici constituia un şoc şi doream să plec cît mai repede.

– Stăpîne, nu ştiu cine sînt în viaţa aceasta nouă, i-am spus recunoscător. Renăscut? Derutat?

Am şovăit, dar nu avea rost să mă opresc:

– Nu-mi cere deocamdată să rămîn aici. Poate după ce Lestat îşi va reveni, poate după ce va trece destul timp – nu ştiu sigur, ştiu doar că acum nu pot accepta amabila ta invitaţie.

Înclină capul cu un gest scurt, aprobator. Degetele i se strînseră uşor. Vechea pelerină cenuşie îi alunecase de pe umăr. Nu părea să îi pese. Veşmintele negre de lînă erau neîngrijite, poalele şi buzunarele îi erau prăfuite. Aşa ceva nu i se potrivea.

Gîtul îi era înfăşurat într-o eşarfă amplă de mătase albă care făcea ca faţa să îi pară mai plină de culoare şi mai umană decît era în realitate. Dar mătasea era parcă sfîşiată de crengi. Într-un cuvînt, mai degrabă bîntuia lumea în aceste veşminte decît era îmbrăcat cu ele. Erau potrivite pentru un neispravit, nu pentru bătrînul meu Maestru.

Cred că ştia că sînt în încurcătură. Priveam penumbra de deasupra capului meu. Aş fi vrut să ajung de aici în pod, la hainele pe jumătate ascunse ale copilei moarte. Gîndul îmi

zbură la povestea acestei copile. Am avut neobrăzarea să dau frîu liber gîndurilor, deşi el mă aştepta.

Mă readuse la realitate cu vorbe blînde:

– Cînd vei dori să îi vezi, Sybelle şi Benji vor fi cu mine. Ne vei găsi. Nu vom fi departe. Cînd vei dori să o asculţi, vei auzi *Appassionata*.

– I-ai dăruit un pian!

Mă refeream la Sybelle. Îmi impusesem să nu mai percep lumea de afară cu urechile mele de nemuritor şi, deocamdată, nu doream să îmi deschid auzul nici chiar pentru sunetul minunat al pieselor interpretate de ea, deşi tînjeam deja după ele.

De cum intrasem în mănăstire, Sybelle observase un pian şi m-a întrebat, şoptindu-mi la ureche, dacă îi permit să cînte la el. Nu era în capela în care zăcea Lestat, ci într-o altă încăpere lungă şi goală. I-am răspuns că nu era tocmai cuviincios, că l-ar putea deranja pe Lestat care zăcea acolo şi că nu puteam şti la ce se gîndea sau ce simţea, ori dacă se simţea înfricoşat şi încătuşat de propriile vise.

– Poate cînd vii vei sta mai mult, zise Marius. O să-ţi facă plăcere să o asculţi cîntînd la pian şi poate că atunci vom putea sta de vorbă, te vei putea odihni împreună cu noi şi vom împărţi casa atîta timp cît vei dori.

Nu i-am răspuns.

– După canoanele Lumii Noi este un palat, continuă cu o uşoară undă de dispreţ. Nu este deloc departe. Am cea mai mare grădină şi stejari bătrîni, mai bătrîni decît cei de pe Bulevard, şi o mulţime de uşi şi de ferestre. Ştii cît de mult îmi plac toate astea. Este stilul roman. Casa este deschisă ploilor de primăvară, iar ploile de primăvară de aici sînt de vis.

– Da, ştiu, am şoptit. Cred că plouă şi acum, nu-i aşa?

– Păi da, m-a cam udat, răspunse aproape vesel. Poţi să vii cînd doreşti. Dacă nu în seara asta, atunci mîine...

– A, o să vin diseară.

Nu voiam să îl supăr cîtuşi de puţin, dar Benji şi Sybelle văzuseră deja suficienţi monştri cu chipuri palide şi voci catifelate. Era timpul să plecăm.

L-am privit destul de îndrăzneţ, savurînd momentul, înfrîngînd timiditatea care era blestemul nostru în această lume modernă. În vechea Veneţie strălucise în veşmintele sale în ton cu moda vremurilor, întotdeauna perfect croite şi frumos împodobite, o chintesenţă a modei, ca să folosesc o expresie graţioasă a acelor timpuri. Cînd traversa Piaţa San Marco, în lumina purpurie a înserării, toată lumea întorcea capul după el. Culoarea roşie fusese slăbiciunea lui – o mantie amplă, din catifea purpurie şi o vestă brodată cu măiestrie, iar dedesubt o tunică din mătase aurie, în vogă la vremea respectivă.

Avea plete ca ale lui Lorenzo di Medici în tinereţe, desprinse parcă din picturile de pe pereţi.

– Stăpîne, te iubesc, dar trebuie să rămîn singur. Nu ai nevoie de mine acum, nu-i aşa, Stăpîne? De ce-ai avea? Nu ai avut niciodată cu adevărat nevoie de mine.

M-am căit imediat pentru ceea ce rostisem. Nu tonul, ci cuvintele sunau de-a dreptul neruşinat. Cunoscînd legăturile tainice dintre noi, mi-era teamă să nu mă înţeleagă greşit.

– Heruvimule, te vreau, spuse pe un ton iertător. Dar pot aştepta. Mi se pare că ţi-am spus aceleaşi cuvinte nu de mult, cînd eram împreună, aşa că ţi le spun din nou.

Nu mă simţeam în stare să-i spun că era perioada în care aveam nevoie de tovărăşia muritorilor, că îmi doream mult să pierd o noapte întreagă stînd de vorbă cu micuţul, dar atît de înţeleptul Benji sau să o ascult iar şi iar pe draga mea Sybelle interpretînd sonate. Mi se părea lipsit de sens să mai dau explicaţii. Şi mă copleşi din nou o tristeţe grea, apăsătoare, pentru că venisem în acest loc îndepărtat şi pustiu, unde zăcea Lestat, incapabil sau poate refuzînd pur şi simplu să se mişte sau să vorbească, nici unul dintre noi nu ştia precis.

– În momentul acesta nu îţi va face plăcere compania mea, Stăpîne. Dar cu siguranţă îmi vei da un indiciu ca să te pot găsi, aşa că după ce trece perioada aceasta...

– Mi-e teamă pentru tine, şopti pe neaşteptate, cu o căldură surprinzătoare în glas.

– Mai mult decît ţi-a fost pînă acum, Stăpîne?

Meditâ o clipă, apoi îmi răspunse:

– Da. Iubeşti doi copii muritori. Ei reprezintă pentru tine stelele şi Luna. Vino şi stai cu mine, chiar dacă pentru puţin timp. Spune-mi ce crezi despre Lestat al nostru şi despre ce s-a întîmplat. Dacă promit să nu suflu o vorbă şi să nu te forţez, poate îmi vei spune care este părerea ta despre ceea ce ai văzut în ultimul timp.

– Ai un mod de abordare foarte delicat, Stăpîne, te admir. Adică de ce l-am crezut pe Lestat cînd a afirmat că a trecut prin iad şi prin rai şi ce am văzut cînd am privit Năframa Veronicăi, relicva pe care a adus-o cu el.

– Doar dacă vrei să îmi spui. Dar, ca să fiu sincer, aş dori să vii cu mine şi să te odihneşti.

Mi-am aşezat mîna peste a lui, minunîndu-mă că, în ciuda tuturor celor îndurate, aveam pielea aproape la fel de albă ca şi a lui.

– Nu-i aşa că o să ai răbdare cu copiii mei pînă mă întorc? Îşi imaginează că sînt grozavi pentru că au venit cu mine aici, în mijlocul celor care n-au cunoscut moartea, fluierînd nepăsători, ca să zic aşa.

– Cei care n-au cunoscut moartea! repetă, surînzînd cu reproş. Asemenea limbaj, şi încă în prezenţa mea! Ştii că nu suport aşa ceva.

Mă sărută iute pe obraz. Gestul m-a surprins, dar imediat mi-am dat seama că dispăruse.

– Trucuri vechi! am exclamat cu glas tare, neştiind dacă se mai află suficient de aproape ca să mă audă sau dacă îşi închisese

urechile în fața vorbelor mele, cu aceeași încăpățînare cu care le închisesem și eu pe ale mele în fața lumii de afară.

Mi-am întors privirea, visînd dintr-o dată la bolte de verdeață, exprimate nu în cuvinte, ci în imagini concrete, așa cum mi le-aș fi imaginat cu vechea mea gîndire, dorindu-mi să mă întind pe răsadurile din grădină, printre flori, nerăbdător să-mi lipesc fața de pămînt și să murmur un cîntecel numai pentru mine.

Primăvara de afară, căldura, fuioarele de ceață amenințînd să se transforme în ploaie. Tînjeam după toate astea. Voiam pădurile mlăștinoase din depărtare, dar îi voiam și pe Sybelle, și pe Benji, așa cum îmi doream să plec de aici, să am cumva voința de a merge mai departe.

Ah, Armand, acesta a fost întotdeauna lucrul care ți-a lipsit: voința. Nu permite ca vechea poveste să se repete acum. Fă astfel încît tot ceea ce s-a întîmplat să-ți dea putere!

În preajmă apăru un altul.

Brusc, mi s-a părut atît de îngrozitor să fiu tulburat în gîndurile mele intime de un intrus nemuritor, pe care nici măcar nu-l cunoșteam și care, poate, ar fi încercat în mod egoist să afle ce simțeam.

Nu era însă decît David Talbot.

Venea dinspre aripa în care se afla capela, trecînd prin camerele ce făceau legătura ca o punte cu clădirea principală, unde mă aflam eu, în capul scărilor care duceau la etajul al doilea.

L-am zărit intrînd în hol. În spatele lui se zărea glasvandul prin care se ajungea în galerie, iar în spatele acestuia țesătura blîndă, alb-aurie a razelor de lumină ce se întrepătrundeau în curtea de jos.

– Acum e liniște. Podul este pustiu și știi, desigur, că poți intra acolo.

– Pleacă!

Nu simțeam nici o supărare, doream doar să rămîn singur cu gîndurile și cu sentimentele mele, fără teama de a fi descifrate de altcineva.

Mă ignoră, dînd dovadă de o mare stăpînire de sine, apoi îmi zise:

– Da, mi-e teamă puțin de tine, dar sînt și grozav de curios.

– A, înțeleg, deci crezi că asta te scuză pentru că m-ai urmărit pînă aici?

– Nu te-am urmărit, Armand. Aici locuiesc.

– În cazul acesta, îmi cer scuze. N-am știut. Cred că mă bucur. Îl păzești. Nu rămîne niciodată singur.

Evident, mă refeream la Lestat.

– Toți se tem de tine, zise calm. Se oprise la oarecare distanță de mine, cu brațele încrucișate. Știi, poți scrie un studiu întreg despre obiceiurile și știința vampirilor.

– Eu nu am această intenție.

– Da, îmi dau seama de asta. Mă gîndeam doar și sper că mă vei ierta. E vorba despre copila din pod, copila despre care se spune că ar fi fost ucisă. Este o poveste lungă, despre o ființă foarte mică. Poate, dacă norocul îți va surîde mai mult decît altora, vei putea vedea fantoma copilei ale cărei haine au fost zidite.

– Te superi dacă te privesc? Dacă tot vrei să te cufunzi în gîndurile mele cu atîta hotărîre, vreau să spun. Ne-am cunoscut cu ceva timp înainte de a se petrece toate acestea: Lestat, Călătoria în Ceruri, venirea în locul acesta. Nu te-am privit niciodată cu atenție. Am fost indiferent sau poate prea politicos, n-aș putea spune care din ele.

M-a surprins căldura care răzbătea din glasul meu. Eram nestatornic, iar asta nu era vina lui David Talbot.

– Mă refer la cunoștințele convenționale despre tine. La faptul că nu te-ai născut cu trupul acesta, că atunci cînd te-a cunoscut Lestat erai un bărbat în vîrstă, că trupul pe care îl folosești acum a aparținut unui suflet ager, care putea să treacă

dintr-un corp în altul, pînă ce se stabilea într-unul dintre ele cu sufletul lui călător.

Îmi aruncă un zîmbet dezarmant:

– Așa spunea Lestat. Așa a scris. Desigur, este adevărat. Știi bine că este adevărat. Ai știut de cînd m-ai văzut prima oară.

– Am petrecut trei nopți împreună. Iar eu nu te-am întrebat nimic, niciodată. Vreau să spun că nu te-am privit niciodată drept în ochi.

– Pe atunci ne gîndeam la Lestat.

– Acum nu ne mai gîndim?

– Nu știu.

– David Talbot! am exclamat, măsurîndu-l cu ochi reci.

David Talbot, General Comandant al Ordinului Detectivilor Metafizici, cunoscut sub numele de Talamasca, a fost catapultat în trupul în care se plimbă acum printre noi. Nu știam dacă parafrazam sau dacă inventam, pe măsură ce vorbeam. A fost întemnițat sau înlănțuit în el, țintuit prin nenumărate vene, apoi păcălit și transformat în vampir, o dată cu șuvoiul arzător de sînge care i-a inundat trupul, ferecîndu-i sufletul în acest trup, o dată cu transformarea lui într-o entitate nemuritoare – un bărbat cu pielea bronzată și plete dese, negre, strălucitoare.

– Se pare că ai dreptate, spuse cu o politețe condescendentă.

– Un tip atrăgător, am continuat, cu pielea de culoarea caramelului și cu priviri galeșe, ce mă duc cu gîndul la toate lucrurile care mă delectau pe vremuri, devenind în prezent doar un amalgam de arome: scorțișoară, cuișoare, piper dulce și alte mirodenii colorate în auriu, cafeniu și roșu, al căror parfum îmi invadează creierul și mă aruncă pradă unor dorințe erotice, care acum, mai mult ca niciodată, se zbat să se descătușeze. Pielea lui trebuie să miroasă a fructe de anacardier și a cremă de migdale.

Începu să rîdă:

– Înțeleg ce vrei să spui, spuse politicos.

Mă simţeam eu însumi şocat. Pentru o clipă m-am simţit îngrozitor.

– Eu nu sînt atît de sigur că mă înţeleg, i-am replicat ca o scuză.

– Cred că este limpede. Vrei să te las singur.

Mi-am dat seama imediat de contradicţia absurdă care se ascundea dincolo de toate acestea.

– Ştii, sînt foarte tulburat, am şoptit. Simţurile mi se întrepătrund, se încurcă precum zeci de iţe: gust, văz, miros, pipăit. Mă simt ca o fiară.

Mă întrebam cu răutate şi fără rost dacă l-aş fi putut ataca, dacă l-aş fi putut răpune prin mai marea mea măiestrie şi abilitate, ca să-i simt gustul sîngelui împotriva voinţei sale.

– Am trecut prin mult prea multe ca să mă las păcălit şi, de altfel, de ce ai încerca să faci aşa ceva?

Cîtă stăpînire de sine! Bătrînul care sălăşluia în trupul acela ţinea sub control sîngele mai tînăr şi clocotitor, muritorul cel înţelept deţinea o autoritate de fier asupra a tot ceea ce însemna putere supranaturală şi nemuritoare. Ce împletire de energii! Ar fi fost plăcut să-i sorb sîngele, să-l posed împotriva voinţei lui. Nu există nimic mai amuzant pe Pămînt decît să violezi un seamăn de-al tău.

– Nu ştiu, am bîiguit ruşinat. Violul este un act nedemn de un bărbat. Nu ştiu de ce te insult. Ştii, aveam de gînd să plec repede. Adică voiam să arunc o privire prin pod şi apoi să o şterg de aici. Aş fi vrut să evit o situaţie stînjenitoare ca aceasta. Tu eşti o adevărată minune şi crezi că eu sînt la fel, iar acesta este un lucru nemaipomenit.

L-am măsurat din cap pînă-n picioare. Ultima dată cînd îl întîlnisem, mai mult ca sigur, fusesem orb în ce-l priveşte.

Era îmbrăcat cu un bun-gust desăvîrşit. Slujindu-se de înţelepciunea vremurilor de odinioară, cînd bărbaţii se puteau făli cu gătelile lor asemenea unor păuni, optase pentru veşminte în tonuri de auriu şi chihlimbar. Era ferchez şi curat, întregindu-şi

vestimentația cu accesorii din aur curat – un ceas-brățară, butoni și un ac ce îi fixa cravata modernă, adevărată revărsare de culori, așa cum preferă bărbații să poarte în aceste timpuri, invitîndu-te parcă să îi apuci de nod și să îi imobilizezi. Ce accesoriu ridicol! Chiar și cămașa din bumbac lucios avea o nuanță roșiatică, împrumutînd parcă ceva din lumina soarelui și din căldura pămîntului. Era încălțat cu pantofi maro, lucioși ca și carapacea unei insecte.

Se apropie de mine:

– Știi ce vreau să te rog. Nu te lupta cu aceste gînduri fără noimă, cu aceste experiențe noi, cu uluitoarea capacitate de introspecție pe care o ai. Mai bine scrie o carte.

Nu aș fi ghicit niciodată ce avea de gînd să mă roage. M-a surprins în mod plăcut, dar am fost luat totuși pe nepregătite.

– Să scriu o carte? Eu, Armand?

Am făcut cîțiva pași spre el, m-am răsucit brusc pe călcîie și am urcat în fugă scările spre pod, trecînd de etajul al treilea și oprindu-mă la al patrulea nivel.

Aerul era cald și dens. Încăperea era bătută de soare cît era ziua de lungă. Totul era uscat, cu contururi îndulcite, lemnăria și podelele crăpate degajau un miros de tămîie.

– Unde ești, fetițo?

– Copilă, vrei să spui.

Urcase în urma mea, lăsîndu-mi totuși, din politețe, un răgaz.

– Nu a fost niciodată aici, adăugă.

– De unde știi?

– Dacă ar fi fost o fantomă, aș fi putut s-o chem.

I-am aruncat o privire peste umăr:

– Ai tu puterea asta? Sau ăsta e primul lucru care ți-a trecut prin minte să mi-l spui acum? Înainte de a te aventura mai departe, dă-mi voie să îți atrag atenția că noi nu avem aproape niciodată capacitatea de a vedea spiritele.

– Eu sînt cu totul şi cu totul nou. Sînt altfel decît ceilalţi. Am venit în Lumea Întunericului înzestrat cu alte însuşiri. Pot îndrăzni să spun că noi, vampirii, am evoluat?

– Cuvîntul ăsta convenţional sună stupid.

Am continuat să inspectez podul. Am aruncat o privire într-o cămăruţă minusculă, cu tencuiala scorojită şi cu tapet zdrenţuit, imprimat cu trandafiri mari, roşii, în stil victorian, presărat pe alocuri cu frunze verzi. Am intrat. Lumina răzbătea printr-o fereastră situată la o înălţime destul de mare, prin care un copil nu ar fi reuşit niciodată să privească afară. „Cîtă cruzime!" mi-am zis.

– Cine spunea că aici a murit un copil? am întrebat.

Sub straturile groase lăsate de trecerea anilor totul era curat. Nu se simţea nici o prezenţă. Totul părea perfect şi la locul lui, nu era nici o urmă de fantomă care să mă aline. De ce ar renunţa o fantomă la dulcea-i odihnă doar de dragul meu?

Aş fi dorit să strîng la piept dulcea legendă care îi păstra vie amintirea. Cum era posibil să fie omorît un copil într-o mănăstire în care erau doar călugăriţe? Nu m-aş fi gîndit niciodată că femeile pot fi atît de nemiloase. Reci, lipsite poate de imaginaţie, dar nu agresive, ca noi, nici capabile să ucidă.

Continuam să mă răsucesc, examinînd încăperea. De-a lungul unui perete se aliniau cîteva dulapuri din lemn, iar într-unul dintre ele, uitat deschis, am zărit pantofii răsturnaţi, botine de culoare maro, cu şireturi negre. În aceeaşi clipă am observat, chiar în spatele meu, spărtura prin care îi smulseseră hăinuţele din zid. Veşmintele zăceau aruncate pe jos, murdare de tencuială şi mototolite.

M-am simţit deodată cuprins de amorţeală, ca şi cum praful din odaie ar fi fost o pulbere fină de gheaţă, coborîtă de pe culmile înalte ale munţilor maiestuoşi şi cumplit de egoişti, pentru a îngheţa orice vietate, pentru a lichida pe vecie tot ce respiră, simte, visează sau trăieşte.

Începu să recite în şoaptă:

– „Nu te mai teme de căldura soarelui. Nici de furia viscolelor iernii. Nu te mai teme..."

Am suspinat de plăcere. Cunoșteam versurile. Le adoram.

Am îngenuncheat ca în fața unei icoane și am atins hainele fetiței.

– Era atît de mică, nu avea mai mult de cinci ani și, de fapt, nici nu a murit aici. Nu a omorît-o nimeni. Nu i s-a întîmplat nimic deosebit.

– Vorbele tale sînt atît de departe de ceea ce gîndești în realitate.

– Nu este adevărat, mă gîndesc în același timp la două lucruri. E altceva să fii omorît. Eu am fost omorît. O, nu, nu de Marius, după cum ai putea crede, ci de alții. Vorbeam înadins domol, convins de spusele mele, pentru că nu o făceam doar de dragul de a juca teatru: Sînt învăluit în amintiri ca în niște blănuri vechi. Ridic brațul și faldurile amintirilor mi-l acoperă. Privesc în jur și văd alte vremuri. Dar știi ce mă înspăimîntă cel mai mult? Această stare, ca atîtea altele în ceea ce mă privește, nu va duce la nimic concret și se va perpetua de-a lungul vremurilor.

– De fapt, de ce te temi? Ce voiai de la Lestat cînd ai venit aici?

– David, am venit să-l văd. Am venit să aflu ce i se întîmplă și de ce zace acolo, nemișcat. Am venit...

Am tăcut, pentru că nu aveam de gînd să spun mai mult.

Unghiile lucioase îi dădeau mîinii lui un plus de strălucire – mîini deosebite, ademenitoare, mîini făcute să mîngîie, să atingă.

Ridică o rochie micuță, zdrențuită, cenușie, care mai păstra pe alocuri cîteva fîșii de dantelă sărăcăcioasă. Orice este plămădit din carne poate emana o frumusețe amețitoare, iar dacă te concentrezi suficient de tare, frumusețea lui explodează neiertătoare.

– Niște haine doar. Bumbac înflorat, un petic de catifea cu mîneca bufantă, nu mai mare decît un măr pentru secolul acesta al brațelor dezgolite, expuse zi și noapte vederii: Nu a fost agresată. Un simplu copil sărman și trist, atît prin forța naturii cît și a împrejurărilor.

– Atunci spune-mi: de ce i-au ascuns hainele în zid? Ce păcat au putut săvîrși aceste hăinuțe? Pentru Dumnezeu, David Talbot, de ce nu o lăsăm pe fetiță să se bucure de legenda ei, de momentul ei de glorie? Mă superi! Susții că poți vedea spiritele. Le găsești agreabile? Îți place să stai de vorbă cu ele. Aș putea să-ți povestesc eu despre o fantomă...

– Cînd o să-mi povestești? Nu înțelegi cîte poate face o carte?

Se ridică și cu mîna dreaptă își scutură genunchii de praf. În stînga strîngea rochița. Imaginea în sine mă deranja – o ființă atît de înaltă, ținînd în mînă o rochiță mototolită de fetiță.

– Știi, dacă stai să te gîndești bine, nu există nici un motiv în lume care să justifice diferențierea care se face între băieței și fetițe. Gîndește-te la progeniturile celorlalte mamifere. Poate deosebi cineva după sex cățelușii, pisicuțele sau mînjii? În cazul lor, acesta nu este un criteriu. În prima perioadă de viață aceste creaturi fragile nu au sex. Nu e nimic precis conturat. Nu este nimic mai minunat decît să privești un băiețel sau o fetiță. Îmi umblă prin cap o sumedenie de idei. Cred că o să explodez dacă nu fac ceva, iar tu mă sfătuiești să scriu o carte. Tu chiar crezi că este posibil, tu crezi că...

– Eu cred că atunci cînd scrii o carte spui povestea așa cum vrei tu să fie cunoscută.

– Nu văd prea multă înțelepciune în ce spui.

– Ei bine, atunci gîndește-te că, în mare parte, vorbele reprezintă o oglindire a sentimentelor, o veritabilă explozie. Uite, scrie despre felul în care se manifestă la tine aceste răbufniri.

– Nu vreau.

– Ba da, vrei, dar nu sînt cuvintele pe care ai dori să le citeşti. Cînd scrii, se petrece ceva deosebit. Plămădeşti o poveste, indiferent cît ar fi ea de dezlînată sau de stîngace, sau de neconformă cu canoanele sau cu formele utile. Încearcă, de dragul meu. Ba nu, am o idee mai bună!

– Ce idee?

– Hai să coborîm în camera mea. După cum ţi-am spus, locuiesc aici. De la fereastra mea poţi vedea copacii. Eu nu trăiesc precum prietenul nostru Louis, care bîntuie dintr-un cotlon prăfuit în altul, apoi se întoarce în apartamentul lui din Rue Royale, convins pentru a mia oară că nimeni nu îi poate face rău lui Lestat. La mine e cald. Îmi place să stau la lumina luminărilor. Vino cu mine şi lasă-mă să-ţi scriu eu povestea. Stai de vorbă cu mine. Nu te pripi sau, dacă doreşti, fă pe grozavul ori ia povestea în zeflemea, şi lasă-mă pe mine să o scriu. Chiar şi aşa, doar faptul că voi scrie te va face să desluşeşti ceva. Vei începe să...

– Ce anume?

– Să îmi dezvălui ce s-a întîmplat. Cum ai murit şi cum ai trăit.

– Nu te aştepta la minuni, eruditule! În dimineaţa aceea, la New York, nu am murit. Era *cît pe ce* să mor.

Îmi stîrnise oarecum curiozitatea, dar nu aş fi fost în stare niciodată să fac ceea ce îmi cerea. Cu toate acestea, din cîte îmi dădeam seama, era surprinzător de cinstit, de sincer, aşadar.

– A, nu trebuia să o iei literal. Voiam să spun că ar trebui să îmi povesteşti ce ai simţit urcînd sus, spre soare, sfîşiat de atîta *suferinţă, suferinţă care te-a făcut să descoperi* mulţimea aceasta de amintiri, de conexiuni. Povesteşte-mi! Povesteşte-mi!

– Nu şi dacă vrei să sune coerent! i-am răspuns, morocănos.

I-am urmărit reacţia.

Nu îl tulburam. Dorea să-mi vorbească în continuare:

– Să sune coerent? Armand, eu nu voi face decît să aştern pe hîrtie ceea ce îmi povesteşti tu.

Cuvintele erau simple şi totuşi aveau o stranie încărcătură emoţională.

– Îmi promiţi?

I-am aruncat o căutătură maliţioasă. Tocmai eu! Să fac asta!

Zîmbi. Împături rochiţa şi, cu grijă, o lăsă să cadă peste grămăjoara de hăinuţe vechi:

– Nu voi schimba nici măcar o silabă. Vino să stai cu mine, vorbeşte-mi, fii iubitul meu!

Îmi surîse încă o dată.

Brusc, se îndreptă spre mine, cam în aceeaşi manieră agresivă în care intenţionasem eu să mă apropii de el cu puţin timp în urmă. Îşi strecură mîna prin părul meu, căutîndu-mi faţa, apoi îmi strînse buclele şi se aplecă rîzînd, îngropîndu-şi capul în ele. Mă sărută pe obraz.

– Părul tău pare a fi ţesut din fir de chihlimbar, ca şi cum ai putea topi chihlimbarul la lumina lumînărilor, trăgîndu-l apoi în fire subţiri care, odată uscate, ar împrumuta aceste reflexe strălucitoare pletelor tale. Eşti dulce, arăţi ca un băietan, dar eşti frumos ca o fată. Tare aş vrea să te pot zări măcar pentru o clipă înveşmîntat în catifea veche, aşa cum te-a văzut Marius. Mi-aş dori să te văd măcar pentru o fracţiune de secundă îmbrăcat în colanţi şi cu o vestă brodată cu rubine. Uită-te la tine, copil de gheaţă ce eşti! Iubirea mea te lasă rece.

Buzele îi erau fierbinţi şi sub ele simţeam apăsarea colţilor şi brusca nerăbdare a degetelor care-mi strîngeau capul. M-am înfiorat şi tot trupul mi se încordă, apoi se cutremură, zguduit de o plăcere dincolo de orice închipuire. Îmi repugna această intimitate singuratică, îmi displăcea suficient de mult ca să doresc să aduc o schimbare sau să mă lepăd cu totul de ea. Aş fi preferat să mor sau să mă retrag undeva, în negură, umil, singur cu lacrimile mele.

Din felul în care mă privea deslușeam că era capabil să iubească fără a oferi nimic. Nu era un *connoisseur*, ci doar un simplu băutor de sînge.

– Mă faci să îmi fie foame, am șoptit. Nu foame de tine, ci de cineva care este damnat, dar încă în viață. Vreau să vînez. Încetează! De ce mă atingi? De ce trebuie să fii atît de blînd?

– Toți te doresc.

– O, știu asta! Toată lumea ar dori să distrugă un copil păcătos și isteț.

– Toată lumea și-ar dori un puști plin de viață, care știe să se descurce. Puștanii sînt o hrană mai apetisantă decît femeile, iar fetele seamănă prea mult cu femeile, dar băieții? Ei nu sînt ca bărbații, nu-i așa?

– Nu-ți bate joc de mine. Am vrut doar să te ating, să-ți simt moliciunea trupului veșnic tînăr.

– O da, asta sînt eu, veșnic tînăr. Pentru un bărbat atît de chipeș spui o mulțime de prostii. Eu ies. Trebuie să mă hrănesc. Iar cînd voi termina, cînd mă voi simți sătul și fierbinte, atunci mă voi întoarce, voi sta de vorbă cu tine și îți voi povesti tot ce dorești. M-am îndepărtat doar cîțiva pași de el, simțind cum mă trec fiori cînd degetele sale îmi eliberară pletele. Am privit spre fereastra albă și goală, prea înaltă ca să pot zări copacii: De aici nu se poate vedea nimic înverzit, cu toate că afară e primăvară, cum numai în Sud poate fi. Îi simt parfumul prin ziduri. Vreau să privesc doar o clipă florile. Vreau să ucid, să beau sînge și să mă bucur de flori.

– Nu e de ajuns. Vreau să scriu cartea. Vreau să o scriu acum și vreau să vii cu mine. Nu o să pierd vremea aici la nesfîrșit.

– Aiurea, sînt convins că așa o să faci. Crezi că sînt o papușă, nu? Crezi că sînt drăguț, turnat din ceară și știu că vei sta atît cît îți voi spune eu.

– Ești cam meschin, Armand. Arăți ca un înger, dar vorbești ca un ucigaș de rînd.

– Cîtă aroganţă! Parcă spuneai că mă doreşti.

– Cu anumite condiţii.

– Minţi, David Talbot!

Am trecut pe lîngă el, îndreptîndu-mă spre scară. Se auzeau greierii cîntînd în noapte, fără să le pese de oră, aşa cum se întîmplă adeseori la New Orleans.

Prin fereastra înaltă, cu nouă ochiuri de geam, de pe casa scării puteam zări copacii înfloriţi şi cîţiva cîrcei de viţă-de-vie de pe acoperişul unei verande.

Mă urmă. Am coborît la parter, mergînd ca nişte bărbaţi obişnuiţi, şi am ieşit pe uşa din sticlă sclipitoare ce dădea spre spaţiul larg, feeric luminat al lui Napoleon Avenue, unde se afla un parc plin de verdeaţă, un parc ce gemea sub mulţimea florilor rînduite cu grijă printre copacii bătrîni, cu trunchiuri contorsionate şi gîrbovite de ani.

Totul părea să se mişte în adierea brizei dinspre fluviu, iar ceaţa umedă se rotea în fuioare, pregetînd să se transforme în ploaie, în timp ce frunze mici, verzi, se aşezau pe pămînt ca o cenuşă fină. Blînda, dulce primăvară a ţinuturilor din Sud! Pînă şi cerul părea să fi rămas greu cu anotimpul: coborîse mai aproape de pămînt, dar continua să se îmbujoreze cu lumina reflectată, dînd naştere ceţii din toţi porii.

Dinspre grădinile ce mărgineau bulevardul răzbătea un parfum greu de flori – *Four o'clock* purpurii, cum le spun muritorii pe aici, o floare luxuriantă, foarte asemănătoare cu o buruiană, dar infinit de dulce; irişi sălbatici, ţîşnind din ţărîna neagră spre cer ca nişte paloşe, cu petalele aspre şi monstruos de mari, izbindu-se de ziduri străvechi şi de trepte de beton; apoi mai erau şi nelipsiţii trandafiri, trandafiri plantaţi de doamne bătrîne şi trandafiri îngrijiţi de femei tinere, trandafiri cu miros otrăvitor, mult prea pătrunzător pentru noaptea tropicală.

Odinioară, în locul acestei fîşii de iarbă circulau tramvaie. Ştiam că şinele trecuseră prin spaţiul acesta larg, de un verde-închis, acolo unde eu continuam să merg în faţa lui,

către mahala, către fluviu, către moarte, către sînge. Venea în urma mea. Aş fi putut merge cu ochii închişi, fără să rătăcesc drumul, văzînd parcă aievea vechile tramvaie.

– Hai, vino după mine, i-am zis.

Nu era, de fapt, un îndemn, ci o constatare a ceea ce făcea el în momentul acela.

Am trecut pe lîngă mai multe grupuri de clădiri în doar cîteva secunde. Ţinea pasul cu mine. Era foarte puternic. Fără îndoială că în venele lui curgea sîngele întregii Curţi Regale a Vampirilor. Lestat era, într-adevăr, capabil să plămădească monştrii cei mai feroce, făcînd abstracţie de cele trei tentative de seducere ratate de la început – Nicolas, Louis, Claudia – dintre care nici măcar unul nu a fost în stare să îşi poarte singur de grijă; în consecinţă, doi au pierit, iar unul lîncezeşte şi se numără, probabil, printre cei mai neputincioşi vampiri care au bîntuit vreodată lumea.

Am privit în urmă. Chipul impenetrabil, smead şi lucios, m-a făcut să tresar. Părea lăcuit din cap pînă în picioare, acoperit cu o peliculă de ceară, cu pielea tăbăcită, iar gîndul mi-a zburat din nou la mirodenii, la pulpa nucilor confiate şi la aroma delicioasă a bomboanelor de ciocolată, făcute cu mult zahăr şi unt şi dintr-o dată mi s-a părut o idee bună să îl înşfac.

Dar nu îmi putea da aceeaşi voluptate ca un muritor putred, neînsemnat, matur şi împuţit. Şi ce credeţi? I-am făcut semn cu degetul:

– Acolo!

Privi în direcţia pe care i-o arătasem. Şi văzu conturul neregulat al clădirilor vechi, dărăpănate.

Tot locul era împînzit de muritori: unii dormeau, alţii şedeau pur şi simplu sau mîncau, se plimbau de colo-colo, printre şiruri de scări înguste, în spatele zidurilor scorojite şi sub tavanele cu tencuiala crăpată.

Găsisem unul, perfecţiunea întruchipată în toată nemernicia lui, o învolburare uriaşă de tăciuni respingători, mocnind de răutate, de lăcomie şi sfidare, în aşteptarea mea.

Trecusem de Magazine Street, dar nu ajunsesem încă la fluviu. Era o stradă de care nu îmi aduceam aminte sau nu o cunoscusem în peregrinările mele prin acest oraş – oraşul lor, al lui Lestat şi al lui Louis – o străduţă îngustă, mărginită de case care în lumina lunii aveau culoarea lemnului putred, cu ferestre astupate cu cîrpe, iar, undeva, acolo, înăuntru, se afla muritorul acela gîrbovit, arogant, depravat, cu privirea aţintită asupra ecranului televizorului, sorbind bere de malţ dintr-o sticlă cafenie, fără a se sinchisi de gîndaci şi de căldura apăsătoare care intra în valuri pe fereastra deschisă, această creatură respingătoare, năclăită de sudoare, murdară şi irezistibilă, această fiinţă din carne şi oase hărăzite mie.

În casă colcăiau atît de vizibil gîndacii şi alte creaturi minuscule, dezgustătoare, încît părea o carapace subţire şi fragilă, întunecată ca o pădure, care îi învăluia trupul. În locul acesta nu auzise nimeni de normele igienico-sanitare moderne. Pînă şi mobila putrezise în văgăuna aceea mizerabilă şi plină de igrasie. Frigiderul era acoperit de o peliculă de mucegai.

Doar patul şi preşurile jegoase împrumutau locului un aer oarecum domestic.

Era cuibul cel mai potrivit în care puteai da peste pasărea asta sălbatică, urîtă, peste sacul ăsta de oase şi sînge cu penaj zdrenţuit, numai bună de jumulit.

Am împins uşa la o parte, adulmecînd mirosul de om care se înălţa ca un roi de musculiţe, apoi, fără să fac zgomot, am scos uşa din balamale.

Am păşit pe cele cîteva ziare aşternute pe pardoseala de lemn vopsit. Cîteva coji de portocale zăceau uscate, ca nişte bucăţi de piele. Gîndacii mişunau peste tot. Nici măcar nu a ridicat privirea. Faţa buhăită de băutură era vineţie şi stranie, cu sprîncene negre, groase, neîngrijite, dar, cu toate acestea,

avea ceva angelic în el, datorită luminii iradiate de ecranul televizorului.

Apăsă telecomanda pe care o ţinea în mînă şi schimbă canalul; lumina clipi fără un sunet, apoi dădu sonorul mai tare şi din aparat răzbătură acordurile unei melodii interpretate de o formaţie, secondată de aplauzele publicului.

Sunete şi imagini lipsite de gust, ca şi mizeria care îl înconjura. „În regulă, eu te vreau. În rest, nu te vrea nimeni."

Ridică ochii spre mine, puştiul care îi violase intimitatea. David aştepta, prea departe ca să poată fi văzut.

Am împins televizorul la o parte. Aparatul se clătină, apoi se răsturnă la podea, dezmembrîndu-se de parcă ar fi avut înăuntru o mulţime de recipiente cu energie pură, şi se făcu ţăndări.

Îl năpădi un val de furie, iar faţa i se schimonosi.

Se ridică şi porni spre mine cu braţele întinse.

Înainte de a-mi înfige colţii în gîtul lui, am observat că avea părul lung şi încîlcit. Murdar, dar des. Îl purta legat la ceafă cu o cîrpă, lăsîndu-l apoi să se împrăştie liber pe spatele cămăşii cadrilate.

Avea un sînge gros, impregnat de mirosul de bere, dulce, dezgustător, cît să sature doi vampiri, şi o inimă care se zbătea dezlănţuită, dîndu-mi impresia că mă lupt cu un taur.

În toiul ospăţului toate duhorile, chiar şi cele mai fetide, capătă un iz dulce. Aveam senzaţia că voi muri de plăcere, ca întotdeauna.

Am supt cu voluptate, umplîndu-mi gura şi lăsînd sîngele să îmi inunde limba, apoi să se scurgă în stomac, presupunînd că aveam aşa ceva, dar, mai presus de toate, tînjind să îmi astîmpăr setea aceea lacomă. Toate acestea nu au fost însă de ajuns ca să îi slăbească puterile.

Continua să se lupte cu ultimele puteri şi făcu imprudenţa să îmi zgîrie degetele, apoi, gest şi mai nesăbuit, ignorînd pericolul, îmi căută ochii. Am strîns tare din pleoape şi l-am lăsat

să mi le apese cu degetele sale unsuroase. Nu îi era de nici un folos. Sînt un puşti inaccesibil. Nu îi poţi orbi pe orbi. Eram prea îmbuibat de sînge ca să îmi mai pese. În plus, îmi făcea plăcere. Creaturile acestea firave care vor să te zgîrie nu reuşesc decît să te mîngîie.

Viaţa i se scurgea din trup, ca şi cum toţi cei pe care îi iubise vreodată ar fi trecut în zbor pe lîngă el, printre stelele sclipitoare, îmbarcaţi într-un montagnes russes. Mai rău decît într-o pînză de Van Gogh. Nu ajungi niciodată să cunoşti întreaga paletă de culori a celui pe care îl ucizi, pînă cînd mintea nu desluşeşte cele mai fine nuanţe.

Curînd se prăbuşi. Am căzut la podea o dată cu el. Îl ţineam strîns înlănţuit cu braţul stîng şi mi-am lăsat capul ca un copil pe abdomenul lui musculos, continuînd să îi sug sîngele cu înghiţituri mari, lacome, înnecînd în culoare tot ceea ce gîndise şi văzuse vreodată; nu îmi doream altceva decît culoare pură şi, preţ de numai o secundă, în timp ce viaţa i se scurgea din trup – în timp ce moartea se prelingea pe lîngă mine ca o minge uriaşă de forţă întunecată, care apoi se adevereşte a nu fi nimic, nimic în afară de fum sau poate chiar ceva încă şi mai lipsit de substanţă – în timp ce moartea pătrunse în mine, pentru a-mi părăsi în secunda următoare corpul, ca o pală de vînt, mi-am zis: „Oare prin faptul că zdrobesc tot ceea ce înseamnă fiinţa lui îi zădărnicesc posibilitatea de a ajunge la cunoaşterea finală?"

Prostii, Armand! Tu ştii ce ştiu spiritele, ce ştiu îngerii. Nenorocitul se întoarce acasă! În Ceruri. În Cerurile care pe tine au refuzat să te primească şi care, poate, nu te vor primi în vecii vecilor.

Mort, arăta extraordinar.

M-am aşezat alături de el. Mi-am şters gura, dar nu pentru că mi-ar mai fi rămas vreun strop de sînge pe buze. Numai vampirii din filme se umplu de sînge pe toată faţa. Pînă şi vampirii cu înclinaţii lumeşti sînt mult prea îndemînatici ca să

risipească vreo picătură. Mi-am şters gura pentru că îi simţeam sudoarea pe buze şi pe faţă şi voiam să scap de ea.

Totuşi, îl admiram, pentru că în ciuda aspectului aparent buhăit fusese un bărbat solid şi uimitor de puternic. I-am admirat părul negru, lipit de pieptul ud, dezgolit de cămaşa inevitabil sfîşiată în timpul încleştării.

Merita să îi păstrez pletele negre. Am smuls fîşia de cîrpă care îi ţinea părul legat. Era des ca părul unei femei.

După ce m-am asigurat că era mort, i-am înfăşurat părul pe mînă cît era de lung şi am dat să trag de el, ca să îl smulg în întregime din rădăcină.

David scoase un suspin:

– Chiar trebuie să faci asta?

– Nu.

Chiar în timp ce am spus asta, cîteva mii de fire se desprinseră de pe ţeastă, fiecare păstrînd încă o mică rădăcină însîngerată care se legăna în aer ca o insectă minusculă. Am ţinut o clipă în mînă smocul de păr, apoi l-am lăsat să îmi alunece printre degete şi să cadă pe capul lui întors într-o parte.

Firele rebele se împrăştiară pe faţa aspră. Ochii îi erau umezi şi păreau să vegheze dincolo de moartea care pusese stăpînire pe substanţa gelatinoasă a trupului său muritor.

David se răsuci pe călcîie şi ieşi în stradă. Maşinile treceau în goană, huruind. Dinspre fluviu se auzi sirena unui vapor cu aburi.

Am ieşit în urma lui. M-am scuturat de praf. Ar fi fost suficient să suflu o singură dată ca să dărîm toată şandramaua, să o fac să se surpe peste mizeria din interior, să o las să moară în mijlocul celorlalte clădiri de aici, fără ca cineva să îşi dea măcar seama, să las pur şi simplu lemnul putred să se facă una cu pămîntul.

Nu reuşeam să scap de gustul şi de mirosul transpiraţiei care mi se impregnase în piele.

– De ce ai protestat cînd am vrut să îi smulg părul? Nu voiam decît să îl păstrez, iar el este oricum mort şi nu-i mai pasă de părul lui negru, aşa cum nu-i mai pasă nici altcuiva.

Se răsuci şi mă măsură cu un surîs viclean.

– Felul în care mă priveşti mă sperie, i-am spus. Am fost atît de nesăbuit, încît să îmi dezvălui chipul de monstru? Ştii, draga de Sybelle, micuţa mea muritoare, atunci cînd nu cîntă la pian *Appassionata*, una din sonatele lui Beethoven, mă priveşte tot timpul cum mă hrănesc. Vrei să îţi spun acum povestea mea?

Am aruncat o privire în spate, spre bărbatul mort, întins pe o parte, cu umerii aduşi. Pe pervazul din spatele lui, într-o sticlă albastră, era aşezată o floare portocalie. Un lucru al naibii de nepotrivit, nu-i aşa?

– Da, vreau să îţi aud povestea. Hai să ne întoarcem împreună. Te-am rugat să nu îi smulgi părul dintr-un singur motiv.

– Da? l-am întrebat, privindu-l cu o curiozitate neprefăcută. Aşadar, care a fost motivul? Nu aveam de gînd decît să îi smulg părul şi să îl arunc.

– Aşa cum smulgi aripioarele unei muşte, completă el, aparent fără nici o aluzie.

– O muscă moartă. Ei, ce atîta tevatură?

– Voiam să văd dacă mă asculţi. Atîta tot. Pentru că, dacă mă ascultai, totul ar fi putut fi în regulă între noi doi. Iar tu te-ai oprit. Şi totul este în regulă.

Se întoarse şi mă prinse de braţ.

– Nu-mi placi, i-am spus.

– O, ba da, Armand. Lasă-mă să-ţi scriu povestea. Nu te grăbi, fă pe grozavul, înjură. În momentul acesta eşti mare şi puternic pentru că îi ai pe cei doi minunaţi muritori micuţi care îţi pîndesc fiecare gest, care îţi stau alături precum arhanghelii lui Dumnezeu. Dar recunoaşte şi tu că vrei să îmi spui povestea ta. Vino!

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în rîs:

– Figura asta a ţinut în trecut?

Acum a fost rîndul lui să rîdă şi a făcut-o din toată inima:

– Nu, cred că nu. Atunci să formulez altfel – scrie-o pentru ei.

– Pentru cine?

– Pentru Benji şi Sybelle. Nu?

Nu i-am răspuns.

Să scriu povestea pentru Benji şi pentru Sybelle. Mintea îmi zbură în viitor, spre o odaie prietenoasă şi îndestulată, în care şedeam toţi trei – eu, Armand, neschimbat, băiatul-dascăl – Benji şi Sybelle, în floarea tinereţii lor de fiinţe trecătoare; Benji, devenit un tînăr înalt şi zvelt, cu ochi întunecaţi de arab, cu ţigara de foi între degete, un bărbat cu mari perspective şi posibilităţi, şi Sybelle, transformată într-o tînără femeie cu forme aţîţătoare, cu ţinută de regină, pianistă renumită, cu părul auriu încadrînd ovalul feţei marcat de gura plină şi de ochii plini de *entsagang* şi de o strălucire misterioasă.

Îmi puteam, oare, dicta povestea în această încăpere, pentru ca apoi să le dăruiesc cartea? Cartea aceasta, dictată lui David Talbot? Urmaţi-vă calea, copiii mei, bucuraţi-vă de toată bogăţia şi sfaturile pe care vi le-am putut oferi, iar acum vă dăruiesc această carte pe care am scris-o cu mult timp în urmă, împreună cu David.

Da, îmi şoptea inima. Şi cu toate acestea m-am întors, am smuls scalpul negru de pe ţeasta victimei mele şi l-am călcat în picioare cu îndîrjirea unui Rumpelstiltskin.

David nici măcar nu a clipit. Englezii sînt atît de politicoşi!

– Prea bine. Îţi voi spune povestea mea.

Apartamentul lui se afla la etajul al doilea, nu departe de locul din capul scărilor în care mă oprisem să-mi trag sufletul. Ce diferenţă faţă de coridoarele pustii şi reci! Îşi înjghebase o adevărată bibliotecă, cu mese şi scaune. Avea şi un pat din alamă, curat şi uscat.

– Acesta este apartamentul ei, îţi aduci aminte?

– Dora! am exclamat şi dintr-o dată am avut impresia că îi simt parfumul.

Mă învăluia din toate părţile. Dar toate lucrurile ei dispăruseră.

Acestea erau, cu siguranţă, cărţile lui. Erau volume ale exploratorilor spirituali din noul val – Dannion Brinkley, Hilarion, Melvin Morse, Brian Weiss, Matthew Fox, volumul *Urantia*. La acestea se adăugau textele vechi – Cassiodorus, Sfînta Tereza din Avila, Gregoire de Tours, *Veda*, *Talmudul*, *Torah*, *Kama Sutra* – toate în limba lor originală. Mai avea cîteva romane obscure, piese de teatru, volume de poezie.

– Da, zise, aşezîndu-se la o masă. Eu nu am nevoie de lumină. Dar tu?

– Nu ştiu ce să-ţi povestesc.

– O, exclamă scoţînd un pix şi deschizînd un caiet cu foi orbitor de albe, trasate cu linii subţiri, verzi. Vei şti ce trebuie să-mi povesteşti.

Ridică privirea spre mine. Stăteam cu braţele strîns încrucişate, lăsîndu-mi capul să atîrne, aşteptînd parcă să îmi cadă de pe umeri şi să mor. Pletele lungi îmi cădeau peste faţă.

Gîndul îmi era la Sybelle şi la Benjamin, fetiţa mea tăcută şi băieţelul meu exuberant.

– David, îţi plac copiii mei?

– Da, mi-au plăcut de la început, din clipa în care i-ai adus cu tine. Toţi i-au îndrăgit. Toţi i-au privit cu drag şi cu respect. Atîta echilibru, atîta farmec! Cred că visăm cu toţii la astfel de tovarăşi muritori, plini de graţie, care nu ţipă ca ieşiţi din minţi. Ei te iubesc, şi totuşi nu sînt nici îngroziţi, nici fermecaţi.

Nu am făcut nici un gest. Nu am rostit nici o vorbă. Am închis ochii. În adîncul inimii auzeam acordurile alerte, îndrăzneţe ale *Appassionatei*, valurile acelea de muzică incandescentă, bubuitoare, amintind de zăngănitul strident al metalelor – *Appassionata*. Numai că totul era doar în mintea mea. Nu era nici urmă de zvelta şi blonda mea Sybelle.

– Aprinde lumînările pe care le ai, i-am şoptit timid. Vrei să faci asta pentru mine? Ar fi plăcut să aprindem cît mai multe lumînări; priveşte, dantelele Dorei sînt încă agăţate la ferestre şi au rămas tot curate şi proaspete. Ador dantelăria, aceea este un model de Bruxelles sau cel puţin aşa pare. Da, sînt nebun după dantele.

– Desigur, o să aprind lumînările.

Stăteam cu spatele la el. Am sunetul reconfortant al scăpărării unui băţ de chibrit.

Am simţit în nări mirosul lemnului ars, iar după aceea parfumul degajat de fitil şi lumina flăcării înălţîndu-se şi dezvăluind scîndurile din lemn de chiparos ale tavanului dezgolit de deasupra noastră. Urmă o a doua aprindere, o nouă serie de pocnituri îmbietoare şi lumina deveni mai vie şi coborî peste mine, pierzînd din intensitate doar prin ungherele întunecate de lîngă perete.

– De ai făcut-o, Armand? O, desigur, vălul are imprimată o siluetă ce aduce cu cea a lui Hristos, fără îndoială că părea să fie Marama Sfîntă a Veronicăi şi numai Dumnezeu ştie cîte zeci de mii de oameni s-au lăsat amăgiţi, dar de ce şi tu? Într-adevăr, era extraordinar de frumos, recunosc – imaginea aceea lui Hristos, cu coroana de spini şi sîngele şiroind, cu privirea îndreptată direct spre noi, noi amîndoi, dar, după ce a trecut atîta timp, de ce a trebuit să crezi atît de necondiţionat, Armand? De ce te-ai îndreptat către El? Asta ai încercat să faci, nu-i aşa?

Am scuturat din cap. Cuvintele mele răsunară blînd şi rugător:

– Întoarce-te la ale tale, învăţatule! am rostit, întorcîndu-mă încet. Vezi-ţi de paginile tale! Ceea ce urmează îţi este dedicat ţie şi Sybellei. O, şi micului meu Benji. Dar, într-un fel, este simfonia mea dedicată Sybellei. Povestea începe cu mult timp în urmă. Poate că pînă în clipa aceasta nu mi-am dat seama niciodată cu adevărat cîtă vreme s-a scurs de atunci. Tu ascultă-mă doar şi scrie. Lasă-mă să fiu eu acela care plînge şi care se laudă, şi care batjocoreşte!

2

Îmi privesc mîinile. Îmi vine în minte expresia: „plămădit de mîini nepămîntene". Ştiu ce înseamnă, deşi de cîte ori am auzit-o rostită cu emoţie se referea la ceva ce ieşise din mîinile mele.

Acum aş dori să pictez, să iau penelul în mînă şi să o încerc aşa cum am făcut atunci cînd, parcă în transă, am trasat cu furie fiecare linie şi pată de culoare, amestecîndu-le cu o hotărîre nestrămutată.

Ah, sînt atît de împrăştiat, atît de înspăimîntat de ceea ce îmi aduc aminte!

Ar trebui să aleg un loc de unde să încep.

Constantinopole – un oraş cucerit de curînd de turci, vreau să spun o cetate care, la vremea cînd eu, un sclav tînăr, capturat în ţinuturile sălbatice ale patriei sale, al cărei nume abia dacă şi-l mai amintea – Hoarda de Aur – se afla sub jug musulman de mai puţin de un secol.

Amintirile, împreună cu limba maternă mi se şterseseră deja din memorie, la fel şi capacitatea de a gîndi cît de cît logic. Îmi aduc aminte de încăperile murdare care trebuie să se fi aflat la Constantinopole, pentru că îi auzeam pe cei din jurul meu discutînd şi, pentru prima oară de o veşnicie, de cînd fusesem smuls din lumea de care nu-mi mai aminteam, le puteam înţelege graiul.

Negustorii aceia, care făceau comerţ cu sclavi pentru a-i duce în bordelurile din Europa, vorbeau, desigur, greceşte. Nu

aveau nimic din credința religioasă care era tot ce știam eu, deși ignoram în mod lamentabil amănuntele ei.

Am fost azvîrlit pe un covor gros, turcesc, dintre acelea care acoperă pardoselile luxoase ale palatelor, un covor pe care se expuneau mărfurile de valoare.

Aveam părul lung și ud, cineva mi-l periase cu atîta îndîrjire, încît mă durea. Toate lucrurile acelea care îmi aparținuseră îmi fuseseră răpite și șterse din memorie. Trupul gol îmi era acoperit doar de o tunică veche și zdrențuită. Aerul din încăpere era fierbinte și umed. Îmi era foame, dar nu aveam nici o speranță să capăt ceva de mîncare și știam că era o suferință care mă va chinui la început, pentru ca apoi să se stingă de la sine. Tunica trebuie să îmi fi dat un aer de glorie scăpătată, împrumutîndu-mi ceva din strălucirea unui înger căzut. Avea mînecile lungi, în formă de clopot, și îmi ajungea pînă la genunchi.

Cînd m-am ridicat în picioare – erau bineînțeles, goale – i-am văzut pe bărbații aceia desfrînați și mîrșavi, dîndu-mi seama imediat ce doreau și înelegînd că prețul pe care urma să-l plătesc era damnarea. Blestemele străbunilor de mult dispăruți îmi răsunau în ureche: prea drăguț, prea goale dulce, privirea prea plină de sclipiri drăcești, ca și zîmbetul acela șăgalnic.

Cu cîtă încrîncenare discutau și negociau acei oameni! Cum mă priveau, fără să se uite vreodată în ochii mei!

Deodată am început să rîd. Aici lucrurile se făceau cu atîta grabă! Cei care mă vînduseră se făcuseră deja nevăzuți. Cei care mă spălaseră rămăseseră în sala de baie. Eram un colet aruncat pe un covor.

Preț de o clipă am avut revelația că, odată, fusesem un bărbat cinic, cu limba ascuțită – un fin cunoscător al naturii umane în general. Rîdeam, pentru că bărbații aceia credeau că sînt fată.

Așteptam, prinzînd din cînd în cînd frînturi de fraze.

Ne aflam într-o odaie cu tavanul jos, capitonat cu mătase, brodat cu cioburi mici de oglindă şi cu arabescurile atît de dragi turcilor, iar opaiţele, deşi afumate, degajau un parfum înecăcios care îmi ardea ochii.

Bărbaţii îmbrăcaţi în caftane şi cu turbane pe cap nu îmi erau necunoscuţi, ca şi limba pe care o vorbeau, de altfel. Dar nu reuşeam să prind decît cuvinte disparate din ceea ce spuneau. Privirile îmi alergau în căutarea unei modalităţi de a scăpa. Nu întrezăream nici una. Intrările erau păzite de gardieni masivi şi încruntaţi. Un bărbat aşezat la o masă mai îndepărtată calcula ceva pe abac. Avea alături de el grămezi întregi de monede de aur.

Unul dintre oameni, înalt şi zvelt, cu pometi şi bărbie puternice şi dinţi stricaţi, se apropie de mine şi îmi pipăi ceafa şi umerii. Apoi îmi sălţă tunica. Stăteam nemişcat, nu din cauza furiei sau a spaimei, ci pur şi simplu înţepenisem. Aici era ţara turcilor şi ştiam prea bine ce le fac turcii băieţilor. Dar nu văzusem niciodată vreun tablou, nici nu auzisem o poveste adevărată despre ce se întîmpla acolo şi nu cunoscusem pe nimeni care să fi trăit cu adevărat acolo, să fi intrat în acel ţinut şi să fi reuşit apoi să se întoarcă acasă.

Acasă! Cu siguranţă, trebuie să-mi fi dorit să uit cine eram. Aşa trebuie să fi fost. Era inevitabil, din cauza ruşinii. Dar în clipa aceea, în încăperea asemănătoare cu un cort, pe covorul înflorat, printre comercianţi şi negustori de sclavi, încercam cu disperare să îmi aduc aminte ca şi cum, descoperind în adîncul memoriei o hartă, aş fi putut să o urmez, să evadez de acolo şi să mă întorc la locurile mele de baştină.

Îmi aminteam de întinderile acoperite de iarbă, de ţinuturile sălbatice, ţinuturi în care nu te aventurezi decît pentru... Dar totul plutea în negură. Cutreierasem păşunile, sfidînd soarta în mod prostesc, dar nu împotriva voinţei mele. Duceam cu mine ceva extrem de important. Am descălecat, am dezlegat

de pe şa bocceaua aceea mare şi am luat-o la fugă, strîngînd-o la piept.

– Copacii! strigă cineva, dar cine era oare?

Totuşi, ştiam la ce se referă, ştiam că trebuie să ajung în crîng şi să las acolo comoara pe care o purtam cu mine, acel ceva minunat şi magic din interiorul boccelei, obiectul acela ce nu fusese „făurit de mîna omului".

Nu am reuşit să ajung atît de departe. Cînd au pus mîna pe mine am aruncat pachetul, dar ei nici măcar nu s-au ostenit să se aplece după el, cel puţin eu nu am văzut să fi încercat. În timp ce mă săltau în aer, mă gîndeam că nu trebuie să fie găsit aşa, înfăşurat în cîrpe. Trebuia ascuns într-un copac.

Probabil că m-au violat pe vapor, pentru că nu îmi amintesc cum am ajuns la Constantinopole. Nu ţin minte să îmi fi fost foame ori frig, să fi fost revoltat sau înspăimîntat.

Aici, pentru întîia oară, am aflat ce-nseamnă violul, duhoarea grăsimii, ciorovăielile, înjurăturile dezlănţuite peste rămăşiţele mielului sacrificat. Aveam un sentiment ucigător, insuportabil, de neputinţă.

Ce oameni josnici, ce firi potrivnice lui Dumnezeu şi naturii!

Am urlat ca un animal la negustorul cu turban, iar el m-a lovit atît de puternic peste ureche, încît m-am prăbuşit la podea. Am rămas aşa, continuînd să îl privesc cu tot dispreţul de care eram în stare. Nu m-am ridicat, nici chiar atunci cînd m-a izbit cu piciorul. Refuzam să vorbesc.

M-a aruncat pe umăr şi a ieşit cu mine în curtea aglomerată, printre cămile urît mirositoare şi măgari, printre mormane de gunoaie, spre portul în care aşteptau corăbiile ancorate, peste pasarelă, pînă în măruntaiele vasului.

Din nou mizerie – duhoarea cînepei, foşgăitul şobolanilor pe punte. M-a aruncat pe un balot de cîrpe aspre. Pentru a doua oară am privit în jur, în căutarea unei portiţe de scăpare, dar nu

am văzut decît scara pe care coborîsem, iar de sus se auzeau glasurile unei mulțimi de bărbați.

Cînd vasul a pornit în larg, era încă întuneric. În mai puțin de o oră mi s-a făcut atît de rău, încît nu-mi doream decît să mor. M-am ghemuit pe podea și m-am străduit să stau cît mai nemișcat, ascunzîndu-mă sub țesătura moale a vechii tunici. Nici nu mai țin minte cît de mult am dormit.

Cînd m-am trezit, am dat cu ochii de un bătrîn. Purta alt soi de veșminte, mai puțin înspăimîntătoare decît cele ale turcilor cu turbane, și mă privea cu blîndețe. Se aplecă spre mine. Vorbea într-o limbă nouă, neobișnuit de melodioasă și plăcută, dar pe care nu o puteam înțelege.

Cineva îi spuse în grecește că sînt mut, idiot și nu știu să scot decît niște sunete animalice.

Ar fi fost momentul să izbucnesc din nou în rîs, dar îmi era mult prea rău.

Același grec îi spuse bătrînului că fusesem molestat sau rănit. Am fost cotat la un preț frumușel.

Bătrînul îi făcu semn cu mîna să plece, clătină din cap și spuse ceva în limba aceea nouă și melodioasă. Mă prinse cu brațele și mă ajută să mă ridic.

Mă conduse spre o ușă care dădea într-o cameră mică, drapată în întregime în mătase roșie.

Cu excepția unei nopți, am stat tot timpul călătoriei în odaia aceea.

În noaptea aceea – pe care nu o pot plasa exact în contextul călătoriei – m-am trezit și, văzîndu-l dormind lîngă mine pe bătrînul acela care nu mă atinsese niciodată cu alt gînd decît ca să mă îmbărbăteze, am urcat scara, am ieșit pe punte și am rămas mult timp privind stelele.

Vasul nostru era ancorat în raza unui oraș cu clădiri vopsite în albastru și negru, cu acoperișuri în formă de cupolă și cu clopotnițe, care se înșirau pe versanții dealurilor, pînă ortul luminat de torțele înfipte sub arcadele bogat ornamentate.

Tot acest port civilizat degaja un aer îmbietor, dătător de siguranță, dar nici nu-mi trecea prin gînd că aș putea evada, sărind de pe punte. La umbra arcadelor se plimbau o mulțime de oameni. Sub cea aflată cel mai aproape de mine, un bărbat îmbrăcat în straie ciudate, cu capul acoperit cu un coif strălucitor și înarmat cu un paloș lat, stătea de pază, rezemat de o coloană bifurcată, sculptată cu atîta măiestrie, încît părea un arbore care susține arcul boltit, ca un vestigiu al unui palat străpuns cu brutalitate de acest canal destinat adăpostirii corăbiilor.

După această primă și memorabilă privire nu am mai dat atenție țărmului. Mi-am întors ochii spre Cer, către pleiada de personaje mitice, sălășluind pe vecie în aștrii aceia atotputernici și impenetrabili. Noaptea era neagră precum cerneala, iar stelele sclipind asemenea unor giuvaeruri mi-au readus în minte versuri vechi și frînturi de ode ce nu puteau fi intonate decît de voci omenești.

Din cîte îmi pot aminti, au trecut cîteva ore bune pînă ce am fost prins, apoi bătut crunt cu un bici din fîșii de piele și în final tîrît înapoi în cabină. Știam că loviturile vor înceta o dată cu apariția bătrînului. Tremura de furie. M-a strîns la piept și m-a mai culcat din nou cu el. Era prea bătrîn ca să mai aibă vreo pretenție de la mine.

Nu-l iubeam. Mutul știa că bărbatul acela îl privea doar ca pe un obiect de preț, care trebuie păstrat pentru a fi apoi vîndut. Dar aveam nevoie de el, iar el era totdeauna lîngă mine, ca să îmi șteargă lacrimile. Dormeam cît puteam de mult. Îmi era rău ori de cîte ori era marea agitată. Uneori mi se făcea rău numai de la căldură. Nu cunoșteam adevărata senzație de căldură. Bătrînul mă hrănea atît de bine, încît aveam uneori impresia că mă ține doar ca pe un vițel de sacrificiu.

Am ajuns la Veneția spre seară. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre frumusețile ascunse ale Italiei. Fusesem

închis tot timpul în străfundurile sumbre ale corabiei, păzit de acel gardian bătrîn, dar, de cum am dat cu ochii de cetate, mi-am dat seama că toate bănuielile mele legate de bătrîn erau bine întemeiate.

Ne aflam într-o încăpere întunecată, iar bătrînul se certa aprig cu un alt bărbat. Nimic nu mă putea face să vorbesc. Nimic nu mă putea determina să schiţez vreun gest prin care să le dau de înţeles că pricepeam ceva din ceea ce se întîmplă cu mine. Totuşi, înţelegeam. Banii au trecut dintr-o mînă într-alta. Bătrînul plecă fără să privească măcar înapoi.

Au încercat să mă înveţe diferite lucruri. Peste tot în jurul meu auzeam vorbindu-se graiul acela blînd, melodios. Obişnuiau să vină băieţi, care se aşezau lîngă mine, mă îmbrăţişau şi mă sărutau, încercînd să mă ademenească. Mă pişcau de sfîrcuri şi încercau să îmi atingă părţile intime ale corpului, pe care fusesem învăţat nici măcar să nu le privesc, pentru a nu cădea în păcat.

De cîteva ori am simţit nevoia să mă rog. Dar am constatat că nu îmi aminteam cuvintele. Pînă şi imaginile erau neclare. Luminile care mă călăuziseră de-a lungul anilor se stinseseră pentru totdeauna. De cîte ori cădeam pe gînduri, venea cineva şi mă lovea sau mă trăgea de păr.

După ce mă loveau, se întorceau întotdeauna cu nişte alifii. Aveau grijă să îmi oblojească pielea jupuită. Odată, cînd unul din bărbaţi mi-a dat o palmă, un altul a ţipat la el şi i-a apucat braţul ridicat, înainte de a mă putea lovi din nou.

Refuzam să mănînc sau să beau. Nu mă puteau forţa să înghit ceva. Nu mă înfometam deliberat. Pur şi simplu eram incapabil să mai fac ceva ca să mă menţin în viaţă. Ştiam că voi pleca acasă. Voi pleca acasă. Voi muri şi mă voi reîntoarce acasă. Avea să fie o trecere extrem de dureroasă. Dacă aş fi fost singur, aş fi plîns. Dar nu eram niciodată singur. Eram nevoit să mor în faţa acelor oameni. Nu mai văzusem de o veşnicie lumina soarelui. Pînă şi lumina lămpilor îmi deranja ochii,

pentru că petreceam atîta timp în beznă. Dar nu rămîneam niciodată singur.

Apoi flacăra lămpilor prindea viață. Şedeau în cerc în jurul meu, cu fețe oacheșe și mîini hrăpărețe, ca niște labe de animal, întrecîndu-se în a-mi da părul la o parte din ochi sau a mă scutura de umăr. Mă refugiam cu fața la perete.

Îmi ținea tovărășie un sunet care urma să mă însoțească în ultimele clipe ale vieții. Era zgomotul valurilor de afară. Le auzeam izbindu-se de perete. Știam cînd trecea o corabie și auzeam geamătul stîlpilor din lemn; îmi lipeam tîmpla de zidul de piatră și simțeam cum casa se leagănă pe valuri, ca și cum nu aș fi fost înăuntrul ei, ci incastrat în clădire.

Odată am visat că eram acasă, dar nu mai țin minte despre ce era vorba în vis. M-am trezit, am strigat, dar singurul răspuns a fost o salvă de glasuri mieroase și sentimentale.

Credeam că vreau să fiu lăsat singur. Dar cînd m-au zăvorît într-o încăpere întunecată, fără o bucată de pîine sau o gură de apă, am început să țip și să bat cu pumnii în perete. Însă nu mi-a răspuns nimeni.

După o vreme, am căzut într-o stare de amorțeală. Am tresărit violent cînd, în sfîrșit, s-a deschis ușa. M-am ridicat în capul oaselor, acoperindu-mi ochii. Lumina lămpii era insuportabilă. Îmi simțeam capul pulsînd.

Apoi am simțit un parfum insinuant, un amestec de lemn ars în toiul unei ierni, cu ninsoare de flori strivite și ulei.

Am simțit o atingere dură, ca de ceva făcut din lemn sau din alamă, cu deosebirea că lucrul acesta se mișca de parcă ar fi fost însuflețit. În cele din urmă am deschis ochii și m-am pomenit în brațele unui bărbat care mă strîngea cu degete albite, ce îmi dăduseră senzația că ar fi din piatră sau alamă și care mă privea avid cu ochii albaștri, blînzi:

– Amadeo! a exclamat.

Era foarte înalt și înveșmîntat din cap pînă în picioare în catifea roșie. Părul blond, pieptănat cu cărare la mijloc, cum îl

poartă sfinții, cădea în bucle bogate pe umeri. Avea fruntea înaltă, fără nici un rid, și sprîncene drepte, aurii, dar cu o nuanță suficient de închisă ca să îi dea feței un aer hotărît. Genele frumos arcuite păreau țesute din fire de aur. Iar cînd zîmbea, buzele căpătau o nuanță trandafirie, accentuînd vizibil conturul plin al gurii.

Îl cunoșteam. Îi vorbisem. În fața nimănui altcuiva nu aș fi putut vedea astfel de miracole.

Îmi zîmbea cu atîta blîndețe! Buza de sus și obrajii îi erau proaspăt bărbieriți. Nu se vedea nici un fir de păr pe chipul lui, iar nasul îi era îngust și delicat, deși suficient de mare ca să se armonizeze cu restul trăsăturilor chipului său.

– Nu sînt Iisus, fiule, ci unul care vine să-ți aducă o mîntuire proprie. Vino la pieptul meu.

– Sînt pe moarte, Stăpîne!

Ce limbă vorbeam? Nici azi nu aș putea spune ce fel de grai era. Dar el m-a înțeles.

– Nu, micuțule, nu vei muri. Vei păși acum sub obladuirea mea și, poate, dacă stelele țin cu noi, dacă ne vor surîde, nu vei muri niciodată.

– Dar ești Iisus. Te recunosc.

Clătină din cap și, cu un gest simplu, omenesc, plecă ochii și surîse. Buzele pline i se întredeschiseră, dînd la iveală un șir de dinți albi, ca ai tuturor muritorilor. Își strecură brațele sub ale mele, mă ridică și mă sărută pe gît, umplîndu-mă de fiori care parcă mă paralizară. Am închis ochii și i-am simțit vîrful degetelor apăsîndu-mi pleoapele, apoi l-am auzit șoptindu-mi:

– Dormi, te duc acasă.

Cînd m-am trezit, am văzut că ne aflăm într-o sală de baie uriașă. Acum, după tot ce am văzut mai tîrziu, pot să spun că nici un venețian nu avea o asemenea baie, dar ce știam eu pe atunci de obiceiurile acestui sălaș? Acesta era un palat adevărat; mai văzusem palate.

M-am ridicat şi am dat la o parte învelitoarea de catifea în care zăcusem – dacă nu mă înşel, era mantia lui roşie – şi în dreapta mea am văzut un pat mare, cu baldachin, iar dincolo de el, conturul oval al bazinului adînc. Apa se scurgea dintr-o scoică susţinută de îngeri, iar în mijlocul aburilor care se ridicau de pe suprafaţa întinsă se ivea silueta Maestrului însuşi. Avea pieptul alb, cu sfîrcuri trandafirii, iar părul dat pe spate, dezvăluind fruntea înaltă şi netedă, părea chiar mai bogat şi de un auriu încîntător, cum nu mai văzusem vreodată.

Îmi făcu semn să mă apropii.

Îmi era frică de apă. Am îngenuncheat pe marginea bazinului şi am întins mîna.

Cu o rapiditate şi o graţie extraordinară mă prinse şi mă conduse înăuntru, apăsîndu-mă pînă ce apa caldă îmi acoperi umerii, apoi îmi trase capul pe spate.

Mi-am ridicat din nou privirea către el. În spatele lui am văzut tavanul de un albastru strălucitor, pictat cu îngeri cu aripi uriaşe, albe, ce păreau surprinzător de plini de viaţă. Nu mai văzusem niciodată îngeraşi atît de minunaţi, cîrlionţaţi, ţopăind liberi, nepăsători faţă de orice constrîngere sau stil, etalîndu-şi cu voluptate frumuseţea omenească a braţelor şi a picioarelor, precum şi a veşmintelor cu falduri bogate. Era un dram de nebunie în această imagine a siluetelor robuste şi zvăpăiate, în această hărmălaie cerească de deasupra mea, spre care se ridicau aburii pentru a se risipi apoi în lumina aurie.

Mi-am întors privirea spre Maestru. Chipul lui era chiar în faţa mea. „Sărută-mă din nou, da, fă-o, dă-mi acel fior, sărută..." Dar era la fel ca fiinţele pictate, una dintre ele în acest Paradis barbar, un loc păgîn unde zeii soldaţilor erau vinul, fructele şi carnea. Venisem în locul nepotrivit.

Îşi dădu capul pe spate. Scoase un hohot de rîs cristalin. Ridică din nou un pumn de apă şi o lăsă să îmi picure pe piept. Deschise gura şi pentru o fracţiune de secundă am avut prilejul să văd ceva nelalocul lui şi periculos: dinţi cum numai

lupii pot avea. Dar imaginea dispăru instantaneu şi nu rămaseră decît buzele care îmi sugeau pielea gîtului, apoi a umerilor. Buzele îmi găsiseră deja sfîrcul cînd m-am gîndit să mi-l acopăr.

Am început să gem. M-am lipit de el în apa caldă, iar buzele lui începură să alunece în jos, spre pîntece. Îmi sugea pielea cu blîndeţe, ca şi cum ar fi vrut să absoarbă toată sarea şi căldura de pe ea şi doar simpla apăsare a frunţii lui pe umărul meu mă umplea de căldură şi de voluptate. Mi-am petrecut braţul în jurul lui, iar în clipa în care a descoperit păcatul însuşi l-am simţit descărcîndu-se ca o arbaletă din care ţîşneşte săgeata. Am simţit zvîcnirea acestei săgeţi, am simţit împunsătura şi am ţipat.

Mă lăsă să mă odihnesc cîteva clipe lipit de pieptul lui. Mă scălda uşor. Cu o cîrpă moale îmi ştergea faţa. Mă înclină pe spate ca să îmi spele părul.

Apoi, după ce socoti că m-am odihnit destul, am început din nou să ne sărutăm.

M-am trezit înainte de ivirea zorilor, cu capul pe perna lui. M-am ridicat în capul oaselor şi l-am văzut îmbrăcîndu-şi mantia şi acoperindu-şi capul cu gluga. Camera era din nou plină de băieţi, dar aceştia nu semănau cu locatarii trişti, vlăguiţi, de la bordel. Băieţii care înconjurară patul erau frumoşi, bine hrăniţi, surîzători şi suavi.

Purtau tunici viu colorate, lucitoare, pliate cu grijă, şi erau strîns încinşi cu centuri, ceea ce le dădea o graţie feciorelnică. Toţi purtau plete lungi, bogate.

Maestrul mă privi şi, într-o limbă pe care o cunoşteam, o cunoşteam perfect, zise că eu eram singurul lui copil şi că va veni din nou în noaptea aceea, pînă cînd voi fi văzut o lume cu totul nouă.

– O lume nouă! am strigat. Nu, nu mă părăsi, Maestre! Nu vreau toată lumea. Te vreau pe tine!

– Amadeo, spuse în acel grai tainic, aplecîndu-se peste pat. Părul îi era acum uscat şi impecabil periat, iar mîinile pudrate cu grijă:

– Sînt al tău pentru totdeauna. Lasă-i pe băieţi să te hrănească, să te îmbrace. De-acum îmi aparţii mie, Marius De Romanus.

Se întoarse spre ei şi dădu cîteva ordine, rostite într-un grai blînd şi melodios.

Văzîndu-le chipurile fericite, ai fi zis că le-a împărţit dulciuri şi aur:

– Amadeo, Amadeo, începură să cînte, în timp ce se adunau în jurul meu.

Mă reţinură, ca să nu îl pot urma. Îmi vorbiră în greceşte, repede şi cu uşurinţă, deşi pentru mine greaca era dificilă. Dar îi înţelegeam.

– Vino cu noi, eşti unul de-al nostru, vom fi buni cu tine, vom fi deosebit de buni cu tine. Mă îmbrăcară grăbiţi în vechituri, contrazicîndu-se unul pe altul dacă tunica era destul de bună pentru mine şi, desigur, aceşti ciorapi spălăciţi nu erau decît o soluţie de moment: Pune-ţi papucii; poftim, o haină care îi este prea mică lui Riccardo.

Mie-mi păreau veşminte împărăteşti.

– Noi te iubim, spuse Albinus, cel de-al doilea ca rang după Riccardo, al cărui păr blond şi ochi verzi, contrastau izbitor cu Riccardo cel brunet. Pe ceilalţi băieţi nu îi puteam deosebi prea bine, dar aceştia doi erau uşor de privit.

– Da, te iubim, spuse Riccardo, dîndu-şi părul negru pe spate şi făcîndu-mi cu ochiul.

Faţă de ceilalţi avea pielea mai netedă şi mai închisă la culoare. Ochii îi erau incredibil de negri. Mi-a apucat mîna şi i-am văzut degetele subţiri, delicate. Toţi cei de aici aveau degete lungi şi delicate. Aveau degete ca ale mele, iar ale mele fuseseră ceva neobişnuit printre fraţii mei. Dar nu mă puteam gîndi la asta.

Un licăr straniu de speranţă începu să se nască în mine, şi anume că eu, cel palid, cel care făcea toate boacănele, cel cu degete delicate, fusesem răpit pentru a fi adus în ţinutul blînd căruia îi aparţineam. Dar era prea minunat ca să fie adevărat. Mă durea capul. În minte vedeam frînturi de imagini ale călăreţilor care mă capturaseră, ale calei urît mirositoare a corabiei cu care fusesem adus la Constantinopole, imagini ale bărbaţilor sfrijiţi, căznindu-se să mă aducă acolo.

Dumnezeule, de ce trebuia să mă iubească toată lumea? Pentru ce? De Romanus, de ce mă iubeşti?

Maestrul surîse şi îmi făcu semn cu mîna din cadrul uşii. Gluga trasă pe cap nu lăsa să se vadă decît conturul fin al pometilor şi buzele arcuite.

Ochii mi se umplură de lacrimi.

O ceaţă alburie îl învălui pe Maestru în timp ce închise uşa în urma sa. Noaptea era pe sfîrşite. Dar luminările ardeau încă.

Am ajuns într-o încăpere spaţioasă şi am observat că era plină de vopsele, de vase cu culori şi de pensule aşezate în oale din pămînt, gata pentru a fi folosite. Pătrate mari de pînză albă – şevaleturi – aşteptau să fie pictate.

Aceşti băieţi nu îşi preparau culorile cu gălbenuş de ou, după metoda împămîntenită. Ei amestecau direct pigmenţii fin măcinaţi cu uleiuri de culoarea chihlimbarului. Bulgări lucioşi de vopsea mă aşteptau în vase micuţe. Am luat pensula pe care mi-au întins-o. Am privit pînza albă, întinsă, pe care trebuia să pictez.

– Făcut de mîini neomeneşti, am rostit.

Dar ce însemnau oare, aceste cuvinte? Am ridicat pensula şi am început să-l pictez pe el, pe acest bărbat cu părul blond, care mă salvase din întuneric şi din mizerie. Mîna care ţinea pensula a zvîcnit înainte, înmuind vîrful în vasele cu vopsea gălbuie, roz şi albă şi aruncîndu-le pe pînza aceea plină de-o energie ciudată. Dar nu reuşeam să compun o imagine. Nu ieşea nici un fel de pictură!

– Făcut de mîini neomenești! am șoptit și am azvîrlit penelul, acoperindu-mi fața cu mîinile.

Îmi căutam cuvintele în grecește. Cînd le-am rostit cîțiva dintre băieți încuviințară, dar nu pricepeau sensul. Cum le puteam explica eu catastrofa? Mi-am privit degetele. Ce se întîmplase cu... În acest punct toate amintirile se frînseră și deodată m-am trezit că eram doar Amadeo.

– Nu pot să o fac. Priveam fix pînza, amestecul de culori: Poate dacă ar fi lemn, nu pînză, aș putea să o fac.

Ce aș fi putut face? Nu mă înțelegeau.

Bărbatul blond, cu privirea de gheață, nu era Dumnezeul, Maestrul meu.

Dar era Stăpînul meu. Iar eu nu puteam face acest lucru care trebuia făcut.

Ca să mă împace, să-mi distragă atenția, băieții și-au luat pensulele și într-o fracțiune de secundă m-au uluit cu picturile care curgeau ca un izvor din trăsăturile repezi de penel.

Un chip de băiat, obraji, buze, ochi, da, și părul blond – roșcat-închis. Dumnezeule, eram eu... nu era o pînză, ci o oglindă. Era acest Amadeo. Riccardo preluă locul pentru a rafina trăsăturile, a adînci ochii și prin nu știu ce vrăjitorie îmi modelă limba în așa fel, încît păream gata să vorbesc. Ce magie dezlănțuită putea face să apară din nimic un chip de băiat atît de natural, surprins într-o poziție firească, cu sprîncenele încruntate și șuvițe dezordonate de păr căzute peste ureche?

Figura elegantă, rotofeie părea, în același timp, o blasfemie și o minunăție.

Riccardo silabisea cuvintele grecești în timp ce le scria. Apoi azvîrli pensula și strigă:

– Maestrul avea în gînd o imagine cu totul diferită! exclamă, adunînd desenele.

M-au tîrît prin casă, *palazzo*, cum îi spuneau ei, repetînd cuvîntul cu voluptate, ca să îl învăț.

Întregul palat era ticsit cu asemenea picturi – pe pereți, pe tavane, pe panouri și pînze stivuite una peste alta – grămezi întregi de tablouri înfățișînd clădiri în ruină, coloane frînte, verdeață luxuriantă, munți îndepărtați și șiruri nesfîrșite de oameni sprinteni, cu chipurile îmbujorate, cu părul bogat și veșmintele minunate, unduindu-se și fluturînd în adierea vîntului.

Semăna cu platourile enorme pline cu fructe și carne pe care mi le puseră în față. O neorînduială nebună, o abundență de dragul abundenței, o copleșitoare bogăție de culori și de forme. Era ca și vinul, prea dulce și ușor.

*

Era ca și orașul pe care l-am văzut cînd au deschis larg ferestrele și am zărit, în lumina strălucitoare a soarelui, micile ambarcații negre – gondolele – străbătînd apele verzui și bărbați care mergeau mergînd de-a lungul cheiului, înveșmîntați în mantiile lor aurii sau de culoarea purpurei.

Am urcat cu toții, un grup întreg, în gondole și am pornit la drum, într-o liniște delicată, printre fațadele clădirilor somptuoase, fiecare în parte semănînd cu cîte o catedrală, cu arcade înguste, ascuțite, ferestre în formă de lotus și acoperiș din lespezi de piatră albă, sclipitoare.

Pînă și clădirile mai vechi, mai sărăcăcioase, nu prea încărcate cu decorațiuni, dar de dimensiuni la fel de monstruoase, aveau pereții vopsiți într-o nuanță intensă de roz, ca aceea a petalelor zdrobite de trandafir, sau într-un verde atît de întunecat, că părea a fi fost cufundat în oglinda opacă a apei.

Am coborît în Piața San Marco, flancată de lungi arcade uimitor de regulat așezate.

Mi se părea un loc desprins din rai, în timp ce urmăream sutele de oameni care se perindau prin fața domurilor aurii ale bisericii.

Domuri aurii. Domuri aurii.

Auzisem odată o poveste despre domuri aurii şi le văzusem într-un tablou întunecat. Domuri sacre, domuri pierdute, domuri în flăcări, o biserică batjocorită, aşa cum fusesem şi eu. Ruina! O, ruina dispăruse, risipită de erupţia neaşteptată a tot ceea ce era viu şi întreg, în jurul meu. Cum se născuseră toate acestea din cenuşa îngheţată? Cum putusem să mor printre zăpezi ca să renasc aici, sub soarele acesta mîngîietor?

Lumina caldă, dulce se revărsa deopotrivă asupra cerşetorilor şi a negustorilor, strălucea deasupra prinţilor care treceau însoţiţi de pajii ce le purtau trena mantiilor de catifea, a negustorilor de cărţi ce îşi întindeau marfa sub copertine purpurii, a cîntăreţilor la lăută ce se milogeau pentru un bănuţ amărît.

Mărfuri de pe tot cuprinsul acestei lumi diabolice se lăfăiau în prăvălii şi pe tarabele pieţelor – sticlărie cum nu mai văzusem vreodată, printre care cupe de toate culorile imaginabile, nemaivorbind de micile figurine de sticlă care înfăţişau animale, oameni şi alte nimicuri sclipitoare. Am văzut mărgele strălucitoare şi minunat modelate pentru mătănii; dantele magnifice, cu modele graţioase şi impresionante, care reproduceau pînă şi turnuri adevărate de biserică şi căsuţe cu uşi şi ferestre; pene mari ale unor păsări necunoscute; tot felul de specii exotice care băteau din aripi şi ţipau în colivii aurite; şi covoare multicolore dintre cele mai frumoase, ţesute cu măiestrie, care îmi aduceau prea bine aminte de turcii atotputernici şi de capitala lor de unde venisem. Dar cine putea rezista unor asemenea covoare? Legea le interzicea să redea fiinţe omeneşti, de aceea musulmanii închipuiau modele florale, arabescuri, labirinturi întortocheate şi altele asemănătoare, folosind culori îndrăzneţe cu o precizie care îţi stîrnea admiraţia. Găseai acolo ulei pentru lămpi, lumînări de ceară, tămîie şi o mare varietate de bijuterii de o frumuseţe de nedescris, mai noi sau mai vechi, laurite de bijutierii aurari şi argintari cu mare artă şi delicateţe, în forme plate sau cu ornamentaţii. Existau dughene unde nu se vindeau decît mirodenii. Existau spiţerii unde se vindeau

medicamente şi leacuri. Puteai vedea statuete de bronz, capete de lei, felinare şi arme. Erau negustori de ţesături care ofereau mătăsuri din Orient, ţesături din cea mai fină lînă, vopsite în culori miraculoase, pînzeturi din bumbac, broderii delicate şi o abundenţă de panglici.

Bărbaţii şi femeile de aici păreau extrem de bogaţi, înfruptîndu-se în mod obişnuit în brutării cu plăcinte proaspete cu carne, bînd vin roşu, cristalin şi ciugulind prăjituri dulci, cu multă cremă.

Negustorii de cărţi te îmbiau cu cele mai noi ediţii tipărite, despre care ceilalţi ucenici îmi vorbeau cu înflăcărare, explicîndu-mi miracolul inventării tiparniţei, care doar în ultimul timp le dăduse posibilitatea oamenilor din cele patru zări să cumpere cărţi nu numai scrise, ci şi cu desene.

La Veneţia existau deja cîteva zeci de imprimerii şi edituri unde presele lucrau de zor, scoţînd cărţi în greacă şi în latină, dar şi în dialectul local – acel grai atît de melodios – pe care îl vorbeau ucenicii între ei.

M-au lăsat să mă opresc ca să admir aceste minunăţii, aceste maşini care tipăreau paginile cărţilor.

Dar Riccardo şi ceilalţi aveau treburi de făcut – trebuiau să ia pentru Maestru tipăriturile şi gravurile executate după opere ale pictorilor germani, copii ale vechilor picturi minunate ale lui Memling, Van Eyck sau Hieronymus Bosch, tipărite pe noile tiparniţe. Maestrul nostru le căuta mereu în piaţă. Asemenea gravuri apropiau Nordul de Sud. Maestrul era un campion al acestor minunăţii. Era încîntat că în oraşul nostru existau sute de tiparniţe, că putea arunca la gunoi vechile exemplare grosolane ale operelor luiTitus Livius şi Vergilius şi că îşi putea procura texte tipărite, fără greşeli.

O, era un volum imens de informaţii!

Nu mai puţin importantă decît literatura sau pictura universală era problema îmbrăcămintei mele. Am fost nevoiţi să

îi convingem pe croitori să lase totul baltă ca să mă îmbrace cum se cuvine, după modelul veşmintelor schiţate de Maestru.

Trebuia să ducem la bancă scrisorile de credit scrise de mînă. Urma să primesc bani. Toată lumea trebuia să aibă bani. Nu pusesem niciodată mîna pe aşa ceva.

Banii erau frumoşi – monede florentine de aur şi de argint, florini germani, groscheni boemieni, monede vechi, bătute în timpul conducătorilor veneţieni numiţi dogi, monede exotice din vechiul Constantinopole. Am primit un săculeţ numai al meu, plin cu bănuţi răsunători. Ne-am legat punguţele de centuri.

Unul dintre băieţi mi-a cumpărat o mică minune, pentru că nu îmi puteam lua ochii de la ea. Era un ceas incrustat cu pietre preţioase, care făcea tic-tac. Nu pricepeam pe ce principiu funcţionează şi nu mă puteam dumiri oricît s-au străduit ei să mă lămurească. În cele din urmă, cu mare surprindere, am înţeles: sub filigran şi vopsea, sub cadrul ciudat de sticlă, cu rama încastrată cu nestemate, se ascundea un orologiu minuscul!

L-am strîns în pumn şi am simţit că mă cuprinde ameţeala. Pînă atunci ştiam că ceasurile nu pot fi decît nişte venerabile maşinării uriaşe, ascunse în faţada turnurilor sau atîrnate pe pereţi.

– Acum duc cu mine timpul, am şoptit în greceşte, privind spre prietenii mei.

– Amadeo, te rog numără-mi orele!

Voiam să spun că această descoperire uimitoare avea o semnificaţie, o semnificaţie personală. Era un mesaj trimis mie dintr-o lume periculos de repede uitată. Timpul nu mai era timp şi nu avea să mai fie niciodată. Ziua nu era zi, iar noaptea nu era noapte. Nu mă puteam exprima în cuvinte, nici în greacă, nici în orice altă limbă, nici măcar în gîndurile mele cele mai înfierbîntate. Mi-am şters sudoarea de pe frunte. Soarele strălucitor al Italiei mă făcu să-mi strîng pleoapele. Privirea mi se opri asupra păsărilor care păreau nişte trăsături

fine de penel şi care străbăteau bolta în stoluri mari, bătînd din aripi la unison. Cred că am şoptit cam prosteşte:

– „Sîntem în lume."

– Sîntem în centrul ei, în cel mai mare oraş, exclamă Riccardo, împingîndu-mă prin mulţime. Fii sigur că îl vom vedea, fir-ar al naibii, înainte de a ne încuia în atelierul croitorului.

Dar mai întîi era timpul să intrăm într-un magazin de dulciuri, să degustăm miraculoasa ciocolată cu zahăr şi misterioasele preparate însiropate, colorate în nuanţe vii de roşu şi galben.

Unul dintre băieţi îmi arătă cărticica lui cu nişte gravuri dintre cele mai înspăimîntătoare, înfăţişînd bărbaţi şi femei înlănţuiţi în scene de dragoste carnală. Erau povestirile lui Boccaccio. Riccardo mi-a promis că mi le va citi, pentru că, de fapt, pentru mine, ar fi un excelent manual de învăţare a limbii italiene. Şi mi-a mai spus că mă va iniţia şi în opera lui Dante.

Boccaccio şi Dante erau din Florenţa, mi-a spus unul dintre ceilalţi băieţi, dar, cu toate astea, nu erau scriitori de lepădat.

Mi s-a spus că Maestrului îi plac toate genurile de cărţi, nu aveai cum să dai greş dînd banii pe una, era întotdeauna încîntat să primească aşa ceva. Profesorii care veneau acasă ajunseseră să mă înnebunească cu lecţiile lor. Trebuia să învăţăm cu toţii *studia humanitatis*, iar asta includea: istoria, gramatica, retorica, filozofia şi autorii antici... atîtea cuvinte ameţitoare, care nu îşi dezvăluiau sensul în faţa mea decît dacă îmi erau repetate de mai multe ori, iar apoi mi se făcea o demonstraţie.

Nu puteam arăta niciodată prea bine pentru Maestrul nostru, asta era o altă lecţie pe care trebuia să o învăţ. Mi s-au adus lănţişoare de aur şi de argint, cu medalioane şi alte zorzoane asemănătoare, care mi s-au pus la gît. Aveam nevoie de inele, de inele cu pietre preţioase. Pentru ele a trebuit să ne tocmim la sînge cu bijutierii, dar, în sfîrşit am ieşit din dugheană

purtînd un smarald veritabil din Lumea Nouă şi două inele cu rubine cu inscripţii în argint pe care nu le puteam citi.

Nu mă mai săturam să privesc inelul de pe mînă. Chiar şi acum, deşi au trecut vreo cinci sute de ani de atunci, am rămas cu o slăbiciune pentru bijuterii. Doar în secolele acelea petrecute la Paris, cînd eram unul dintre penitenţii desculţi, adoratori ai lui Satan, unul dintre Copiii Nopţii, doar în acea perioadă de amorţire am renunţat la inele. Dar în curînd vom ajunge şi la coşmarul acela.

Deocamdată eram la Veneţia, eram copilul lui Marius şi mă hîrjoneam cu ceilalţi băieţi, aşa cum aveam să o fac mulţi ani de atunci încolo.

Am pornit spre croitor.

În timp ce eram măsurat, prins cu ace şi îmbrăcat, băieţii îmi povesteau despre acei veneţieni bogaţi care veniseră la Maestrul nostru, sperînd să poată obţine măcar una dintre cele mai neînsemnate lucrări ale lui. Cît despre Maestru, acesta pretinzînd că era prea sărman, nu vindea niciodată aproape nimic, dar, din cînd în cînd, mai făcea portretul unei femei sau al unui bărbat care îi făcea o anumită impresie. Aceste portrete înfăţişau aproape întotdeauna persoana respectivă ca pe un personaj mitologic – zei, zeiţe, îngeri, sfinţi. Băieţii rosteau nume pe care le cunoşteam şi nume necunoscute mie. Se părea că aici toate lucrurile sacre îşi uneau ecourile într-un nou val.

Amintirile mă năpădeau, pentru ca în momentul următor să dispară. Sfinţii şi zeii erau totuna? Nu exista, oare, un cod căruia trebuia să-i rămîn fidel şi care îmi dicta într-un fel că toate acestea nu erau decît nişte minciuni meşteşugite? Nu reuşeam să-mi limpezesc gîndurile, iar în jurul meu era atîta fericire, da, fericire! Mi se părea imposibil ca aceste chipuri simple, radiind de bucurie, să poată ascunde răutate. Nu puteam crede aşa ceva. Cu toate acestea, toate plăcerile mi se păreau suspecte. Eram uluit cînd nu mă supuneam, iar cînd o

făceam, eram copleşit, iar în zilele care urmară am învăţat să mă supun din ce în ce mai uşor.

Această zi de iniţiere era doar una dintre sutele, nu, miile de zile ce aveau să urmeze şi nu ştiu cînd am început să înţeleg exact ce îmi spuneau băieţii care îmi ţineau tovărăşie. Totuşi, acel moment a venit şi încă destul de repede. Nu-mi amintesc să fi fost eu cel naiv pentru multă vreme.

Prima excursie a fost feerică. Cerul înalt avea nuanţa albastrului de cobalt, iar briza mării era proaspătă, umedă şi răcoroasă. Norii pluteau duşi de vînt, aşa cum îi admirasem în picturile din *palazzo* şi am avut revelaţia că picturile Maestrului nu erau deloc *minciuni*.

Cînd am intrat în Capela Dogilor, din San Marco – cu permisiune specială – splendoarea pereţilor placaţi cu aur mi-a tăiat răsuflarea. Dar am fost şi mai şocat cînd m-am pomenit, practic, cufundat în lumină şi bogăţie. Aici apăreau figurile rigide, sumbre ale unor sfinţi pe care îi cunoşteam.

Nu erau ceva nou pentru mine, aceşti locatari cu ochi migdalaţi ai pereţilor, sobri în veşmintele lor cu falduri drepte, cu mîinile infailibil împreunate pentru rugăciune. Le cunoşteam aurele, ştiam de înţepăturile minuscule care se făceau în foiţa de aur pentru a le spori strălucirea magică. Cunoşteam modul de a judeca al acestor patriarhi bărboşi care mă priveau nepăsători cînd m-am oprit ţintuit locului, incapabil să mai fac un pas.

M-am prăbuşit pe dalele de piatră. Îmi era rău.

Au fost nevoiţi să mă scoată din catedrală. Zgomotul pieţei se revărsă asupra mea, ca şi cum m-aş fi îndreptat spre un deznodămînt îngrozitor. Voiam să le spun prietenilor mei că era ceva inevitabil, că nu era vina lor.

Băieţii erau tulburaţi. Nu le puteam da explicaţii. Buimăcit, asudat din cap pînă în picioare, zăceam inert la baza unei coloane şi ascultam copleşit de tristeţe cum îmi explicau în greceşte că această catedrală era doar o parte din ceea ce trebuia să văd. De ce mă înspăimînta atît de tare? Într-adevăr, era

veche, într-adevăr, era în stil bizantin, ca multe alte clădiri ale Veneţiei. „Vasele noastre au făcut negoţ cu Bizanţul timp de secole. Sîntem un imperiu maritim." Am încercat să înţeleg.

Ceea ce îmi era limpede în toată durerea mea era doar faptul că acest loc nu-mi făcuse o impresie deosebită. Am fost scos de acolo tot atît de uşor cum intrasem. Băieţii cu mîini blînde care mă înconjurau şi îmi ofereau acum vin rece şi fructe ca să mă întremez nu păreau deloc îngroziţi de acest locaş.

Întorcîndu-mă spre stînga, am zărit cheiul şi portul. Am alergat spre el, fulgerat de privelişte corăbiilor de lemn. Erau ancorate la mică distanţă de ţărm, dar dincolo de ele se împlinea cel mai mare miracol: galioane burtoase, enorme, din lemn, cu pînzele umflate de briză se îndreptau spre larg, despicînd apa cu vîslele lor graţioase.

Vasele intrau şi ieşeau din rada portului, alunecînd periculos de aproape unele de altele, în timp ce altele, nu mai puţin graţioase, stăteau, impasibil, ancorate şi descărcau o abundenţă de mărfuri.

În timp ce mă conduceau împleticindu-mă spre Arsenal, tovarăşii mei încercau să mă înveselească arătîndu-mi corăbiile construite sub ochii noştri de oameni obişnuiţi. În zilele următoare am petrecut multe ore rătăcind în jurul Arsenalului, urmărind procesul ingenios prin care fiinţele umane construiau ambarcaţiile acelea gigantice care, după mintea mea, ar fi trebuit să se scufunde imediat.

Uneori revedeam frînturi de imagini ale unor rîuri îngheţate, barje şi şlepuri, şi, desigur, ale unor bărbaţi aspri, duhnind a seu de animale şi a piele rîncedă. Dar aceste ultime amintiri zdrenţuite ale lumii hibernale din care veniserm s-au estompat curînd.

Poate că, dacă nu ar fi fost vorba de Veneţia, povestea mea ar fi fost alta.

În toţi anii pe care i-am petrecut la Veneţia nu m-am săturat niciodată de imaginea Arsenalului şi a constructorilor de

corăbii. Cîteva cuvinte amabile şi cîţiva bănuţi îmi deschideau calea fără probleme, iar eu puteam admira în voie, spre încîntarea mea, cum se construiau aceste structuri fantastice din cadre şi lemne curbate. În acea primă zi am fost zoriţi prin acest şantier al miracolelor. Era suficient.

Ei bine, da, aceasta era Veneţia, locul pe care trebuie să mi-l şterg acum din minte, cel puţin pentru o vreme, împreună cu tortura încleiată a unei existenţe anterioare, un fel de comprimare a tuturor adevărurilor cu care nu vreau să mă confrunt.

Dacă nu ar fi fost Veneţia, Maestrul meu nu s-ar fi aflat niciodată acolo.

Cu nici o lună după aceea avea să-mi povestească sec ce avea să-i ofere fiecare dintre oraşele Italiei, cît de mult îi plăcea să-l privească lucrînd la Florenţa pe Michelangelo, marele sculptor, cum se ducea la Roma ca să asculte prelegerile marilor dascăli.

– Dar arta veneţiană are o vechime de o mie de ani, zise, în timp ce el însuşi ridica penelul pentru a picta panoul uriaş din faţa sa. Veneţia în sine este o operă de artă, o metropolă a revoltătoarelor temple de familie, înghesuite unul într-altul ca fagurii de albine, întreţinute în permanenţă cu nectar de o populaţie harnică precum albinele. Contemplă palatele noastre, ele singure sînt demne să fie privite!

Cu timpul, începu să mă iniţieze în istoria Veneţiei, aşa cum făceau şi ceilalţi, insistînd asupra caracterului Republicii care, deşi despotică în deciziile sale şi cumplit de ostilă faţă de străini, era totuşi oraşul oamenilor „egali". Florenţa, Milano, Roma – aceste oraşe erau în mîinile unei elite restrînse sau a unor familii şi persoane puternice, în timp ce Veneţia, cu toate neajunsurile ei, continua să fie guvernată de senatori, de negustorii influenţi şi de Consiliul Celor Zece.

În acea primă zi m-am îndrăgostit pentru vecie de Oraşul Dogilor. Părea un burg surprinzător de paşnic, un cămin cald,

cu cerşetorii ei bine îmbrăcaţi şi isteţi, un munte de prosperitate şi de pasiune înflăcărată, ca şi de uimitoare bunăstare.

Iar acolo, în atelierul croitorului, oare nu eram eu însumi transformat în prinţ, asemenea tovarăşilor mei?

Oare nu văzusem eu bine sabia lui Riccardo? Erau cu toţii tineri nobili.

– Uită tot ceea ce s-a petrecut înainte, mă sfătui Riccardo. Maestrul nostru este Stăpînul nostru, iar noi sîntem prinţii lui, noi sîntem curtea lui regală. Acum eşti bogat şi nimic nu îţi poate face rău.

– Nu sîntem doar ucenici, în obişnuitul sens al cuvîntului, interveni Albinus. Vom fi trimişi la Universitatea din Padova. Vei vedea. Vom fi iniţiaţi în muzică, dans şi bune maniere, ca şi în ştiinţe şi literatură. Vei avea timp să îi întîlneşti pe băieţii care se întorc în vizită, sînt cu toţii nişte gentilomi adevăraţi. Păi, Giuliano este un avocat prosper, iar unul dintre ceilalţi băieţi este medic la Torcello, un orăşel de pe o insulă din apropiere. Iar cînd pleacă de la Maestru pot cu toţii să se întreţină singuri, explică în continuare Albinus. Maestrul, ca toţi venenţienii, dispreţuieşte lenea. O ducem la fel de bine ca domnişorii leneşi din străinătate care nu fac altceva decît să deguste lumea noastră de parcă ar fi o farfurie cu mîncare.

La sfîrşitul acestei aventuri scăldate în razele soarelui, a acestei călduroase primiri în sînul şcolii Maestrului meu şi al minunatului lui oraş, eram pieptănat, aranjat şi îmbrăcat în culorile pe care avea să le aleagă întotdeauna pentru mine – ciorapi de culoarea cerului, jachetă scurtă cu centură din catifea albastru-închis ca miezul de noapte şi o tunică de o nuanţă deschisă de azuriu, împodobită cu flori minuscule de crin brodate cu fir de aur. La toate acestea puteam adăuga puţină garnitură vişinie şi o blană, pentru că iarna, cînd briza mării sufla mai tare în acest paradis, avea să se instaleze ceea ce italienii numesc frig.

La căderea nopții dansam pe dalele de marmură împreună cu ceilalți, în acordurile lăutelor mînuite de băieții mai tineri, acompaniați de sunetele fragile ale unui instrument cu clape, cum nu mai văzusem vreodată.

Cînd ultimele raze ale asfințitului se făcură nevăzute dincolo de canalul care se zărea prin ferestrele arcuite ale palatului, am început să colind prin coridoare, saloane, alcovuri și prin alte odăi superbe pe care le întîlneam în cale, privindu-mă fugar în nenumăratele oglinzi întunecate care se ridicau de la pardoseala de marmură pînă la tavan.

Învățam, cîntîndu-le, cuvinte noi împreună cu Riccardo. Marele stat al Veneției era numit Serenissima. Ambarcațiile negre de pe canal erau gondole. Vîntul care urma să se instaleze curînd înnebunindu-ne pe toți purta numele de Sirocco. Conducătorul suprem al cetății magice era dogele, în seara aceea urma să studiem cu profesorul nostru opera lui Cicero, iar instrumentul muzical la care cînta Riccardo, ciupindu-i corzile, era lăuta. Patul regesc al Maestrului era acoperit de un baldachin, ai cărui franjuri aurii erau înlocuiți la fiecare două săptămîni.

Eram extaziat!

Nu aveam numai o sabie, ci și un pumnal.

Atîta încredere! Bineînțeles că toți ceilalți mă priveau ca pe o oiță și cam așa mă consideram și eu. Dar nimeni, niciodată nu îmi încredințase înainte asemenea arme din bronz și oțel. O dată în plus memoria îmi juca feste. Știam să arunc lancea de lemn, știam să... din păcate totul se risipise într-un nor de fum, lăsînd în urmă doar senzația vagă că menirea mea era să mă dedic altui lucru, nu armelor, ceva care îmi solicita toate resursele de care dispuneam. Armele îmi erau interzise.

O, dar ajunge! Ajunge, ajunge, ajunge! Moartea mă înghițise în întregime și mă azvîrlise aici. Aici, în palatul Maestrului, în salonul împodobit cu scene de luptă magnific pictate, cu hărți desenate pe tavan, cu ferestre cu geamuri

groase, am scos sabia din teaca ei cu un clinchet melodios şi am îndreptat-o, cu vîrful înainte, spre viitor. Cu un icnet am tăiat în două un măr cu pumnalul, însă nu înainte de a-i examina atent mînerul incrustat cu smaralde şi rubine.

Ceilalţi băieţi rîdeau de mine. Dar era un rîs prietenesc, binevoitor.

Curînd trebuia să vină Maestrul. Deodată, cei mai mici dintre noi, băieţei care nu ieşiseră încă în oraş cu noi, începură să se mişte repede, aprinzînd cu lumînările torţe şi candelabre. Stăteam în uşă, privindu-le cum se aprind pe rînd. Lumina izbucni fără un sunet, inundînd încăperile.

Un bărbat înalt, foarte întunecat şi simplu, intră în cameră ţinînd în mînă o carte ponosită. Părul lung, subţire şi roba simplă, de lînă, erau negre. Ochii mici aveau o căutătură veselă, dar buzele subţiri şi lipsite de culoare îi dădeau un aer războinic.

Băieţii scoaseră un murmur.

Ferestrele înalte şi înguste fuseseră închise, împiedicînd pătrunderea aerului răcoros al nopţii.

Pe canalul de sub noi gondolierii, în ambarcaţiile lor înguste, treceau cîntînd, iar glasurile lor păreau să răsune, să se lovească de pereţi, delicate şi scînteietoare, stingîndu-se apoi cu încetul.

Am mîncat mărul pînă la ultima înghiţitură zemoasă. În ziua aceea mîncasem mai multe fructe, carne, pîine, dulciuri şi bomboane decît poate un om. Nu fusesem deloc uman. Fusesem doar un puşti înfometat.

Dascălul a pocnit din degete, apoi a scos de la brîu o nuia lungă şi şi-a pocnit-o de picior:

– Haideţi!

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Maestru intrînd.

Toţi băieţii, cei mari, înalţi, dar şi cei mai copilăroşi sau mai copţi i-au alergat în întîmpinare şi l-au îmbrăţişat, agăţîndu-i-se de braţe, în timp ce el examina picturile pe care le făcuseră de-a lungul zilei.

Dascălul aştepta tăcut, adresîndu-i Maestrului o plecăciune umilă.

Împreună cu tot alaiul am pornit pe coridoare, învăţătorul urmîndu-ne la cîţiva paşi.

Maestrul întinse mîinile şi era un mare privilegiu să îi poţi simţi atingerea degetelor reci şi albe, un privilegiu să poţi apuca o bucăţică din mînecile bogate, lungi şi roşii.

– Haide, Amadeo, vino cu noi!

Doream un singur lucru, care nu a întîrziat prea mult să se producă.

Băieţii au fost expediaţi în compania dascălului care urma să le citească din Cicero. Mîinile ferme, cu unghii lucioase, ale Maestrului mă întoarseră şi mă îndemnară spre odaia lui.

O dată ce uşile de lemn pictat au fost încuiate în urma noastră, ne-am putut bucura de intimitatea odăii parfumate de mirosul tămîii care ardea în vase speciale şi de cel al fumului ce se ridica din sfeşnice. Patul era o explozie de perne moi, o grădină de flori brodate pe mătase, o învolburare de panglici bogate şi brocart cu modele complicate. Trase perdelele purpurii ale baldachinului, care în lumină păreau transparente. Roşu, roşu, roşu! Îmi spuse că roşul era culoarea lui preferată, aşa cum albastrul urma să fie culoarea mea.

Începu să mă curteze în limbajul universal al iubirii, hrănindu-mi imaginaţia cu imagini:

– Ochii tăi căprui capătă în lumina focului nuanţa chihlimbarului. O, dar sînt luminoşi şi adînci, două oglinzi strălucitoare în care mă pot vedea, chiar dacă portalurile acestea întunecate ale unui suflet bogat îi păstrează secretele.

Eu însumi mă simţeam pierdut în albastrul rece al ochilor şi în strălucirea blîndă a buzelor lui de coral.

Se întinse lîngă mine, mă sărută, trecîndu-şi degetele cu blîndeţe prin părul meu, avînd grijă să nu deranjeze nici o buclă, şi mă făcu să simt fiori din cap şi pînă între pulpe. Degetele sale mari, reci şi tari, îmi mîngîiau obrajii, buzele,

bărbia, înfierbîntîndu-mi sîngele. Întorcîndu-mi capul dintr-o parte în alta, mă atingea cu sărutări abia schițate, înaintînd, înfometat, spre interiorul urechii.

Eram prea tînăr ca să pot cunoaște umeda plăcere.

Mă întreb dacă femeile simt mai mult decît ceea ce simțeam eu. Aveam senzația că nu se va mai sfîrși. Îmbrățișarea mîinilor lui, imposibilitatea de a scăpa, oricît m-aș fi răsucit și senzația de plăcere, repetată parcă la nesfîrșit se transformară într-o agonie a extazului.

După aceea mă învață cuvinte într-o limbă nouă: placa dură de pe podea se numea marmură de Carrara, denumirea draperiilor care erau din mătase toarsă, îmi deslușì numele „peștilor", „țestoaselor" și „elefanților" brodați pe perne, cuvîntul pentru leul cusut pe tapițeria care forma partea de sus a baldachinului.

În timp ce îl ascultam vrăjit îmi dezvălui că perlele cusute pe tunica mea proveneau din scoicile din mare. Tineri se scufundau în adîncurile apelor, culegeau acele mici comori albe și urcau din nou la suprafață, ducîndu-le în gură. Smaraldele proveneau din minele săpate în pămînt. Oamenii erau în stare să ucidă pentru ele. Iar diamantele... ah, diamantele... Își scoase un inel de pe deget și îl strecură pe al meu, mîngîindu-mi mîna în timp ce mi-l potrivea. Diamantele sînt lumina albă a lui Dumnezeu. Diamantele sînt pure.

Dumnezeu. Ce este Dumnezeu! Șocul îmi străbătu tot corpul. Aveam senzația că totul în jurul meu își pierduse strălucirea.

Vorbea fără să mă slăbească din ochi și din cînd în cînd aveam impresia că îi auzeam glasul, deși nu mișcase buzele și nu scosese nici un sunet.

Eram din ce în ce mai agitat. Doamne, nu mă lăsa să mă gîndesc la Dumnezeu! Fii Dumnezeul meu!

– Dă-mi gura, dă-mi brațele tale, i-am șoptit.

Foamea mea pentru el îl uimea și îl încînta.

Rîse uşor şi îmi răspunse cu sărutări mai înmiresmate şi inofensive. Îi simţeam răsuflarea caldă pe coapse ca pe un dulce şuvoi şuierător.

– Amadeo, Amadeo, Amadeo...

– Stăpîne, ce înseamnă numele acesta? De ce mi l-ai pus?

Cred că am simţit în vocea mea ecoul unui „eu" mai vechi, dar poate că tonul îndrăzneţ, deşi respectuos izvora doar din noul meu statut de prinţ înveşmîntat în lucruri dintre cele mai fine.

– „Cel iubit de Dumnezeu".

O, nu puteam suporta să aud aşa ceva. Dumnezeu, omniprezentul Dumnezeu!

Eram tulburat, intrasem în panică.

Îmi luă mîna şi, îndoindu-mi un deget, îl îndreptă spre un amoraş înaripat brodat cu mărgele lucioase pe o pernă veche aşezată în spatele nostru.

– Amadeo, spuse el, cel iubit de Dumnezeul iubirii.

Descoperi ceasul care ticăia sub mormanul de haine aruncate lîngă pat. Îl ridică zîmbind şi îl privi. Nu văzuse multe. Miraculos! Erau destul de scumpe chiar şi pentru capetele încoronate.

– Vei avea tot ce îţi doreşti.

– De ce?

Îmi răspunse din nou rîzînd:

– De dragul pletelor tale arămii, zise mîngîindu-mi părul, de dragul ochilor tăi căprui, profunzi şi înţelegători. De dragul pielii tale albe ca laptele proaspăt muls, de dragul buzelor tale asemenea petalelor de trandafir.

În zori îmi istorisi povestea lui Eros şi a Afroditei, mă legănă povestindu-mi despre soarta tristă a lui Psyche, iubita lui Eros, condamnată să nu îl poată vedea la lumina zilei.

Am cutreierat alături de el coridoarele reci, simţind cum degetele lui mă strîng de umăr, am admirat sculpturile din marmură albă care înfăţişau zei şi zeiţe, cu toţi cuprinşi de patima

iubirii – Daphne, ale cărei braţe şi picioare graţioase fuseseră transformate în ramuri de dafin, ascunzînd-o privirilor lui Apollo, care o căuta cu disperare; Leda, neajutorată în strînsoarea lebedei puternice.

Îmi conduse mîna pe suprafaţa marmurei, făcîndu-mă să simt fiecare curbură, fiecare suprafaţă meticulos cizelată şi şlefuită, gambele întinse ale picioarelor nubile, linia rece ca gheaţa a gurii. Apoi îmi ridică degetele spre faţa lui. Părea el însuşi o statuie vie, mai minunat modelată decît oricare alta; cînd mă ridică în braţe, am simţit un val de căldură ce iradia din el, însoţindu-i suspinele şi vorbele şoptite.

Pînă la sfîrşitul săptămînii nu-mi mai puteam aminti nici măcar un cuvînt din limba mea maternă.

Obişnuiam să zăbovesc în *piazza*, cu mintea pradă unei furtuni de adjective menite să descrie cel mai bine ceea ce priveam ca vrăjit – Marele Consiliu mărşăluind de-a lungul *Molo*-ului, Messa cea Mare intonată de la altarul Catedralei San Marco, corăbiile care ieşeau din port, despicînd valurile sticloase ale Adriaticii, pensulele muiate în cele mai diverse culori, amestecate în vase de lut – roz precum garanţa, cărămiziu, carmin, cireşiu, turcoaz, ocru, chihlimbariu, galben-lămîie, sepia, violet *Caput Mortuum* – cărora li se adăuga un lac vîscos, numit Sîngele Dragonului.

La lecţiile de dans şi de scrimă eram neîntrecut. Partenerul meu preferat era Riccardo şi, curînd, mi-am dat seama că eram aproape la fel de iscusit ca şi tovarăşul meu mai vîrstnic, întrecîndu-l chiar şi pe Albinus, care pînă la venirea mea deţinuse această poziţie, dar care totuşi nu îmi purta ranchiună.

Băieţii aceştia erau ca şi fraţii mei.

M-au dus la casa frumoasei curtezane Bianca Solderini, o femeie suplă, sprintenă, de un farmec incomparabil, cu părul cîrlionţat ca al personajelor din tablourile lui Botticelli, cu ochi cenuşii migdalaţi şi care avea o înţelepciune generoasă şi binevoitoare. În casa ei puteam fi în centrul atenţiei oricînd aveam

poftă, printre tineri și tinere care petreceau ore în șir citind poezii, discutînd despre războaiele de dincolo de hotare, care păreau să nu se mai termine, despre cei mai noi pictori și despre cine ce însărcinare va mai primi.

Bianca avea un glas subțirel, de copil, care se armoniza cu figura ei de fetiță și nasul mititel. Gura îi era cît un boboc de trandafir. Dar era deșteaptă și de neîmblînzit. Se descotorosea fără remușcări de iubiții posesivi; prefera să aibă casa plină de lume la orice oră din zi și din noapte. Oricine era îmbrăcat cum se cuvine sau purta o sabie era primit în *mod* automat. Nu era refuzat aproape nimeni, cu excepția celor care voiau să o posede.

Vizitatorii din Franța și din Germania erau o prezență obișnuită în casa Biancăi și, deși noi fuseserăm instruiți să nu răspundem niciodată la întrebări inutile, referitoare la persoana lui și să ne mulțumim să surîdem cînd eram întrebați dacă intenționa să se însoare, toți cei de acolo, veniți de departe sau din țară, erau curioși să afle dacă Marius, Maestrul nostru, bărbatul misterios, era dispus să picteze un portret sau altul, dacă putea fi găsit acasă, la cutare dată de către o anumită persoană care dorea să îl viziteze.

Uneori ațipeam pe pernele canapelei din salonul Biancăi sau chiar într-unul din paturile ei, ascultînd murmurul vocilor nobililor care veneau în vizită, visînd legănat de melodiile care întotdeauna erau din cele mai blînde și reconfortante.

Uneori, foarte rar, Maestrul însuși venea să ne ia acasă pe mine și pe Riccardo, stîrnind o mică rumoare în *portego*, salonul Biancăi. Nu lua loc niciodată. Rămînea întotdeauna în picioare, înfășurat în pelerină, cu gluga acoperindu-i capul. Asculta cu un zîmbet curtenitor toate rugăminții stăruitoare care i se adresau și uneori oferea cîte un portret în miniatură pe care i-l făcuse Biancăi.

Le văd şi acum în faţa ochilor, toate acele portrete *minuscule* pe care i le-a dăruit de-a lungul anilor, fiecare dintre ele incrustat cu nestemate.

– Mă pictezi atît de bine din memorie, exclama ea, înainte de a-l săruta.

Am remarcat cu cîtă rezervă încerca să o ţină departe de faţa şi de pieptul lui puternic şi rece, atingîndu-i obrajii cu sărutări suave ce sugerau magia blîndeţii care ar fi fost distrusă dacă ar fi atins-o cu adevărat.

Obişnuiam să citesc ore în şir din Leonardo din Padova cu ajutorul profesorului, armonizîndu-mi perfect glasul cu al lui în timp ce treceam de la varianta în latină la cea în italiană, apoi înapoi la versiunea grecească. Îmi plăcea Aristotel tot atît de mult pe cît îmi plăcea Platon sau Plutarh, sau Titus Livius, ori Vergilius. Adevărul este că nu prea pricepeam mare lucru din operele nici unuia dintre ei. Făceam ceea ce îmi spusese Maestrul să fac, acumulam cunoştinţe.

Nu vedeam nici o logică în a vorbi la nesfîrşit, aşa cum făcea Aristotel, despre lucruri care erau deja făcute. Vieţile strămoşilor, istorisite cu atîta iscusinţă de Plutarh, erau nişte povestiri minunate. Totuşi, eu voiam să-mi cunosc contemporanii. Preferam să picotesc pe canapeaua Biancăi, decît să polemizez pe marginea meritelor unuia sau altuia dintre pictori. În plus, ştiam că Maestrul meu este cel mai bun.

Aceasta era lumea saloanelor spaţioase, a pereţilor bogat ornaţi, a risipei de lumină parfumată şi a modei, etalată cu nonşalanţă în mod regulat, iar eu, eu care nu vedeam nimic din durerea şi mizeria în care se zbăteau săracii oraşului, mă obişnuisem complet cu ea. Pînă şi cărţile pe care le citeam reflectau acest ţărm nou unde fusesem ancorat atît de ferm, încît nimic nu m-ar fi putut arunca înapoi în lumea confuză şi plină de suferinţă din care venisem.

Am învățat să interpretez cîntecele scurte la virginal[1]. Am învățat să ciupesc lăuta și să cînt cu glas moale, deși cîntam doar cîntece triste. Stăpînul meu adora acest fel de cîntece.

Uneori alcătuiam un cor cu toți băieții și îi prezentam Stăpînului propriile compoziții și dansuri.

În după-amiezele toride, în loc să ne facem siesta, obișnuiam să jucăm cărți. Riccardo și cu mine ne furișam din casă și plecam să jucăm jocuri de noroc în taverne. O dată sau de două ori am întrecut măsura cu băutura. Stăpînul a aflat și imediat a pus capăt acestor escapade. Mai presus de toate, era îngrozit de faptul că, beat fiind, aș fi putut să cad în Canal Grande, și să am nevoie de o salvare neîndemînatică și complet isterică se scursese din obrajii palizi.

L-a biciuit pe Riccardo pentru ceea ce se întîmplase. Mi-era îngrozitor de rușine. Riccardo a îndurat ca un soldat, fără să plîngă sau să comenteze, stînd drept lîngă șemineul mare din bibliotecă, întors cu spatele, primind loviturile care îi cădeau peste picioare. După aceea a îngenuncheat și a sărutat inelul Stăpînului. Am jurat să nu mai beau niciodată.

M-am îmbătat chiar a doua zi, dar am avut bunul-simț să mă furișez în casa Biancăi și să mă ascund sub patul ei, unde puteam dormi fără grijă. M-a tras afară Maestrul însuși, înainte de miezul nopții. Mi-am zis: „Pînă aici mi-a fost". Dar m-a pus doar în pat, unde am adormit înainte de a apuca să-mi cer iertare. Odată, cînd m-am trezit, l-am văzut la masă, scriind ceva, *la fel de repede cum picta*, într-o carte mare, pe care reușea întotdeauna să o ascundă înainte de a pleca de acasă.

În cele mai nemiloase după-amieze de vară, cînd toți ceilalți, inclusiv Riccardo, dormeau, mă furișam afară și închiriam o gondolă. În timp ce coboram pe canal sau ne îndreptam spre apele mai agitate ale golfului, mă întindeam pe spate, cu ochii ațintiți spre cer. La întoarcere închideam ochii, încercînd să

[1] Virginal – instrument muzical cu clape, asemănător spinetei (n.red.).

surprind pînă şi cel mai mic sunet care venea din clădirile complet adormite în acele ore ale siestei, murmurul valurilor murdare care se loveau de fundaţiile putrede şi ţipătul pescăruşilor ce se roteau deasupra capului meu. Nu mă deranjau nici ţînţarii, nici miasma canalelor.

Într-o după-masă nu m-am dus acasă să lucrez sau să învăţ. Am intrat într-o tavernă ca să-i ascult pe muzicanţi şi pe cîntăreţi, iar altă dată s-a întîmplat să văd o piesă de teatru pe o scenă improvizată, într-o piaţetă din faţa unei biserici. Nimeni nu se supăra pe mine pentru plecările şi venirile mele. Nu mă pîra nimeni. Nici eu, nici ceilalţi nu eram examinaţi vreodată din ceea ce învăţam.

Uneori îmi petreceam toată ziua dormind sau mă trezeam cînd mă îmboldea curiozitatea. Era o plăcere extremă să mă trezesc şi să-l găsesc pe Maestru lucrînd, fie în atelier, plimbîndu-se în sus şi în jos pe schele, în timp ce picta pe şevaletul cel mare, fie chiar lîngă mine, scriind la masa din dormitor.

Întotdeauna era mîncare peste tot – ciorchini de struguri lucioşi, felii de pepene bine copt şi pîine delicioasă din făină fină cu ulei proaspăt. Mîncam măsline negre cu felii de brînză moale şi praz proaspăt din grădina de pe acoperiş. Laptele era întotdeauna rece în cănile din argint.

Maestrul nu mînca nimic. Toată lumea ştia asta. Maestrul era întotdeauna plecat în timpul zilei. Nimeni nu vorbea vreodată necuviincios despre Maestru: el era capabil să citească în sufletul unui băiat. Stăpînul ştia să deosebească binele de rău şi recunoştea minciuna. Băieţii erau băieţi buni. Din cînd în cînd auzeam cîte o aluzie şoptită la adresa unor băieţi care nu fuseseră cuminţi şi fuseseră izgoniţi imediat din casă. Dar nimeni nu vorbea niciodată grosolan despre Maestru. Nimeni nu comenta faptul că eu dormeam în patul Stăpînului.

În fiecare zi, la prînz, mîncam împreună ceremonios friptură de vînat, carne fragedă de miel, bucăţi zemoase de carne de vită.

Zilnic veneau cîte trei-patru profesori care se ocupau de instruirea grupurilor de ucenici. În timp ce unii lucrau, ceilalți învățau.

Puteam să trec de la ora de latină la cea de greacă. Puteam răsfoi sonete erotice și puteam citi ce voiam pînă sărea Riccardo în ajutor și înăbușea în rîsete lectura, obligîndu-i pe învățători să aștepte pînă ne potoleam.

Înfloream în această atmosferă îngăduitoare. Învățam repede și puteam răspunde la întrebările obișnuite ale Maestrului, punînd, la rîndu-mi, întrebări bine gîndite.

Maestrul picta patru nopți din șapte, în fiecare săptămînă și, de obicei, de la miezul nopții pînă în zori, cînd dispărea. Nimic nu-l putea întrerupe în acele nopți.

Urca pe schelă cu o iuțeală uluitoare, ca o maimuță mare, albă, cu un gest neglijent își lăsa pelerina purpurie să cadă, apuca pensula pe care i-o întindea unul dintre băieți și începea să picteze cu atîta frenezie, încît vopseaua ne stropea pe toți cei care stăteam și-l priveam cu răsuflarea tăiată. Sub mîna lui genială, în numai cîteva ore, prindeau viață peisaje întregi; picta grupuri mari de oameni pînă în cele mai mici detalii.

În timp ce lucra, obișnuia să murmure cu glas tare; anunța numele fiecărui scriitor sau erou al cărui portret era pe cale să îl picteze din memorie sau din imaginație. Ne atrăgea atenția asupra culorilor și liniilor pe care le alegea, asupra micilor artificii de perspectivă prin care grupurile concrete și entuziaste de subiecți erau amplasate în grădini, odăi, palate sau saloane adevărate.

Nu le lăsa băieților altceva de făcut dimineața decît să se ocupe de „umplutură" – colorarea draperiilor, a aripilor, a suprafețelor mari de piele la care Maestrul revenea apoi pentru a le modela cît timp vopseaua uleioasă era umedă, pardoseala lucioasă a vreunui palat care, după tușa finală a Maestrului, arăta ca marmura adevărată, ce dispărea sub picioarele dolofane ale filozofilor și sfinților săi.

Munca ne atrăgea în mod firesc, spontan. Palatul era plin de zeci de pînze şi de pereţi pictaţi cu lucrări neterminate, toate atît de vii, încît păreau nişte porţi deschise spre o altă lume.

Gaetano, unul dintre cei mai tineri, era cel mai talentat. Dar oricare dintre băieţi, cu excepţia mea, s-ar fi putut lua la întrecere cu ucenicii din atelierul oricărui pictor, chiar şi cu băieţii lui Bellini.

Uneori aveam zi de primire. Cu acele ocazii Bianca radia de bucurie pentru că urma să facă onorurile de gazdă în locul Maestrului şi se înfiinţa cu toată cohorta ei de servitori. Bărbaţi şi femei aparţinînd celor mai de vază familii din Veneţia veneau să admire picturile Maestrului. Oamenii erau uluiţi de puterea lui de creaţie. Doar ascultîndu-i vorbind, în zilele acelea, mi-am dat seama că Maestrul nu vindea aproape nimic, ci îşi umplea palatul cu propriile lucrări şi că avea versiunile proprii ale unor opere celebre, începînd cu *Şcoala lui Aristotel* şi terminînd cu *Răstignirea lui Hristos*. Hristos! Acesta era Hristos al lor, cel cu plete roşcovane, cîrlionţate, bine legat şi cu aspect de muritor. *Hristos care arăta precum Cupidon* sau *Zeus*.

Nu mă deranja deloc că nu ştiam să pictez la fel de bine ca şi Riccardo sau ceilalţi şi jumătate din timp mă mulţumeam să le amestec vopselele în ulcele, să spăl pensulele, să şterg porţiunile greşite care trebuiau corectate. Nu voiam să pictez. Numai la gîndul acesta simţeam că mi se crispează mîinile şi că începe să mă doară stomacul.

Preferam că conversaţia, glumele, speculaţiile privind încăpăţînrea fabulosului nostru Maestru de a refuza comenzile, deşi primea zilnic scrisori prin care era invitat să participe la realizarea vreunei picturi murale în Palatul Ducal sau într-una dintre sutele de biserici de pe insulă.

Priveam cum se întinde culoarea cu fiecare oră ce trecea. Inspiram mirosul vopselelor, al pigmenţilor şi uleiurilor.

Din cînd în cînd eram cuprins de o furie curioasă, dar nu din cauza lipsei mele de talent.

Mă chinuia altceva, ceva ce avea legătură cu chipurile umede, zbuciumate ale personajelor pictate, cu obrajii lor trandafirii și lucioși și cu învolburarea norilor pufoși de pe cerul din fundal sau cu ramurile înfrunzite ale copacilor întunecați.

Această descriere tumultuoasă a naturii părea o adevărată nebunie. Cu capul pulsîndu-mi de durere, am plecat singur, cu pași repezi pe chei pînă am dat de o biserică veche, cu un altar aurit, vegheat de sfinți țepeni, cu ochi înguști, întunecați și ascetici: moștenirea Bizanțului, așa cum o văzusem în Piața San Marco în prima zi. Simțeam o durere nesfîrșită în suflet în timp ce priveam cu adorație toate acele obiecte vechi. Am înjurat cînd m-au găsit noii mei prieteni. Am continuat să stau în genunchi, refuzînd cu încăpățînare să arăt că știam că erau acolo. Mi-am acoperit urechile cu mîinile ca să nu aud rîsetele noilor mei tovarăși. Cum puteau rîde în fundul bisericii în care Iisus cel Răstignit sîngera cu lacrimi mari, ca niște insecte negre ieșind din mîinile și picioarele vlăguite?

Uneori mi se întîmpla să adorm în fața vechilor altare. Scăpasem de camarazii mei. Eram singur și fericit, întins pe dalele reci și umede. Aveam impresia că aud zgomotul valurilor sub podea.

Am luat o gondolă pînă la Torcello, unde am căutat vechea și marea Catedrală Santa Maria Assunta, renumită pentru mozaicurile ei despre care se spunea că aerul lor antic le făcea la fel de frumoase ca și mozaicurile din Piața San Marco. M-am furișat pe sub arcadele joase, admirînd vechea catapeteasmă aurită și mozaicurile sanctuarului. Sus de tot, în curbura întunecată a sanctuarului, stătea Fecioara, *Theotokos*, Preasfînta Născătoare a Fiului lui Dumnezeu. Avea un chip auster, posac aproape. Pe obrazul stîng îi strălucea o lacrimă. Îl ținea în brațe pe Pruncul Iisus, dar și o batistă, simbolul ei de *Mater Dolorsa*.

Înțelegeam mesajul acestor imagini, chiar dacă îmi înghețau sufletul. Îmi vîjîia capul, iar căldura toridă de pe insulă

şi liniştea din catedrală îmi provocau o stare de greaţă. Dar am rămas acolo. Am continuat să mă plimb prin sanctuar şi să mă rog.

Eram convins că nu mă putea găsi nimeni. Spre asfinţit mi s-a făcut cu adevărat rău. Ştiam că am febră, dar am căutat un colţişor retras din biserică şi nu mi-am găsit alinarea decît cînd mi-am lipit faţa şi mîinile pe pardoseala rece de piatră. Dacă ridicam puţin capul, vedeam în faţa mea scene înfiorătoare din *Judecata de Apoi*, înfăţişînd zbuciumul sufletelor condamnate să ispăşească în Infern. „Merit să îndur această suferinţă", mi-am zis.

Maestrul a venit după mine. Nu îmi amintesc drumul de întoarcere la palat. Am impresia că m-a aşezat în pat în cîteva secunde. Băieţii îmi puneau pe frunte comprese reci. M-au forţat să beau apă. Cineva a spus că m-am molipsit de „febră", iar altul l-a admonestat, poruncindu-i să tacă.

Maestrul a rămas să mă vegheze. Avusesem coşmaruri pe care nu le puteam lua cu mine în stare de trezie. Înainte de ivirea zorilor, Maestrul m-a sărutat şi m-a strîns la piept. Nu am încercat niciodată plăcere mai mare simţindu-i răceala pieptului robust decît în clipele acelea cînd, măcinat de febră, mi-am petrecut braţele în jurul lui şi mi-am lipit obrazul de al lui.

Mi-a dat să beau dintr-o cană ceva fierbinte şi condimentat. Apoi m-a sărutat şi mi-a întins din nou cana. Mi-am simţit trupul inundat de un foc tămăduitor.

Dar seara, cînd s-a întors acasă, febra îmi crescuse din nou. Nu visam, mai degrabă rătăceam pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, pe coridoare întunecate, înspăimîntătoare, în căutarea unui loc cald sau curat. Aveam unghiile murdare. La un moment dat, am avut viziunea unei lopeţi care se mişca, am văzut glodul şi mi-a fost teamă că mă va acoperi, aşa că am început să plîng.

Riccardo şedea lîngă mine, veghindu-mă; mă ţinea de mînă şi îmi spunea că în curînd se va însera şi că Maestrul se va întoarce acasă.

– Amadeo, zise Maestrul.

M-a ridicat în braţe, ca şi cum aş fi fost, într-adevăr, doar un copilaş.

În mintea mea se năşteau prea multe întrebări. Urma să mor? Unde mă ducea Maestrul acum? Eram înfăşurat în catifele şi blănuri, iar el mă ducea în braţe, dar cum?

Ne aflam într-o biserică din Veneţia, printre picturi din zilele noastre. Lumînările ardeau. Oamenii se rugau. M-a răsucit în braţe şi mi-a spus să privesc în sus, spre altarul uriaş din faţa mea.

Am mijit ochii şi, înfrîngîndu-mi durerea, am privit în sus, unde am văzut-o pe Fecioară primind coroana de la Fiul ei preaiubit, Hristos Împăratul.

– Priveşte ce chip dulce, ce expresie naturală are, mi-a şoptit Maestrul. Şade acolo ca oricare dintre cei care stau aici, în biserică. Şi îngerii, priveşte îngerii, cît de fericiţi sînt, adunaţi ciorchine în jurul coloanelor din spatele ei. Priveşte cît de senin şi de blînd zîmbesc. Acesta este raiul, Amadeo! Acesta este tărîmul Binelui.

Mi-am plimbat privirea somnoroasă pe pictură.

– Uită-te la apostolul care îi şopteşte ceva vecinului său, la fel de firesc cum fac şi oamenii de rînd la astfel de ceremonii. Priveşte-l pe Dumnezeu-Tatăl ceresc, cît de mulţumit îi priveşte pe toţi cei de jos.

Am încercat să îngaim nişte întrebări, să îi spun că era imposibilă o asemenea combinaţie între senzualitate şi spiritualitate, dar nu izbuteam să găsesc cuvintele potrivite. Goliciunea îngeraşilor era încîntătoare şi nevinovată, dar nu puteam crede în ea. Era doar o minciună a Veneţiei, o minciună a Occidentului, o minciună ticluită de diavolul însuşi.

– Amadeo, binele nu se poate naşte niciodată din suferinţă şi cruzime; binele nu îşi poate trage seva din oropsirea pruncilor. Amadeo, dragostea pentru Dumnezeu trebuie să nască frumuseţe. Priveşte toate aceste culori; sînt create de Dumnezeu.

Cuibărit în siguranţă în braţele lui, cu picioarele atîrnînd şi braţele petrecute după gîtul lui, admiram cele mai mici detalii ale altarului imens, lăsîndu-le să mi se întipărească în memorie. Privirea îmi revenea iar şi iar asupra acelor trăsături care îmi plăceau cu deosebire.

Am ridicat degetul, arătînd pe rînd spre leul care şedea atît de calm la picioarele Sfîntului Marcu, apoi spre paginile cărţii din mîinile sfîntului, care păreau să fluture cu adevărat în timp ce el le răsfoia. Iar leul era dresat şi blînd ca un căţeluş.

– Acesta este raiul, Amadeo. Orice ţi-ar fi sădit trecutul în sufletul, eliberează-te!

Am surîs şi, privind în sus, spre şirurile de sfinţi, am început să rîd încetişor şi i-am şoptit Maestrului la ureche:

– Vorbesc cu toţii, şuşotesc, discută între ei, ca senatorii veneţieni.

Mi-a răspuns rîzînd înfundat:

– O, cred că senatorii sînt mai decenţi, Amadeo. Nu i-am văzut niciodată într-un mediu atît de neceremonios, dar, după cum ţi-am spus, acesta este raiul.

– Stăpîne, priveşte! Un sfînt ţine în mînă o icoană, o icoană minunată. Maestre, trebuie să îţi spun...

Am tăcut brusc. Febra îmi crescuse dintr-o dată şi tot trupul îmi era năclăit de sudoare. Îmi ardeau ochii şi nu vedeam nimic.

– Maestre, sînt în ţinuturile sălbatice. Alerg. Trebuie să ascund asta printre copaci.

De unde putea şti el despre ce vorbeam, că vorbeam despre fuga aceea disperată, petrecută cu mult timp în urmă, dar care îmi stăruia încă vie în amintire; goana aceea pe cîmpiile sălbatice, purtînd în braţe acel pachet sacru care îmi fusese încredinţat,

acea boccea pe care trebuia să o despachetez şi să o ascund printre copaci.

– Priveşte, icoana!

Mă simţeam inundat de miere. Era vîscoasă şi dulce. Ţîşnea dintr-un izvor răcoros, dar nu avea importanţă. Cunoşteam acest izvor. Mă simţeam ca o cupă agitată, astfel încît tot ce era amar în ea să se dizolve într-un vîrtej, lăsînd în urmă doar miere şi căldură melancolică.

Cînd am deschis ochii, eram în pat. Recitea ceva ce părea să fi fost scris chiar atunci. Îşi legase părul blond cu un şnur la spate. Chipul lăsat liber, cu pomeţii bine conturaţi şi nasul drept şi subţire era de o frumuseţe extraordinară. M-a privit şi buzele i-au schiţat un zîmbet:

– Nu mai stîrni aceste amintiri, zise ca şi cum am fi discutat cît dormisem. Nu încerca să le cauţi în biserica din Torcello. Nu le căuta în mozaicurile Catedralei San Marco. Cu timpul, toate aceste lucruri primejdioase vor reveni.

– Mi-e teamă să-mi amintesc.

– Ştiu.

– De unde ştii? Totul este aici, în sufletul meu. Această durere este numai a mea.

M-am căit pentru tonul acela atît de îndrăzneţ, dar oricare mi-ar fi fost vina, deveneam din ce în ce mai îndrăzneţ.

– Chiar te îndoieşti de mine?

– Calităţile tale depăşesc orice măsură. Ştim asta cu toţii şi nu vorbim niciodată de asta, nici chiar noi doi.

– Atunci de ce nu îmi acorzi încrederea ta, în locul acelor lucruri de care abia dacă îţi mai aduci aminte?

Se ridică de la masă şi se apropie de pat:

– Vino. Febra a scăzut. Vino cu mine.

M-a condus într-una din numeroasele biblioteci ale palatului, nişte încăperi în care manuscrisele zăceau vraişte, iar cărţile erau aşezate unele peste altele. Nu lucra aproape niciodată acolo. Depozita acolo tot ce cumpăra ca să le înregistreze

băieții, luînd de acolo doar ce îi era necesar și ducîndu-le pe masa de scris din camera noastră.

Începu să se plimbe printre rafturi pînă găsi un portofoliu vechi, cu coperte din piele galbenă și margini zdrențuite. Netezi o pagină mare cu degetele lui albe. O așeză pe un birou din lemn de stejar ca să o examinez mai bine.

Era o pictură foarte veche.

Înfățișa o biserică impunătoare, cu domuri aurite, de o frumusețe și o maiestuozitate rară. Mai erau desenate și niște litere. Îmi erau cunoscute acele litere. Dar nu reușeam să îmi amintesc sau să rostesc cuvintele pe care le formau.

– Rusia kieveană, spuse. Rusia kieveană.

Am fost cuprins de o groază de nedescris. Înainte de a mă putea controla, m-am auzit spunînd:

– Este în ruină, ars. Locul acesta nu există. Nu este viu precum Veneția. Este căzut în ruină, este înghețat, murdar și dezolant. Da, acesta este cuvîntul potrivit.

Eram năucit. Am simțit că întrezăresc o portiță de scăpare din această stare dezolantă, numai că această scăpare mă arunca în frig și în întuneric și ducea, pe o cale sinuoasă, într-o lume a negurii veșnice, unde mirosul pămîntului reavăn era singurul parfum care se impregna în mîini, în piele și în haine.

M-am tras înapoi și am rupt-o la fugă.

Am străbătut în goană palatul, de la un capăt la altul.

Am coborît scara în goană și am trecut prin odăile joase ce dădeau spre canal. Cînd m-am întors, l-am găsit singur în dormitor. Citea, ca de obicei. Cartea lui preferată: *Mîngîierea filozofiei* de Boethius. Cînd am intrat a ridicat calm privirea de pe carte.

Stăteam în picioare, cu gîndul la amintirile mele dureroase.

Nu reușeam să le identific exact. N-aveam ce face. Se risipeau în neant ca frunzele căzute de pe zidurile pătate de igrasie ale grădinilor micuțe care erau gonite de vînt, pe alei.

– Nu vreau! am exclamat din nou.

Exista un singur Dumnezeu pe care-l recunoşteam. Maestrul meu!

– Într-o bună zi, cînd vei avea puterea să te foloseşti de el, îţi vei reaminti limpede totul, spuse el şi închise cartea. Acum lasă-mă să te fac să te simţi bine.

Oh, da! Eram întru totul pregătit pentru asta.

3

O, cît de lungi îmi păreau zilele fără el! Pînă se înseră şi se aprindeau luminările, ajungeam să îmi încleştez pumnii de deznădejde.

Erau nopţi cînd nu venea deloc. Băieţii spuneau că plecase cu treburi extrem de importante. Gospodăria trebuia să meargă înainte, ca şi cum el s-ar fi aflat acolo.

Dormeam în patul lui gol, dar nu-mi cerea nimeni explicaţii. Răscoleam casa în căutarea vreunei urme lăsate de el. Eram chinuit de întrebări. Mi-era teamă că nu se va mai întoarce niciodată.

Dar revenea întotdeauna.

Cînd urca scările, alergam să-l întîmpin şi mă aruncam în braţele lui. Mă cuprindea în braţe, mă săruta şi abia apoi mă lăsa să alunec uşor pe pieptul lui puternic. Greutatea mea nu însemna nimic pentru el, deşi pe zi ce trecea deveneam parcă tot mai înalt şi mai greu.

Nu voi fi niciodată altceva decît băietanul de şaptesprezece ani pe care îl vedeţi acum, dar cum putea un bărbat atît de firav ca el să mă ridice cu atîta uşurinţă? Nu sînt şi nu am fost niciodată un puşti fără căpătîi. Sînt un copil puternic.

Cel mai mult îmi plăcea – dacă eram nevoit să îl împart cu ceilalţi – cînd ne citea cu glas tare.

Obişnuia să ne citească la lumina candelabrelor, cu glas molcom şi blînd, din *Divina Comedia* a lui Dante, din *Decameronul* lui Boccaccio ori în franceză din *Romanul*

Trandafirului sau din poeziile lui François Villon. Ne vorbea despre limbile noi pe care trebuia să le înțelegem la fel de bine ca latina sau greaca. Ne-a avertizat că pe viitor literatura nu se va limita la lucrările clasicilor.

Stăteam tăcuți în jurul lui, cuibăriți pe perne sau pe pardoseala goală. Unii dintre noi ședeam chiar lîngă el, alții mai departe, pe jos.

Uneori Riccardo ne cînta la lăută cîntecele pe care le învățase de la profesorul lui sau chiar unele mai triviale, culese de pe stradă. Cînta cu jale despre dragoste și ne făcea să plîngem. Maestrul îl urmărea cu dragoste.

Nu eram gelos. Eram singurul care împărțea patul cu Maestrul.

Uneori chiar îl punea pe Riccardo să stea în fața ușii dormitorului și să ne cînte. Ascultător, Riccardo nu îi cerea niciodată permisiunea să intre.

Inima începea să-mi bată tare cînd draperiile patului se lăsau în jos în jurul nostru. Stăpînul obișnuia să îmi desfacă brusc tunica, ca într-o joacă, de parcă ar fi fost un obiect de lepădat.

Mă afundam în așternuturile de satin, cuibărit sub trupul lui. Îmi desfăceam picioarele și îmi lăsam genunchii să îl mîngîie, copleșit și tremurînd din tot corpul sub atingerea ușoară a încheieturilor degetelor sale pe buzele mele.

Odată eram aproape adormit. Aerul vibra în tonuri de trandafiriu și auriu. În odaie era cald. I-am simțit buzele reci pe ale mele și mișcarea iute, ca a unui șarpe, a limbii în gura mea. Am simțit un lichid miraculos, ca un nectar bogat și arzător, umplîndu-mi gura și răspîndindu-mi-se iute în tot corpul, pînă în vîrful degetelor. L-am simțit coborînd în piept, pînă în cele mai intime părți ale trupului meu. Ardeam. Ardeam.

– Maestre, am șoptit, ce este lucrul acesta, mai dulce decît sărutările?

Și-a lăsat capul pe pernă și s-a întors într-o parte.

– Dă-mi-l încă o dată, Maestre!

Mi l-a dat, dar doar atunci cînd a vrut el, picătură cu picătură, lăsîndu-mă din cînd în cînd să ling lacrimile roşii care îi izvorau din ochi.

Cred că trecuse deja un an întreg cînd, într-o seară, m-am întors acasă îmbujorat de gerul iernii, îmbrăcat de dragul lui în cel mai frumos costum albastru-închis pe care îl aveam, cu ciorapi de culoarea azurului în picioare şi cu cei mai scumpi pantofi aurii pe care i-am putut găsi; un an, pînă cînd m-am întors în seara aceea şi, cu un gest de lehamite, mi-am azvîrlit cartea într-un colţ al dormitorului şi m-am oprit cu mîinile în şold, privindu-l cum stătea în jilţul lui cu spătar înalt, cu ochii aţintiţi la cărbunii ce ardeau în vasul pentru jăratic, încălzindu-şi mîinile întinse la flacăra lor.

– Ei bine, am exclamat aruncîndu-mi capul pe spate ca un adevărat bărbat de lume, un veneţian rafinat, un prinţ al Pieţei, aşteptat de o întreagă cohortă de neguţători dornici să-l servească, un învăţat care a citit prea mult. Ei bine, aici există un mare mister, iar tu ştii prea bine acest lucru. E timpul să mi-l dezvălui.

– Care anume? m-a întrebat destul de amabil.

– De ce niciodată... De ce nu simţi niciodată nimic? De ce te porţi cu mine ca şi cum aş fi o păpuşă fără suflet? De ce niciodată...?

Pentru întîia oară de cînd îl cunoşteam, i-am văzut chipul înroşindu-se; ochii au început să-i lucească, apoi s-au îngustat, pentru ca în final să se deschidă larg, inundaţi de lacrimi roşietice.

– Maestre, mă înspăimînţi, am şoptit.

– Ce ai vrea să simt, Amadeo?

– Eşti ca un înger, ca o statuie, am spus, de data aceasta umil şi tremurînd. Maestre, te joci cu mine, iar eu sînt jucăria care simte tot. M-am apropiat şi i-am atins cămaşa, încercînd să îi desfac şiretul: Lasă-mă să...

M-a prins de mînă. Mi-a luat degetele şi şi le-a aşezat pe buze, apoi le-a strecurat în gură, mîngîindu-le cu limba. Îşi întoarse ochii şi mă privi.

„Suficient de mult, spunea privirea lui. Simt suficient de mult."

– Ţi-aş da orice, am exclamat rugător.

Mi-am strecurat mîna între pulpele lui. O, era atît de excitat! Nu era ceva neobişnuit, dar trebuia să mă lase să merg mai departe; trebuia să aibă încredere în mine.

– Amadeo...

Cu forţa lui uimitoare, mă trase spre pat. Parcă nici nu s-ar fi ridicat de pe scaun. Era ca şi cum la un moment dat ne-am fi aflat acolo, pentru ca în secunda următoare să ne prăbuşim pe pernele bine cunoscute. Am clipit. Aveam impresia că draperiile se trăgeau în jurul nostru, fără ca el să le atingă, ca la atingerea brizei ce pătrundea prin ferestrele deschise. Da, ascultă glasurile ce urcă dinspre canale! Ascultă cîntecul lor urcînd, alunecînd pe zidurile Veneţiei, oraşul palatelor.

– Amadeo, murmură, cu buzele lipite de grumazul meu, ca de mii de ori pînă atunci, dar de data aceasta am simţit o înţepătură ascuţită, rapidă, care a încetat imediat.

O lamă ascuţită, înfiptă în inima mea a fost smulsă cu o mişcare bruscă. Devenisem una cu mădularul dintre picioare şi nimic altceva. Îşi lipi gura de mine şi am avut iar senzaţia acelei lame smulse din mine.

Visam. Cred că am văzut un alt loc. Cred că am avut revelaţia acelor imagini pe care le vedeam în somn, care se risipeau fără urmă de îndată ce mă trezeam. Cred că am mers, şi am tot mers printre acele fantasme pe care le zăream numai şi numai în vis.

Asta este ceea ce vreau de la tine.

– Şi trebuie neapărat să o primeşti, am spus, proiectînd cuvintele în prezentul de care aproape uitasem în timp ce mi-am lipit de el, simţindu-i tremurul corpului, încîntarea, simţind

cum smulge dinăuntrul trupului meu acele lame ascuțite, făcîndu-mi inima să bată mai repede și smulgîndu-mi aproape un strigăt de iubire; simțeam că îi face plăcere, simțeam cum își încordează spatele și își lasă degetele să tremure și să mă alinte în timp ce trupul i se zvîrcolea lipit de mine. Bea-l, bea-l, bea-l!

Se desprinse de mine și se întinse pe o parte. Zîmbeam, culcat în pat, cu ochii închiși. Mi-am lins buzele. Simțeam ultima picătură de nectar rămasă încă pe buza de jos. Am culeș-o cu vîrful limbii și am continuat să visez.

Stătea posomorît, respirînd anevoios. Încă mai tremura și, cînd mîna lui îmi regăsi trupul, i-am simțit-o nesigură:

– O, am exclamat, surîzînd și sărutîndu-i umărul.

– Îți fac rău...

– Nu, nu, deloc, iubite Maestre. Eu ți-am făcut rău. Acum ești al meu.

– Amadeo, ai grijă: joci rolul diavolului!

– Nu mă dorești, Maestre? Nu ți-a plăcut? Mi-ai gustat sîngele și ai devenit sclavul meu!

Începu să rîdă:

– Așadar, așa interpretezi tu, nu-i așa?

– Mda. Iubește-mă! Ce importanță are?

– Să nu le spui niciodată celorlalți, spuse fără urmă de teamă, slăbiciune ori rușine în glas.

M-am întors, m-am sprijinit pe coate și l-am privit, admirîndu-i profilul cu trăsături calme:

– Ce ar face?

– Nimic. Contează ce ar gîndi și ce ar simți. Iar eu nu am nici timp, nici chef pentru așa ceva. Amadeo, fii milostiv și înțelept!

Mult timp nu am spus nimic. M-am mulțumit să îl privesc. Dar treptat-treptat mi-am dat seama că mi-era teamă. O clipă am avut impresia că frica avea să spulbere căldura momentului, minunea blîndă a luminii ce se infiltra prin perdele, ori

fațetele șlefuite parcă ale chipului său, cioplit parcă în fildeș, dulceața surîsului său. Apoi teama a dispărut, umbrită de o altă grijă, mult mai mare.

– Tu nu ești sclavul meu, nu-i așa? am șoptit.

– Ba da, zise, aproape rîzînd din nou. Dacă vrei să știi, sînt.

– Ce s-a întîmplat, ce ai făcut, ce a fost...

Își puse degetele pe buzele mele:

– Mă consideri asemenea celorlalți oameni?

– Nu, am răspuns, simțind însă cum mi se simte frica în glas.

Am încercat să mă stăpînesc, dar, înainte de a-mi da seama ce fac, l-am îmbrățișat și am încercat să îi trag capul spre gîtul meu. Se opuse, cu toate că mi-a prins capul în mîini și m-a sărutat pe creștet, cu toate că mi-a prins părul la spate și mi-a apăsat obrazul cu degetul.

– Într-o bună zi îți voi cere să pleci de aici. Vreau să pleci. Vei pleca încărcat cu bogățiile și educat, pe cît mi-a stat în putere. Vei lua cu tine toată grația ta și tot talentul artistic pe care îl ai – știi să pictezi, poți cînta orice cîntec ți-aș cere, știi să dansezi atît de minunat! Vei lua cu tine toate aceste realizări și vei porni în căutarea tuturor acelor lucruri inestimabile pe care le dorești...

– Nu vreau nimic altceva în afară de tine.

– ... Iar cînd îți vei aduce aminte de vremurile acestea, cînd noaptea, pe jumătate adormit îți vei reaminti de mine și vei închide ochii, cu capul afundat în pernă, aceste clipe petrecute împreună ți se vor părea vicioase și foarte ciudate. Ți se vor părea un fel de vrăjitorie, iar odaia aceasta caldă va deveni camera secretelor întunecate pierdute și lucrul acesta ți-ar putea provoca durere.

– Nu voi pleca.

– Atunci amintește-ți că a fost iubire. Că a fost o adevărată școală a dragostei, în care tu ți-ai lecuit rănile, în care ai învățat să vorbești din nou, ba chiar să cînți, și în care ai renăscut: din

copilul zdrobit mai rău decît o coajă de ou a răsărit un înger, cu aripile întinse, din ce în ce mai puternice.

– Şi dacă refuz să plec de bună voie? Mă vei împinge de la vreo fereastră ca să fiu nevoit să învăţ să zbor sau să cad? Vei bate în cuie toate obloanele după ce plec? Aşa ar trebui să faci, pentru că voi bate în uşă şi voi bate pînă ce voi cădea mort. Nu există aripi care să mă ducă departe de tine.

Mă privi lung multă vreme. Niciodată nu îi încîntasem atît de tare privirile şi niciodată nu reuşisem să smulg o astfel de vrajă, dezmierdîndu-i cu degetele mele înfometate gura.

În cele din urmă, se ridică şi mă împinse cu blîndeţe pe pat. Buzele lui, întotdeauna roz-deschis ca petalele dinăuntrul unui boboc de trandafir alb, deveniră purpurii sub privirile mele. O linie roşie îi apăru între buze, apoi se întinse, încetul cu încetul, infiltrîndu-se prin striaţiile fine şi în final colorîndu-le în întregime, aşa cum ar face vinul; numai că acest lichid era atît de strălucitor, încît, atunci cînd întredeschise buzele, culoarea purpurie explodă ca o vîlvătaie.

Îmi săltă capul. Mi-am apăsat gura pe a lui.

Am simţit că lumea fuge de sub mine. Mă simţeam purtat de valuri şi, deşi ţineam ochii deschişi, pentru mine nu exista nimic în afară de senzaţia buzelor lui acoperindu-mi buzele.

– Maestre, simt că mor! am şoptit.

M-am strecurat sub trupul lui, încercînd să găsesc un refugiu sigur în acest vid ucigător de dulce. Corpul meu se zbătea şi se chircea de plăcere, picioarele mi se crispau, pentru ca imediat apoi să se destindă, întreaga mea fiinţă se întrupa din el, din buzele lui, printre buzele mele, una cu răsuflarea şi gemetele lui.

Deodată am simţit înţepătura, tăişul lamei, o senzaţie abia perceptibilă, dar ascuţită peste măsură. M-am zvîrcolit ca şi cum aş fi fost înjunghiat. O, această trăire ar fi fost în măsură să înveţe zeii iubirii ce era cu adevărat dragostea!

Aceasta era eliberarea mea, presupunînd că aveam să îi supraviețuiesc.

Orb și tremurînd, m-am unit cu el. I-am simțit mîna astupîndu-mi gura și abia cînd mi-a înăbușit gemetele, am reușit să le conștientizez.

Mi-am încolăcit brațul în jurul gîtului lui, trăgîndu-l cu toată forța spre grumazul meu.

– Fă-o, fă-o, fă-o!

Cînd m-am trezit, era dimineață.

Plecase de mult, așa cum îi era obiceiul. Eram singur. Băieții nu veniseră încă.

Am coborît din pat și m-am apropiat de ferestrele înalte și înguste, așa cum erau mai toate ferestrele în Veneția, menite să împiedice pătrunderea căldurii toride pe timp de vară și a vînturilor înghețate ce băteau dinspre Adriatica, pe timp de iarnă.

Am deschis fereastra cu geamuri groase și am privit zidurile de peste drum de adăpostul meu sigur, așa cum făcusem de atîtea ori.

Sus, la balcon, o servitoare își scutura cîrpa de șters pe jos. O urmăream cu privirea de pe malul opus al canalului. Avea chipul livid și fremătător, ca și cum ar fi fost acoperit de niște vietăți minuscule, asemănătoare unui mușuroi de furnici. Nu avea de unde să știe că m-am sprijinit în coate pe pervaz și că am început să o privesc mai atent. Doar viața din ea, frenezia cărnii îi confereau chipului iluzia mișcării.

Dar mîinile păreau oribile, umflate și cu încheieturi proeminente, iar praful care se ridica din mătură i se imprima în fiecare crăpătură a pielii.

Am scuturat din cap. Era prea departe ca eu să pot observa toate astea!

Într-una din camerele mai îndepărtate se auzeau glasurile băieților. Era timpul să începem munca. Era ora deșteptării,

chiar şi aici, în palatul Stăpînului Nopţii, care nu ne spiona niciodată în timpul zilei. Glasurile veneau de mult prea departe ca să le pot înţelege.

Draperia cusută din catifea, materialul preferat al Maestrului, părea a fi o blană fină sub degetele mele. Vedeam fiecare fibră minusculă. Am lăsat-o să-mi alunece printre degete şi m-am dus la oglindă.

Casa era plină de zeci de oglinzi mari, bogat ornamentate, toate încadrate în rame complicate, decorate cu heruvimi micuţi. M-am oprit în faţa oglinzii înalte din anticameră, alcovul care se afla în spatele uşilor încovoiate, dar frumos pictate şi în care îmi păstram hainele.

Lumina strecurată prin fereastră mă urma. M-am privit. Dar nu eram o masă diformă, aşa cum părea femeia pe care o urmărisem. Chipul îmi era neted ca al unui prunc, dar înspăimîntător de alb.

– O vreau! şoptisem.

Ştiam.

– Nu, îmi spusese.

Asta s-a întîmplat noaptea, cînd a venit la mine. Vorbeam fără noimă, măsurînd camera cu pasul şi ţipînd la el.

Nu mi-a dat explicaţii interminabile, nici fanteziste, nici ştiinţifice, cu toate că oricare dintre ele i-ar fi fost atît de la îndemînă. Mi-a spus doar că eram încă un copil şi că existau lucruri care trebuiau savurate, înainte de a fi pierdute pentru totdeauna.

Am plîns. Refuzam să lucrez sau să pictez, să studiez ori să fac orice altceva pe lume.

– Şi-a pierdut savoarea pentru scurt timp, mi-a spus răbdător. Dar vei fi surprins.

– De ce anume?

– De cît de mult vei regreta toate astea atunci cînd vor dispărea definitiv, cînd vei deveni o fiinţă perfectă şi neschimbată, ca mine şi cînd toate greşelile inerente omului vor fi

suplinite triumfător de o suită nouă de eşecuri mult mai răsunătoare. Nu mai tînji după asta.

Aş fi preferat să mor pe loc şi m-am chircit, negru la faţă şi furios şi mult prea dezamăgit ca să pot scoate un cuvînt.

Dar nu terminase ce avea de spus:

– Amadeo, i-am auzit vocea sugrumată de durere. Nu spune nimic. Nu trebuie. Vei primi repede ceea ce doreşti atunci cînd voi socoti că a sosit momentul.

Auzind asta, am alergat spre el ca un copil şi m-am aruncat la pieptul lui, sărutîndu-i de mii de ori obrajii de gheaţă, fără să iau în seamă surîsu-i batjocoritor.

În cele din urmă, mă strînse cu mîini de fier. În noaptea aceea nu urma să am parte de jocuri însîngerate. Trebuia să învăţ. Trebuia să recuperez lecţiile pe care le nesocotisem în timpul zilei.

El trebuia să se ocupe de ucenicii săi, să-şi vadă de treburi, să continue lucrul la pînza uriaşă pe care o picta, iar eu am făcut ceea ce mi s-a spus.

Dar înainte de ivirea zorilor l-am văzut schimbîndu-se. Ceilalţi se duseseră de mult la culcare. Răsfoiam ascultător o carte cînd i-am observat privirea fixă, animalică, din jilţul în care stătea; era ca şi cum un animal de pradă ar fi pus stăpînire pe fiinţa lui, stîrpind orice urmă de comportament civilizat şi lăsîndu-l înfometat, cu privirea scăpărătoare şi gura înroşită de sîngele care şiroia prin nenumărate firişoare subţiri peste marginea mătăsoasă a buzelor.

S-a ridicat în picioare, de parcă ar fi fost fermecat, şi s-a apropiat de mine cu o cadenţă a paşilor ce îmi părea străină şi îmi strecura fiorul îngheţat al spaimei în inimă.

Degetele îi zvîcniră, se strînseră şi îmi porunciră cu un semn să mă apropii.

Am alergat spre el. M-a ridicat în braţe, strîngîndu-mă cu blîndeţe şi şi-a îngropat faţa în curbura gîtului meu. Am simţit

totul din vîrful picioarelor, strecurîndu-se sus, pe şira spinării, prin braţe şi gît, pînă în creştet.

Nu ştiu cînd m-a lăsat jos. Eram, oare, în patul nostru din dormitor sau printre pernele din alt salon?

– Dă-mi-l, am murmurat somnoros, iar cînd am simţit cum îmi picură în gură, am căzut în nesimţire.

4

Mi-a spus că trebuie să merg la bordel, ca să învăț ce înseamnă să faci cu adevărat dragoste, nu doar în joacă, așa cum făceam noi, băieții, între noi.

Veneția avea multe astfel de așezăminte, bine administrate, care îți ofereau plăcerea într-o ambianță extrem de luxoasă. După părerea unanimă acesta era un păcat minor, cu totul demn de iertare în ochii lui Hristos, de aceea tinerii spilcuiți frecventau aceste locașuri fără să se ferească.

Cunoșteam o astfel de casă cu femei deosebit de frumoase și de iscusite, printre care găseai și frumuseți din nordul Europei, înalte, bine făcute, cu ochii foarte deschiși la culoare și cu părul lung și blond, aproape alb, oarecum diferite de italiencele mai scunde pe care le întîlneam zi de zi. Nu știu de ce avea atîta importanță pentru mine acest amănunt, din moment ce fusesem fascinat de frumusețea băieților și a fetelor italiene încă de la sosirea mea acolo. Tinerele venețiene, cu gîtul lor de lebădă ivindu-se din rochiile ample și învăluite în nenumărate văluri transparente mi se păreau irezistibile. Pe de altă parte însă, în bordel erau tot soiul de femei, iar țelul era să mă culc cu cît mai multe dintre ele.

Maestrul a fost cel care m-a dus acolo, a plătit o mică avere în ducați fermecătoarei matroane planturoase, spunîndu-i că va veni după mine peste cîteva zile.

Zile!

Am simţit că ard de gelozie, dar şi de curiozitate atunci cînd l-am văzut plecînd, – bine cunoscuta siluetă princiară, învăluită în pelerina purpurie – urcînd în gondolă şi îndepărtîndu-se, nu înainte însă de a-mi face, complice, cu ochiul.

În cele din urmă am petrecut trei zile în casa cu cele mai voluptuoase curtezane din Veneţia; mă trezeam dimineaţa tîrziu, gustînd din plăcerea de a compara părul pubian al frumoaselor, căutînd deosebirile dintre cel mătăsos şi cel sîrmos, cu bucle mărunte.

Am făcut cunoştinţă cu micile subtilităţi ale plăcerii, cum ar fi senzaţia dulce de a-ţi simţi sfîrcurile alintate cu muşcături (gingaşe, firește, ele nu erau doar vampiri!) şi de a ţi se mîngîia puful de la subraţ (iar eu aveam foarte puţin) în momentul potrivit. Mă ungeau cu miere aurie pe părţile intime ale trupului, pentru ca apoi aceşti îngeraşi să o lingă, chicotind.

Desigur, existau şi alte jocuri intime, inclusiv acte bestiale care erau nişte practici criminale în adevăratul înţeles al cuvîntului, dar care în această casă nu reprezentau decît o completare a orgiilor epuizante şi chinuitoare. Totul se făcea cu graţie, iar apa de baie, fierbinte şi parfumată, era deseori pregătită în ciubere mari din lemn în care mă lăsam pe spate, printre petalele de flori care pluteau pe suprafaţa trandafirie, abandonîndu-mă în voia unui cîrd de femei cu glasuri melodioase care ciripeau în jurul meu ca nişte păsări, în timp ce îmi lingeau trupul precum nişte pisicuţe şi îmi înfăşurau şuviţele de păr în jurul degetelor, ca să îl cîrlionţeze.

Eram micul Ganymede al lui Zeus, un înger desprins din picturile obscene ale lui Botticelli (dintre care, de altfel, multe se aflau în acest bordel, salvate de pe Rugul Deşertăciunilor indicat la Florenţa de Savonarola, reformatorul cu voinţă de fier, care îl constrînsese pur şi simplu pe marele Botticelli... să dea foc lucrărilor sale minunate!), un heruvim picat de pe tavanul catedralei, un prinţ veneţian (dintre care, concret vorbind,

nu exista nici unul în Republică), dat pe mîinile lor de către dușmanii săi și lăsat neputincios în fața patimii.

Dorința mă cuprindea tot mai arzătoare. Dacă cineva era sortit să rămînă muritor pentru tot restul vieții, hîrjoneala printre perne turcești, în compania unor nimfe cum multora nu le este dat să vadă decît furișîndu-se prin pădurile fermecate din vis era o distracție extraordinară. Fiecare îmbrățișare moale și voluptuoasă era un nou înveliș exotic pentru spiritul meu neliniștit.

Vinul era delicios, iar mîncarea, un adevărat miracol, incluzînd și specialități arăbești, preparate cu miere și mirodenii, mult mai extravagante și mai exotice decît cele servite în casa Maestrului meu.

(Cînd i-am spus asta a angajat imediat patru bucătari noi).

Se pare că dormeam cînd a venit Maestrul după mine; m-a luat de acolo fără să știu, în felul acela al lui, misterios și infailibil, și m-am pomenit din nou în patul meu.

Cînd am deschis ochii, am știut că nu îl doream decît pe el. Și se părea că excesele carnale din ultimele zile nu făcuseră decît să îmi stîrnească și mai mult foamea, să mă excite și să mă facă mai nerăbdător să văd dacă trupul lui alb, minunat, avea să răspundă mîngîierilor mai rafinate pe care le învățasem. Cînd a tras, în cele din urmă, perdelele patului, m-am aruncat asupra lui, i-am desfăcut șiretul cămășii și i-am supt sfîrcurile, descoperind că, deși nefiresc de albe și reci, erau totuși moi și în mod evident legate intim și cît se poate de firesc de rădăcina dorințelor sale.

Stătea întins, grațios și calm, lăsîndu-mă să mă joc cu el așa cum se jucaseră cu mine profesoarele mele. Cînd mi-a dăruit, în sfîrșit, sărutările-i însîngerate, orice amintire a contactelor umane s-a risipit, iar eu am rămas cuibărit în brațele lui, la fel de neajutorat ca întotdeauna. Mi se părea că lumea noastră nu este zămislită numai din carne, ci și dintr-o vrajă reciprocă, capabilă să îngenuncheze toate legile naturii.

A doua zi, în zori, m-am dus după el în atelierul în care picta singur, înconjurat de ucenicii adormiți, precum apostolii necredincioși din Ghetsimani.

Nici întrebările mele nu l-au putut convinge să se oprească. M-am așezat în spatele lui și l-am cuprins cu brațele și, ridicîndu-mă pe vîrfurile picioarelor, i-am șoptit la ureche:

– Spune-mi, Maestre, trebuie să-mi spui, cum ai dobîndit acest sînge miraculos care curge în tine? i-am mușcat lobul urechii și mi-am trecut degetele prin pletele lui. Refuza să se oprească din lucru: Așa te-ai născut, greșesc foarte mult dacă presupun că ai fost transformat...

– Oprește-te, Amadeo, șopti, continuînd să picteze, cu mișcări frenetice, chipul lui Aristotel, moșneagul bărbos și chel din grandioasa lui pictură *Academia*.

– Maestre, te simți vreodată atît de singur, încît să dorești să te destăinui, să dezvălui cuiva, oricui, unui prieten asemenea ție, care te poate înțelege, ceea ce îți apasă sufletul?

S-a întors brusc, pentru întîia oară surprins de întrebarea mea:

– Iar tu, îngerașul meu răsfățat, zise cu glas scăzut, încercînd să îi păstreze blîndețea, tu crezi că ai putea fi acel prieten? Cît ești de naiv! Toată viața vei rămîne un naiv. Ai inima nevinovată. Refuzi să accepți adevărul care nu corespunde credinței profunde, habotnice pe care o porți în suflet și care te face să rămîi pentru totdeauna călugărașul, acolitul...

Am făcut cîțiva pași înapoi, mai furios pe el ca niciodată:

– Nu, nu voi fi așa cum spui! Știi prea bine că sînt deja un bărbat în trup de copilandru. Cine altcineva își poate închipui ce ești cu adevărat, care este alchimia puterilor tale? Aș vrea să pot umple o cupă cu sîngele tău și să-l pot examina așa cum fac doctorii, ca să îi descopăr compoziția și să văd în ce fel se deosebește de lichidul care curge prin venele mele! Da, sînt elevul tău, da, sînt discipolul tău, dar ca să pot fi toate astea

trebuie să fiu bărbat. Cît vei mai tolera inocența? Numești inocență și faptul că te culci cu mine? Sînt bărbat.

Izbucni în rîs, uluit. Era o mare bucurie pentru mine să îl văd atît de surprins.

– Destăinuiește-mi secretul tău, Maestre, am spus, îmbrățișîndu-l și culcîndu-mi capul pe umărul lui. A existat o Mamă, Născătoare de Dumnezeu, puternică și albă ca și tine, care ți-a dat viață din pîntecele ei ceresc?

S-a desprins din îmbrățișarea mea și m-a îndepărtat atît cît să mă poată săruta, iar gura lui flămîndă m-a înspăimîntat pentru o clipă. Apoi buzele i-au coborît pe gîtul meu și a început să îmi sugă carnea, sleindu-mi puterile și făcîndu-mă dornic să devin orice ar fi vrut el.

– Da, sînt plămădit din lună și din stele, din acel alb suveran care este substanța norilor și a inocenței totodată. Dar știi bine că nu mi-a dat naștere o mamă; odinioară am fost muritor, înaintînd în vîrstă. Privește... zise și îmi săltă capul cu ambele mîini, ca să îi examinez fața. Observi aici, în colțul ochilor, ridurile de bătrînețe care m-au marcat odată?

– Nu se văd aproape deloc, Stăpîne, am șoptit, dorind să îl consolez, în cazul în care această imperfecțiune îl supăra.

Chipu-i neted, lustruit parcă, radia. Cea mai simplă expresie a feței emana o căldură incandescentă.

Imaginați-vă o statuie de gheață, la fel de perfect modelată ca și Galateea lui Pygmalion, aruncată în foc, sfîrîind și topindu-se, dar continuînd să își păstreze în mod miraculos intacte toate trăsăturile... ei bine, așa arăta Stăpînul cînd îl năpădeau emoțiile omenești, așa cum se întîmpla acum.

Mi-a strîns brațele și m-a sărutat din nou:

– Bărbățelule, piticule, spiridușule, șopti. Așa vei rămîne pentru totdeauna? Nu te-ai culcat de îndeajuns de multe ori cu mine ca să știi ce îmi face și ce nu îmi face plăcere?

L-am înfrînt, l-am atras în mrejele mele, pentru ultima oră care rămăsese înainte ca el să plece.

Dar în seara următoare m-a dus la o casă a plăcerilor clandestină şi cu mult mai luxoasă, o casă care oferea numai băieţi pentru satisfacerea poftelor altora.

Era o clădire în stil oriental, care îmbina, cred, fastul Egiptului cu cel al Babilonului, cu chilii cu pereţi aurii, dantelaţi parcă şi coloane din alamă bătute cu lapislazuli, care susţineau baldachinele de culoarea somonului, de deasupra canapelelor din lemn, ornate cu ciucuri şi acoperite cu damasc. Plutea un miros greu de tămîie, iar lămpile împrăştiau o lumină difuză.

Băieţii goi, bine hrăniţi şi bine dezvoltaţi, cu piele netedă şi braţe, şi picioare pline erau nerăbdători, puternici, tenace şi aruncau în jocurile lor propriile dorinţe masculine arzătoare.

Sufletul meu pendula între plăcerea copleşitoare de a cuceri şi extazul abandonului în faţa trupurilor şi dorinţelor mai puternice, a strînsorii ferme a mîinilor care mă tăvăleau cu tandreţe.

Prizonier între doi amanţi iscusiţi şi hotărîţi, am fost pătruns şi supt, frămîntat şi golit pînă am adormit buştean, aşa cum obişnuiam acasă, cînd nu cădeam pradă magiei Maestrului.

Era doar începutul.

La un moment dat, m-am trezit din somnul greu şi m-am pomenit înconjurat de nişte fiinţe care nu păreau a fi nici bărbaţi, dar nici femei. Doar doi dintre ei erau eunuci, castraţi cu atîta artă, încît îşi puteau ridica mădularele demne de încredere la fel de bine ca oricare băiat. Ceilalţi nu aveau altceva în comun cu tovarăşii lor decît gustul pentru pictură. Toţi aveau ochii creionaţi cu negru şi fardaţi cu roşu, cu gene rimelate şi răsucite care dădeau chipurilor o expresie de stranie reţinere impenetrabilă. Buzele rujate păreau mai tari decît ale femeilor şi mai nerăbdătoare, sărutîndu-mă apăsat, ca şi cum elementul masculin care îi înzestrase cu muşchi şi organe tari le-ar fi împrumutat şi lor o virilitate aparte. Aveau un zîmbet angelic. Sfîrcurile le erau împodobite cu inele de aur. Părul blond sclipea, pudrat cu aur.

Nu am opus nici o rezistență cînd au venit peste mine. Nu mă temeam de nici o experiență extremă, ba chiar i-am lăsat să-mi lege încheieturile mîinilor și picioarelor ca să își poată demonstra măiestria mai bine. Îmi era imposibil să mă tem de ei. M-am lăsat răstignit cu plăcere. Degetele lor insistente nu mă lăsau nici măcar să închid ochii. Îmi mîngîiau pleoapele, obligîndu-mă să privesc. Mi-au plimbat pensule groase și moi de-a lungul brațelor și picioarelor. Mi-au uns pielea cu uleiuri. Au supt, ca pe un nectar, seva fierbinte ce țîșnea din mine ca și cum nu ar mai fi vrut să se oprească, pînă ce am strigat epuizat că nu mai pot. Au ținut socoteala micilor mele „treceri în neființă", tachinîndu-mă în joacă, răsturnîndu-mă, legîndu-mă și imobilizîndu-mă pînă am căzut într-un somn profund.

Cînd m-am trezit, pentru mine nu mai exista timp, nu mai existau griji. Am simțit în nări fumul gros al unei pipe. Am luat-o și am tras din ea, savurînd aroma vag familiară a canabisului.

Am rămas acolo patru nopți.

O dată în plus, am fost eliberat.

De data aceasta m-am trezit mahmur și aproape gol, acoperit doar de o cămașă de mătase ruptă, de culoarea untului. Eram întins pe o canapea adusă chiar de la bordel, dar mă aflam în atelierul Maestrului. El ședea nu departe, pictîndu-mă, fără îndoială, pe mine, în fața unui șevalet mic, de la care nu-și lua ochii decît pentru a-mi arunca din cînd în cînd cîte o privire.

L-am întrebat ce zi și ce oră era. Nu mi-a răspuns.

– Așadar, te-ai supărat pentru că mi-a plăcut?

– Ți-am zis să stai nemișcat.

M-am întins la loc, tremurînd de frig și simțindu-mă dintr-o dată rănit, poate chiar părăsit, dorindu-mi ca un copil să mă cuibăresc în brațele lui.

Cînd a venit dimineața el a plecat, fără să-mi spună nimic. Pictura era o capodoperă a obscenității. M-a surprins dormind pe malul unui rîu, ca un faun, vegheat de un păstor falnic,

Stăpînul însuşi, înveşmîntat în straie ca de preot. Eram înconjuraţi de o pădure deasă, cu trunchiuri descojite şi ramuri cu frunziş bogat, pudrat de praf, pictate magnific. Reuşise să imortalizeze atît de realist apa izvorului, încît îi simţeai aproape răcoarea, iar eu păream inocent şi pierdut pe tărîmul visurilor, cu gura pe jumătate deschisă, într-un gest firesc, cu sprînceana încruntată, chinuit de coşmaruri.

Într-un acces de furie am aruncat-o la podea, cu intenţia de a o distruge.

De ce nu spusese nimic? De ce mă forţa să particip la aceste lecţii care ne îndepărtau unul de celălalt? De unde această ură faţă de mine, cînd nu făceam, de fapt, decît să îi îndeplinesc dorinţele? Mă întrebam dacă bordelurile fuseseră doar un mijloc de a-mi pune la încercare inocenţa, iar îndemnurile lui de a mă bucura de ceea ce-mi ofereau, simple minciuni.

Am luat peniţa de pe birou, m-am aşezat şi i-am scris un mesaj:

„Tu eşti Stăpînul. Tu ar trebui să ştii totul. Este insuportabil să fii condus de cineva care nu este capabil de asta. Păstorule, eliberează calea sau leapădă-ţi toiagul."

Adevărul era că mă simţeam stors de puteri de atîta plăcere şi băutură, de asaltul la care îmi fuseseră supuse simţurile şi atît de părăsit, încît nu îmi doream altceva decît să fiu cu el, să mă supun voinţei lui, să-i simt bunătatea şi să mă asigur că eram al lui.

Dar plecase.

Am ieşit să hoinăresc. Mi-am petrecut toată ziua prin taverne, bînd, jucînd cărţi, ademenind în mod deliberat fetele de bună credinţă, doar pentru a le ţine lîngă mine cît jucam tot felul de jocuri de noroc.

Apoi, cînd a venit seara, m-am lăsat sedus, într-o doară, de un englez beat, un urmaş cu pielea albă, pistruiată, a celor mai

nobile familii din Anglia şi Franţa, pe numele lui contele de Harlech, care venise în Italia ca să îi admire frumuseţile şi să guste din nenumăratele plăceri pe care le oferea, inclusiv practicarea pederastiei într-o ţară străină.

Firesc, m-a considerat un băiat fermecător. Nu era aceasta oare părerea unanimă? Nici el nu era deloc urît. Chiar şi pistruii lui spălăciţi aveau un farmec al lor, mai ales în combinaţie cu părul revoltător de roşu.

M-a dus în apartamentul lui, într-un palat superb, încărcat de mobilier, şi a făcut dragoste cu mine. Nu a fost chiar rău. Îmi plăceau inocenţa şi lipsa lui de îndemînare. Avea nişte ochi rotunzi, albaştri, minunaţi, braţe magnific de musculoase şi o barbă roşcată îngrijită, dar delicios de aspră.

Mi-a scris poezii în latină şi în franceză şi mi le-a recitat cu mult farmec. După ce a făcut pe bruta stăpînită timp de o oră, două, mi-a destăinuit ce dorea de la mine. Şi mi-a făcut mare plăcere. După aceea am jucat jocul acela, eu întruchipînd soldatul biruitor, iar el – victima înfrîntă pe cîmpul de luptă; uneori îl biciuiam uşor cu o curea îndoită, din piele, înainte de a-l poseda pînă ce sfîrşeam amîndoi năclăiţi de o spumă călduţă.

Din cînd în cînd mă implora să-i destăinui cine eram în realitate şi unde mă putea găsi după aceea, dar, evident, nu i-am făcut pe plac.

Am rămas cu el trei nopţi, discutînd despre misterioasele insule ale Angliei, citind cu glas tare poezii în italiană şi, uneori, cîntîndu-i chiar în acompaniament de mandolină unele dintre cîntecele de dragoste pe care le ştiam.

M-a învăţat o mulţime de cuvinte englezeşti obscene şi mi-a declarat că vrea să mă ia cu el. Trebuia să-şi revină în simţiri, îmi spunea, trebuia să îşi vadă de treburi, de avere, de scorpia adulterină de nevastă-sa, fiica unui criminal scoţian şi de copilaşul lui nevinovat, al cărui tată era ferm convins că este, din cauza părului roşcat şi cîrlionţat asemănător cu al lui.

Dorea să mă instaleze la Londra, într-o casă superbă, primită în dar de la Maiestatea sa, regele Henric al VII-lea. Nu mai putea trăi fără mine, iar cei din neamul Harlech, pînă la unul, erau obişnuiţi să capete întotdeauna ceea ce îşi doreau, deci nu puteam face nimic altceva decît să mă supun. Dacă eram fiul unui nobil renumit trebuia să-i mărturisesc acest lucru, iar el va avea grijă să înlăture acest obstacol. Sau poate îmi uram tatăl? Al lui era un nemernic. Toţi cei din neamul Harlech erau nişte ticăloşi, încă de pe vremea lui Eduard Confesorul[1]. Trebuia să părăsim Veneţia chiar în noaptea aceea.

– Nu cunoşti Veneţia, nu cunoşti nobilimea de aici, i-am spus cu blîndeţe. Gîndeşte-te la asta. Te vor face bucăţi pentru ceea ce vrei să faci.

Abia atunci mi-am dat seama că era destul de tînăr. Din moment ce toţi bărbaţii mai în vîrstă îmi păreau bătrîni, nu meditasem la acest aspect. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Dar era nebun.

S-a ridicat în picioare pe pat, cu claia de păr ruginiu fluturînd şi şi-a scos pumnalul, un magnific stilet italian, apoi m-a privit în ochi:

– Aş ucide de dragul tău, exclamă mîndru. Apoi a înfipt pumnalul în pernă, împrăştiind fulgii: Te omor şi pe tine, dacă nu am de ales.

Fulgii pluteau în aer, învăluindu-i faţa.

– Şi cu ce te-ai alege?

Am auzit un scîrţîit venind din spatele lui. Eram convins că e cineva la fereastră, în spatele obloanelor închise, cu toate că ne aflam la etajul al treilea, deasupra Marelui Canal. I-am spus ce bănuiam. M-a crezut.

– Provin dintr-o familie de criminali nenorociţi, am mîntuit. Dacă ai de gînd să mă iei de aici, te vor urmări pînă la capătul

[1] Eduard Confesorul (1042-1066), fiul lui Ethelred, unul dintre primii regi ai Angliei (n.red.).

Pământului; nu va rămîne piatră pe piatră din castelele tale, iar pe tine te vor spinteca în două, îţi vor tăia limba şi mădularul, le vor înfăşura în catifea şi le vor trimite plocon Regelui tău. E cazul să te potoleşti.

– O, demon mic şi ispititor, arăţi ca un înger şi mi te oferi ca un ticălos ordinar, cu vocea ta mieroasă.

– Ăsta-s eu, am exclamat vesel.

M-am ridicat, m-am îmbrăcat în grabă, rugîndu-l să nu mă omoare încă, deoarece aveam să mă întorc cît puteam de repede, pentru că nu îmi doream nimic altceva decît să fiu cu el, apoi l-am sărutat repede şi am pornit spre uşă.

Stătea pe pat nehotărît, cu părul şi barba de culoarea morcovului pline de fulgi. Arăta de-a dreptul periculos.

Pierdusem socoteala nopţilor de cînd plecasem de acasă.

Nu am găsit nici măcar o biserică deschisă. Voiam să fiu singur.

Era întuneric şi frig. Oamenii se retrăseseră în case. Desigur că iarna veneţiană mi se părea blîndă faţă de cea din ţinuturile înzăpezite din Nord, unde mă născusem, dar totuşi era o iarnă apăsătoare şi umedă şi, cu toate că oraşul era purificat de briza proaspătă, atmosfera era neprimitoare şi nefiresc de tăcută. Cerul nesfîrşit se pierdea în ceaţă. Pietrele însele emanau frig, ca şi cum ar fi fost nişte blocuri de gheaţă.

M-am aşezat pe treptele unei scări de la malul apei, fără să-mi pese de umezeală, şi am izbucnit în lacrimi. Ce învăţasem din tot ce s-a întîmplat?

Mă simţeam foarte sofisticat în urma acestei experienţe. Dar nu mă încălzea cu nimic, nu era o mulţumire de durată şi se părea că senzaţia de singurătate era mai rea chiar decît sentimentul de vinovăţie, mai rea decît convingerea că eram blestemat.

Părea, într-adevăr, să înlocuiască acel sentiment mai vechi. Mi-era teamă să fiu atît de singur. În timp ce şedeam acolo, privind cerul întunecat şi cele cîteva stele care sclipeau deasupra acoperişurilor caselor, mi-am dat seama cît de îngrozitor

ar fi fost să îl pierd pe Stăpîn şi în acelaşi timp şi sentimentul meu de vinovăţie, să fiu izgonit într-un loc unde nu se ostenea nimeni să mă iubească sau mă urască, să pribegesc pierdut în lume, fără alţi tovarăşi decît acei băieţi şi acele fete, lordul englez cu pumnalul lui, chiar şi iubita mea Bianca.

Am pornit spre casa ei. M-am strecurat sub patul ei, aşa cum făceam în trecut, şi m-am încăpăţînat să nu mai ies de acolo.

Avea ca oaspeţi o ceată întreagă de englezi dar, din fericire, iubitul meu cu păr ruginiu nu era printre ei; probabil se lupta încă în pat, cu penele. Mă gîndeam că, dacă Lord Harlech şi-ar fi făcut pe neaşteptate apariţia, nu ar fi riscat ruşinea de a se face de rîs în faţa compatrioţilor săi. Bianca a intrat în cameră, arătînd fermecător în rochia ei de mătase mov, cu un colier superb de perle în jurul gîtului. S-a lăsat în genunchi şi şi-a culcat capul lîngă al meu:

– Amadeo, ce e cu tine?

Nu apelasem niciodată la favorurile ei. Din cîte ştiam, nu făcuse nimeni aşa ceva.

Dar în tumultul meu adolescentin nimic nu mi se părea mai potrivit decît să o posed.

Am ieşit de sub pat, m-am dus la uşă şi am închis-o, ca să nu fim deranjaţi de glasurile musafirilor.

Cînd m-am întors, am văzut-o stînd în genunchi şi privindu-mă, cu sprîncenele aurii încruntate şi cu buzele moi ca piersica întredeschise, cu o vagă expresie de mirare care mi se părea fermecătoare. Voiam să o zdrobesc cu pasiunea mea, dar nu foarte tare, desigur, gîndindu-mă că nici o vază minunată, spartă în mii de cioburi, nu îşi putea recîştiga frumuseţea iniţială, chiar dacă lipeai fragmentele şi o restaurai cu cea mai fină glazură.

Am ridicat-o în braţe şi am aruncat-o pe pat. Era o minunăţie patul acela în care, din cîte ştia toată lumea, dormea singură. La căpătîi era ornat cu nişte lebede mari, aurite, iar baldachinul, susţinut cu coloane, încadra o scenă reprezentînd

nimfe dansînd. Draperiile transparente erau ţesute cu fir de aur. Nu avea nimic hibernal în el, ca patul acoperit cu catifea roşie al Stăpînului.

M-am aplecat şi am sărutat-o, înnebunit de privirea tăioasă şi rece a ochilor ei minunaţi. Am apucat-o de încheieturi şi, petrecîndu-i mîna stîngă peste cea dreaptă, am prins-o într-o singură mînă, ca să îi pot desface rochia fină cu mîna rămasă liberă. Am smuls brusc corsajul, astfel încît toţi năstureii mici din perle au zburat într-o parte, dezvăluind corsetul din oase de balenă şi dantelă. Pe acesta l-am deschis ca şi cum aş fi crăpat o scoică.

Avea sîni mici, adorabili, mult prea delicaţi şi feciorelnici faţă de bordelul în care voluptatea era la ordinea zilei. Dar asta nu mă împiedica să pun stăpînire pe ei. Am început să îi fredonez un cîntecel, apoi am auzit-o suspinînd. M-am aplecat, continuînd să o ţin de încheieturile mîinilor, şi am început să îi sug lacom sfîrcurile. M-am retras şi am început să îi pălmuiesc în joacă, pînă au devenit trandafirii.

Avea chipul îmbujorat şi era încă încruntată, într-un fel care nu se potrivea deloc cu fruntea ei albă şi netedă.

Ochii păreau două opaluri şi, deşi clipea încet, aproape somnoroasă, nu se ferea.

I-am biruit veşmintele fragile. Am smuls şnurul fustei şi am tras-o jos de pe ea, descoperindu-i goliciunea, delicată şi splendidă, aşa cum mi-o imaginasem. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce obstacole se ascundeau sub fustele unei femei respectabile. Nu era nimic, doar cuibul mic şi auriu al părului pubian, fin ca un abur, ascuns sub pîntecele mic şi uşor rotunjit; partea interioară a coapselor sclipea umedă.

Am ştiut de îndată că mi se va dărui. Nu era deloc neajutorată. Iar priveliştea umezelii ce îi poleia picioarele mă înnebunea. Am pătruns-o, uluit să descopăr cît era de strîmtă. Se crispă, dar nu o duru decît puţin.

Mă mişcam frenetic, încîntat să o văd împurpurîndu-se. Îmi susţineam greutatea trupului numai pe mîna dreaptă, pentru că nu voiam să îi eliberez încheieturile. Se smucea şi se răsucea, cu pletele blonde eliberate din strînsoarea diademei din panglici şi perle; se umezi toată, trandafirie şi lucioasă, ca miezul unei scoici mari.

În cele din urmă, nu m-am mai putut abţine şi am auzit-o scoţînd un suspin de plăcere. Am rămas un timp înlănţuiţi, legănîndu-ne împreună; închise ochii, roşie toată, ca şi cum ar fi fost pe moarte şi, cu un ultim zvîcnet, îşi dădu capul pe spate, apoi deveni moale. M-am rostogolit pe spate şi mi-am acoperit ochii cu braţele, ca şi cum m-aş fi temut că mă pălmuieşte.

Apoi i-am auzit rîsul înfundat şi am simţit o palmă usturătoare pe braţ. M-am prefăcut că plîng de ruşine.

– Uite în ce hal mi-ai adus rochia asta frumoasă, satir mic şi neastîmpărat ce eşti, cuceritor prefăcut! Copil precoce şi sălbatic!

Am simţit-o ridicîndu-se de pe pat. Am auzit-o îmbrăcîndu-se. Fredona un cîntec.

– Amadeo, ce o să creadă Maestrul despre asta?

Mi-am desprins braţele de pe ochi şi am privit în jur, căutînd să descopăr de unde vine vocea. Se îmbrăca în spatele unui paravan pictat, din cîte îmi aminteam, un cadou primit de la Paris din partea unuia dintre poeţii ei francezi preferaţi. A reapărut repede, îmbrăcată la fel de minunat ca înainte, într-o rochie verde-deschis, brodată cu flori de cîmp. Părea întruchiparea grădinii plăcerilor, cu bobocii aceia mici, galbeni şi trandafirii, brodaţi cu fir bogat pe corsaj şi pe fusta lungă de tafta.

– Ei bine, spune-mi ce va spune marele Maestru cînd va afla că micul lui amant este un veritabil zeu al pădurilor?

– Amant? am întrebat uluit.

Se purta cu multă blîndeţe. Se aşeză şi începu să îşi perie părul ciufulit. Nu era fardată, iar jocurile noastre nu lăsaseră

nici o urmă pe chipul ei încadrat de coama bogată de păr auriu. Fruntea înaltă nu era marcată de nici un rid.

– Botticelli te-a creat! am şoptit.

Nu era pentru prima oară că îi spuneam asta, deoarece semăna atît de mult cu frumoasele artistului. Toată lumea era de aceeaşi părere şi mulţi obişnuiau să îi dăruiască din cînd în cînd reproduceri în miniatură ale picturilor renumitului florentin.

Am început să meditez la asta; la Veneţia şi la lumea în care trăiam. M-am gîndit la ea, curtezana care primea cu seninătate toate acele picturi caste şi în acelaşi timp lascive, ca şi cum ar fi fost o sfîntă.

Îmi reveni în minte ecoul unor cuvinte pe care le auzisem cu mult timp în urmă, cînd stăteam în genunchi, înconjurat de frumuseţi vechi şi patinate şi mă imaginam ajuns pe culmi, gata să iau pensula în mînă şi să încep să pictez doar „ceea ce reprezintă Lumea lui Dumnezeu".

În timp ce o priveam prinzîndu-şi părul la loc, cu şiraguri de perle şi panglici de culoare verde-deschis, brodate cu aceleaşi flori de cîmp ca şi rochia, nu simţeam în mine nici un tumult, doar o imensă învolburare de curenţi. Sînii rozalii erau pe jumătate ascunşi de corsajul strîmt. Aş fi vrut să-i dezgolesc din nou.

– Frumoasă Bianca, ce te face să spui că sînt amantul lui?

– Doar ştie toată lumea! Eşti preferatul lui. Crezi că l-ai supărat?

– O, măcar de aş putea! Nu-l cunoşti pe Maestru. Nimic nu l-ar putea face să ridice mîna asupra mea. Nimic nu-l poate face să ridice măcar tonul la mine. M-a trimis să capăt experienţă, să învăţ ceea ce trebuie să ştie orice bărbat.

Surîse şi dădu din cap:

– Aşa că ai venit şi te-ai ascuns sub pat.

– Eram trist.

– Sînt convinsă. Bine, te las să dormi şi, cînd mă întorc, dacă o să mai fii aici, te voi încălzi. Dar mai e nevoie oare să îţi spun, dezmăţatule, că nu trebuie să scapi nici o vorbă despre ceea ce s-a întîmplat aici? Eşti chiar atît de necopt la minte, încît trebuie să îţi atrag atenţia?

Se aplecă şi mă sărută.

– Nu, giuvaerul meu, frumoasa mea, nu trebuie să îmi atragi atenţia. Nu-i voi spune nici măcar *lui*.

Se ridică şi adună perlele şi panglicile împrăştiate, reminiscenţe ale violului consumat. Netezi aşternutul. Era răpitoare, o adevărată lebădă însufleţită, pereche perfectă a lebedelor sculptate de pe patul în formă de corabie.

– Maestrul îşi va da seama. E un mare magician.

– Te temi de el? Vreau să spun, aşa... în general, Bianca. Nu mă refer strict la mine.

– Nu. De ce m-aş teme de el? Toată lumea ştie că nu trebuie să îl superi, să îl contrazici, să-i tulburi intimitatea sau să îi pui întrebări stînjenitoare, dar asta nu înseamnă frică. De ce plîngi, Amadeo, ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu, Bianca.

– Atunci îţi spun eu. Pentru tine el înseamnă Universul, aşa cum numai o fiinţă superioară poate fi. Iar acum ai evadat, dar, în acelaşi timp, tînjeşti să fii din nou dominat de el. Un asemenea bărbat ajunge să însemne pentru tine totul, iar glasul lui înţelept devine legea după care judeci lumea. Nimic nu are valoare dacă nu este văzut sau apreciat de el. Aşa că nu ai de ales, trebuie să laşi la o parte tot ce este lipsit de substanţă şi să te întorci la el. Trebuie să pleci acasă.

Ieşi, închizînd uşa în urma ei. Am adormit, refuzînd să plec acasă.

A doua zi dimineaţa am luat micul dejun împreună şi mi-am petrecut toată ziua cu ea. Descoperisem în ea o fiinţă fermecătoare. Oricît de mult mi-ar fi vorbit despre Maestru aici, în

odaia plină de lucruri minunate, purtînd amprenta parfumului ei, eu nu aveam ochi decît pentru ea.

Nu o voi uita niciodată pe Bianca. Niciodată.

I-am povestit, aşa cum numai unei curtezane îi poţi povesti, totul despre bordelurile prin care trecusem. Poate că îmi amintesc atît de bine de ele tocmai datorită acestei destăinuiri amănunţite. Bineînţeles că am învăluit toată destăinuirea mea în cuvinte delicate. Dar i-am povestit. I-am spus că Maestrul dorea să învăţ totul şi că mă dusese chiar el în acele aşezăminte minunate.

– Toate bune, Amadeo, dar nu poţi rămîne aici. El te-a introdus în locuri în care îţi puteai satisface plăcerile în mijlocul unei companii numeroase. S-ar putea să nu fie de acord cu dorinţa ta de a rămîne alături de o singură persoană.

Nu voiam să plec. Dar o dată cu venirea serii, cînd palatul s-a umplut de rumoarea obişnuitelor cohorte de poeţi englezi şi francezi şi au început muzica şi dansul, nu m-am simţit dispus să o împart cu nici unul dintre admiratorii ei.

Un timp am urmărit-o cu privirea, buimăcit de revelaţia de a o fi avut aşa cum nici unul dintre cei prezenţi nu o avusese şi nici nu putea năzui să o aibă vreodată, dar nu am simţit nici o alinare.

Voiam ceva de la Maestru, ceva definitiv, concludent şi implacabil, iar dorinţa aceasta, conştientizată brusc, mă înnebunea; am intrat în prima tavernă şi m-am îmbătat criţă, am devenit irascibil şi bătăios, iar în cele din urmă am plecat poticnindu-mă spre acasă.

Faptul că stătusem atîtea zile departe de Maestru şi misterul care îl învăluia mă făceau să mă simt extraordinar de îndrăzneţ, sfidător şi independent.

Cînd m-am întors, l-am găsit pictînd, furios. Era cocoţat pe schelă şi mi-am închipuit că trudea la chipurile filozofilor greci, definitivînd alchimia prin care acestea căpătau viaţă sub trăsăturile penelului lui.

Purta o tunică cenușie murdară, care îi atîrna pînă la călcîie. Cînd am intrat, nici măcar nu s-a întors spre mine. Aveam impresia că toate obiectele din alamă care existau în casă fuseseră îngrămădite în această odaie, ca să îi dea lumina de care avea nevoie.

Viteza cu care acoperea pînza cu vopsea îi înfricoșa pe băieți.

După ce am intrat în atelier, mi-am dat seama că nu lucra la *Academia greacă*.

Trudea la portretul meu. Tabloul mă înfățișa așa cum eram, stînd în genunchi, cu bine cunoscutele mele plete, îmbrăcat în haine sobre, ca și cum mi-aș fi luat rămas-bun de la lumea dezlănțuită; o apariție aparent nevinovată, cu mîinile împreunate a rugăciune. Eram înconjurat de îngeri cu chipurile luminate de zîmbete blînde ca în majoritatea tablourilor, cu deosebirea că aceștia fuseseră înzestrați cu aripi negre.

Aripi negre. Aripi stufoase, cu pene mari, negre. Cu cît priveam mai atent pînza, cu atît mi se părea mai hidoasă. Respingătoare, cu atît mai mult cu cît era aproape terminată. Băiatul cu păr castaniu care privea sfidător spre Ceruri părea aproape real, iar îngerii, deși aveau chipuri vioaie, erau triști.

Dar nimic nu era mai monstruos în tot acest spectacol decît privelișteа Maestrului, a mîinii lui care șfichiuia pînza cu penelul, lăsînd în urmă frînturi de nori, petice de cer, frontoane în ruină, aripi de îngeri, raze de soare.

Băieții stăteau agățați unul de altul, convinși că era ori nebun, ori vrăjitor. Dar ce era în realitate? De ce se dezvăluia cu atîta inconștiență celor a căror liniște fusese netulburată atîta vreme? Cum era posibil ca el, Domnul, să își piardă liniștea cu atîta ușurință?

De ce deconspira în fața lumii întregi faptul că nu era cu nimic mai uman decît ființele pe care le picta? Cum de își pierduse el, Stăpînul, într-atît stăpînirea de sine?

Cuprins de un acces de furie, azvîrli în colțul odăii o ulcea cu vopsea. O pată verde-închis se întinse pe perete. Scăpă o înjurătură și strigă ceva într-o limbă pe care nu o înțelegea nici unul dintre noi.

Azvîrli borcanele, iar vopselele se împrăștiară cu stropi mari de pe schela de lemn. Aruncă pensulele ca pe niște săgeți:

– *Plecați de aici, duceți-vă la culcare, nu vreau să vă văd, nevinovaților!* Plecați, plecați!

Ucenicii se retraseră din fața lui. Riccardo îi adună pe cei mai mici lîngă el. Se îndreptară cu toții grăbiți spre ușă.

Sus, pe schela înaltă, Maestrul se așeză cu picioarele atîrnînd în gol și mă privi, ca și cum nu ar fi știut cine sînt.

– Coboară, Maestre.

Avea părul în dezordine, pătat ici-colo de vopsea. Nu se arăta deloc surprins să mă vadă acolo, nu tresări la auzul glasului meu. Știuse că eram acolo. Simțea lucrurile acestea. Putea auzi cuvintele rostite în altă cameră. Putea citi gîndurile celor din jurul lui. Era plin de magie, iar cînd sorbeam din această magie, simțeam că mă ia amețeala.

– *Dă-mi voie să te pieptăn.*

Îmi dădeam seama că sînt obraznic.

Tunica îi era murdară și pătată cu vopsea. Își șterse pensula de ea în repetate rînduri.

Una din sandale îi scăpă din picior și căzu cu un bufnet pe podea. Am ridicat-o.

– Stăpîne, coboară. Dacă am spus ceva ce te-a neliniștit, n-am s-o mai fac.

Nu îmi răspunse.

Brusc, m-am simțit copleșit de toată furia adunată în mine, de singurătatea atîtor zile în care fusesem despărțit de el, supunîndu-mă dispozițiilor sale, pentru ca acum să vin acasă și să îl găsesc holbîndu-se la mine cu ochi sălbatici și neîncrezători. Nu eram dispus să tolerez faptul că privea prin mine ca și cum nu aș fi fost acolo. Trebuia să recunoască

faptul că eu eram adevăratul motiv al furiei sale. Trebuia să îmi vorbească.

Deodată mi-a venit să plîng.

Chipul lui arăta acum îngrijorarea. Nu eram capabil să văd asta; nu îmi puteam imagina că simte durerea așa cum o simțeam eu, cum o simțeau ceilalți băieți. Turbam de furie:

– Maestre și Stăpîn al meu, îi sperii pe toți cu egoismul tău.

Fără să mă privească, ieși în trombă și i-am auzit pașii grăbiți răsunînd prin odăile pustii.

Știam că se poate deplasa cu o repeziciune de care nu ar fi fost în stare nici un muritor. L-am urmat grăbit și am apucat să aud ușa dormitorului trîntindu-se în urma lui, apoi cheia răsucindu-se în broască, înainte de a avea timp să apuc zăvorul.

– Maestre, dă-mi drumul înăuntru!

Mă foiam în fața ușii care îmi părea imposibil de forțat. Am început să o lovesc cu pumnii și picioarele:

– Maestre, tu m-ai trimis la bordel. Tu m-ai trimis în peregrinările acelea nenorocite.

După un răstimp m-am așezat în fața ușii, cu spatele lipit de ea, și am început să plîng și să mă vaiet. Făceam un tărăboi de nedescris. A așteptat pînă am încetat:

– Du-te la culcare, Amadeo! Furia mea nu are nici o legătură cu tine.

Imposibil. Minciună! Eram mînios, mă simțeam jignit și mîndurerat și mi-era frig.

Era un frig de moarte în casa aceea.

– Atunci lasă-mă să te liniștesc și să îți aduc pacea în suflet, Stăpîne! Deschide ușa asta blestemată.

– Du-te și te culcă lîngă ceilalți. Locul tău este alături de ei, Amadeo. Sînt asemenea ție. Nu căuta tovărășia monștrilor.

– O, asta ești, Stăpîne? am întrebat, disprețuitor și încruntat. Tu, care poți picta ca Bellini sau Mantegna, care știi să citești și să vorbești în toate limbile, care ești capabil de dragoste nesfîrșită și de răbdare pe măsură, tu să fii un monstru?

Asta vrei să spui? Ne-ar da un monstru acoperiș deasupra capului și ne-ar hrăni zi de zi cu bucate dumnezeiești? O, într-adevăr, ești un monstru!

Nu-mi răspunse.

Asta mă înfurie și mai tare. Am coborît la etajul de jos. Am luat de pe perete o toporișcă de luptă. Era una din nenumăratele arme expuse prin toată casa și pe care, pînă atunci, abia dacă o băgasem în seamă. „Ei bine, sosise momentul să o folosesc", mi-am zis. Eram sătul de răceala asta. Nu mai puteam suporta. Nu mai puteam suporta!

Am urcat și am lovit ușa cu toporul. Bineînțeles că a pătruns prin lemn, distrugînd tăblia subțire, lăcuită și minunații trandafiri pictați cu galben și roz. Am smuls toporul și am lovit din nou.

De data aceasta am reușit să rup zăvorul. Am izbit cu piciorul tăblia ruptă, aruncînd-o în spate.

Ședea în jilțul mare, din lemn de stejar, cu mîinile încleștate pe brațele în formă de cap de leu, privindu-mă cu o expresie de nesfîrșită uimire. În spatele lui se întrezărea patul masiv, cu baldachinul roșu aprins, tivit cu aur.

– Cum îndrăznești?!

Într-o clipă sări în fața mea, îmi smulse toporișca din mînă și o azvîrli drept în peretele de piatră din partea opusă. Apoi mă ridică și mă aruncă spre patul care se zgudui cu baldachin și cu draperii, cu tot. Nici un alt om nu ar fi reușit să mă arunce la o asemenea distanță. Dar el o făcuse. Am aterizat pe perne, cu brațele și picioarele desfăcute.

– Monstru dezgustător! am strigat.

M-am răsucit pe partea stîngă și, cu un genunchi ridicat, l-am privit cu ochii scînteind.

Era întors cu spatele la mine. Se pregătea să închidă ușile odăii, care fuseseră deschise atît de brutal înainte și rămăseseră totuși intacte. Dar se opri și se întoarse către mine. Pe chip îi apăru o expresie jucăușă:

– O, dar ce temperament sălbatic avem pentru un chip aşa angelic!

– Dacă sînt un înger, pictează-mă cu aripi negre, i-am răspuns, retrăgîndu-mă de pe marginea patului.

– Ai îndrăznit să îmi spargi uşa. Mai e nevoie să îţi spun de ce nu voi tolera acest lucru nici din partea ta, nici a altcuiva?

Mă privea cu sprîncenele ridicate.

– Mă chinuieşti.

– O, nu mai spune? Cum şi de cînd?

Voiam să ţip. Voiam să-i spun: „Te iubesc numai pe tine".

În loc de asta, am spus doar:

– Te detest.

Nu se putu abţine să nu rîdă. Îşi aplecă uşor capul, sprijinindu-şi bărbia cu degetele îndoite şi continuă să mă privească.

Apoi întinse mîna şi pocni din degete.

Din camera din spate am auzit un fîşîit. M-am ridicat în capul oaselor, stupefiat.

Am văzut nuiaua lungă a învăţătorului alunecînd pe podea, ca şi cum ar fi împins-o vîntul; apoi s-a răsucit, s-a întors, s-a ridicat şi i s-a aşezat în palmă.

În spatele lui uşile se închiseră cu o bufnitură, iar zăvorul alunecă în locaşul lui cu un clinchet metalic răsunător.

M-am tras mai în spate pe pat.

– Îmi va face mare plăcere să te biciuiesc, zise, surîzînd dulce, cu privirea aproape nevinovată. Poţi nota asta în minte ca pe încă o experienţă omenească, aproape ca şi ţopăiala în compania lordului tău englez.

– Fă-o! Te urăsc. Sînt bărbat, deşi tu nu vrei să accepţi asta.

Avea un aer de superioritate şi părea blînd, dar deloc amuzat.

Veni lîngă mine, îmi prinse capul şi mă aruncă pe pat cu faţa în jos.

– Diavole! am strigat.

– Stăpîne, îmi răspunse calm.

I-am simțit genunchiul înfipt în șale, apoi usturimea nuielei pe coapse. Nu purtam nimic sub ciorapii subțiri, așa cum cerea moda, așa că era ca și cum aș fi fost gol.

Am urlat de durere, apoi mi-am strîns buzele. Cînd am simțit loviturile următoare pe picioare m-am străduit să-mi înăbuș orice sunet, furios pe mine însumi fiindcă îmi scăpa totuși un icnet înfundat.

A continuat să mă lovească cu nuiaua iar și iar, pe coapse și pe picioare. Furios, încercam să mă ridic, împingînd în zadar așternutul cu podul palmelor. Nu mă puteam mișca. Eram țintuit de genunchiul lui și continua să mă lovească tare, fără șovăială.

Deodată, mai răzvrătit ca niciodată, am hotărît să iau totul în joacă. Al naibii să fiu dacă o să zac acolo, plîngînd! Și chiar în acel moment am simțit cum lacrimile îmi umplu ochii. Am strîns pleoapele, mi-am încleștat dinții și mi-am propus să consider fiecare lovitură, fiecare acces de durere arzătoare ca fiind colorat în roșul acela divin care îmi plăcea atît de mult; încercam să mă conving că acea căldură care mi se prelingea apoi în jos, pe picioare, era aurie și dulce.

– O, dar e minunat! am exclamat.

– Nu-ți forța norocul, copile!

Începu să mă lovească mai tare și mai repede. Îmi era peste putință să mă amăgesc cu frumoasele mele viziuni. Durea, durea al naibii de tare!

– Nu sînt copil! am strigat.

Am simțit pe picior ceva umed. Mi-am dat seama că sîngerez.

– Stăpîne, vrei să mă desfigurezi?

– Nimic nu este mai rău pentru un înger căzut decît să devină un diavol oribil.

Alte lovituri. Știam că sîngerez în mai multe locuri. Cu siguranță că aveam să fiu vînăt pe tot corpul. Nu aveam să mai fiu în stare să merg.

– Nu știu ce vrei să spui! Oprește-te!

Spre surprinderea mea, s-a oprit. Mi-am pus mîinile pe față și am început să plîng în hohote. Am plîns multă vreme, simțindu-mi picioarele arzînd de parcă ar fi fost lovite în continuare cu nuiaua. Mi se părea că eram lovit peste tot, dar nu era așa. Continuam să sper. Nădăjduiam că durerea va dispărea, lăsînd loc din nou unei senzații calde, plăcute, așa cum se întîmplase la început. Atunci îmi plăcuse, dar ceea ce simțeam acum era insuportabil!

Deodată l-am simțit venind peste mine. Mi-am simțit picioarele gîdilate de pletele lui. I-am simțit degetele apucînd țesătura sfîșiată a ciorapilor și smulgîndu-i repede de pe mine, lăsîndu-mi picioarele dezgolite. Își strecură mîna sub tunică și rupse și ce mai rămăsese din colanți.

Durerea începu să pulseze, deveni din ce în ce mai puternică, apoi începu să cedeze puțin. Simțeam aerul răcoros pe răni. Cînd le atinse cu degetele, am simțit o asemenea plăcere, încît nu am putut face altceva decît să gem.

– Mai ai de gînd să îmi spargi ușa?

– Niciodată, am șoptit.

– Mă vei mai sfida vreodată?

– Niciodată, în nici un fel.

– Mai ai ceva de spus?

– Te iubesc.

– Sînt convins!

– Dar așa este!

Mîngîierea degetelor lui pe carnea mea rănită era insuportabil de plăcută. Nu îndrăzneam să îmi ridic capul. Mi-am îngropat obrazul în țesătura aspră a cuverturii, pe imaginea mare, brodată, a leului, mi-am ținut respirația și am dat frîu liber lacrimilor. Mă simțeam alinat; plăcerea aceasta mă făcea să nu mai am nici un control asupra trupului.

Am închis ochii, apoi i-am simțit buzele atingîndu-mi picioarele. Mi-a sărutat una dintre răni. Am crezut că mor.

Parcă eram în rai, adică un alt rai, mult mai dulce chiar decît acest rai venețian. Mi-am simțit mădularul prinzînd viață sub mine, cu o forță recunoscătoare și disperată.

Sîngele fierbinte începu să curgă peste rana pe care o atinse cu limba sa puțin aspră, începînd apoi să o lingă și să o apese, iar senzația gîdilătoare îmi umplu ochii închiși de o vîlvătaie care străpunse hotarul mitic al negurii din mintea mea năucită.

Trecu la o altă rană și am simțit din nou sîngele mustind, apoi lipăitul limbii lui, iar durerea aceea oribilă dispăru, făcînd loc unei senzații copleșitoare de plăcere. Iar cînd a trecut la a treia rană, am simțit că nu mai puteam suporta, că aveam să mor pur și simplu.

Se mișca repede, trecînd de la o rană la alta, alinîndu-le cu sărutările lui miraculoase și cu atingerea limbii, iar eu tremuram din tot corpul și gemeam fără încetare.

– Ce mai pedeapsă! am reușit să îngaim.

Ce prostie spusesem! Am regretat imediat nesocotința vorbelor mele.

Dar mîna lui se abătuse deja asupra mea, trăgîndu-mi o palmă usturătoare pe spate.

– Nu am vorbit serios! Vreau să spun, nu am vrut să sune atît de ingrat. Adică, îmi pare rău că am spus-o!

Dar am simțit o altă palmă, mai usturătoare decît prima.

– Stăpîne, ai milă de mine! Sînt derutat!

Își ținea palma pe mine, în locul cald încă, unde mă lovise. „O, Doamne, mi-am spus, acum o să mă bată pînă cînd o să cad în nesimțire!"

Dar degetele lui nu făcură decît să strîngă pielea care nu crăpase, și era călduță așa cum fuseseră primele lovituri de nuia.

I-am simțit din nou buzele pe gamba piciorului stîng, apoi sîngele izvorînd, apoi atingerea limbii. Plăcerea mi se răspîndi în tot corpul și, neajutorat, am lăsat aerul să îmi iasă din plămîni într-un șuvoi de suspine.

– Stăpîne, Stăpîne, Stăpîne, te iubesc!

– Mda, nu e ceva nou, şopti.

Nu încetă să mă sărute. Începu să-mi lingă sîngele.

Mă zvîrcoleam sub greutatea mîinii care îmi apăsa spatele.

– Dar întrebarea este, de ce te iubesc eu pe tine, Amadeo? De ce? De ce a trebuit să intru în bordelul acela împuţit şi să dau cu ochii de tine? Sînt puternic de la natură... care o fi natura aceea...

Mi-a sărutat lacom o rană mare de pe coapsă. L-am simţit sugînd-o, apoi i-am simţit limba înfometată, lingînd sîngele, apoi sîngele lui scurgîndu-mi-se pe piele. Valuri, valuri de plăcere îmi invadau corpul. Nu vedeam nimic, deşi credeam că ţin ochii deschişi. Mă străduiam să îmi dau seama dacă aşa era, dar nu întrezăream nimic, doar un abur auriu.

– Te iubesc, te iubesc cu adevărat. De ce? Pentru că eşti isteţ, frumos, iar înăuntrul tău păstrezi rămăşiţele arse ale unui sfînt!

– Stăpîne, nu ştiu ce spui! Nu am fost niciodată un sfînt, nu pretind că am fost. Sînt o fiinţă nenorocită, obraznică şi nerecunoscătoare. O, te ador! Este atît de minunat să fiu neajutorat, la cheremul milei tale!

– Nu îţi mai bate joc de mine.

– Dar nu îmi bat joc de tine! Vreau să spun adevărul, vreau să fiu nebun de dragul adevărului, nebun de dragul... de dragul tău.

– Nu, nu îmi închipui că îţi baţi joc de mine. O faci cu bună ştiinţă! Şi nici nu îţi dai seama cît este de absurd!

Îşi încheiase explorarea. Picioarele îşi pierduseră orice formă în mintea mea înceţoşată. Nu puteam face nimic altceva decît să zac acolo, cu tot corpul vibrîndu-mi sub sărutările lui. Îşi aşeză capul pe şoldul meu, acolo unde mă lovise cu palma şi i-am simţit degetele strecurîndu-se sub mine şi atingîndu-mă în locurile cele mai intime.

Mădularul meu deveni tare sub atingerea degetelor lui, întărit de infuzia sîngelui lui care parcă mă anestezia, dar mai ales datorită vigorii mele, care amestecase de atîtea ori, de bunăvoie, plăcerea cu durerea.

Eram din ce în ce mai excitat şi îmi ridicam şi-mi coboram trupul sub greutatea capului şi a umerilor lui pe spatele meu, cu membrul strîns între degetele sale, pînă ce am ejaculat în mîna lui şi mi-am simţit corpul scuturat de spasme violente.

M-am ridicat într-un cot şi am întors ochii spre el. Şedea, privind fix picăturile de sperma albă, ca nişte perle, lipite pe degete.

– Dumnezeule mare, asta voiai? Să vezi albeaţa asta vîscoasă pe mîna ta?

Mă privi neliniştit. O, cîtă neliniştе!

– Oare asta nu înseamnă că a sosit timpul?

Deznădejdea din ochii lui mă împiedică să îi mai pun întrebări.

Ameţit şi orb, l-am simţit întorcîndu-mă şi smulgîndu-mi jacheta şi tunica. Am simţit cum mă ridică, apoi urmă senzaţia aceea înţepătoare pe gît. Mi-am simţit inima încleştată de o teamă cumplită care cedă tocmai în clipa cînd îmi pierdusem nădejdea; apoi m-am cufundat în aşternutul parfumat şi, cuibărit la pieptul lui, am adormit sub pătura caldă pe care avusese grijă să o tragă peste noi.

Cînd am deschis ochii, era încă un întuneric greu şi de nepătruns. Învăţasem în preajma lui să simt apropierea zorilor. Dar nu era încă dimineaţă.

Am privit în jur, căutîndu-l. L-am văzut la picioarele patului. Era îmbrăcat în cele mai bune veşminte de catifea roşie. Purta o jachetă fără mîneci şi o tunică grea, cu guler înalt. Pelerina din catifea purpurie era tivită cu blană de hermină.

Părul era periat cu grijă şi uşor pomădat, sclipind discret; şuviţele îi lăsau fruntea liberă, căzînd în bucle meşteşugite pe umeri. Părea trist.

– Ce s-a întîmplat, Stăpîne?

– Trebuie să lipsesc cîteva nopți. Nu, nu pentru că aș fi supărat pe tine, Amadeo. Este o călătorie pe care trebuie să o fac. Trebuia să plec de mult.

– Nu, Maestre, te rog, nu acum. Iartă-mă, te implor, nu acum! Ce am...

– Copile! Mă duc să îi văd pe Cei-Care-Trebuie-Îngrijiți. Nu am de ales.

Pentru o clipă nu am zis nimic. Încercam să pătrund înțelesul cuvintelor pe care le rostise. Vorbise în surdină, cu glas reținut.

– Ce înseamnă asta, Maestre?

– Poate că într-una din nopți te voi lua cu mine. Voi cere voie...

Glasul i se stinse.

– Pentru ce, Maestre? Cînd ai avut tu vreodată nevoie de permisiunea cuiva ca să faci ce dorești?

Dorisem să spun asta pe un ton simplu și nevinovat, dar acum îmi dădeam seama că sunase impertinent.

– Nu-i nimic, Amadeo. Din din cînd în cînd le cer permisiunea bătrînilor mei. Cui altcuiva?

Părea epuizat. Se așeză lîngă mine, se aplecă și mă sărută pe buze.

– Bătrînilor? Vrei să spui, Celor-Care-Trebuie-Îngrijiți. Sînt oare aceștia creaturi ca și tine?

– Să fii amabil cu Riccardo și cu ceilalți. Te venerează. Au plîns după tine tot timpul cît ai lipsit. Nu prea m-au crezut cînd le-am spus că te vei întoarce. Apoi Riccardo te-a spionat cînd erai cu lordul tău englez și se temea că o să te fac bucăți, dar în același timp se temea și că lordul te-ar putea ucide. Lordul tău englez e renumit pentru ușurința cu care înfige pumnalul în masă, în orice tavernă ar intra. Chiar trebuie să te încurci cu criminali ordinari? Dacă vine vorba de luat viața, ai chiar aici pe cineva care se pricepe mai bine ca nimeni altul.

Cînd te-ai dus la Bianca, nu au îndrăznit să îmi spună, dar țeseau tot felul de imagini ciudate în minte, ca să nu le pot citi gîndurile. Cît de docili sînt în fața puterilor mele!

– Ei te iubesc, Stăpîne. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mă ierți pentru ce am făcut. O să fac tot ce dorești.

– Atunci, noapte bună.

Se ridică, gata de plecare.

– Stăpîne, cîte nopți vor fi?

– Cel mult trei, îmi zise peste umăr.

Porni spre ușă, o siluetă elegantă învești mîntată în pelerină.

– Stăpîne!

– Da?

– Voi fi foarte cuminte, ca un sfînt. Dar dacă nu voi reuși, mă vei biciui, te rog, din nou?

M-am căit imediat ce i-am văzut expresia furioasă de pe chip. Ce mă făcea să spun asemenea lucruri?!

– Să nu-mi spui că n-ai vorbit serios! mă avertiză, citindu-mi gîndurile și vorbele, înainte de a apuca să le rostesc.

– Nu. Doar că nu suport să te văd plecînd. M-am gîndit că, poate, dacă te provoc, nu o să mai pleci.

– Ei bine, te-ai înșelat. Și nu mă lua peste picior! Din simplă politețe, nu fi ironic cu mine!

Ieși pe ușă, dar se răzgîndi și se întoarse. Se îndreptă spre pat. Mă temeam de tot ce putea fi mai rău. Credeam că mă va pălmui și nu va mai rămîne lîngă mine ca să îmi sărute rănile.

Dar nu a făcut-o.

– Amadeo, încearcă *să meditezi* cît timp voi fi plecat.

De cum l-am privit, m-am potolit. Comportamentul lui mă făcea deja să reflectez înainte de a spune vreun cuvînt.

– La tot, Stăpîne?

– Da. Apoi se apropie și mă sărută din nou: Vei rămîne așa întotdeauna? Vei rămîne bărbatul tînăr care ești acum?

– Da, Stăpîne! Pentru totdeauna și alături de tine.

Aş fi vrut să îi mai spun că eram în stare să fac tot ceea ce poate face un bărbat, dar ideea nu mi se păru înţeleaptă şi, totodată, nu i s-ar fi părut adevărată.

Îmi puse palma pe frunte cu un gest drăgăstos şi îmi netezi părul pe spate.

– Te-am urmărit crescînd vreme de doi ani. Te-ai făcut mare, dar eşti scund, iar chipul tău are trăsături de copil şi, cu toate că eşti sănătos tun, eşti firav; nu ai încă vigoarea pe care, cu siguranţă, o vei avea odată.

Eram prea fascinat ca să îl întrerup. Cînd a tăcut, am aşteptat.

Oftă. Îşi întoarse privirea, ca şi cum nu şi-ar fi găsit cuvintele:

– Cînd ai fost plecat, lordul tău englez te-a ameninţat cu pumnalul, dar nu ţi-a fost teamă. Îţi aminteşti? S-a întîmplat acum două zile.

– Da, Stăpîne, a fost o prostie.

– Puteai să mori foarte uşor atunci, zise ridicînd sprîncenele. Foarte uşor.

– Stăpîne, dezvăluie-mi, te rog, aceste mistere. Spune-mi cum ţi-ai dobîndit puterile. Încredinţează-mi tainele tale, Stăpîne, fă în aşa fel încît să pot rămîne pentru totdeauna cu tine. Nu mă încred deloc în judecata mea asupra acestor lucruri. Mă plec în faţa voinţei tale.

– A, da, te încrezi cu condiţia să îţi îndeplinesc dorinţa.

– Stăpîne, este şi asta o formă de supunere, faptul că mă ofer ţie, că mă înclin în faţa voinţei şi puterilor tale şi, recunosc, îmi doresc să fiu ca tine. Asta îmi promiţi, Stăpîne, asta insinuezi, că m-ai putea face asemenea ţie? M-ai putea umple cu sîngele tău care face din mine un sclav şi minunea s-ar înfăptui? Uneori mi se pare că ştiu sigur că ai putea face asta, Stăpîne, dar totuşi mă întreb dacă ştiu acest lucru doar pentru că îl ştii tu şi pentru că te simţi prea singur ca să mi-l faci şi mie.

– Ah! exclamă şi îşi acoperi faţa cu mîinile, ca şi cum l-aş fi supărat cu adevărat.

Nu ştiam ce să cred.

– Stăpîne, dacă te-am supărat cumva, loveşte-mă, bate-mă, dar nu-mi întoarce spatele. Nu îţi acoperi ochii care m-ar putea privi Stăpîne, pentru că nu pot trăi fără privirea ta. Explică-mi, Stăpîne, înlătură opreliştile care ne despart; dacă nu este altceva decît ignoranţă, înlătur-o!

– O, aşa voi face, aşa voi face. Eşti atît de inteligent şi de abil, Amadeo! Eşti capabil să te dedici necondiţionat lui Dumnezeu, aşa cum, cu mult timp în urmă, ţi s-a spus că trebuie să fie un sfînt.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, Stăpîne. Nu sînt sfînt, dar nebun, da, pentru că bănuiesc că este o formă de înţelepciune şi doresc să fiu aşa, ştiind că tu apreciezi această calitate.

– Vreau să spun că, în aparenţă, eşti o fiinţă lipsită de rafinament, dar tocmai din această simplitate răsare o scînteie de inteligenţă. Mă simt singur. O, da, sînt singur, atît de singur, încît nu mă dau în lături să îmi povestesc necazurile. Dar cine ar îndrăzni să împovăreze o fiinţă atît de tînără ca tine cu necazurile sale? Amadeo, cîţi ani crezi că am? Ghiceşte-mi vîrsta cu mintea ta isteaţă.

– Nu ai vîrstă, Stăpîne! Tu nu mănînci, nu bei, nu te schimbi o dată cu trecerea timpului. Tu nu ai nevoie de apă ca să îţi cureţi trupul. Eşti imaculat şi rezistent la toate. Stăpîne, ştim cu toţii asta. Eşti o creatură curată, rafinată şi împlinită.

Clătină din cap. Îl necăjeam tocmai acum, cînd doream contrariul.

– Am făcut-o deja, şopti.

– Ce, Stăpîne, ce ai făcut?

– Te-am adus la mine, Amadeo, pentru că acum... Se opri şi se încruntă, dar chipul lui era atît de dulce şi de îngîndurat, încît mă durea sufletul: O, dar acestea nu sînt decît iluzii cu

care mă amăgesc singur! Aș putea să te iau de aici, să îți dau o grămadă de aur și să te instalez într-un oraș îndepărtat, unde...

– Stăpîne, omoară-mă! Omoară-mă înainte de a face asta ori asigură-te că orașul pe care îl alegi se află dincolo de hotarele lumii pe care o cunoaștem, pentru că mă voi întoarce! Voi cheltui ultimul ducat din grămada ta de aur ca să mă întorc aici și să îți bat la ușă.

Părea copleșit, mai uman ca niciodată, sfîșiat de durere și tremurînd tot; își întoarse privirea spre abisul întunecat și nesfîrșit care ne despărțea.

M-am agățat de umărul lui și l-am sărutat. Între noi se crease o intimitate mai puternică, mai virilă, după fapta mea crudă, pe care o comisesem cu cîteva ore în urmă.

– Nu, nu avem timp pentru alintări. Trebuie să plec. Mă cheamă datoria. Mă cheamă lucruri străvechi, care mă împovărează de atîta timp. Sînt atît de ostenit!

– Nu pleca în seara asta. Dimineața ia-mă cu tine, du-mă în locul în care te ascunzi din fața soarelui. Pentru că de soare trebuie să te ferești, nu-i așa, Maestre, tu, cel care, deși nu le vezi, pictezi cerul albastru și lumina lui Phoebus cu mai multă măiestrie decît cei care le văd aievea.

– Încetează, mă imploră, apăsîndu-mi mîna. Încetează cu sărutările și cu raționamentele tale și fă așa cum îți spun!

Inspiră adînc și, pentru prima oară de cînd eram împreună, l-am văzut scoțînd din buzunar o batistă, cu care și-a tamponat sudoarea de pe frunte și buzele. Privi pînza care devenise trandafirie.

– Înainte de a pleca vreau să îți arăt ceva. Îmbracă-te repede! Hai să te ajut!

În cîteva minute eram îmbrăcat din cap pînă în picioare, gata să înfrunt noaptea geroasă de iarnă. Îmi puse pelerina lui neagră pe umeri, îmi dădu o pereche de mănuși tivite cu blană de jder și îmi trase pe cap o pălărie de catifea neagră. Îmi alese niște cizme negre din piele pe care nu-mi îngăduise să le port

pînă atunci. El considera că băieţii au glezne foarte frumoase, de aceea nu agrea cizmele, deşi nu se împotrivea să le purtăm în timpul zilei, cînd nu ne vedea.

Era atît de tulburat, chipul îi era atît de trist, atît de palid, încît nu mă puteam abţine să nu îl îmbrăţişez şi să nu îl sărut, doar ca să îi simt buzele întredeschizîndu-i-se şi gura lipindu-i-se de a mea.

Am închis ochii. I-am simţit mîna acoperindu-mi faţa şi apăsîndu-mi pleoapele.

Am auzit în jurul meu un zgomot puternic: uşi trîntite, fragmente de lemn, rămase din tăblia uşii sfărîmate de mine zburînd, apoi fîlfîit de draperii smulse.

M-am simţit învăluit de aerul rece de afară. M-a aşezat jos, cu ochii tot închişi, dar mi-am dat seama că ne aflam pe un chei. Auzeam clipocitul apei aproape de mine, murmurul valurilor mării, învolburate de vîntul iernii şi tîrîte pînă în oraş şi percepeam bocănitul unei bărci de lemn, care se lovea monoton de doc.

Mi-a dat drumul şi atunci am deschis ochii.

Eram departe de *palazzo*. Distanţa mă uluia, deşi nu pot spune că eram surprins. Putea face minuni, iar acum îmi demonstrase asta. Eram pe nişte străduţe dosnice. Stăteam pe o platformă mică, pe malul unui canal îngust. Nu mă aventurasem niciodată în cartierul acesta sărăcăcios, unde locuiau muncitorii.

Vedeam numai porţile din spate ale caselor cu geamuri cu obloane de tablă; peisajul era sordid, întunecat şi peste tot plutea o miasmă de rînced şi de putregai, adusă de vînt dinspre gunoaiele aruncate pe apele agitate ale canalului.

Se întoarse şi mă trase de la marginea apei şi pentru o clipă nu am văzut nimic. Mîna lui albă ţîşni înainte. Am zărit un deget întins, apoi silueta unui bărbat dormind într-o gondolă lungă, mîncată de putregai, trasă din apă pe butucii de la mal. Bărbatul se foi şi azvîrli pătura de pe el. I-am văzut trupul

mătăhălos agitîndu-se, apoi l-am auzit înjurîndu-ne pentru că îndrăznisem să îi tulburăm somnul.

Am întins mîna după pumnal. Observasem sclipirea lamei din mîna lui. Mîna albă a Maestrului, strălucind precum cuarțul, părea să fi atins numai încheietura mîinii bărbatului, dar îl făcu să scape arma care se rostogoli pe pietre. Uluit și furios, bărbatul se repezi la Stăpîn, încercînd să-l doboare.

Maestrul îl prinse cu ușurință, de parcă nu ar fi fost altceva decît un balot de lînă urît mirositor. Am văzut chipul Maestrului. Gura i se deschise, dezvăluind doi canini mici și ascuțiți care se înfipseră ca două stilete în gîtul vagabondului. L-am auzit pe bărbat țipînd, dar numai pentru o fracțiune de secundă, apoi trupul lui împuțit încremeni.

Uluit și vrăjit de spectacol, l-am văzut pe Maestru închizîndu-și liniștit ochii, cu genele aurii sclipind în semiîntuneric ca pudrate cu argint, apoi am auzit un gîlgîit abia perceptibil, dar teribil de sugestiv – era sunetul unui lichid curgînd și acel lichid nu putea fi decît sîngele bărbatului. Maestrul se lipi mai tare de trupul victimei sale, storcînd cu degetele albe, strînse, ultima picătură de fluid dătător de viață din trupul muribund. Scoase un suspin lung, satisfăcut. Bea. Fără îndoială, bea! Ba chiar întoarse puțin capul, grăbit parcă să soarbă ultimii stropi; în clipa aceea silueta bărbatului, acum aparent fragilă, se scutură violent, cu un ultim spasm, apoi înțepeni.

Maestrul se ridică și își trecu limba peste buze. Nu se zărea nici o picătură de sînge. Dar sîngele propriu-zis era vizibil. Era vizibil înlăuntrul Maestrului. Chipul lui îmbujorat radia acum. Se întoarse și mă privi; i-am văzut obrajii împurpurați, i-am văzut buzele colorate în roșu-aprins.

– De aici vine, Amadeo.

Azvîrli cadavrul către mine și hainele murdare m-au atins.

Capul bărbatului se prăvăli inert pe spate, dar Maestrul îl împinse mai aproape de mine, ca să pot vedea mai bine chipul

aspru şi lipsit de viaţă al nefericitului. Era tînăr, purta barbă, nu era arătos, era foarte palid şi era mort.

Sub pleoapele lipsite de expresie se vedea cîte o cicatrice albă. O picătură unsuroasă de salivă atîrna de dinţii îngălbeniţi şi stricaţi care se iveau din gura fără suflare şi fără nici o urmă de culoare.

Amuţisem. Nu din cauza fricii sau a scîrbei. Eram, pur şi simplu, uluit. Mi se părea miraculos.

Pradă unui acces de furie, Maestrul azvîrli trupul bărbatului spre stînga, unde căzu, clipocind şi bolborosind, în apele canalului.

Mă înşfăcă brusc şi am zărit ferestrele dispărînd sub noi. Era cît pe ce să ţip cînd ne-am ridicat deasupra acoperişurilor. Mi-a astupat gura cu palma. Se mişca atît de rapid, de parcă ar fi fost împins în sus, de la spate, de ceva.

Ne-am învîrtit ca nişte titirezi sau, cel puţin, aşa cred că s-a întîmplat, pentru că, în momentul cînd mi-am deschis ochii, mă aflam într-o cameră cunoscută. Draperii lungi, ţesute cu fir de aur, cădeau grele la podea în jurul nostru. Era cald aici. Am zărit în penumbră silueta sclipitoare a unei lebede aurite.

Era camera Biancăi, sanctuarul ei intim, budoarul ei.

– Stăpîne! am exclamat, cu teamă şi indignare că şi-a permis să dea buzna în camera ei, fără să o prevină măcar.

Pe sub uşile închise se strecura o rază subţire de lumină, alunecînd pe parchet şi pe covorul persan gros, întinzîndu-se pînă la lebedele crestate adînc ale patului mare.

Apoi am auzit paşi grăbiţi, desprinzîndu-se dintr-un cor fluşturatic de voci, pentru a cerceta singură sursa zgomotului pe care îl auzise.

Cînd a deschis uşa, vîntul rece de iarnă a năvălit în cameră prin fereastra deschisă. Trînti uşa în urma ei, stăvilind curentul. Fără să ezite, întinse mîna şi mări flacăra lămpii de lîngă ea. Flacăra prinse viaţă şi am văzut-o aţintidu-şi privirea asupra Maestrului, deşi, cu siguranţă, mă observase şi pe mine.

Era ea, cea dintotdeauna, așa cum o lăsasem cu o eternitate în urmă, îmbrăcată în catifea și mătase aurie, cu părul împletit prins la ceafă cu panglici, lăsînd șuvițele grele să cadă în toată splendoarea lor pe umeri și pe spate.

Chipul ei mic trăda mirare și neliniște:

– Marius, cum îți permiți să dai buzna în felul ăsta în camera mea? Cum îți permiți să intri aici pe fereastră, și încă însoțit de Amadeo? Ce vrea să însemne asta, ești gelos pe mine?

– Nu, dar aș dori o mărturisire.

Glasul Maestrului tremura. Ținîndu-mă strîns de mînă, ca și cum aș fi fost doar un copil, se apropie de ea, țintuind-o cu degetul lui subțire:

– Spune-i, îngerașul meu drag, spune-i ce se ascunde în spatele chipului tău minunat.

– Nu știu la ce te referi, Marius, dar mă superi. Și îți poruncesc să ieși afară din casa mea. Amadeo, tu ce părere ai despre acest abuz?

– Nu știu, Bianca, am murmurat.

Eram înspăimîntat. Nu-l mai auzisem niciodată pe Maestrul meu vorbind cu glas tremurat și nu mai auzisem pe nimeni adresîndu-i-se atît de familiar, pe nume.

– Ieși din casa mea, Marius! În clipa asta. Mă adresez bărbatului de onoare din tine.

– Ah, dar cum a plecat prietenul tău, Marcellus, florentinul, cel pe care ți s-a spus să îl amăgești cu vorbe meșteșugite, cel în a cărui băutură ai amestecat atîta otravă cît să omoare douăzeci de oameni?

Chipul domnișoarei mele se crispă, dar nu prea mult. Semăna cu o prințesă din porțelan, așa cum stătea măsurîndu-l din priviri pe Maestrul meu care tremura de furie.

– Și ție ce-ți pasă? Te crezi, oare, Marele Sfat sau Sfatul Celor Zece? N-ai decît să mă tîrăști în judecată, vrăjitor prefăcut ce ești! Dovedește-ți acuzațiile!

Avea o demnitate extraordinară. Își încordă gîtul și își ridică bărbia.

– Criminalo! Deslușesc acum, în cotloanele ascunse ale minții tale zeci de mărturisiri, zeci de fapte pripite, pline de cruzime, zeci de crime...

– Nu, tu nu ai dreptul să mă judeci! Poate că ești magician, dar în nici un caz nu ești un înger, Marius. Tu în nici un caz... tu, cu băieții tăi!

O trase spre el și i-am văzut încă o dată gura deschizîndu-se. I-am văzut colții ucigași.

– Nu, Stăpîne, nu!

M-am smuls din mîna care slăbise strînsoarea și m-am aruncat asupra lui cu pumnii, strecurîndu-mă între ei și lovindu-l cu toată forța.

– Nu poți face așa ceva, Stăpîne! Nu-mi pasă ce a făcut. La ce bun cauți motivele astea? O acuzi de fărădelegi? Tocmai ea! Și ce-are asta de-a face cu tine?

Bianca se prăvăli pe spate, în pat, luptîndu-se să se ridice în picioare. Se retrase în penumbră.

– Ești diavolul în persoană, șuieră. Ești un monstru și te-am văzut cu ochii mei. Amadeo, nu va accepta niciodată să mă lase în viață.

– Stăpîne, las-o să trăiască, dacă nu, mor o dată cu ea! Nu este decît o lecție în plus, iar eu refuz să o văd murind.

Maestrul părea demn de a fi compătimit. Era stupefiat. Mă împinse la o parte, susținîndu-mă în același timp ca să nu cad. Se apropie de pat, dar nu cu gîndul de a o prinde din urmă. Se așeză lîngă ea. Bianca se retrase mai aproape de tăblia patului, încercînd în zadar să apuce cu mîna draperia aurie, ca și cum asta ar fi putut-o salva.

Era atît de palidă și de micuță, dar ochii albaștri, cruzi, continuau să-l străpungă cu privirea.

– Sîntem amîndoi niște ucigași, Bianca! i-a șoptit, întinzînd mîna.

M-am repezit spre el, dar mă opri cu un gest simplu al dreptei lui, în timp ce cu stînga aranjă cîteva şuviţe rebele pe fruntea Biancăi. Îşi puse mîna pe ea de parcă ar fi fost un preot care binecuvîntează.

– De nevoie, sir. În definitiv, aveam de ales?

Cît era de curajoasă, cît de puternică, asemenea aliajului din oţel şi argint!

– O dată ce primesc o însărcinare, ce pot face, cînd ştiu bine ce trebuie făcut şi din ordinul cui? Cît au fost de deştepţi! Era o băutură care ucidea peste cîteva zile, cînd victima era departe de căldura odăii mele.

– Cheamă-ţi despotul aici, copilă, şi otrăveşte-l pe el, în locul celui pe care ţi-i indică.

– Da, ar fi o soluţie, am zis grăbit. Omoară-l pe cel care te pune să faci asta.

Părea că meditează serios la asta, apoi surîse:

– Dar cum rămîne cu gărzile lui, cu tovarăşii lui? M-ar strînge imediat de gît pentru trădare.

– Îl omor eu pentru tine, scumpo, spuse Marius. În schimb, nu îţi cer să comiţi vreo crimă, ci doar să dai uitării pofta pe care ai văzut-o în seara asta la mine.

Pentru întîia oară păru să-şi piardă din curaj. Ochii i se umplură de lacrimi cristaline. Părea cuprinsă de sfîrşeală. Îşi lăsă în jos capul pentru o clipă:

– Ştii cine este, ştii unde stă, ştii că în clipa asta se află la Veneţia.

– E un om mort, frumoasa mea doamnă! spuse Maestrul.

Mi-am petrecut braţul după gîtul ei şi am sărutat-o pe frunte. Nu o slăbea din ochi.

– Hai să mergem, heruvimule, mi-a spus, fără să îşi ia privirea de la ea. Mergem să scăpăm lumea de acest bancher florentin care se foloseşte de Bianca pentru a-i lichida pe cei care i-au încredinţat secretul conturilor lor.

Inteligența lui o uimi pe Bianca, dar și de data aceasta se mulțumi să surîdă blînd, atotștiutoare. Cît era de grațioasă, de lipsită de înfumurare și de amărăciune! Cum lăsa la o parte aceste orori!

Maestrul mă strînse cu brațul drept. Bagă mîna stîngă în buzunar și scoase de acolo o minunată perlă rotundă, de dimensiuni neobișnuite. Părea să aibă o valoare inestimabilă. I-o oferi Biancăi, care o acceptă după o clipă de ezitare, lăsînd-o apoi să cadă în palma ei deschisă cu un gest leneș.

– Dă-mi voie să te sărut, scumpă prințesă!

Spre surprinderea mea, ea nu se opuse, iar el o copleși cu sărutări ușoare ca fulgul; sprîncenele ei aurii se arcuiră, apoi ochii îi sclipiră și trupul îi deveni inert. Se lăsă pe perne și căzu într-un somn adînc.

Ne-am retras. Mi s-a părut că aud obloanele trîntindu-se în urma noastră. Noaptea era umedă și rece. Capul îmi era strîns lipit de umărul Maestrului. Nu mă puteam mișca sau privi în sus, nici dacă aș fi vrut.

– Îți mulțumesc, iubitul meu Stăpîn, că nu ai ucis-o, am șoptit.

– E mai mult decît o femeie practică. Este de neînfrînt. Are nevinovăția și istețimea unei ducese sau regine.

– Dar unde mergem acum?

– Am ajuns deja, Amadeo. Sîntem pe acoperiș. Privește în jur. Auzi vacarmul de dedesubt?

Auzeam clinchetul tamburinelor, bubuitul tobelor și sunetul flautelor.

– Așa deci, vor muri petrecînd la banchet, zise Maestrul gînditor.

Stătea la marginea acoperișului, ținîndu-se de bordura de piatră. Vîntul îi umfla pelerina; își întoarse privirea spre stele.

– Vreau să văd totul!

Închise ochii de parcă l-aș fi lovit.

– Sir, să nu crezi că sînt un om rece! Să nu crezi că sînt obișnuit, sătul de fapte brutale și crude. Eu nu sînt decît nebunul, nebunul lui Dumnezeu. Dacă nu mă înșel, noi nu punem întrebări. Noi obișnuim să rîdem, să acceptăm și transformăm viața într-o joacă.

– Atunci coboară cu mine. E o ceată întreagă de florentini abili. O, dar sînt lihnit de foame! M-am înfometat special pentru o noapte ca aceasta.

5

Probabil că muritorii trăiesc un astfel de sentiment atunci cînd vînează cele mai mari animale din pădure sau din junglă. Coborînd în sala de banchet a acestui *palazzo* nou şi bogat decorat, simţeam o emoţie nebunească. Urmau să moară oameni! Urmau să fie ucişi! Oameni răi, oameni care îi făcuseră rău Biancăi urmau să fie omorîţi fără nici un risc pentru atotputernicul meu Stăpîn sau pentru oricine altcineva cunoşteam sau iubeam.

O armată întreagă de mercenari n-ar fi putut simţi mai puţină compasiune pentru aceşti indivizi. Probabil că venetienii simţeau mai multă milă faţă de turcii pe care îi orbeau decît mine.

Eram fascinat; simţeam deja mirosul sîngelui. Voiam să văd sînge curgînd. Oricum, nu-mi plăceau florentinii. Şi, desigur, nu-i înţelegeam pe bancheri; cel mai mult îmi doream o răzbunare grabnică, nu doar împotriva celor care o supuseseră pe Bianca voinţei lor, ci şi împotriva celor care o aduseseră în calea setei Stăpînului meu.

Aşa să fie!

Am intrat într-o sală de banchet spaţioasă şi impresionantă, în care un grup de şapte bărbaţi se ghiftuiau dintr-un porc fript. În toată încăperea, acoperind ferestrele şi căzînd pînă la podea, era o tapiserie flamandă înfăţişînd scene de vînătoare cu nobili şi domniţe, cu cai şi căini de vînătoare.

Podeaua era din marmură multicoloră, cu imagini de păuni ale căror cozi mari, ca niște evantaie, erau împodobite cu bijuterii.

La o masă foarte mare stăteau trei bărbați, toți de aceeași parte, cărora le curgeau la propriu balele peste teancurile de farfurii din aur murdare de oase lipicioase de pește și pasăre și chiar peste porcul fript, sărmană creatură umflată, a cărui gură rămasă deschisă ținea, umil, nelipsitul măr, de parcă asta ar fi fost ultima lui dorință.

Trei dintre ceilalți bărbați – toți tineri, drăguți într-o anumită măsură și foarte atletici, dac-ar fi să vorbim despre aspectul plăcut al picioarelor cu mușchi vizibili – dansau în cerc; mîinile li se uneau în centru, în timp ce cîțiva băieți cîntau la instrumente și muzica lor cadențată ca a unui marș se auzea de pe acoperiș.

Toți păreau murdari de grăsime și cu hainele pătate din cauza festinului. Aveau părul lung, tapat după cerințele modei, tunici de mătase împodobită și ciorapi lungi. Nu se aprinsese focul pentru a se face căldură; de fapt, nici unul dintre acești bărbați nu părea să aibă nevoie de el, toți erau împopoțonați cu haine de catifea cu garnituri de hermină, de veveriță sau de vulpe argintie.

Vinul era turnat din urcior în cupe de către un bărbat care nu mai părea deloc în stare să facă acest lucru. Iar cei trei care dansau, deși o făceau ca niște curteni adevărați, se împingeau unul pe altul într-o încercare voită de batjocorire a pașilor de dans pe care-i știau cu toții.

La un moment dat, am văzut că servitorilor li se dăduse liber. Fuseseră vărsate cîteva cupe. În ciuda iernii, țînțari mici năpădiseră mîncarea neterminată și grămezile de fructe zemoase.

O ceață ușoară, aurie plutea în cameră; era fumul de la tutunul din pipele bărbaților. Fundalul tapiseriei era albastru-închis și asta oferea întregii scene o anumită căldură și

făcea să strălucească hainele multicolore ale muzicanților și ale celor invitați la cină.

Într-adevăr, când am intrat în camera plină de fum, am simțit că atmosfera aceea mă sufoca, iar când Stăpînul mi-a spus să iau loc la un capăt al mesei, l-am ascultat, deși mă străduiam să nu ating masa și, mai ales, farfuriile.

Bărbații cheflii cu fețe roșii nici nu ne-au observat. Zgomotul făcut de muzicanți era suficient pentru a ne face aproape nevăzuți, deoarece solicita foarte mult simțurile. Dar bărbații erau prea beți să ne vadă, chiar dacă ar fi fost liniște perfectă. Într-adevăr, Stăpînul, după ce m-a sărutat pe obraz, s-a dus la masă, într-un loc lăsat liber, probabil, de unul dintre cei care țopăiau pe muzică, a pășit spre banca acoperită cu pernițe și s-a așezat.

Abia atunci l-au observat pe oaspetele în veșminte stacojii, strălucitoare cei doi bărbați care stăteau de o parte și de cealaltă a lui și-și strigau îndîrjiți unul altuia tot felul de lucruri.

Stăpînul lăsase să-i cadă pe spate gluga pelerinei, iar părul i se unduia minunat în toată lungimea lui. Arăta ca Hristos la Cina cea de Taină, cu nasul slab și gura plină, blajină; iar părul blond, despărțit de o cărare perfectă pe centrul capului, îi strălucea în întunericul nopții.

S-a uitat apoi pe rînd la fiecare oaspete și, spre uimirea mea, a intervenit în conversația lor despre atrocitățile la care fuseseră supuși veneții rămași în Constantinopol cînd turcul de douăzeci și unu de ani, Sultanul Mehmet al II-lea, cucerise orașul.

Părea să fie o neînțelegere între ei despre felul în care turcii pătrunseseră în Orașul Sfînt; unul din bărbați susținea că, dacă navele venețiene n-ar fi plecat din Constantinopol, părăsind orașul cu cîteva zile înainte de finalul luptelor, acesta ar fi putut fi salvat.

– Nu ar fi avut nici o șansă! susținea altul, un bărbat roșcat, bine făcut, cu ochi ce păreau de aur.

Ce frumusețe! Dacă el era cel care îi făcuse rău Biancăi, înțelegeam de ce. Între barba roșie și mustață, buzele îi erau un voluptos arc al lui Cupidon, iar obrajii emanau forța statuilor de marmură ale lui Michelangelo.

– Timp de patruzeci de zile tunurile turcilor au bombardat zidurile orașului, i-a spus tovarășului său și, în cele din urmă, le-au răpus. La ce te puteai aștepta? Ai mai văzut vreodată o asemenea armă?

Celălalt bărbat, un brunet cu ten măsliniu, cu obraji rotunzi, foarte apropiați de nasul mic și de ochii negri precum catifeaua, s-a înfuriat și a spus că venețienii se purtaseră ca niște lași și că flota lor ar fi putut face față tunurilor. A izbit cu pumnul farfuria din fața lui:

– Constantinopolul a fost abandonat! a declarat el. Veneția și Genova nu l-au ajutat. Cel mai mare imperiu de pe pământ s-a prăbușit în acea zi îngrozitoare.

– Nici chiar așa, a spus calm Stăpînul meu, ridicînd din sprîncene și aplecîndu-și ușor capul într-o parte. Privirea sa a trecut încet de la un bărbat la celălalt: Au fost de fapt mulți venețieni curajoși care s-au dus să salveze Constantinopolul. Cred, și am motive să o fac, că, și dacă ar fi venit întreaga flotă venețiană, turcii tot ar fi continuat. Era visul tînărului Sultan Mehmet al II-lea să stăpînească orașul și nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a realiza acest lucru.

O, era foarte interesant! Eram pregătit pentru o asemenea lecție de istorie. Trebuia să aud și să văd mai bine, așa că am sărit în picioare și am ocolit masa, am tras ușor un scaun, cu picioarele încrucișate și tapisat cu piele roșie astfel încît să am un avantaj față de toți ceilalți. L-am așezat într-un unghi din care-i puteam vedea mai bine pe dansatorii care, în nepricepe-rea lor, meritau să fie priviți fie și numai pentru mînecile lungi, care fluturau, și pentru zgomotul făcut pe marmura podelelor de papucii lor cu pietre prețioase.

Roşcatul de la masă, dîndu-şi pe spate chica lungă, cu mulţi cîrlionţi, era încurajat de Stăpînul meu care-l răsplătea cu priviri adoratoare:

– Da, da, iată un bărbat care ştie cum s-au petrecut lucrurile, iar tu minţi, prostule, i-a spus celuilalt. Ştii că genovezii au luptat vitejeşte pînă în ultima clipă. Papa a trimis trei vapoare; au trecut de blocada din port, chiar pe lîngă blestematul de Rumeli Hisar, castelul sultanului. A fost apoi Giovanni Longo; îţi poţi imagina un curaj ca al lui?

– Sincer, nu! a răspuns cel brunet, aplecîndu-se în faţa Stăpînului meu, de parcă acesta era o statuie.

– A fost curajos, a spus el. De ce spui că nu crezi? Ştii doar ce s-a întîmplat cu vapoarele veneţiene acaparate de sultan.

– Da, vorbeşte despre asta. Tu te-ai fi dus în acel port? a întrebat florentinul cel roşcat. Ştii ce le-au făcut vaselor veneţiene prinse cu şase luni înainte? I-au decapitat pe toţi oamenii de la bordul lor.

– Mai puţin pe căpitan! a strigat dansatorul care se întorsese să ia parte la discuţie, dar s-a întors la dansul lui, ca să nu piardă ritmul.

– L-au tras în ţeapă. Îl chema Antonio Rizzo, unul dintre cei mai grozavi bărbaţi.

A continuat să danseze, aruncînd un gest dispreţuitor peste umăr. Apoi a alunecat, gata să cadă. L-au prins tovarăşii săi.

Cel brunet de la masă a dat din cap:

– Dacă ar fi fost o flotă întreagă veneţiană... a strigat el. Dar voi, florentinii şi veneţienii, sînteţi toţi la fel: trădători la pariuri.

Stăpînul meu rîdea privindu-l.

– Să nu rîzi de mine, i-a spus brunetul. Eşti veneţian; te-am văzut de mii de ori pînă acum, pe tine şi pe băiatul acela!

A arătat spre mine. M-am uitat la Stăpînul meu. Zîmbea. Apoi l-am auzit şoptindu-mi atît de clar, de parcă ar fi fost lîngă mine, nu la o distanţă aşa de mare:

– Mărturia celui mort, Amadeo!

Brunetul a ridicat cupa, a dat vinul pe gît, vărsîndu-şi o mare parte din el pe barba ascuţită.

– Un oraş întreg de bastarzi prefăcuţi, a spus. Sînteţi buni la un singur lucru: să împrumutaţi bani după ce aţi cheltuit tot ce aveaţi pe haine scumpe.

– Ar trebui să vorbeşti, a intervenit roşcatul. Arăţi ca un păun nenorocit. Ar trebui să-ţi tai coada. Să ne întoarcem la Constantinopol, dacă eşti atît de sigur că ar fi putut fi salvat!

– Şi tu eşti un nenorocit de veneţian.

– Sînt bancher; sînt un om cu responsabilităţi, a răspuns roşcatul. Îi admir pe cei care reuşesc.

A ridicat cupa, dar în loc să bea vinul, i l-a aruncat brunetului în faţă.

Stăpînul meu nu s-a deranjat să se dea mai în spate, aşa că, inevitabil, o parte din vin s-a vărsat pe el. I-a privit pe rînd.

– Giovanni Longo, unul dintre cei mai bravi genovezi căpitani de navă, a stat în acel oraş pe toată perioada asediului, a strigat roşcatul. *Acesta* este un act de curaj. Într-un astfel de bărbat aş investi eu.

– Nu înţeleg de ce, a spus tare dansatorul care intervenise şi mai devreme. A ieşit din cerc pentru a continua: A pierdut bătălia şi, în plus, tatăl tău a avut destulă minte ca să nu investească în unul ca el.

– Cum îndrăzneşti? i-a zis roşcatul. Pentru Giovanni Longo şi pentru genovezii care au luptat cu el! A înşfăcat urciorul şi-a pus vin în cupă, împrăştiind şi pe masă, apoi a luat o înghiţitură serioasă: Şi pentru tatăl meu. Dumnezeu să fie milostiv cu sufletul său nemuritor! Tată, i-am ucis pe duşmanii tăi şi am să-i ucid şi pe cei pentru care ignoranţa este o plăcere. S-a întors, şi-a îndesat cotul în hainele Stăpînului meu şi a zis: Băiatul ăsta al tău e o frumuseţe. Să nu te grăbeşti. Gîndeşte-te bine. Cît ceri pe el?

Stăpînul meu a pufnit în rîs atît de blînd şi de firesc, cum nu-l mai văzusem rîzînd vreodată.

– Oferă-mi ceva. Ceva ce crezi că mi-aş dori, a spus Stăpînul meu, privindu-mă şi făcîndu-mi complice cu ochiul.

Toţi cei din încăpere păreau să mă măsoare şi nu era nici unul iubitor de băieţi; erau simpli italieni ai vremurilor lor, care, deşi făceau copii după cum se aştepta din partea lor şi le înjoseau pe femei, apreciau totuşi un tînăr bucălat, aşa cum bărbaţilor din zilele noastre le place o felie de pîine prăjită aurie, unsă cu smîntînă şi caviarul cel mai bun.

Nu m-am abţinut să nu zîmbesc. „Ucide-i, îmi trecea prin minte, măcelăreşte-i!" Mă simţeam fermecător, frumos chiar. „Haide, măcar unul dintre voi, să-mi spună că vă amintesc de Mercur care urmărea norii din *Primăvara* lui Botticelli!" Dar roşcatul, fixîndu-mă cu o privire jucăuşă, neastîmpărată, a spus:

– A, el este *David* al lui Verrocchio, modelul perfect al statuii. Nu încerca să-mi spui că nu-i aşa. Şi nemuritor, a, da, văd, e nemuritor! Nu va muri niciodată.

A ridicat iar cupa. Apoi şi-a pipăit pieptul tunicii, a scos din garnitura de hermină a hainei un medalion cu un diamant uriaş. A desfăcut lanţul de la gîtul său şi i l-a întins, mîndru, Stăpînului meu, care l-a privit cum pendula prin faţa lui, de parcă ar fi fost un glob cu care urma să fie fermecat.

– Pentru noi toţi! a spus brunetul, întorcîndu-se şi privindu-mă.

Ceilalţi rîdeau. Dansatorii au strigat:

– Da, şi pentru mine.

– Dacă nu e al meu a doua oară, nu-l vreau deloc.

– Uite, ca să fiu eu primul, chiar înaintea ta.

Ultimele vorbe i-au fost spuse roşcatului, dar nu văzusem bijuteria pe care dansatorul i-o arătase Stăpînului meu, un inel cu o piatră violetă, strălucitoare.

– Un safir, a şoptit Stăpînul meu, tachinîndu-mă cu privirea. Amadeo, eşti de acord?

Al treilea dansator, un bărbat blond, mai mărunt decît ceilalți din sală și puțin cocoșat, a ieșit din cerc și s-a îndreptat spre mine. Și-a scos toate inelele, de parcă și-ar fi scos mănușile, și le-a lăsat să cadă la picioarele mele.

– Zîmbește-mi dulce, tinere zeu, mi-a spus, deși gîfîia din cauza dansului, iar gulerul de catifea îi era ud. Se clătina pe picioare și era aproape să se răstoarne, dar a reușit să se amuze pe seama acestei ameteli, răsucindu-se cu greu în pași de dans.

Muzica se auzea în continuare, de parcă dansatorii ar fi crezut că rostul ei era să acopere larma de bețivani a stăpînilor lor.

– Îi mai pasă cuiva de Contantinopol? a întrebat Stăpînul meu.

– Spune-ne ce s-a întîmplat cu Giovanni Longo, i-am cerut eu cu o voce slabă.

Toți ochii erau ațintiți asupra mea.

– Este asediul... Amadeo, nu-i așa?... Da, Amadeo, asta aveam în cap! a strigat dansatorul blond.

– Pe îndelete, sir, am cerut. Dar învățați-mă istorie.

– Drăcușorule, a spus brunetul. Nici măcar nu i-ai luat inelele.

– Degetele mele sînt acoperite cu inele, am replicat politicos.

Era adevărat.

Roșcatul s-a întors imediat la bătălie:

– Giovanni Longo a rămas acolo în timpul celor patruzeci de zile de bombardamente. A luptat toată noaptea atunci cînd turcii au dărîmat zidurile. Nimic nu l-a înspăimîntat. A fost dus la adăpost doar pentru că fusese împușcat.

– Și armele, sir? am întrebat. Erau așa de mari?

– Acum o să spui că ai fost și tu acolo! i-a strigat brunetul roșcatului, înainte ca acesta să-mi poată răspunde.

– Tatăl meu a fost acolo! a spus roșcatul. Și a supraviețuit ca să povestească. A fost pe ultimul vas care a ieșit din port o dată cu venețienii. Înainte să vorbiți, sir, vă rog, nu spuneți

nimic rău despre tatăl meu sau despre acei veneţieni. Ei le-au adus oamenilor siguranţa, sir, bătălia a fost pierdută.

– Au dezertat, vrei să spui, a precizat brunetul.

– Vreau să spun că au plecat luîndu-i cu ei pe refugiaţii lipsiţi de ajutor, după ce turcii au învins. Îl numiţi laş pe tatăl meu? Nu ştiţi mai multe despre maniere decît ştiţi despre război. Sînteţi prea prost ca să lupt cu dumneavoastră şi prea beat.

– Amin, a spus Stăpînul meu.

– Spune-i! i-a zis roşcatul. Tu, Marius De Romanus, spune-i tu. Mai luă o înghiţitură zdravănă: Povesteşte-i despre masacru, despre ce s-a întîmplat. Povesteşte-i cum Giovanni Longo a luptat pe ziduri pînă cînd a fost lovit în piept. Ascultă, prost trăsnit! i-a strigat prietenului său. Nimeni nu ştie mai multe despre toate astea decît Marius De Romanus. Vrăjitorii sînt deştepţi, aşa spune tîrfa mea. Să bem pentru Bianca Solderini!

Bău paharul pînă la fund.

– Tîrfa dumneavoastră, sir? l-am întrebat. Cum puteţi spune aşa ceva despre o asemenea femeie şi, în plus, aici, în prezenţa acestor bărbaţi beţi, nedemni de nici un respect?

Nu mi-a acordat nimeni atenţie, nici măcar roşcatul care-şi golea iar cupa, nici ceilalţi.

Dansatorul blond se împletici pînă la mine:

– Sînt prea beţi ca să te bage-n seamă, frumosule, a spus el. Dar eu nu sînt.

– Sir, vă împleticiţi la dans, am replicat. Nu vă împleticiţi în cercurile dumneavoastră cu mine.

– Cătel mizerabil! a spus el şi, pierzîndu-şi echilibrul, a încercat să vină spre mine.

Am sărit de pe scaun spre dreapta. El a alunecat pe lîngă scaun şi a căzut pe podea.

Ceilalţi rîdeau zgomotos. Cei doi dansatori rămaşi au renunţat la paşii lor ritmaţi.

– Giovanni Longo a fost viteaz, a spus calm Stăpînul meu, scrutînd totul în jur şi întorcîndu-şi apoi privirea rece asupra roşcatului. Toţi au fost curajoşi. Dar nimic nu putea salva Bizanţul. Sosise vremea. Trecuse timpul împăraţilor. În holocaustul care a urmat s-au pierdut valori inestimabile. Biblioteci întregi au ars. Multe cărţi sacre au dispărut în foc o dată cu misterele lor.

M-am dăt înapoi în faţa atacatorului beat, care se rostogolea pe podea.

– Cîine de salon păduchios, mi-a strigat bărbatul întins pe jos. Dă-mi mîna, îţi spun!

– A, dar, sir, am spus, cred că vreţi mai mult de atît.

– Şi o să şi am! a spus el, dar a alunecat şi s-a prăbuşit iar, cu un grohăit nesuferit.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi de la masă – chipeş, dar mai bătrîn, cu păr grizonat, bogat, lung, ondulat şi cu o faţă cu trăsături frumoase, un bărbat care se îndopa în linişte cu o pulpă grasă de oaie – ne-a privit de sus, pe mine şi pe cel căzut care se chinuia să se ridice în picioare.

– Hm! Aşa cade Goliat, micuţule David, a spus, zîmbindu-mi. Măsoară-ţi cuvintele, micuţule David, nu sîntem toţi uriaşi proşti, iar pietrele tale nu sînt încă de aruncat.

I-am zîmbit la rîndul meu:

– Gluma îţi este la fel de slabă ca şi prietenul. În ceea ce priveşte pietrele mele, cum le numeşti, ele stau acolo unde sînt, în buzunar, şi aşteaptă să te împiedici ca prietenul tău.

– Aţi spus cărţile, sir? l-a întrebat roşcatul pe Marius, uitînd complet de acest schimb. Cărţile au fost arse la căderea celui mai mare oraş al lumii?

– Da, lui îi pasă de cărţi, a spus brunetul. Sir, mai bine vă uitaţi la băiatul dumneavoastră. Este pierdut, dansul s-a schimbat. Spuneţi-i să nu-şi mai bată joc de cei mai în vîrstă decît el.

Cei doi dansatori s-au îndreptat spre mine, amîndoi la fel de beţi ca bărbatul care căzuse. Au început să mă mîngîie,

devenind parcă o singură bestie cu patru mîini şi cu o respiraţie grea şi urît mirositoare.

– Zîmbeşti cînd prietenul ţi se rostogoleşte pe podea? a întrebat unul din ei, vîrîndu-şi genunchiul între picioarele mele.

M-am dat înapoi, scăpînd cu greu de gestul lui neruşinat:

– E cel mai drăguţ lucru pe care îl pot face, am răspuns. Avînd în vedere că admiraţia mea a fost cauza căderii sale. Nu vă băgaţi în asemenea devoţiuni, domnilor. Nu am nici cea mai vagă intenţie să răspund rugăminţilor voastre.

Stăpînul meu se ridicase în picioare:

– Am obosit de toate astea, a spus cu o voce rece, clară, al cărei ecou răzbătea în încăpere.

Avea un răsunet glacial.

S-au uitat toţi la el, chiar şi cel care se zbătea pe podea.

– Chiar aşa! a spus brunetul, privind în sus. Sînteţi Marius De Romanus, nu-i aşa? Am auzit de dumneavoastră. Nu mi-e teamă de dumneavoastră.

– Cît de convenabil pentru dumneata! a şoptit Stăpînul meu, zîmbind.

Şi-a pus mîna pe capul bărbatului şi acesta începu să se legene dintr-o parte în alta, gata să cadă de pe bancă, acum fiindu-i, cu siguranţă, teamă.

Dansatorii l-au măsurat din priviri pe Stăpînul meu, încercînd să aprecieze dacă ar fi uşor de răpus.

Unul dintre ei s-a întors iar spre mine:

– Rugăciuni, iad, spuse.

– Sir, băgaţi de seamă cum vă purtaţi cu Stăpînul meu. Îl faceţi să-şi piardă răbdarea şi, cînd îşi pierde răbdarea, este teribil de capricios.

Mi-am tras mîna, fiindcă intenţiona să mi-o apuce.

M-am dat şi mai mult în spate, pînă am ajuns în mijlocul cîntăreţilor, iar muzica mă înconjura parcă, asemenea unui nor protector.

Vedeam panica întipărită pe feţele lor şi totuşi continuau să danseze din ce în ce mai repede, neluînd în seamă sudoarea care le curgea pe feţe.

– Plăcut, plăcut, domnilor, am spus. Îmi place. Puteţi cînta un recviem, dacă doriţi.

Mă priveau cu disperare. Tobele bubuiau şi fluierul îşi interpreta melodia şerpuitoare; camera duduia de zdrăngăneala lăutelor.

Blondul de pe podea striga după ajutor, fiindcă nu se putea ridica singur; cei doi dansatori s-au dus să-l ajute, iar unul din ei m-a săgetat cu privirea.

Stăpînul meu l-a privit de sus pe brunet şi apoi l-a tras cu o singură mînă de pe bancă şi s-a dus să-l sărute pe gît. Bărbatul era prins în strînsoarea Maestrului. Îngheţase ca un mamifer blînd încleştat de colţii marii besti şi aproape că auzeam cum sîngele era tras din el, în vreme ce părul Stăpînului meu tremura şi cădea, ca să acopere festinul fatal.

Repede, l-a lăsat pe bărbat să cadă. Doar roşcatul a observat tot ce se petrecuse. În starea lui de beţie, părea să nu ştie ce să facă. A ridicat o sprînceană, cu mirare, şi a mai băut din cupa-i murdară. Şi-a lins degetele de la mîna dreaptă, unul cîte unul, de parcă ar fi fost o pisică, în timp ce Stăpînul meu îi dădea drumul brunetului, cu faţa în jos pe masă, chiar pe un platou de fructe.

– Idiot beat! a spus roşcatul. Nimeni nu mai luptă pentru vitejie, onoare sau decenţă.

– Nu prea mai sînt mulţi, a replicat Stăpînul meu, privindu-l de sus.

– Au despărţit lumea în două turcii ăia, a spus roşcatul, holbîndu-se încă la cel mort, care, cu siguranţă, se holba prosteşte la el de pe platoul spart. Nu-i vedeam faţa, dar eram teribil de încîntat că era mort.

– Haideți, domnilor, a spus Stăpînul meu, iar dumneavoastră, sir, veniți aici, dumneavoastră, care i-ați dat copilului meu atîtea inele.

– Este fiul dumneavoastră, sir? a strigat cocoșatul blond, care, în sfîrșit, reușise să se ridice în picioare și și-a împins prietenii de lîngă el. Apoi s-a întors, pentru a răspunde provocării: O să-i fiu un tată mai bun decît i-ați fost dumneavoastră vreodată.

Stăpînul a apărut dintr-o dată, fără să facă nici un zgomot, pe partea noastră. Veșmintele nu-i fluturau, de parcă ar fi făcut doar un pas. Roșcatul nici măcar nu părea să-l fi văzut.

– Skanderberg, marele Skanderberg, toastez pentru el, a spus roșcatul, parcă pentru sine. A fost mort prea multă vreme; dați-mi doar cinci precum Skanderberg și voi porni o nouă cruciadă pentru recuperarea orașului nostru de sub dominația turcilor.

– Chiar așa, cine n-ar face-o cu cinci Skanderberg? a spus cel mai bătrîn, încă pe masă, cel care morfolea și sfîșia pulpa. S-a șters la gură cu încheietura mîinii: Dar nu mai e un alt general ca Skanderberg și nici nu a mai fost, cu excepția bărbatului însuși. Ce e cu Ludovico? Proștilor!

S-a ridicat în picioare.

Stăpînul l-a apucat cu brațul pe blond, care l-a împins, înspăimîntat de forța de neclintit a Domnului meu. Pe cînd cei doi dansatori îl împingeau pe Maestru, ca să-i dea drumul tovarășului lor, el și-a depus iarăși sărutul fatal. I-a ridicat bărbia blondului și s-a îndreptat direct spre artera mare de la gît. L-a răsucit și părea să-i soarbă foarte însetat sîngele. Într-o secundă i-a închis ochii cu două degete albe și i-a lăsat corpul să alunece pe podea.

– A venit vremea voastră să muriți, dragi domni, le-a spus Stăpînul dansatorilor care se trăgeau îndărăt din fața lui.

Unul dintre ei și-a scos sabia.

– Nu fi prost! i-a strigat tovarășul său. Ești beat. Nu vei reuși niciodată...

– Nu, nu vei reuși, a spus Stăpînul meu cu un oftat ușor.

Buzele lui erau mai roz ca niciodată, iar sîngele pe care-l băuse îi colora obrajii. Chiar și ochii aveau o strălucire mai puternică.

Maestrul a strîns în pumn sabia bărbatului și, sub apăsarea degetului arătător, metalul a plesnit, așa că acesta a rămas doar cu o bucată în mînă.

– Cum îndrăznești? a strigat.

– Mai bine zis: cum ai făcut asta! s-a auzit vocea roșcatului. Ai rupt-o în două, nu-i așa? Ce fel de oțel e ăla?

Cel care molfăia bucata de carne rîdea foarte tare și-și dădu capul pe spate. Mai sfîșie cu dinții o bucată mare de carne de pe os.

Stăpînul meu a întins mîna și a smuls într-o clipită mînerul sabiei rupte și, ca să scutească vena, i-a rupt bărbatului gîtul.

Ceilalți trei păreau să fi auzit – cel care mînca bucata de carne, vicleanul dansator și roșcatul.

Următorul chefliu îmbrățișat de stăpînul meu a fost ultimul dintre dansatori. I-a prins fața în mîinile sale, de parcă ar fi fost vorba de iubire, și a băut iar, prinzîndu-i gîtul în așa fel încît am văzut sînge doar pentru un moment, dar era un torent pe care Stăpînul meu l-a acoperit cu gura, plecîndu-și capul.

Am văzut pompa de sînge în mîinile Stăpînului meu. Nu am putut aștepta ca el să-și ridice capul, lucru pe care l-a făcut foarte curînd, mai curînd chiar decît își părăsise ultima victimă, și m-a privit ca prin vis; era aprins la față. Arăta ca toți oamenii din încăpere, chiar smintit din cauza băuturii sale, așa cum ceilalți erau din cauza vinului lor.

De transpirație, buclele i se lipiseră de frunte și am observat că avea strălucirea sîngelui.

Muzica s-a oprit brusc.

Nu mutilarea, ci vederea Stăpînului meu o oprise, atunci cînd i-a dat drumul ultimei victime, un sac ușor de oase, pe podea.

– Recviem, am repetat. Spiritele lor vă vor mulțumi, amabili domni!

– Fie faceți ce vă zice, fie zburați din încăpere, le-a spus *Marius muzicanților, apropiindu-se.*

– Eu aș zice să zburăm din încăpere, a șoptit cel care cînta la lăută.

S-au întors toți deodată și s-au îndreptat către ușă. Au tras de clanță în graba lor, înjurînd și strigînd.

Stăpînul meu s-a întors și a adunat inelele de lîngă scaun, unde fuseseră depuse pentru mine.

– Băieți, plecați fără să vă încasați plata! a spus.

Plini de teamă, s-au întors și au luat inelele ce le erau fluturate pe la nas și, în mod prostesc, cu nerăbdare și plini de rușine, au luat fiecare cîte o singură bijuterie, așa cum dorise Stăpînul meu.

Apoi ușile s-au deschis și s-au izbit de pereți.

Au ieșit cu toții, zgîriindu-se de cadrul ușii, iar ușile s-au închis.

– Acesta e un lucru inteligent, a remarcat bărbatul cu bucata de carne pe care, în sfîrșit, o terminase. Cum ai făcut asta, Marius De Romanus? Am auzit că ești un vrăjitor puternic. Nu înțeleg de ce Marele Consiliu nu te acuză de vrăjitorie. Probabil din cauză că ești bogat, nu?

Mă holbam la Stăpînul meu. Nu-l mai văzusem vreodată așa de încîntător ca acum, cînd era înroșit cu acest sînge nou. Voiam să-l ating. Voiam să fiu în brațele lui. Ochii îi erau tulburi și blînzi cînd se uită la mine.

Dar a ieșit din această stare și s-a întors la masă, a ocolit-o și s-a oprit lîngă cel care se ospătase.

Bărbatul cărunt l-a privit de jos și apoi s-a uitat la amicul său roșcat.

– Nu fi prost, Martino, i-a spus. Probabil că e perfect legal să fii vrăjitor în Veneția atîta vreme cît îți plătești taxele. Pune-ți banii în banca lui Martino, Marius De Romanus.

– Asta am şi făcut, a replicat, Stăpînul meu, şi m-am ales cu un profit frumuşel.

S-a aşezat iar între cel mort şi cel roşcat, care părea foarte încîntat să-l aibă din nou alături.

– Martino! a spus Stăpînul meu. Hai să mai vorbim despre căderea imperiilor. De ce era tatăl tău de partea genovezilor?

Roşcatul, acum destul de înflăcărat datorită discuţiei, a declarat cu mîndrie că tatăl său fusese reprezentantul băncii familiei în Constantinopol şi că murise din cauza rănilor suferite în ultima zi.

– A văzut totul, a spus roşcatul. A văzut masacrul femeilor şi al copiilor. A văzut cum preoţii au fost smulşi din altarele Sfintei Sofia. El ştie secretul.

– Secretul! a spus batjocoritor cel mai bătrîn.

S-a dat jos de pe masă şi, cu o lovitură puternică a braţului stîng, a dat jos de pe bancă leşul care s-a prăbuşit pe podea.

– Doamne Dumnezeule, ticălos fără suflet, a spus roşcatul. Ai auzit cum i-a crăpat ţeasta? Nu-mi trata astfel oaspeţii, dacă vrei să mai trăieşti.

M-am apropiat de masă.

– Da, vino mai aproape, frumosule, a spus roşcatul. Stai jos. Şi-a întors spre mine ochii strălucitori: Stai aici, vizavi de mine. Doamne Dumnezeule, uită-te acolo, la Francisco. Jur că i-am auzit ţeasta crăpînd.

– E mort, a spus Marius blînd. Deocamdată e în regulă, nu vă îngrijoraţi din cauza lui.

Faţa îi era şi mai luminoasă de la sîngele pe care îl băuse. Într-adevăr, culoarea nu pălise nici acum, radia de peste tot, iar părul părea şi mai blond pe tenul roşu. Avea în fiecare ochi o reţea de vene mici ca o pînză de păianjen, care nu le micşora însă frumuseţea.

– A, bine, sînt morţi, a spus roşcatul ridicînd din umeri. Da, îţi povesteam, dar tu m-ai criticat pentru că ştiu. Preoţii au ridicat potirul sacru şi Oastea Cerească şi au purces spre o

ascunzătoare în Sfînta Sofia. Tata a văzut asta cu ochii lui. Cunosc secretul.

– Ochi, ochi, ochi, a spus cel mai bătrîn. Tatăl tău o fi fost vreun păun de avea atîția ochi.

– Taci sau îți tai gîtul! l-a amenințat roșcatul. Uite ce i-ai făcut lui Francisco! Doamne Dumnezeule! Și-a făcut semnul crucii. Îi curge sînge de la ceafă.

Stăpînul meu s-a întors și, aplecîndu-se, și-a înmuiat degetele de la o mînă în sîngele care curgea. S-a întors încet către mine și apoi către roșcat. A lins sîngele de pe un deget.

– Mort, a spus cu un zîmbet abia schițat. Dar încă mai e cald și gros.

A zîmbit.

Roșcatul era fascinat ca un copil dus la teatrul de păpuși.

Stăpînul meu și-a întins degetele pline de sînge, a desfăcut palma și a zîmbit, spunînd:

– Vrei să-l guști?

Roșcatul a prins încheietura mîinii lui Marius și a lins sîngele de pe degetul lui mare și de pe cel arătător.

– Hm, foarte bun. Toți tovarășii mei sînt de sînge de nobil.

– Mie-mi zici! spuse Stăpînul meu.

Nu puteam să-mi smulg privirea de la el, de la fața lui schimbătoare. Părea că obrajii i se întunecaseră sau poate că era doar cuta produsă de zîmbet. Buzele îi erau trandafirii.

– Și nu am terminat încă, Amadeo, a șoptit. Abia am început.

– Nu e rănit rău, a insistat cel mai bătrîn.

Apoi a examinat victima de pe podea. Era îngrijorat.

– L-a omorît? E doar o tăietură la ceafă, atîta tot. Nu-i așa?

– Da, o tăietură mică, a spus Marius. Despre ce secret este vorba, prietene? Era cu spatele la bărbatul grizonat și vorbea cu roșcatul cu mai mult interes decît o făcuse pînă atunci.

– Da, te rog, am spus. Despre ce secret este vorba, Matei? am întrebat. Că preoții au fugit?

– Nu, copile, ce eşti aşa greu de cap?!

Roşcatul era foarte frumos. Îl iubise oare Bianca? Nu a spus niciodată.

– Secretul, secretul, a spus el. Dacă nu crezi că acest secret există, atunci nu poţi crede nimic, nimic sfînt sau de altă natură.

Şi-a ridicat cupa. Era goală. Am luat urciorul şi i-am umplut-o cu vin roşu, plăcut mirositor. M-am gîndit să-l gust, dar ceva m-a oprit.

– Prostii! a şoptit Stăpînul meu. Bea pentru trecerea lor în nefiinţă. Haide! Uite o cupă curată!

– A, da, iartă-mă, a spus roşcatul. Nu ţi-am oferit niciodată o cupă. Doamne, Dumnezeule, şi cînd te gîndeşti că am aruncat un diamant pe masă pentru tine ca să te pot avea.

A luat cupa din argint, incrustată cu pietricele. Acum am observat că era un set de cupe; toate sculptate cu siluete micuţe, delicate şi bătute cu aceleaşi pietricele strălucitoare. A pus jos cupa pentru mine. A luat urciorul de la mine şi a umplut cupa, apoi mi-a oferit-o.

Am crezut că mi se va face atît de rău, încît voi vomita pe podea. M-am uitat la el, la faţa lui plăcută şi la frumosul său păr roşcat. Zîmbea băieţeşte, arătîndu-şi dinţii mici, dar perfect albi, ca mărgăritarele; părea să mă iubească şi să se lase purtat de val, fără să spună o vorbă.

– Ia-l, bea, a spus Stăpînul meu. Calea ta e una periculoasă, Amadeo, bea pentru cunoaştere şi pentru putere.

– Nu vă bateţi joc de mine, sir, nu-i aşa? am întrebat, holbîndu-mă la roşcat, deşi vorbeam cu Marius.

– Te iubesc, sir, aşa cum te-am iubit mereu, a spus Stăpînul meu, dar tu vezi ceva în ceea ce spun pentru că am devenit vulgar prin sîngele omenesc. Aşa se întîmplă mereu. Numai cînd mi-e foame găsesc puritatea eterică.

– A, şi mă faci să trec în orice clipă de la penitenţă la plăcere, am spus.

Roşcatul şi cu mine ne-am privit. Şi l-am auzit pe Marius răspunzîndu-mi:

– Este o penitenţă să ucizi, Amadeo, în asta constă dificultatea. Este o penitenţă să înjunghii pentru nimic, nimic, nici „onoare, nici valoare, nici decenţă", cum spune prietenul nostru de aici.

– Da, a întărit „prietenul nostru", întorcîndu-se spre Marius şi apoi spre mine. Bea!

Mi-a întins cupa.

– Şi cînd îl termini, Amadeo, strînge toate cupele şi du-le acasă la mine ca să am un trofeu al eşecului şi al înfrîngerii mele, căci vor fi acelaşi lucru şi vor fi şi o lecţie pentru tine. Rareori îmi sînt lucrurile aşa de clare ca acum.

Roşcatul s-a aplecat înainte, s-a lăsat şi mai mult în voia flirtului şi mi-a pus cupa la gură.

– Micuţule David, vei creşte mare şi te vei face rege, nu-i aşa? O, te voi venera, drăgălaş micuţ, şi voi cere să ţi se intoneze un psalm la harpă atunci cînd vei dori.

Stăpînul meu şopti:

– Poţi îngădui o ultimă dorinţă unuia pe moarte?

– Cred că e mort! a spus bărbatul grizonat cu glas ridicat. Uite, Martino, cred că într-adevăr l-am omorît; îi sîngerează capul ca o blestemată de roşie. Uite!

– O, taci, nu mai vorbi despre el! răspunse Martino, roşcatul, fără să-şi dezlipească ochii de la mine. Acordă o ultimă dorinţă unui muritor, micuţule David, a continuat el. Sîntem toţi pe moarte şi eu mor pentru tine; hai să mori puţin în braţele mele. Hai să ne jucăm. Te va amuza, Marius De Romanus. O să vezi cum îl voi cuprinde, îl voi mîngîia într-un ritm minunat şi o să ai în faţa ochilor tăi o sculptură în carne care devine un izvor.

Şi-a strîns mîna de parcă ar fi avut deja organul în ea. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra mea. Apoi, în şoaptă, a spus:

– Sînt prea fin să-mi fac o statuie. Lasă-mă să o beau din tine. Ai milă pentru cel cu gîtul uscat.

Am smuls cupa din mîna lui şi am băut vinul. Trupul mi s-a încordat. Am crezut că vinul se va întoarce şi voi voma. Dar n-a fost aşa. M-am uitat la Stăpînul meu:

– E urît, nu-mi place.

– Prostii, a spus abia mişcîndu-şi buzele. În jur e numai frumuseţe.

– La naiba dacă nu e mort! spuse grizonatul. Lovi cu piciorul trupul lui Francisco de pe podea: Martino, eu plec.

– Staţi, sir, îl rugă Marius. Să vă sărut de noapte bună.

Şi-a pus mîna pe încheietura mîinii grizonatului şi s-a întins spre gîtul lui, dar ce i s-o fi părut roşcatului că se întîmplă, de nu a aruncat decît o privire înceţoşată înainte să-şi continue declaraţiile? Mi-a umplut iar cupa.

S-a auzit un zgomot. Scos de bărbatul grizonat sau de Marius?

Eram împietrit. Cînd s-a întors de lîngă victima sa, l-am văzut chiar mai plin de sînge şi aş fi dat orice să-l văd iar alb, zeul meu de marmură, tatăl meu sobru, în patul nostru.

Roşcatul s-a ridicat înaintea mea şi m-a atins cu buzele lui ude:

– Mor pentru tine, băiete.

– Nu, nu mori pentru nimic, a spus Marius.

– Stăpîne, nu pe el, te rog! am strigat.

Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe bancă. Braţul Stăpînului meu era între noi, iar palma era pe umărul roşcatului.

– Care este secretul, sir? am urlat frenetic. Secretul Sfintei Sofia, cel pe care trebuie să-l credem?

Roşcatul era complet ameţit. Ştia că e beat. Ştia că nu înţelege ce se întîmplă în jurul lui. Dar credea că e din cauza băuturii. S-a uitat la braţul lui Marius aşezat peste pieptul lui şi chiar şi la degetele care-i prindeau umărul. Apoi la Marius.

Acesta avea o înfăţişare... umană. Nu mai rămăsese nici urmă din zeul impenetrabil şi indestructibil. Ochii şi faţa îi clocoteau de sînge. Era aprins la faţă ca un om care alergase, iar

buzele îi erau sîngerii. Cînd le lingea, limba îi era rubinie. I-a zîmbit lui Martino, ultimul dintre ei, singurul rămas în viaţă.

Martino şi-a luat privirea de la Marius şi s-a uitat la mine. Deodată s-a înmuiat şi şi-a pierdut teama. Vorbea respectuos:

– În mijlocul asediului, turcii au atacat biserica, iar unii dintre preoţi au părăsit altarul Sfintei Sofia, a spus el. Au luat cu ei potirul şi Sfînta Împărtăşanie, Trupul şi Sîngele Domnului. Ele sînt ascunse şi azi în camerele secrete din Sfînta Sofia. Atunci cînd vom recuceri oraşul, cînd vom prelua marea biserică Sfînta Sofia, cînd îi vom izgoni pe turci din capitala noastră, acei preoţi se vor întoarce. Vor ieşi din ascunzătorile lor, vor urca treptele altarului şi vor relua Sfînta Liturghie de acolo de unde au fost obligaţi să o întrerupă.

– A, am spus răsuflînd uşurat şi minunîndu-mă de cele auzite. Stăpîne, am zis uşor, nu e un secret suficient de bun pentru a salva viaţa omului?

– Nu, a spus Marius. Cunosc povestea, iar el a numit-o pe Bianca noastră „tîrfă".

Roşcatul s-a încordat să ne urmărească, să pătrundă sensul schimbului nostru de cuvinte:

– Tîrfă? Bianca? Mai degrabă o asasină, sir, decît o simplă tîrfă. E uşor să fii doar tîrfă.

L-a privit atent pe Marius, de parcă ar fi crezut că era un bărbat frumos. Şi chiar era.

– A, dar tu ai învăţat-o să ucidă, i-a spus Marius aproape tandru, masîndu-i umărul cu degetele, în timp ce braţul drept i-a ajuns la spatele lui Martino, pînă cînd palma stîngă s-a unit cu cea dreaptă pe umărul lui.

Şi-a plecat fruntea să atingă tîmpla lui Martino.

– Hm! s-a scuturat tot acesta. Am băut prea mult. Nu am învăţat-o niciodată aşa ceva.

– Ba da, ai învăţat-o să ucidă pentru sume atît de neînsemnate.

– Stăpîne, ce treabă avem noi cu asta?

– Fiul meu a uitat, a spus Marius privindu-l în continuare pe Martino. A uitat că trebuie să te ucid în numele domniței noastre dragi, pe care tu ai atras-o în întunericul tău, în plăsmuirile tale neguroase.

– Mi-a făcut un serviciu, a spus Martino. Dă-mi mie băiatul!

– Poftim?

– Vrei să mă omori, fă-o! Dar dă-mi mie băiatul. Un sărut, sir, e tot ce-ți cer. Un sărut, asta e tot ce-ți cer. Sînt prea beat pentru altceva!

– Te rog, Stăpîne, nu pot suporta asta, am spus.

– Atunci, cum vei suporta eternitatea, fiule? Nu știi că asta vreau să-ți dau? Ce putere mai mică decît a lui Dumnezeu mă poate opri?

S-a uitat mînios la mine, dar părea că nu asta era sentimentul care-l stăpînea.

– Mi-am învățat lecția, am spus. Doar că nu suport să-l văd murind.

– A, da, atunci ai învățat. Martino, sărută-mi copilul, dacă îți dă voie, și fii atent, fă-o cu blîndețe!

Eu am fost cel care s-a aplecat deasupra mesei și l-am sărutat pe obraz. El s-a întors și mi-a prins gura cu a lui, însetată, acră de la vin, dar foarte înfierbîntată.

Mi s-au ivit lacrimi în ochi. Am deschis gura și i-am lăsat limba să-mi intre în gură. Cu ochii închiși, l-am simțit că tremură, iar buzele i se strîngeau, de parcă s-ar fi transformat în metal și i-ar fi fost imposibil să le mai închidă.

Era al Stăpînului meu acum. Sărutul său înghețase, iar eu, plîngînd, am întins mîna să găsesc locul de pe gîtul lui unde Stăpînul își înfipsese dinții. Am simțit buzele mătăsoase ale Stăpînului, dinții tari din spatele lor și gîtul tandru.

Am deschis ochii și m-am tras îndărăt. Martino a gemut și și-a închis buzele, s-a lăsat în voia Stăpînului meu cu ochii pe jumătate închiși.

Şi-a întors capul încet spre el. Cu voce slabă, a rostit:

– Pentru Bianca...

– Pentru Bianca, am spus.

Am plîns cu suspine, acoperindu-i gura cu mîna.

Stăpînul meu s-a apropiat. Cu mîna stîngă i-a netezit lui Martino părul ciufulit.

– Pentru Bianca, i-a spus în ureche.

– Niciodată... niciodată nu trebuia s-o las în viaţă, au fost ultimele cuvinte ale lui Martino.

Capul i-a căzut pe braţul drept al Stăpînului meu.

Acesta i-a sărutat ceafa şi l-a lăsat să cadă pe masă.

– Încîntător pînă la sfîrşit, a spus. Un poet adevărat pînă în străfundurile sufletului său.

M-am ridicat în picioare, împingînd banca în spatele meu şi m-am dus în mijlocul camerei. Am plîns, căci nu mă mai puteam stăpîni. Am căutat o batistă în jachetă şi, chiar cînd să-mi şterg lacrimile, m-am împiedicat de cocoşatul mort şi era gata să cad. Am strigat, un strigăt foarte slab şi umilitor.

M-am îndepărtat de el şi de trupurile tovarăşilor săi pînă am simţit în spatele meu tapiseria grea şi i-am simţit mirosul de praf şi aţe.

– A, asta voiai de la mine, am suspinat. Să urăsc, să plîng pentru ei, să mă lupt şi să te implor pentru ei.

S-a aşezat la masă nemişcat, ca Hristos la Cina cea de Taină, cu părul despărţit elegant de o cărare, cu faţa strălucitoare, cu mîinile-i rumene puse una peste alta, privindu-mă cu ochii fierbinţi.

– Plîngi pentru unul dintre ei, măcar pentru unul! a spus. Vocea îi deveni furioasă. Îţi cer prea mult? Ca măcar o moarte să fie regretată dintre atîtea?

S-a ridicat de la masă. Părea să tremure de furie.

Mi-am pus batista pe faţă, suspinînd în ea.

– Pentru un cerşetor anonim într-o barcă prăpădită folosită ca pat, nu avem lacrimi, nu-i aşa, dar frumoasa noastră Bianca

nu trebuie să sufere, pentru că noi l-am jucat pe tînărul Adonis în patul ei! Dintre toţi nu-l plîngem decît pe unul, pe cel mai rău, fără îndoială, fiindcă ne flatează, nu-i aşa?

– L-am cunoscut, am şoptit. Vreau să spun că în această scurtă perioadă l-am cunoscut şi...

– Şi ai vrea să fugă de tine ca vulpile în desiş! Mi-a arătat cu degetul tapiseriile reprezentînd vînătoarea de curte: Reţine cu ochi omeneşti ceea ce îţi arăt.

Camera s-a întunecat dintr-o dată, după ce toate lumînările au pîlpîit. M-am speriat, dar era el cel care venise să stea chiar în faţa mea şi să mă privească, o fiinţă rumenă, febrilă, a cărei căldură o simţeam răspîndindu-i-se parcă prin fiecare por.

– Stăpîne, am strigat înăbuşindu-mi suspinele. Eşti fericit cu ce m-ai învăţat sau nu? Eşti fericit cu ce am învăţat sau nu? Nu te juca cu mine! Nu sînt marioneta ta, sir, niciodată nu voi fi. Ce m-ai pune să fac atunci? De unde această mînie? Tremuram tot, iar lacrimile îmi curgeau din ochi. Voi fi puternic pentru tine, dar eu... îl cunoşteam.

– De ce? Pentru că te-a sărutat?

S-a aplecat şi mi-a ridicat o şuviţă de păr cu mîna stîngă, apoi m-a tras către el.

– Marius, pentru numele lui Dumnezeu!

M-a sărutat. M-a sărutat aşa cum o făcuse Martino, iar gura sa era la fel de umană şi de fierbinte. Şi-a strecurat limba în gura mea şi nu am simţit sînge, ci pasiune omenească. Degetul său ardea pe obrazul meu.

M-am smuls din îmbrăţişare, iar el m-a lăsat.

– O, întoarce-te la mine, tu, cel alb şi rece, zeul meu, am şoptit.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui. Îi auzeam inima. O auzeam bătînd. Nu i-o mai auzisem pînă atunci, nu-i mai auzisem vreodată pulsul în capela de piatră a trupului său.

– Întoarce-te la mine, profesore! Nu ştiu ce vrei.

– O, dragul meu, a suspinat el. O, iubirea mea!

Mi-a dat o avalanşă de sărutări diavoleşti, nu zeflemeaua unui om pasionat, ci afecţiunea sa, avînd delicateţea petalelor, tributuri numeroase pe care le depunea pe faţa şi pe părul meu.

– O, frumosul meu Amadeo, o, copilul meu! a spus.

– Iubeşte-mă, iubeşte-mă, iubeşte-mă, am şoptit. Iubeşte-mă şi ia-mă cu tine. Sînt al tău.

Mă ţinea nemişcat. Am adormit pe umerii lui.

A venit o briză uşoară, dar nu a mişcat tapiseriile grele în care nobilii şi domniţele franceze vînau în păduri eterne şi mereu înverzite, printre ogarii care lătrau şi păsărelele care cîntau.

În cele din urmă, mi-a dat drumul şi s-a tras îndărăt.

S-a depărtat de mine, cu umerii lăsaţi şi cu capul plecat.

Apoi, cu un gest leneş, mi-a făcut semn să-l urmez şi a ieşit foarte repede din cameră.

Am alergat după el în jos, pe scări, spre stradă. Uşile erau deschise cînd am ajuns acolo. Vîntul rece mi-a uscat lacrimile, îndepărtînd căldura malefică din cameră. Am alergat de-a lungul cheiurilor de piatră, peste poduri şi spre piaţă, după el.

Nu l-am prins pînă nu am ajuns la Molo, iar acolo l-am văzut mergînd, un bărbat înalt cu glugă roşie şi capă, trecînd de San Marco şi îndreptîndu-se spre port. Am alergat după el. Vîntul dinspre mare era rece şi foarte puternic. Mă izbea şi mă simţeam purificat.

– Nu mă părăsi, Stăpîne! am strigat.

Îmi înghiţisem cuvintele, dar el le-a auzit.

S-a oprit de parcă eu aş fi făcut acest lucru. S-a întors şi m-a aşteptat să-l prind din urmă, apoi mi-a apucat mîna întinsă.

– Stăpîne, ascultă lecţia mea, am spus. Judecă-mi lucrarea. Mi-am recăpătat suflul şi am continuat: Te-am văzut bînd din cei care erau răi, condamnaţi în inima ta din cauza unei crime majore. Te-am văzut ospătîndu-te după cum îţi stă în fire; te-am văzut luînd sîngele cu care trebuie să trăieşti. Totul se găseşte în această lume diabolică, în puzderia de oameni care

nu sînt mai buni decît bestiile care îţi dau un sînge la fel de dulce şi de hrănitor ca sîngele nevinovaţilor. Înţeleg acest lucru. Asta ai vrut să înţeleg şi am înţeles.

Chipul îi era lipsit de expresie. Abia mă privea. Părea că febra care îl ardea în interior se stingea. Torţele din depărtare, plasate de-a lungul arcadelor străluceau pe faţa lui; aceasta devenea mai albă şi mai dură. Vapoarele scîrţîiau în port. De departe se auzeau murmurele şi strigătele celor care, probabil, nu pot dormi sau nu dorm niciodată.

Am privit cerul, temîndu-mă că voi vedea lumina fatală. Şi că ea va dispărea.

– Dacă aş bea sîngele celor răi şi al celor faţă de care sînt mai puternic, aş deveni ca tine, Stăpîne?

A dat din cap:

– De multe ori oamenii au băut sîngele altor oameni, Amadeo, a spus el încet, calm. Îi revenise raţiunea, manierele, sufletul: Vrei să fii ca mine, să fii elevul şi iubitul meu?

– Da, Stăpîne, mereu, pentru totdeauna sau pentru atîta vreme cît ne va permite natura.

– O, cuvintele pe care le spun nu sînt fanteziste. Sîntem nemuritori. Şi un singur duşman ne poate distruge: focul care arde în acele torţe şi soarele care răsare. E frumos să te gîndeşti că, atunci cînd te-ai săturat de lumea asta, există soarele care răsare.

– Sînt al tău, Stăpîne.

L-am îmbrăţişat strîns şi am încercat să-l cuceresc cu sărutări. Le-a suportat şi chiar a zîmbit, dar nu s-a mişcat.

Cînd m-am întrerupt şi mi-am făcut mîna dreaptă pumn de parcă aş fi vrut să-l lovesc, ceea ce nu aş fi putut face niciodată, spre uimirea mea, a început să cedeze.

S-a întors şi m-a prins în îmbrăţişarea lui puternică şi grijulie.

– Amadeo, nu pot merge mai departe fără tine, a spus. Vocea lui era disperată şi stinsă: Am vrut să-ţi arăt răul, nu

plăcerea. Am vrut să-ţi arăt preţul cel crud al nemuririi mele. Şi asta am făcut. Dar făcînd acest lucru, m-am văzut pe mine însumi, iar ochii-mi sînt înceţoşaţi şi sînt rănit, şi obosit.

Şi-a sprijinit capul de al meu şi s-a ţinut strîns de mine.

– Fă ce vrei cu mine, sir, am spus. Fă-mă să sufăr şi să tînjesc după acest lucru, dacă asta este ceea ce îţi doreşti. Sînt al tău.

Mi-a dat drumul şi m-a sărutat sobru:

– Patru nopţi, copile, a spus şi s-a îndepărtat. Şi-a sărutat degetele şi a depus acel ultim sărut pe buzele mele, apoi a plecat: Acum plec, fiindcă mă cheamă o datorie străveche. Patru nopţi. Ne revedem atunci.

Stăteam singur în răcoarea dimineţii, sub un cer spălăcit.

Cît se poate de descurajat, m-am întors pe alei, tăind-o peste poduri mici pentru a hoinări prin oraşul mare, fără a şti de ce.

Am fost pe jumătate uimit cînd mi-am dat seama că mă întorsesem la casa în care fuseseră ucişi bărbaţii aceia. Am fost şi mai uimit încă atunci cînd am văzut uşa deschisă, de parcă servitorul era gata să apară din clipă în clipă.

Nu şi-a făcut însă nimeni apariţia.

Încet, cerul de deasupra a devenit alb şi apoi de un albastru-deschis. Ceaţa s-a adunat de-a lungul canalului. Am traversat podul mic ce ducea spre intrare şi am urcat scările.

O lumină prăfuită pătrundea prin ferestrele neînchise complet. Am găsit sala de banchet în care încă mai ardeau lumînările. Mirosul de tutun, de ceară şi de mîncare picantă venea din apropiere şi plutea în aer.

Am intrat, m-am uitat atent la morţi, care zăceau aşa cum îi lăsasem, uşor îngălbeniţi, la cheremul muştelor şi ţînţarilor.

Nu se auzea decît bîzîitul muştelor.

Vinul vărsat se uscase pe masă. Cadavrele nu prezentau urme ale morţii.

Îmi era iar rău, tremuram şi am respirat adînc ca să nu vomit. Atunci mi-am dat seama de ce venisem.

În vremurile acelea bărbaţii purtau ceasuri la jachete, uneori ataşate de acestea, aşa cum probabil ştiţi. Aveam nevoie de unul dintre acestea şi l-am luat de la cocoşatul care zăcea pe burtă. Avea o haină galben-canar din mătase grea, tivită cu blană de vulpe argintie. Am tăiat-o şi am făcut din ea un săculeţ adînc şi gros. Urcîndu-mă şi coborînd de pe masă, am adunat cupele, vărsînd întîi conţinutul lor, şi le-am pus apoi în săculeţ.

Curînd acesta s-a pătat de la picăturile de vin roşu şi de la grăsimea de pe masă.

Cînd am terminat, m-am asigurat că nu mi-a scăpat nici o cupă. Le aveam pe toate. I-am privit atent pe cei morţi – pe roşcatul adormit, Martino, cu faţa pe marmură, într-o baltă de vin, şi pe Francisco, din al cărui cap se scurgea un şiroi de sînge închis la culoare.

Muştele bîzîiau şi se îngrămădeau pe acest sînge, la fel şi pe urmele de grăsime rămase de la porcul fript. Un batalion de gîndaci mici, negri, veniseră, lucru foarte obişnuit în Veneţia, deoarece erau căraţi de apă, şi îşi croiau drum peste masă, spre faţa lui Martino.

Prin uşa deschisă pătrundea o lumină caldă şi liniştită. Sosise dimineaţa.

După o ultimă privire care mi-a fixat în minte pentru totdeauna detaliile acestei scene, am plecat acasă.

Băieţii erau treji deja şi trebăluiau cînd am ajuns. Un tîmplar bătrîn era acolo şi repara uşa pe care o spărsesem cu toporul.

I-am dat servitoarei săculeţul meu plin de cupe care zdrăngăneau, iar ea, somnoroasă şi de curînd sosită, l-a luat fără să întrebe nimic.

Simţeam că mă apasă ceva, îmi era rău, aveam sentimentul că voi exploda. Corpul îmi părea prea mic, prea nepotrivit pentru ceea ce ştiam şi simţeam. Îmi zvîcnea capul. Voiam să

mă întind, dar înainte trebuia să-l văd pe Riccardo. Trebuia să-l găsesc pe el şi pe băieţii mai mari.

Trebuia.

Am mers prin casă pînă am ajuns la ei: eram adunaţi pentru o lecţie cu tînărul avocat care venea din Padova doar o dată sau de două ori pe lună pentru a începe instruirea noastră în Drept. Riccardo m-a văzut în uşă şi mi-a făcut semn să tac. Profesorul vorbea.

Nu aveam nimic de spus. M-am sprijinit doar de uşă şi mi-am privit prietenii. Îi iubeam. Da, chiar îi iubeam. Aş fi murit pentru ei! Ştiam asta şi, teribil de uşurat, am început să plîng.

Riccardo m-a văzut întorcîndu-mă să plec şi furişîndu-se a venit la mine:

– Ce se întîmplă, Amadeo? a întrebat.

Deliram din cauza suferinţei. Am revăzut masacrul de la petrecere. M-am întors spre Riccardo şi l-am strîns în braţe, simţindu-mă alinat de căldura şi de blîndeţea lui umană, în comparaţie cu Stăpînul, şi apoi i-am spus că aş muri pentru el, aş muri pentru oricare dintre ei, aş muri şi pentru Stăpîn.

– Dar de ce, ce s-a întîmplat, de ce îmi juri asta acum? m-a întrebat.

Nu puteam să-i spun despre masacru. Nu puteam să-i spun despre răceala cu care am privit cum mureau acei oameni.

Am plecat în dormitorul Stăpînului meu, m-am întins şi am încercat să dorm.

După-amiaza tîrziu, cînd m-am trezit şi am văzut că uşile fuseseră închise, m-am ridicat din pat şi m-am dus la biroul Stăpînului. Spre surprinderea mea am văzut că avea cartea acolo, cartea care era mereu ascunsă cînd el nu se afla prin preajmă.

Bineînţeles că nu puteam să o răsfoiesc, dar era deschisă, iar în faţa ochilor aveam o pagină scrisă în latină; deşi părea o latină ciudată şi grea pentru mine, ultimele cuvinte erau fără îndoială acestea:

„Cum este posibil ca atîta frumusețe să ascundă o inimă atît de rece și de ce trebuie să-l iubesc, de ce trebuie să mă sprijin pe forța lui irezistibilă și sălbatică în slăbiciunea mea? Nu este el oare spiritul uscat al unui mort în haine de copil?"

Am simțit niște furnicături ciudate pe pielea capului și pe brațe.

Asta eram eu? O inimă rece! Un spirit uscat al unui mort în haine de copil? O, dar asta nu puteam să neg; nu puteam spune că nu era adevărat. Și totuși părea atît de dureros, atît de crud. Nu, nu crud, ci fără milă, și ce drept aveam eu să mă aștept la altceva?

Am început să plîng.

M-am întins pe pat, după obiceiul meu, am așezat pernele ca un cuib pentru brațul meu stîng îndoit și pentru cap.

Patru nopți. Cum să rezist? Ce voia de la mine? Să mă duc pe la toate lucrurile pe care le știam și le iubeam și să-mi iau adio de la ele ca muritor. Așa m-ar fi instruit. Și asta ar trebui să fac.

Soarta îmi mai permitea cîteva ore.

Am fost trezit de Riccardo, care mi-a fluturat un bilet sigilat prin față.

– Cine a trimis asta? am întrebat somnoros.

M-am ridicat în capul oaselor, am vîrît degetul mare în hîrtia împăturită și am rupt sigiliul de ceară.

– Citește-l și spune-mi. L-au adus patru bărbați, un grup de patru. Trebuie să fie un lucru al naibii de important.

– Da, am spus desfăcîndu-l, și te face să-ți fie teamă.

Stătea acolo cu brațele încrucișate.

Am citit:

„Dragul meu,

Stai în casă. Nu părăsi casa cu nici un motiv și nu permite nimănui să intre. Nemernicul de lord englez, contele de

Harlech, ţi-a descoperit identitatea într-un mod lipsit de scrupule şi, în nebunia lui, jură să te ia cu el în Anglia sau să te lase ciopîrţit la uşa Stăpînului tău. Povesteşte-i despre toate astea Maestrului. Numai puterea lui te poate salva. Şi trimite-mi o scrisoare, ca să nu-mi pierd şi eu minţile din cauza ta şi din cauza poveştilor de groază care s-au auzit astăzi în fiecare canal şi în fiecare piaţă.

A ta,
Bianca."

– Ei, la naiba! am spus, împăturind scrisoarea. Marius va fi plecat patru nopţi şi uite ce a apărut. Urmează să mă ascund în aceste patru nopţi cruciale sub acest acoperiş?

– Ai face bine, a răspuns Riccardo.

– Atunci ştii despre ce este vorba.

– Mi-a spus Bianca. Englezul, dînd de urma ta acolo şi auzind că eşti la ea mai tot timpul, ar fi distrus casa, dacă oaspeţii ei nu l-ar fi împiedicat.

– Şi de ce nu l-au omorît, pentru numele lui Dumnezeu! am spus, dezgustat.

M-a privit foarte îngrijorat şi cu milă:

– Cred că ei se aşteaptă ca Stăpînul nostru să facă lucrul ăsta, a spus, pentru că tu eşti cel pe care bărbatul îl vrea. Cum de eşti sigur că Stăpînul intenţionează să nu vină acasă timp de patru nopţi? Cînd a spus aşa ceva? Vine, pleacă, dar nu avertizează pe nimeni.

– Hm, nu te certa cu mine, am răspuns răbdător. Riccardo, nu se întoarce timp de patru nopţi şi nu am să stau ascuns în această casă în timp ce lordul Harlech va agita spiritele.

– Ai face bine să stai aici! Amadeo, acest englez este vestit pentru felul cum mînuieşte sabia. Are o măiestrie de scrimer. Este spaima tavernelor. Ştiai asta atunci cînd te-ai înhăitat cu el, Amadeo! Gîndeşte-te ce faci! Este renumit numai pentru lucruri rele şi pentru nimic bun.

– Atunci vino cu mine. Tu doar îi distragi atenția, iar eu îl atac.

– Nu, e adevărat că mînuiești bine sabia, dar nu te poți pune cu un bărbat care se duelează încă dinainte de a te naște tu.

M-am întins la loc pe pernă. Ce să fac? Îmi ardeau tălpile să ies în lume, să mă holbez la lucruri, presimțind drama și semnificația ultimelor mele zile printre muritori, și iată ce apăruse! Și bărbatul cu care îmi făcusem de cap în mod scandalos timp de cîteva nopți cu siguranță că își manifesta nemulțumirea pretutindeni.

Era neplăcut, dar se părea că trebuia să stau acasă. Nu era nimic de făcut. Doream foarte mult să îl ucid pe acest bărbat, să-l omor cu propriul pumnal sau cu sabia și chiar credeam că aveam o șansă, dar ce însemna această aventură pe lîngă ceea ce mă aștepta la întoarcerea Stăpînului?

Părăsisem deja lumea lucrurilor obișnuite, a problemelor ce trebuie rezolvate, și nu puteam fi tîrît într-un duel prostesc care era un potențial punct de răscruce în destinul ciudat către care mă îndreptam.

– Bine, dar Bianca este în siguranță? l-am întrebat pe Riccardo.

– Destul de în siguranță. Are mai mulți admiratori decît are nevoie la ușa casei sale și i-a atîțat pe toți împotriva acestui bărbat, în sprijinul tău. Scrie-i cîteva cuvinte de mulțumire și jură-mi și mie că vei rămîne în casă.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre biroul Stăpînului. Am luat peniță.

Am fost oprit de niște zgomote groaznice, urmate de niște strigăte ascuțite. Au răsunat în toate camerele de piatră ale casei. Am auzit oameni alergînd. Riccardo și-a ciulit urechile și și-a dus mîna la mînerul sabiei.

Mi-am adunat armele, am scos pumnalul din teacă și spada.

– Doamne Iisuse Hristoase, nu se poate să fie în casă acel bărbat!

Un țipăt groaznic s-a auzit deasupra celorlalte.

Cel mai mic dintre noi toți, Giuseppe, a apărut în ușă cu fața de un alb luminos și cu ochii mari și rotunzi.

– Ce naiba se întîmplă? a întrebat Riccardo, prinzîndu-l.

– A fost înjunghiat. Uite, sîngerează! am spus.

– Amadeo, Amadeo! se auzea tare de pe scara de piatră.

Era vocea englezului.

Băiatul se încovoia de durere. Era rănit la stomac.

Riccardo era lîngă el.

– Închide ușile! a strigat.

– Cum să fac asta, am strigat, cînd poate ceilalți băieți s-ar putea nimeri în calea lui?

M-am dus în salonul cel mare și apoi în *portego*, camera cea mare a casei.

Alt băiat, Jacope, zăcea ghemuit pe podea, împingînd cu genunchii în ea. Am văzut sîngele curgînd pe pietre.

– O, asta întrece orice măsură; este un masacru al nevinovaților! am strigat. Lord Harlech, arată-te; a venit vremea să mori.

L-am auzit pe Riccardo strigînd în urma mea. Băiatul era mort, cu siguranță.

Am alergat spre scări:

– Lord Harlech, sînt aici! am strigat. Vino, lașule, asasin de copii ce ești! Am o piatră de moară pregătită pentru gîtul tău!

Riccardo s-a învîrtit în jurul meu:

– Acolo, Amadeo, a șoptit. Sînt cu tine.

Sabia sa a șuierat cînd a scos-o din teacă. O mînuia mult mai bine decît mine. Dar această bătălie era a mea.

Bărbatul se afla la capătul îndepărtat al *portego*-ului. Sperasem că se va împletici, beat, dar nu am avut un asemenea noroc. Am înțeles imediat că orice vis ar fi avut să mă ia cu forța pierise acum; înjunghiase doi băieți și știa că pofta îl împinsese către punctul final. Era un dușman atins de iubire.

– Dumnezeule din cer, ajută-ne! a șoptit Riccardo.

– Lord Harlech, am strigat. Cum îndrăznești să faci un măcel în casa Stăpînului meu?

M-am îndepărtat de Riccardo, ca să avem amîndoi loc și i-am spus să înainteze, să se îndepărteze de scări. Simțeam greutatea spadei. Ar fi fost bine dacă aș fi exersat mai mult cu ea.

Englezul s-a îndreptat către mine; era un bărbat mai înalt decît observasem eu, cu brațe lungi, ceea ce era un avantaj pentru el, capa îi fîlfîia, iar în picioare avea cizme grele. A ridicat spada; pumnalul italian lung era pregătit în cealaltă mînă. Cel puțin nu avea o sabie adevărată și grea.

Deși impunătoarea încăpere a palatului îl făcea să pară mai mic, era totuși mare de statură și avea părul bogat și roșu. Ochii albaștri îi erau injectați, dar era stăpîn pe mersul său și pe privirea ucigașă. Fața îi era umedă de lacrimi amare:

– Amadeo, a strigat prin camera mare, apropiindu-se. Mi-ai smuls de viu inima din piept și ai luat-o cu tine! În noaptea asta vom fi împreună în iad.

6

Sala de la intrarea în casa noastră era un loc bun pentru a muri. Nu era nimic care să ascundă frumusețea podelei mozaicate, cu cercuri de marmură și modele cu flori și păsările.

Aveam un cîmp întreg la dispoziție pentru bătălie; nici un scaun nu ne împiedica să ne omorîm între noi.

Am înaintat către englez, fără să-mi dau seama că nu eram încă în stare să mînuiesc bine sabia; nu reușisem niciodată acest lucru; nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce sfat mi-ar da Stăpînul, dacă ar fi aici.

L-am atacat pe Lordul Harlech, dar a parat atît de ușor, încît am crezut că mă părăsește curajul. În momentul în care am simțit că îmi recapăt răsuflarea și că aș putea chiar să fug, s-a năpustit asupra mea cu pumnalul și mi-a tăiat brațul stîng. Tăietura mă ustura și mă înfuria.

Am pornit din nou spre el, de data aceasta reușind să ajung la gîtul lui. I-am făcut doar o zgîrietură ușoară, dar sîngera puternic pe tunică, și era la fel de furios cum fusesem eu din cauza tăieturii.

– Drac împeliţat! M-ai făcut să te ador ca să mă ai la cheremul tău. Mi-ai promis că te vei întoarce!

De fapt, a continuat această tiradă pe parcursul întregii noastre lupte. Era ca un scut pentru el. Avea nevoie de ea ca de o tobă care îndeamnă la luptă.

– Hai, vino, îngeraș mizerabil, să-ți retez aripile!

M-a împins mult îndărăt printr-o suită de atacuri. M-am împiedicat, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut, dar am reuşit să lupt în continuare, folosindu-mă de poziţia pe care o aveam pentru a-l înjunghia grav în apropierea scrotului. Acest lucru l-a făcut să tresară. Am alergat spre el, conştient că nu aveam nimic de cîştigat dacă i-l scoteam.

A evitat sabia mea, a rîs de mine şi m-a tăiat cu pumnalul, de data aceasta pe faţă.

– Porcule! am mîrîit, fără să mă pot abţine.

Nu ştiam că sînt aşa de vanitos. Mai ales în ce priveşte faţa mea. Îmi făcuse o tăietură pe faţă! Am simţit sîngele cum ţîşnea şi m-am repezit la el, de data aceasta uitînd de toate regulile şi răsucind sabia prin aer cu o sălbăticie nebunească. Cum el para mereu, m-am ferit şi l-am atins cu pumnalul în stomac; am sfîşiat în sus, pînă ce cureaua de piele groasă incrustată cu aur m-a împiedicat.

M-am dat îndărăt, fiindcă încerca să mă ciopîrţească acum cu ambele arme, apoi le-a dat drumul şi s-a apucat, aşa cum fac bărbaţii, de rana sîngerîndă.

A căzut în genunchi:

– Omoară-l! a strigat Riccardo.

Curajos fiind, lordul s-a ridicat din nou în picioare.

– Omoară-l acum, Amadeo, sau o fac eu. Adu-ţi aminte ce a făcut sub acest acoperiş!

Mi-am înălţat sabia.

Bărbatul şi-a apucat deodată sabia cu mîna însîngerată şi a întins-o spre mine, aşa rănit cum era şi cutremurat de durere. A ridicat-o şi a alergat spre mine. Am sărit înapoi. El a căzut în genunchi. Îi era greaţă şi tremura. A lăsat sabia să-i cadă şi şi-a pipăit iar rana. Nu a murit, dar nu mai putea să lupte.

– O, Doamne, a zis Riccardo şi a apucat pumnalul – dar nu putea să atace un om neînarmat.

Englezul s-a întors într-o parte şi şi-a tras genunchii la piept. A făcut o grimasă şi şi-a lăsat capul pe piatră, trăgînd aer

în piept cu o expresie demnă pe față. Lupta cu o durere teribilă și cu certitudinea că va muri.

Riccardo a păşit în față și și-a pus vîrful sabiei pe obrazul lordului Harlech.

– E pe moarte. Lasă-l să moară, am spus.

Dar bărbatul continua să respire.

Am vrut să-l omor, chiar am vrut, dar era imposibil să omori pe cineva care zăcea așa liniștit și curajos.

Ochii lui au căpătat o expresie înțeleaptă, poetică:

– Și așa se sfîrșește totul aici, a spus cu o voce slabă pe care, poate, Riccardo nici nu a auzit-o.

– Da, se sfîrșește, am zis. Sfîrșește-o în chip nobil.

– Amadeo, el i-a înjunghiat pe cei doi copii, mi-a amintit Riccardo.

– Ia-ți pumnalul, Lordule Harlech! am strigat.

I-am împins arma cu piciorul. A ajuns chiar în mîna lui.

– Ridică-l, Lordule Harlech.

Sîngele mi se scurgea pe față și pe gît, gîdilător și lipicios. Nu-l puteam suporta. Aș fi preferat să-mi șterg rănile decît să-mi pese de el.

S-a întors pe spate. Sîngele i-a ieșit pe gură și prin pîntece. Fața îi era umedă și strălucitoare, iar respirația i se îngreunase. Părea din nou tînăr, așa cum fusese cînd m-a amenințat, un copil prea mare, cu un smoc de păr plin de bucle orbitoare.

– *Să te gîndești la mine cînd vei începe să transpiri*, Amadeo, a spus, cu vocea tot slabă și răgușită. Să te gîndești la mine cînd îți vei da seama că și viața ta e pe sfîrșite.

– Străpunge-l, a șoptit Riccardo. Ar putea să zacă două zile cu rana aia pînă să moară.

– Nici tu n-o să apuci două zile, mi-a spus lordul Harlech de pe podea, suflînd greu, cu tăieturile pe care ți le-am făcut. O simți în ochi? Îți ard ochii, nu-i așa, Amadeo? Otrava ajunge în sînge și se duce mai întîi la ochi. Ești amețit?

– Ticălosule! a spus Riccardo.

L-a înjunghiat cu spada prin tunică, o dată, de două ori, de trei ori. Lordul Harlech a făcut o grimasă. Pleoapele i-au vibrat şi pe gură i-a ieşit pentru ultima oară sînge. Murise.

– Otravă? am şoptit. Otravă pe lama sabiei? Instinctiv, mi-am pipăit braţul acolo unde mă tăiase, deşi pe faţă aveam rana cea mai adîncă: Nu-i atinge sabia sau pumnalul. Otravă!

– Minţea, vino, lasă-mă să te spăl, a spus Riccardo. Nu e timp de pierdut.

A încercat să mă tragă din cameră.

– Ce o să facem cu el, Riccardo? Ce putem face? Sîntem singuri aici, fără Stăpîn. Sînt trei morţi în casa asta, poate chiar mai mulţi.

În timp ce vorbeam, am auzit paşi din ambele capete ale vastei încăperi. Băieţeii ieşeau din ascunzişurile lor şi l-am văzut cu ei pe unul dintre profesori, care părea să-i ţină la adăpost.

Sentimentele îmi erau amestecate. Dar aceştia erau copii cu toţii, iar profesorul era neînarmat, un învăţat lipsit de ajutor. Băieţii mai mari plecaseră cu toţii, după cum era obiceiul dimineaţa. Cel puţin aşa am crezut.

– Hai, trebuie să-i ducem pe toţi într-un loc potrivit, am spus. Nu atingeţi armele!

Le-am făcut semn celor mici să vină:

– O să-l ducem în cel mai bun dormitor, hai! Şi pe băieţi la fel.

Pe măsură ce băieţii mai mici se străduiau să îndeplinească ce li se ceruse, unii dintre ei au început să plîngă.

– Tu de colo, dă-ne o mînă de ajutor, i-am spus profesorului. Fii atent la armele otrăvite.

S-a holbat la mine fără să priceapă.

– Vorbesc serios. Sînt otrăvite.

– Amadeo, sîngerezi peste tot, a strigat strident, panicat. Ce arme otrăvite? Doamne, salvează-ne pe noi toţi!

– O, termină! am spus.

Dar nu mai puteam suporta situaţia asta; cum Riccardo preluase sarcina de a muta cadavrele, m-am grăbit să ajung în dormitorul Stăpînului meu, să-mi îngrijesc rănile. Am turnat tot urciorul cu apă într-un lavoar, am înşfăcat un şervețel cu care să-mi şterg sîngele care-mi şiroia pe gît şi pe cămaşă. La naiba, cît era de lipicios! Nu-mi putem ţine capul drept şi aproape că am căzut. M-am agăţat de marginea mesei şi mi-am spus să nu mă las păcălit de lordul Harlech. Riccardo avusese dreptate. Lordul inventase povestea cu otrava.

În timp ce mă îmbărbătam, am privit în jos şi am văzut pentru prima oară o zgîrietură, aparent făcută de sabia sa, pe partea din spate a braţului meu drept. Mîna mi se umflase de parcă ar fi fost înţepată de o insectă veninoasă.

Mi-am pipăit faţa şi braţul. Rănile se umflaseră. M-a apucat iar ameţeala. Sudoarea se scurgea de pe mine direct în lavoarul care se umpluse cu apă roşie, ce părea vin.

– O, Doamne, diavolul mi-a făcut asta, am spus.

M-am întors şi toată camera a început să se mişte şi apoi să plutească. Mă legănam pe picioare.

Cineva m-a prins. Nici măcar n-am văzut cine era. Am încercat să rostesc numele lui Riccardo, dar limba mi se umflase în gură.

Sunetele şi culorile se amestecau. Apoi, cu o claritate uluitoare, am văzut deasupra capului baldachinul brodat al patului Stăpînului. Riccardo stătea deasupra mea.

Îmi vorbea repede şi cam disperat, dar nu puteam înţelege ce spune. Părea să vorbească o limbă străină, drăguţă, melodioasă şi dulce, dar nu înţelegeam un cuvînt.

– Mi-e cald, am spus. Ard. Mi-e atît de cald, că abia mai suport. Trebuie să beau apă. Du-mă în baia Stăpînului.

Nu părea să mă fi auzit. Şi-a continuat neîntrerupt pledoaria. I-am simţit mîna pe fruntea mea şi mă ardea. Doamne cum mă ardea! L-am implorat să nu mă atingă, dar asta nu am auzit nici eu, nici el! Nici măcar nu vorbeam. Voiam să vorbesc,

dar limba îmi era prea grea şi prea mare. „O să te otrăveşti", am vrut să strig, dar nu am putut.

Am închis ochii. Am început să alunec. Am văzut o mare sclipitoare, ale cărei ape scăldau ţărmurile din jurul insulei Lido, foarte frumoase în soarele de la amiază. Am plutit pe această mare, poate într-o corăbioară sau poate doar făcînd pluta. Nu simţeam apa, dar nu părea să fie nimic între mine şi valurile care se legănau blînd, mari şi încete, ridicîndu-mă şi coborîndu-mă. În depărtare, pe ţărm, strălucea un oraş mare. La început am crezut că era Torcello sau Veneţia, dar apoi am fost întors cumva şi pluteam către mal. Atunci am văzut că era mai mare decît Veneţia, cu turnuri mari, care reflectau lumina şi care împungeau cerul, de parcă ar fi fost făcute în întregime din sticlă strălucitoare. O, ce minunat era!

– Acolo o să merg? am întrebat.

Atunci valurile au început să mă acopere, dar nu cu o umezeală sufocantă, ci doar cu o pătură de lumină grea. Am deschis ochii. Am văzut taftaua roşie a baldachinului de deasupra. Am văzut franjurii cusuţi pe perdelele de catifea ale patului şi apoi am văzut-o pe Bianca Solderini deasupra mea. Avea o pînză în mînă.

– Nu a fost suficientă otravă pe sabie ca să te omoare, a spus ea. Doar te-a îmbolnăvit. Ascultă-mă, Amadeo, trebuie să respiri puternic şi să te hotărăşti să lupţi cu boala pentru a te vindeca. Trebuie să-i ceri aerului însuşi să te întărească şi să crezi în el, asta e tot, trebuie să respiri adînc şi încet, da, exact, şi trebuie să înţelegi că otrava iese din tine prin transpiraţie şi nu trebuie să crezi în otrava asta, nu trebuie să te temi.

– Stăpînul va afla, a spus Riccardo. Părea sfîrşit şi nefericit, buzele îi tremurau, iar ochii îi erau plini de lacrimi: O, un semn de rău augur, desigur. Stăpînul va afla cumva. El ştie totul. Îşi va întrerupe călătoria şi se va întoarce acasă.

– Spală-i faţa, i-a spus Bianca cu calm. Spală-i faţa şi fii liniştit.

Cît de curajoasă era!

Mi-am mişcat limba, dar nu puteam articula nici un cuvînt. Am vrut să spun că trebuie să mă anunţe cînd apune soarele, pentru că numai atunci putea veni Stăpînul. Atunci era o şansă, cu siguranţă. Era posibil să apară.

Mi-am întors capul într-o parte de la ei. Pînza mă ardea.

– Încet, a spus Bianca. Inspiră aer, aşa, şi să nu-ţi fie teamă!

Am stat mult timp întins acolo, plutind, pe deplin conştient, mulţumită faptului că vocile lor nu erau stridente, iar atingerile lor nu erau dureroase, dar transpiraţia era groaznică şi îmi doream cu disperare să mă răcoresc.

M-am clătinat şi am încercat să mă ridic o dată, dar mi-a fost aşa de rău, că-mi venea să vomit. Am răsuflat uşurat cînd mi-am dat seama că m-au lăsat înapoi pe spate.

– Ia-mă de mînă, a spus Bianca, şi i-am simţit degetele apucîndu-le pe ale mele, atît de mici şi de fierbinţi; fierbinţi ca iadul, mi-am spus, dar eram prea bolnav ca să mă gîndesc la altceva decît să vomit în lavoar şi să ies undeva, la răcoare.

„O, deschide ferestrele, deschide-le acum, iarna; nu-mi pasă, deschide-le!"

Gîndul că aş putea muri părea supărător şi nimic mai mult. Să mă fac bine era mult mai important decît ce avea să urmeze.

Deodată, totul s-a schimbat.

Am simţit că mă ridic, de parcă cineva m-ar fi apucat brusc de mînă şi ar fi încercat să mă tragă prin pînza roşie a baldachinului şi prin tavanul camerei. Într-adevăr, am privit în jos şi, spre amuzamentul meu, m-am văzut întins pe pat. M-am văzut de parcă n-ar fi fost nici un baldachin deasupra mea, care să mă împiedice să văd.

Arătam mult mai frumos decît mi-am închipuit vreodată că sînt. Este de înţeles, eram obiectiv acum. Frumuseţea mea nu m-a impresionat. Doar am gîndit: „Ce tînăr frumos! Cum l-a înzestrat Dumnezeu! Uită-te la mîinile lui lungi şi delicate, cum stau întinse pe lîngă el, şi uită-te şi la roşul aprins al

părului". Şi acesta eram tot eu şi nu ştiam asta şi nici nu mă gîndisem la asta. Şi nici la efectul produs asupra celor care m-au văzut în viaţă. Nu am crezut linguşirile lor. Am dispreţuit pasiunea lor. Într-adevăr, chiar şi Stăpînul îmi păruse o fiinţă slabă şi nemulţumită, pentru că mă dorise atît. Dar acum am înţeles de ce oamenii se purtau oarecum ciudat. Băiatul de acolo, care era în pat, pe moarte, care fusese cauza lacrimilor din această cameră mare, părea întruparea perfectă a purităţii şi a tinereţii depline.

Nu vedeam rostul agitaţiei în cameră. De ce plîngea toată lumea? Am zărit un preot în cadrul uşii, un preot pe care îl ştiam de la biserica din apropiere. Băieţii se certau cu el şi se temeau să-l lase să se apropie de patul în care stăteam întins. Totul mi se părea fără noimă. Riccardo nu trebuia să îşi frîngă mîinile. Bianca nu trebuia să se chinuiască atît de mult cu pînza ei udă şi cu vorbele ei blînde, dar pline de disperare.

O, sărmana copilă, gîndeam. Ai fi avut mai multă compasiune pentru toată lumea, dacă ai fi ştiut cît eşti de frumoasă şi ai fi crezut că eşti mai puternică şi mai capabilă să obţii ceva pentru tine. Aşa cum ai fost, te-ai jucat şiret cu cei din jurul tău, pentru că nu aveai încredere în tine şi nici nu te cunoşteai.

În mod evident, era o greşeală. Dar eu părăseam acest loc! Acelaşi curent de aer sau, mai curînd, vîntul şuierător care mă scosese din corpul frumos ce stătea întins pe pat mă trăgea acum printr-un tunel al groazei.

Deşi vîntul se învîrtejea în jurul meu, închizîndu-mă complet şi strîns în acest tunel, vedeam în el alte fiinţe care priveau cum erau prinse în el şi cum se mişcau prin furia de neoprit a acestui vîrtej. Am văzut ochi care mă priveau; am văzut guri căscate de suferinţă. Eram tras din ce în ce mai sus prin acest tunel. Nu-mi era frică, dar simţeam fatalitatea. Nu mă puteam abţine.

„Asta a fost greşeala ta cînd erai băiat acolo, jos, mi-am spus. Dar asta e, într-adevăr, un lucru fără speranţă." Şi chiar

atunci cînd am ajuns la capătul tunelului, acesta a dispărut. Stăteam pe țărmul acelei minunate mări strălucitoare.

Nu mă udau valurile, dar le recunoșteam și am spus tare:

– O, sînt aici, am ajuns la țărm! Iată și turnurile de sticlă!

Cînd am privit în sus, am văzut în depărtare orașul dincolo de cîteva dealuri verzi și o cărare ce ducea la el. De o parte și de alta creștea o bogăție de flori minunate. Nu mai văzusem niciodată astfel de flori, cu astfel de forme și petale, și niciodată, dar niciodată nu mai admirasem asemenea culori. Nu există nume în vocabularul artistic pentru aceste culori. Nu le pot numi cu cele cîteva etichete nepotrivite pe care le știu.

Oare pictorii venețieni n-ar fi uimiți de aceste culori, mă gîndeam, și oare cum le-ar transforma munca, cum ar da strălucire picturilor lor, dacă ar descoperi ceva care să poată fi pus în pigmentul lor și amestecat cu uleiul. Dar ăsta e un lucru fără nici un rost. Nu mai era nevoie de picturi. Toate minunățiile care se puteau realiza din culori fuseseră expuse aici în această lume. Am văzut acest lucru în flori; l-am văzut în iarba pestriță. L-am văzut pe cerul infinit de deasupra mea și de dincolo de orașul orbitor. Și el strălucea în armonie cu aceste culori minunate, sclipitoare și scînteietoare de parcă turnurile acestui oraș ar fi fost făcute dintr-o energie miraculoasă, nu din materie pămîntească.

Eram copleșit de recunoștință; întreaga mea ființă se lăsa în voia ei.

– Doamne, acum văd, am spus tare. Văd și înțeleg.

În acel moment îmi era foarte clar ce înseamnă, de fapt, această frumusețe, această lume strălucitoare. Era atît de încărcată de înțeles, încît toate întrebările mele căpătau acum un răspuns, toate lucrurile erau stabilite. Am șoptit cuvîntul „da" de mai multe ori. Am dat din cap, cred, și mi s-a părut absurd să spun ceva cu cuvinte.

O mare forță emana din această frumusețe. Mă înconjura de parcă era aer sau briză, sau apă, dar nu era. Era mult mai

rarefiată şi pătrunzătoare şi, deşi mă ţinea cu o putere formidabilă, era invizibilă, fără apăsare şi fără o formă palpabilă. Acea forţă era iubirea. Da, am gîndit, e iubirea, iubirea împlinită, iar această împlinire face ca tot ce mi s-a întîmplat să capete un sens: fiecare dezamăgire, fiecare durere, fiecare pas greşit, fiecare îmbrăţişare, fiecare sărut nu era decît o parte a acestei acceptări depline şi a acestei bunătăţi – paşii greşiţi mi-au spus ce îmi lipsea, iar lucrurile bune, îmbrăţişările mi-au arătat ce înseamnă iubirea.

Toată viaţa mea această iubire a avut sens, nu a cruţat nimic şi, cum mă minunam de acest lucru, acceptîndu-l complet şi fără insistenţă sau întrebări, a început un proces miraculos. Întreaga mea viaţă mi-a apărut în forma celor pe care le-am ştiut cîndva.

Mi-am văzut viaţa din primele momente ale existenţei şi pînă în momentul care am fost adus aici. Nu era o viaţă ieşită din comun; fără secrete, fără amăgiri sau întîmplări semnificative care să-mi tulbure liniştea. Dimpotrivă, era o înşiruire nesfîrşită de evenimente minore, în care erau implicate toate celelalte suflete pe care le întîlnisem vreodată. Am văzut suferinţele pe care le-am provocat şi cuvintele pe care le-am rostit drept consolare, am văzut rezultatul celor mai obişnuite şi lipsite de importanţă dintre lucrurile pe care le făcusem vreodată. Am văzut sala de banchet a florentinilor, iar în mijlocul lor am văzut singurătatea care i-a însoţit la moarte. Am văzut izolarea şi tristeţea sufletelor lor în timp ce se luptau să rămînă în viaţă.

Ceea ce nu puteam vedea era faţa Stăpînului meu. Nu vedeam cine este. Nu puteam să văd în sufletul său. Nu puteam vedea ce înseamnă iubirea mea pentru el şi nici a lui pentru mine. Dar asta nu conta. De fapt, am înţeles acest lucru abia mai tîrziu, cînd am încercat să-mi reamintesc ce s-a întîmplat. Ceea ce conta acum era că înţelegeam ce înseamnă să-i preţuieşti pe cei din jur şi viaţa însăşi. Am înţeles ce semnificaţie avusese

faptul că pictasem, nu imaginile însîngerate şi palpitante ale Veneţiei, ci acele imagini vechi, în stil antic bizantin, care-mi ieşiseră cîndva atît de simplu şi perfect de sub pensulă. Am ştiut atunci că pictasem lucruri minunate şi am văzut efectele a ceea ce pictasem... şi părea că sînt copleşit de o mulţime de informaţii. Într-adevăr, erau foarte multe şi era foarte uşor să le înţeleg, aşa că am simţit o mare bucurie.

Cunoaşterea era ca iubirea şi ca frumuseţea; într-adevăr, mi-am dat seama, cu o fericire triumfală, că toate la un loc – cunoaşterea, iubirea, frumuseţea – erau una.

„O, da, cum de nu am putut înţelege? E atît de simplu!" mă gîndeam.

Dacă aş fi avut un trup şi ochi, aş fi plîns şi ar fi fost un plîns dulce. Dar în starea în care mă aflam, sufletul meu biruise toate lucrurile mărunte şi enervante. Stăteam nemişcat şi cunoaşterea, faptele, sute şi sute de detalii minore care erau ca nişte picături de fluid magic, ce treceau prin mine şi în mine, umplîndu-mă şi dispărînd, ca să lase loc altora din această ploaie de adevăr – totul a pălit deodată.

Acolo, departe, era oraşul de sticlă, iar dincolo de el un cer albastru ca cel al amiezii, dar plin cu toate stelele cunoscute.

Am pornit spre oraş. Am pornit atît de impetuos şi de hotărît, că trei oameni cu greu m-ar fi putut reţine.

M-am oprit. Eram uimit. Bine, dar îi cunoşteam pe aceşti oameni! Erau preoţi, preoţi bătrîni din locurile mele de baştină, care muriseră cu mult înainte ca eu să-mi găsesc vocaţia. Le ştiam numele şi ştiam cum muriseră. Erau, de fapt, sfinţii oraşului meu şi ai catacombelor în care trăisem.

– De ce nu mă laşi să trec? am întrebat. Unde este tatăl meu? E aici acum, nu-i aşa?

Abia am apucat să întreb că l-am şi văzut pe tata. Era neschimbat. Era un bărbat mare, păros, îmbrăcat în haine de piele pentru vînătoare, cu o barbă sură şi păr lung, bogat, roşcat, ca al meu. Era roşu în obraji de la vîntul rece, iar buza de

jos, vizibilă între mustața groasă și barba înspicată, era umedă și trandafirie, așa cum o știam. Ochii îi erau de același albastru de porțelan. Mi-a făcut cu mîna în felul său obișnuit, cald, și mi-a zîmbit. Arăta gata de plecare, deși toată lumea îl sfătuia să fie atent la vînătoare, fără a-i fi teamă de mongoli și de tătari. În plus, avea la el arcul cel mare pe care numai el îl putea întinde, de parcă ar fi fost un erou legendar al acestor pășuni bogate, și săgeți ascuțite, și sabia uriașă cu care putea să taie capul unui om dintr-o singură lovitură.

– Tată, de ce nu mă lasă să trec? am întrebat.

Privea în gol. Zîmbetul i-a pălit, iar fața și-a pierdut expresia; spre tristețea mea, a dispărut apoi cu totul.

Preoții de lîngă mine, bărbații cu bărbi lungi și sure, îmbrăcați în robe negre îmi șopteau compătimitor:

– Andrei, nu a sosit vremea ca tu să vii aici.

Eram teribil de îndurerat, teribil. De fapt, eram așa de trist, că nu puteam protesta. Mi-am dat seama că orice protest al meu ar fi fost inutil. Atunci, unul dintre preoți mi-a luat mîna:

– Nu, așa se întîmplă mereu cu tine, a spus. Întreabă!

Nu i s-au mișcat buzele cînd a vorbit, dar nici nu era nevoie. Îl auzeam foarte clar și mi-am dat seama că nu voia să-mi facă rău. Nu era capabil de așa ceva.

– De ce nu pot rămîne? am întrebat. De ce nu mă lași să stau aici dacă asta vreau? Vin de așa de departe!

– Gîndește-te la tot ce ai văzut. Știi răspunsul.

Și trebuia să recunosc că imediat am știut răspunsul. Era complex și totuși foarte simplu și avea de-a face cu toată cunoașterea pe care o obținusem pînă atunci.

– Nu poți lua asta cu tine, a spus preotul. Vei uita tot ce ai aflat aici. Dar vei reține lecția generală, și anume că tot ce contează sînt dragostea pentru ceilalți și dragostea lor pentru tine, precum și sporirea dragostei de viață în jurul tău.

Părea un lucru minunat şi de înţeles. Nu era un simplu clişeu. Părea atît de măreţ, de profund şi desăvîrşit, că toate problemele muritorilor se prăbuşeau în faţa adevărului lui.

Dintr-o dată m-am întors în trupul meu. Eram iar băiatul roşcovan care zăcea în pat. Am simţit o usturime în mîini şi în picioare. M-am întors şi am simţit o durere cumplită în spate. Ardeam tot, transpiram şi sufeream ca înainte, doar că acum îmi crăpaseră buzele, iar limba îmi era tăiată şi băşicată.

– Apă, am spus, vă rog, apă.

Cei din jurul meu au scos un suspin. Era amestecat cu rîs şi cu evlavie.

Trăiam şi ei mă crezuseră mort. Am deschis ochii şi am privit-o pe Bianca.

– Nu o să mor acum, am spus.

– Ce este, Amadeo? a întrebat.

S-a aplecat şi şi-a pus urechea pe buzele mele.

– Nu a sosit încă vremea, am răspuns.

Mi-au adus vin alb, rece. Era amestecat cu miere şi lămîie. M-am ridicat în capul oaselor şi am băut înghiţitură după înghiţitură.

– Nu ajunge, am spus încet, slab, dar mă cufundam deja în somn.

Am alunecat pe pernă şi am simţit cum Bianca îmi ştergea fruntea şi ochii cu pînza ei. Cîtă milă şi cîtă mărinimie să-mi ofere acel confort care însemna totul pentru mine. Totul. Totul.

Uitasem ce văzusem în cealaltă parte. Ochii mi s-au deschis. „Adu-ţi aminte!" îmi spuneam cu disperare. Dar mi l-am amintit numai pe preot, atît de viu, de parcă aş fi vorbit cu el în cealaltă cameră. Îmi spusese că nu-mi voi aminti. Şi mai erau atîtea lucruri pe care doar Stăpînul meu le-ar fi putut înţelege!

Am închis ochii. Am dormit. Nu mai visam. Eram prea bolnav, aveam febră prea mare, dar eram conştient că stau întins, fără vlagă, în patul fierbinte şi ud, respirînd aerul închis

de sub baldachin, auzind cuvintele neclare ale băieților și insistența dulce a Biancăi. Orele treceau și, încet-încet, m-am liniștit oarecum: mă obișnuisem cu transpirația care-mi acoperea pielea, cu setea care îmi ardea gîtul. Zăceam fără să mă plîng, așteptînd ca Stăpînul meu să vină.

„Am atîtea lucruri să îți spun, mă gîndeam. Vei afla despre orașul de sticlă! Trebuie să explic că am fost cîndva... dar nu-mi aminteam. Da, pictor, da, dar ce fel de pictor și cum, care îmi era numele? Andrei? Cînd mă chemase, oare, astfel?"

7

Încet, valul întunecat al raiului s-a lăsat peste conştiinţa mea de om bolnav şi peste camera plină de umezeală. Stelele erau la datorie, împrăştiate în toate direcţiile, sclipind splendid peste turnurile scînteietoare ale oraşului de sticlă. Pe jumătate adormit, ajutat acum de cele mai liniştite şi fericite dintre iluzii, stelele îmi cîntau.

Din locul lor fix în constelaţie, fiecare producea un minunat sunet vibrant, de parcă în fiecare orbită arzînd era atinsă o coardă minunată şi, prin mişcările de rotaţie pe care le executa, le emitea în tot universul.

Nu mai auzisem niciodată cu urechile mele pămînteşti asemenea sunete. Dar nici un renegat nu se putea apropia de această muzică diafană de această armonie şi simfonie a sărbătorii.

„O, Doamne, dacă Tu ai fi muzică, atunci această lume ar fi vocea Ta şi nici o disonanţă nu s-ar auzi. Ai curăţa lumea noastră banală de fiecare zgomot care deranjează expresia cea mai deplină a alcătuirii Tale celei mai profunde şi mai minunate; şi toată josnicia ar dispărea în faţa acestei perfecţiuni răsunătoare".

Aceasta era rugăciunea mea, în timp de dormeam, pornită din adîncul inimii, rostită într-o limbă veche, mai apropiată de sufletul meu şi mai lesnicioasă.

„Staţi cu mine, stele minunate, le rugam, şi nu mă lăsaţi niciodată să încerc să cercetez această îngemănare de lumină

şi sunet, ci doar să mă las complet în voia ei, fără să pun întrebări de prisos."

Stelele se măreau şi se înmulţeau în lumina lor rece, maiestuoasă şi, încet, noaptea trecea, rămînînd doar o lumină puternică izvorîtă de niciunde.

Am zîmbit. Mi-am pipăit zîmbetul cu degetele pe buze, şi, pe măsură ce lumina devenea din ce în ce mai intensă, de parcă era un ocean în sine, simţeam o răcoare salvatoare peste braţele şi picioarele mele.

– Nu te micşora, nu pleca, nu mă părăsi.

Propriile şoapte erau un lucru neînsemnat şi trist. Mi-am îndesat în pernă capul care-mi zvîcnea.

Dar trecuse vremea acestei lumini măreţe şi puternice, iar acum trebuia să păleasca şi să lase loc pîlpîitului lumînărilor să-mi atingă pleoapele pe jumătate închise. Acum trebuia să disting, în bezna din jurul patului, şi lucrurile simple, cum ar fi un rozariu pus pe mîna mea dreaptă, cu mărgele rubinii şi o cruce aurită, şi o carte de rugăciuni deschisă în stînga mea, cu paginile întorcîndu-i-se încet de la briza care mişca pînă şi taftaua încreţită din rama de lemn.

Cît de minunate păreau toate aceste lucruri simple şi normale care creau acest moment liniştit şi plăcut! Unde au plecat toţi, sora drăguţă cu gît de lebădă şi tovarăşul meu? Oare noaptea îi dusese în locurile lor de somn, ca să mă pot bucura de aceste momente liniştite de trezie nebăgat în seamă? Mintea mi-a fost imediat inundată de mii de amintiri vii.

Am deschis ochii. Dispăruseră toţi, cu excepţia unei persoane care stătea pe pat lîngă mine, uitîndu-se la mine cu ochi visători, depărtaţi şi de un albastru rece, mai deschis decît cerul de vară, şi plini de lumină cînd mă fixau aşa leneş şi indiferent.

Stăpînul meu era aici, cu mîinile încrucişate în poală; părea un străin care privea totul de parcă nu ar fi putut atinge măreţia dăltuită de el. Expresia fără zîmbet de pe faţa sa părea întipărită acolo dintotdeauna.

– Fără milă! am şoptit.

– Nu, o, nu! a zis, dar buzele nu i s-au mişcat. Dar mai spune-mi o dată toată povestea. Descrie-mi acest oraş de sticlă.

– A, da, am vorbit despre el, nu-i aşa, despre acei preoţi care au spus că trebuie să mă întorc şi despre acele picturi vechi, atît de vechi, pe care le-am găsit atît de frumoase. Nu erau făcute de mîna omului, înţelegi, ci de puterea cu care fusesem înzestrat, care trecuse prin mine. Nu a trebuit decît să iau pensula şi Fecioara cu Sfinţii mi s-au dezvăluit.

– Nu alunga aceste forme vechi, a spus el şi din nou buzele sale nu s-au mişcat atunci cînd îi auzisem vocea atît de clar, o voce care îmi pătrundea în urechi ca oricare voce umană, cu timbrul său specific.

– Pentru că formele se schimbă, iar judecata de azi nu e decît superstiţia de mîine; în fiecare interdicţie veche se regăseşte un scop sublim, o puritate neobosită. Dar mai povesteşte-mi o dată despre oraşul de sticlă!

Am oftat:

– Ai văzut şi tu, ca şi mine, sticlă topită, am spus. Atunci cînd e luată din cuptor, o picătură strălucitoare de căldură foarte intensă peste o ţepuşă de fier, care se topeşte şi se prelinge astfel încît bagheta unui artist o poate întinde şi poate sufla în ea pentru a forma vasul rotund. Ei bine, se făcea că acea sticlă ieşea chiar din sînul jilav al Mamei-Glii, un torent topit care se revărsa spre nori, iar din aceste jeturi de lichid se înălţau turnurile aglomerate ale oraşului de sticlă – fără să imite nici o formă făurită de mîinile omului, dar perfectă, aşa cum îi hărăzise incandescenta forţă a Pămîntului, în culori inimaginabile. Cine locuia într-un astfel de loc? Părea atît de departe, de neatins! Dar o plimbare peste dealurile îndulcite de iarba verde şi de mulţimea florilor care se legănau, avînd aceleaşi culori fantastice, prevestea o apariţie fulgerătoare şi inimaginabilă.

M-am uitat la el, deoarece cotrobăiam adînc prin amintirile mele.

– Spune-mi: ce înseamnă aceste lucruri? am întrebat. Unde este acest loc şi de ce mi s-a permis să-l văd?

A oftat trist şi a privit departe şi apoi din nou spre mine, cu faţa la fel de rece şi de nemişcată ca mai devreme. Abia acum am văzut sîngele gros din ea, care, ca şi noaptea trecută, era pompat, plin de căldură omenească, prin vene omeneşti, sînge care, fără îndoială, fusese ultimul său ospăţ în acea seară.

– Nu zîmbeşti nici măcar acum cînd îţi iei la revedere? l-am întrebat. Dacă tot ce simţi acum este această răceală amară, o să mă laşi să mor de această febră violentă? Sînt bolnav de moarte, ştii foarte bine. Ştii că mi-e greaţă, că mă doare capul, că mă dor toate încheieturile, că mă ard toate ţăieturile din piele, fără doar şi poate, de la otravă. De ce eşti aşa departe, cu toate că eşti aici, acasă? Ca să stai lîngă mine şi să nu simţi nimic?

– Simt iubirea pe care am simţit-o întotdeauna cînd te-am privit, copile, fiule, dragul meu răbdător. O simt. Este zidită în interior, acolo unde este locul ei, probabil, şi te las să mori, pentru că da, o să mori, iar atunci poate că te vor lua preoţii, altminteri nu se poate, fiindcă nu este cale de întoarcere.

– A, dar dacă există mai multe tărîmuri? Dar dacă la a doua cădere mă voi trezi pe un alt ţărm, iar din pămîntul care fierbe se înalţă urîţenia, în locul frumuseţii care mi s-a arătat? Mă doare. Aceste lacrimi mă frig. Am uitat multe. Nu-mi amintesc. Mi se pare că spun aceleaşi lucruri de mai multe ori. Nu-mi amintesc.

Am întins mîna. El nu s-a mişcat. Mîna-mi devenea din ce în ce mai grea şi a căzut pe uitata carte de rugăciuni. Am simţit sub degete paginile din pergament tare.

– Ce a ucis dragostea ta? Ce rău am făcut? Că l-am adus aici pe cel care mi-a înjunghiat fraţii? Sau că am murit şi am văzut asemenea minunăţii? Răspunde-mi!

– Încă te mai iubesc. Şi te voi iubi în toate nopţile şi în toate zilele în care voi dormi. Faţa ta este ca o nestemată ce mi-a fost dăruită şi pe care nu o voi putea uita niciodată, deşi aş putea să o pierd în mod prostesc. Strălucirea ei mă va tortura de-a pururi. Amadeo, mai gîndeşte-te la aceste lucruri, deschide-ţi mintea ca şi cum ar fi o scoică şi lasă-mă să văd perla zămislită de tot ce ai fost învăţat.

– Înţelegi, Stăpîne? Înţelegi cum poate iubirea şi numai ea să însemne atît de mult şi cum întreaga lume e făcută doar din ea? Firele de iarbă, frunzele copacilor, degetele acestei mîini care ajunge la tine? Iubirea, Stăpîne. Iubirea. Şi cine poate crede aceste lucruri atît de simple şi grozave cînd există mărturisiri de credinţă atît de complicate şi filozofii şi mai seducătoare născocite de mintea omenească? Iubirea. Am auzit sunetul ei. Am văzut-o. Au fost acestea iluziile unei minţi cuprinse de febră, ale uneia care se teme de moarte?

– Poate, a spus el, cu faţa imobilă şi lipsită de sentimente. Ochii îi erau înguşti, sfiindu-se parcă de ceea ce văzuseră: A, da. Tu mori, iar eu te las şi nu cred că mai există pentru tine decît un ţărm şi acolo îţi vei găsi din nou preoţii şi oraşul.

– Nu a venit încă vremea mea, am spus. O ştiu. Şi o astfel de afirmaţie nu poate fi contrazisă de cîteva ore. Distruge ceasul care ticăie. Destinul care mi-a fost scris în mîna de copil nu se va împlini atît de repede sau nu va fi înfrînt aşa de uşor.

– Pot face lucruri neobişnuite, copile, a spus. De data aceasta buzele i s-au mişcat – mărgeanul pal i-a strălucit pe faţă, a făcut ochii mari şi pe neaşteptate a redevenit el însuşi: Îmi este atît de uşor să iau şi dramul de putere care a mai rămas în tine!

S-a aplecat spre mine. Am văzut punctuleţele diferit colorate din pupilele sale, steluţele strălucitoare aflate dincolo de irisurile sale întunecate. Buzele, decorate atît de minunat cu toate liniile mici ale buzelor omeneşti, erau trandafirii, de parcă un sărut uman ar fi fost depus pe ele.

– Pot lua atît de uşor ultimă gură, fatală, din sîngele tău, o ultimă sorbitură a prospeţimii pe care o iubesc aşa de mult, iar în braţe voi ţine apoi un cadavru atît de frumos, că toţi care-l vor vedea vor plînge; acel cadavru nu va însemna nimic pentru mine. Tu nu mai eşti, atît voi şti, doar atît.

– Spui aceste lucruri ca să mă torturezi? Stăpîne, dacă nu pot merge acolo, vreau să fiu cu tine!

Buzele sale încercau să se mişte o vizibilă disperare. Părea un om, şi doar atît, cu sînge roşu de oboseală şi tristeţe strînsă în jurul ochilor. Îi tremura mîna întinsă ca să îmi atingă părul.

Am prins-o de parcă ar fi fost ramura înaltă a unui copac de deasupra mea. I-am dus degetele răsfirate la buze şi i le-am sărutat. Am întors capul şi le-am depus pe obrazul meu rănit. Am simţit zvîcnirea tăieturii veninoase sub ele. Dar, mai profund, am simţit un tremur puternic în ele.

Am clipit:

– Cîţi au murit în seara asta ca să te hrănească? am şoptit. Cum se poate întîmpla aşa ceva dacă iubirea este esenţa lumii? Eşti prea frumos ca să nu fii băgat în seamă. Sînt pierdut. Nu înţeleg. Dar aş putea, dacă ar fi să trăiesc de acum încolo, un simplu băiat muritor, aş putea să uit?

– Nu poţi trăi, Amadeo, a spus trist. Nu poţi trăi! Vocea lui a izbucnit: Otrava a ajuns prea departe în tine, iar sorbiturile mele mici nu mai au nici un efect. I se citea suferinţa pe faţă. Copile, nu te pot salva! Închide ochii! Primeşte sărutul meu de adio. Nu sînt prieten cu cei de pe acel ţărm îndepărtat, dar probabil că lor le aparţine tot ce moare atît de natural.

– Stăpîne, nu! Stăpîne, nu pot încerca singur! Stăpîne, ei m-au trimis înapoi, iar tu eşti aici, şi trebuia să fii; nu se poate ca ei să nu fi ştiut.

– Amadeo, lor nu le pasă. Paznicii morţilor sînt indiferenţi. Vorbesc despre iubire, dar nu despre secolele de ignoranţă. Ce stele sînt astea care cîntă aşa de frumos cînd toată lumea se

stinge în disonanță? Aș vrea să le forțezi mîna, Amadeo. Ce drept au ei să-mi încredințeze soarta ta?

Am rîs cuprins de tristețe.

Febra mă făcea să tremur. Mi s-a făcut iar rău. Dacă mă mișcam sau vorbeam, mă copleșea o greață uscată care mă cutremura. Preferam să mor decît să o mai îndur.

– Stăpîne, știam că tu o să analizezi lucrurile cum trebuie, am spus.

Am încercat să nu-i zîmbesc sarcastic, ci să caut adevărul. Respirația mi se îngreunase. Părea că pot înceta să mai respir fără nici o greutate. Mi-am amintit toate încurajările Biancăi:

– Stăpîne, am spus, nu există nici o grozăvie pe lumea asta care să nu aibă izbăvire.

– Da, dar care este prețul unei asemenea mîntuiri pentru unii? Amadeo, cum îndrăznesc ei să mă folosească în planurile lor obscure! Mă rog ca ele să fie doar iluzii. Nu mai vorbi despre lumina lor minunată. Nu te mai gîndi la ea.

– Nu, sir? Și pentru a cui liniște să-mi spăl creierul? Cine moare aici?

A clătinat din cap:

– Continuă, stoarce-ți lacrimi din ochi, am spus. Și la ce moarte speri, sir, pentru că mi-ai zis că nu e imposibil nici pentru tine să mori. Explică-mi, dacă a mai rămas timp pînă cînd lumina aceea va licări asupra mea, iar Pămîntul va devora nestemata pe care ai dorit-o!

– Nu am dorit-o niciodată, a șoptit.

– Unde vei merge, sir? Mai multă alinare, te rog! Cîte minute mai am?

– Nu știu, a șoptit.

S-a îndepărtat de mine și și-a plecat capul. Nu-l mai văzusem niciodată așa de nefericit.

– Lasă-mă să-ți văd palma, am spus slab. Niște vrăjitoare m-au învățat, în tavernele din Veneția, să citesc în palmă. Am să-ți spun cînd vei muri. Dă-mi-o!

Abia vedeam. O ceață se lăsase peste toate. Dar știam ce spun.

– Prea tîrziu, a răspuns. Nu mai sînt linii în această palmă. Și-a ridicat mîna ca să i-o văd: Timpul a șters ceea ce omul numește soartă. Nu mai am una.

– Îmi pare rău că ai venit, i-am spus.

M-am întors cu spatele la el:

– O să mă părăsești acum, tu, profesorul meu iubit? Aș prefera compania unui preot sau a infirmierei mele bătrîne, dacă nu ai trimis-o deja acasă. Te-am iubit din toată inima, dar nu vreau să mor în trufașa ta companie.

Prin ceață i-am văzut silueta apropiindu-se de mine. Am simțit cum mîinile sale îmi cuprind fața și o întorc către el. I-am văzut strălucirea din ochii albaștri, flăcările reci, fără formă, dar care ardeau *sălbatic*.

– Foarte bine, frumosule. A sosit momentul. Vrei să vii cu mine și să fii ca mine?

Vocea îi era duioasă, dar plină de durere.

– Da, voi fi al tău pentru totdeauna.

– Întotdeauna o să te înfrupți din sîngele celor care fac rău, așa cum fac eu, și o păstrezi aceste secrete pînă la sfîrșitul lumii, dacă este nevoie?

– Așa voi face. Vreau!

– Să înveți de la mine tot ce știu.

– Da, tot.

M-a ridicat de pe pat. M-am împleticit spre el; capul mi se învîrtea, și durerea era atît de ascuțită! Am țipat încet.

– Încă puțin, dragostea mea, dragostea mea tînără și tandră, mi-a șoptit în ureche.

M-a coborît în apa caldă din baie, m-a dezbrăcat cu grijă și mi-a sprijinit capul de marginea din faianță a căzii. Mi-am lăsat brațele să plutească. Am simțit apa unduindu-se în jurul umerilor mei.

El lua apă cu mîna să mă curețe. M-a spălat întîi pe față și apoi și pe restul corpului. Vîrfurile degetelor sale se mișcau pe fața mea:

– N-ai nici măcar un fir de barbă; în schimb, ești înzestrat în partea de jos ca orice bărbat; de-acum trebuie să te ridici deasupra plăcerilor la care te-ai dedat.

– Așa am să fac, am șoptit.

Obrajii îmi ardeau. Tăietura era larg deschisă. M-am străduit să o ating. Dar el mi-a ținut mîna. A lăsat doar sîngele său să cadă în rana purulentă. Pe măsură ce carnea mă furnica și mă ardea, o simțeam închizîndu-se. A făcut la fel și cu zgîrietura de pe brat, apoi cu cea de pe mînă. Cu ochii închiși, m-am lăsat în voia straniei senzații de plăcere irezistibilă.

Mîna lui m-a atins iar, coborînd lin pe piept, a trecut de părțile intime și mi-a examinat mai întîi un picior, apoi pe celălalt, căutînd cele mai mici răni de pe piele, probabil. Fiori de plăcere m-au cuprins din nou.

M-am simțit scos din apă, înfășurat în ceva cald, apoi am auzit vîjîitul aerului în mișcare, ceea ce însemna că el mă ducea acum și că o făcea atît de repede, încît nici un ochi iscoditor să nu ne poată vedea. Am simțit podeaua de marmură sub picioarele mele goale și, din cauza febrei, răceala ei mi-a făcut bine.

Eram în atelier. Stăteam cu spatele la pictura la care el lucrase cu cîteva seri în urmă și cu fața spre o minunată pînză de proporții uriașe, pe care sub un soare strălucitor și un cer de cobalt era un crîng ce înconjura două siluete bătute de vînt.

Femeia era Daphne; brațele ei întinse se transformau în ramuri de dafin, împodobite deja cu frunze; picioarele îi deveneau rădăcini care sfredeleau pămîntul cafeniu de sub ele. În spatele ei, zeul Apollo, frumos și disperat, eroul cu păr auriu și membre pline de mușchi, sosea prea tîrziu ca să mai oprească metamorfoza ei fatală.

– Privește norii indiferenți de deasupra, mi-a șoptit Stăpînul în ureche.

A arătat cu degetul spre soarele pe care îl pictase cu mai multă îndemînare decît pe oameni.

Spunea cuvinte pe care i le încredinţasem lui Lestat cu mult timp în urmă, cînd îi spusesem povestea mea, cuvinte pe care le preluase din cele cîteva imagini ale clipelor pe care i le dăruisem.

Aud acum vocea lui Marius cînd repet aceste cuvinte, ultimele pe care le-am auzit ca muritor:

– Acesta este singurul soare pe care-l vei mai vedea. În schimb, vei avea un milion de nopţi ca să vezi lumini pe care muritorii nu le pot vedea, să furi din stelele îndepărtate, aşa cum a făcut Prometeu, o iluminare nesfîrşită prin care să înţelegi toate lucrurile.

Iar eu, care contemplasem o lumină mult mai minunată în acel tărîm din care fusesem alungat, tînjeam ca el să o umbrească acum pentru totdeauna.

8

Saloanele private ale Stăpînului: un şir de camere în care acoperise pereţii cu copii perfecte ale lucrărilor unor pictori muritori pe care îi admira: Giotto, Fra Angelico, Bellini.

Stăteam în camera minunatei lucrări a lui Benozzo Gozzoli din Capela de Medici din Florenţa: *Procesiunea magilor*.

La mijlocul secolului, Gozzoli crease această imagine, acoperind cu ea trei pereţi ai camerei sacre.

Dar Stăpînul meu, cu priceperea şi memoria sa supranaturală, a răspîndit această operă măreaţă şi a dat întregului apartament, de la un capăt la altul, dimensiunea unei imense galerii.

Se ivea la fel de perfectă ca originalul lui Gozzoli, cu cetele de tineri florentini frumos îmbrăcaţi; fiecare chip tînăr era un studiu de inocenţă; alături era cavaleria cu cai superbi, care urma silueta tînărului Lorenzo de Medici, tînăr, cu părul cîrlionţat, lung, blond-şaten, lăsat pe umeri, şi cu obrajii rumeni. Avea o expresie liniştită şi părea să privească indiferent spre privitor, aşa cum stătea, regeşte, purtînd o jachetă aurie cu blană pe margini, cu mîneci lungi şi călărind un cal alb, frumos gătit. Nici un detaliu al picturii nu era mai prejos decît altul. Chiar şi frîul calului şi harnaşamentul erau lucrate frumos în aur şi catifea, potrivindu-se cu mînecile strînse ale tunicii lui Lorenzo şi cu cizmele sale din catifea roşie, înalte pînă la genunchi.

Dar pictura încînta cel mai mult prin feţele tinerilor, precum şi ale celor cîţiva bătrîni care făceau parte din mulţime,

toţi cu guri mici şi cu ochi care priveau într-o parte, de parcă ar fi privit înainte ar fi rupt vraja. Mergeau depăşind castele şi munţi în drumul lor spre Bethlehem.

Pentru iluminarea acestei capodopere, zeci de candelabre fuseseră aprinse de ambele părţi ale camerei. Lumînările albe, groase, din cea mai bună ceară de albine, dădeau o lumină puternică. Deasupra, o puzderie magnifică de nori pictaţi înconjura un cerc de sfinţi care pluteau în aer şi-şi atingeau unul altuia mîinile întinse, în timp ce priveau în jos, spre noi, cu bunăvoinţă.

Plăcile de marmură de Carrara ale podelei bine şlefuite nu erau acoperite de mobilă. Un chenar cu frunze de viţă-de-vie delimita în pătrate mari aceste plăci, în rest podeaua nu avea model, era bine lustruită şi oferea o senzaţie de netezime mătăsoasă dacă era atinsă cu picioarele goale.

M-am trezit privind fascinat acest hol cu suprafeţe superbe. *Procesiunea magilor*, înălţîndu-se pentru a umple întregul perete din dreapta mea, părea să emane o armonie de sunete reale... zgomotul înfundat al copitelor cailor, paşii şovăitori ai celor care mergeau pe lîngă ei, foşnetul desişurilor din spatele lor şi chiar strigătele depărtate ale vînătorilor care, împreună cu ogarii lor, străbăteau cărările din munţii ce se vedeau în spate.

Stăpînul meu stătea în picioare chiar în mijlocul holului. Îşi dăduse jos obişnuita catifea roşie. Purta doar o robă desfăcută, din ţesătură de aur, cu mîneci lungi, în formă de clopot, iar tivul îi ajungea la picioarele goale.

Părul, atîrnîndu-i pe umeri, crea un halou de o strălucire galbenă.

Eu purtam o robă de aceeaşi formă şi la fel de simplă!

– Vino, Amadeo, a spus.

Eram slab, îmi era sete şi abia mă ţineam pe picioare. Ştia asta şi nici o scuză nu părea potrivită. Am păşit şovăitor pînă am ajuns în braţele sale întinse.

Mîinile îi alunecau pe ceafa mea.

Şi-a aplecat buzele. M-a cuprins un sentiment copleşitor de sfîrşeală.

– O să mori acum, ca să fii cu mine în viaţa veşnică, mi-a şoptit la ureche. Niciodată nu trebuie să te temi, nici măcar o clipă. Am să-ţi ţin inima în siguranţă în mîinile mele.

Dinţii săi m-au muşcat adînc, cu cruzime, cu precizia unor pumnale şi mi-am auzit inima bubuindu-mi în urechi. Am simţit o durere în intestine şi în stomac. Cu toate acestea, o plăcere sălbatică îmi curgea prin vine, o plăcere care se scurgea spre rănile din gît. Îmi simţeam sîngele grăbindu-se spre Stăpînul meu, spre setea lui şi, totodată, moartea mea inevitabilă.

Pînă şi mîinile îmi palpitau. Am simţit că nu eram decît o marionetă, aprinsă în întregime, în timp ce Stăpînul sorbea viaţa din mine cu un zgomot surd, evident şi intenţionat. Bătăile inimii lui, încete, regulate, îmi ajungeau la urechi.

Durerea din intestine s-a transformat într-un extaz simplu şi plăcut, iar corpul meu şi-a pierdut greutatea şi conştiinţa existenţei lui în spaţiu. Bătăile inimii sale pulsau în mine. Palmele mele atingeau şuviţe din părul lui lung, dar nu le ţineau. Pluteam, susţinut doar de bătăile inimii şi de curentul înfiorător din sîngele meu care curgea iute.

– Acum o să mor, am şoptit.

Extazul nu putea dura.

Lumea a pierit brusc.

Stăteam singur pe ţărmul pustiu şi bătut de vînt al mării.

Era tărîmul pe care călătorisem înainte, dar acum era diferit, lipsit de soarele strălucitor şi de mulţimea de flori. Preoţii erau acolo, dar robele lor erau prăfuite, întunecate şi miroseau a pămînt. Îi cunoşteam pe aceşti preoţi, îi cunoşteam foarte bine. Le ştiam numele. Le ştiam feţele mici, bărbile, părul soios şi pălăriile negre din postav. Le ştiam mizeria de sub unghii şi ochii duşi în fundul capului.

Mi-au făcut semn cu mîna să vin la ei.

A, da, din nou în locul unde trăisem cîndva. Am urcat pînă am ajuns pe faleza oraşului de sticlă, care se întindea în depărtare în stînga noastră. Era atît de gol!

Toată energia topită care îi luminase turnurile numeroase şi translucide dispăruse. Din culorile strălucitoare nu mai rămăsese decît o rămăşiţă întunecată de nuanţe sub cerul cenuşiu, lipsit de speranţă. Era atît de trist să vezi oraşul de sticlă fără focul său magic!

Un cor de sunete se ridica din el, un clinchet ca acela care se aude cînd loveşti o sticlă de alta. Nu era însă deloc muzică. Era doar o disperare confuză.

– Mergi, Andrei, mi-a spus unul dintre preoţi.

Mîna lui murdară de noroi m-a atins şi m-a tras, rănindu-mi degetele. Am privit în jos şi am văzut că degetele îmi erau subţiri şi de un alb cadaveric. Încheieturile îmi străluceau de parcă nu mai aveau carne pe ele.

Pielea abia mi se mai ţinea de oase, atîrnînd ca a lor.

Înaintea noastră trecea apa rîului, plină cu sloiuri de gheaţă şi cu lemne plutitoare înnegrite, acoperind pămîntul cu un lac de nepătruns. Am mers prin el, iar răceala lui ne-a ajuns la oase. Totuşi, am continuat să mergem toţi patru, cei trei preoţi-călăuze şi cu mine. Deasupra se desluşeau vechile turnuri aurite ale Kievului. Era Sfînta Sofia noastră, rămasă în picioare după masacrele şi războaiele cu mongolii care se năpustiseră asupra oraşului, prădîndu-l de toate bogăţiile lui şi de toate femeile şi bărbaţii lui răi şi atît de supuşi ţărînii.

– Vino, Andrei!

Cunoşteam această uşă. Era a Lavrei Pecerska. Aceste catacombe erau luminate doar de lumînări, iar mirosul pămîntului acoperea totul, chiar şi mirosul de transpiraţie uscată şi de carne bolnavă.

Am apucat mînerul de lemn aspru al unei lopăţele. Am săpat în movila de pămînt. Am dat la o parte peretele sfărîmicios

de pietriş pînă cînd mi-au căzut ochii pe un om care nu era mort, dar visa cu faţa acoperită de pămînt.

– Încă mai eşti în viaţă, frate? i-am şoptit acestui suflet îngropat pînă la gît.

– Da, frate Andrei, încă sînt în viaţă, dă-mi doar ce mă poate ţine în viaţă, au spus buzele crăpate. Pleoapele albe nici nu s-au ridicat: Dă-mi doar atît, pentru că Domnul şi Mîntuitorul nostru, Iisus Hristos, va alege momentul cel mai bun să merg acasă.

– O, frate, cît eşti de curajos! i-am spus.

I-am dus o cană cu apă la buze. Pe măsură ce bea, şiroaie de noroi curgeau din ea. Stătea pe spate, cu capul sprijinit de pămîntul moale.

– Dar tu, copile, a spus respirînd greu, dezlipindu-se cu greu de cana oferită, cînd vei avea puterea să-ţi alegi chilia de pămînt printre noi, mormîntul tău, şi să aştepţi venirea lui Hristos?

– Curînd, aşa mă rog, frate, am răspuns.

M-am dat înapoi. Am ridicat lopata.

Am săpat în cealaltă chilie şi am fost izbit de un miros greu. Preotul de lîngă mine m-a oprit:

– Bunul nostru frate Joseph este, în sfîrşit, cu Domnul, a spus. Asta e, descoperă-i faţa ca să putem vedea că a murit în pace.

Mirosul devenea şi mai greu. Numai morţii put aşa. Este mirosul mormintelor părăsite şi al carelor care vin din acele locuri unde ciuma este la ea acasă. Mi-a fost teamă să nu mă îmbolnăvesc. Dar am continuat să sap pînă cînd am descoperit capul mortului. Un craniu chel, acoperit de o piele strînsă.

Fraţii din spatele meu au început să se roage:

– Închide-l, Andrei.

– Cînd vei avea curajul, frate? Numai Dumnezeu poate să-ţi spună cînd...

– Curaj pentru ce?

Cunoşteam această voce puternică, îl cunoşteam pe acest bărbat lat în umeri care se grăbea spre catacombe. Era de

neconfundat, cu părul său roşcovan şi cu barba de aceeaşi culoare, cu pieptarul de piele şi cu armele atîrnate la cureaua din piele.

– Asta ai făcut cu fiul meu, pictorul de icoane!

M-a apucat de umăr, aşa cum făcuse de mii de ori, cu aceeaşi palmă uriaşă cu care mă bătuse fără rost înainte.

– Lasă-mă să plec, te rog, bou nesuferit şi ignorant, i-am şoptit. Sîntem în Casa Domnului.

M-a tras pînă am căzut în genunchi. Îmi sfîşiase roba din pînză neagră.

– Tată, încetează şi pleacă, am spus.

– E păcat să îngropi adînc un băiat care pictează cu pricepere unui înger!

– Frate Ivan, nu mai striga. Dumnezeu este Cel care hotărăşte ce va face fiecare dintre noi.

Preoţii au alergat în urma mea. Eram tîrît în atelier. De tavan atîrna un şir de icoane, acoperind tot peretele îndepărtat. Tata m-a aruncat pe scaunul de la masa mare. A ridicat sfeşnicul de fier pentru ca lumînarea să lumineze totul în jur.

Lumînarea i-a aprins barba. Fire lungi, cenuşii cădeau din sprîncenele lui groase, pieptănate în sus, care-i dădeau un aer diabolic.

– Te porţi ca prostul satului, tată, am şoptit. Mă mir că nu sînt şi eu un cerşetor tîmpit şi smiorcăit.

– Taci, Andrei! Nimeni nu te-a învăţat reguli de bună-cuviinţă aici, asta e destul de clar. Ar trebui să te bat. Mi-a dat un pumn în cap, de mi-a amorţit urechea: Am crezut că te-am bătut destul înainte să te aduc aici, dar se pare că nu e aşa, a spus şi mi-a mai dat una.

– Pîngărire, a strigat preotul, ivindu-se deasupra mea. Băiatul Îi este hărăzit lui Dumnezeu.

– Hărăzit unei bande de lunatici! A scos un pachet din buzunar: Ouăle voastre, fraţilor! a spus tata disprețuitor. A dat la o parte pielea moale şi a luat un ou. Pictează, Andrei!

Pictează pentru a le aminti acestor lunatici că ai acest dar de la Dumnezeu Însuşi.

– Şi Dumnezeu Însuşi este Cel care pictează, a strigat cel mai bătrîn dintre preoţi, al cărui păr unsuros părea negru.

Şi-a făcut loc printre scaunul meu şi tata care a pus jos toate ouăle, cu excepţia unuia. Aplecîndu-se peste un bol din lut de pe masă, a spart coaja oului: gălbenuşul l-a păstrat într-o jumătate de coajă, iar albuşul l-a lăsat să curgă în îmbrăcămintea sa de piele.

– Uite, Andrei, gălbenuş pur. A suspinat şi apoi a aruncat coaja spartă pe podea; ridicînd urciorul mic, a pus apă peste gălbenuş: Amestecă-l, amestecă-ţi culorile şi lucrează! Aminteşte-le acestor...

– Lucrează cînd Dumnezeu îi spune să lucreze, a spus cel mai bătrîn, şi cînd Dumnezeu îi spune să se îngroape în pămînt, să ducă viaţă retrasă de pustnic, aşa o să facă.

– Ca dracu', a spus tata. Însuşi prinţul Mihail a cerut o icoană a Fecioarei. Andrei, pictează! Pictează trei pentru mine, ca să-i pot da prinţului icoana cerută şi să le iau pe celelalte la îndepărtatul castel al vărului său, prinţul Feodor, aşa cum mi-a cerut.

– Acel castel a fost distrus, am spus eu cu dispreţ. Feodor şi toţi oamenii lui au fost masacraţi de triburile sălbatice. Nu vei mai găsi nimic acolo, pe pămînturile sălbatice, doar pietre. Tată, doar ştii asta la fel de bine ca mine! Am călătorit destul de mult ca să vedem asta cu ochii noştri.

– O să mergem, dacă asta e voia prinţului, a spus tata, şi vom lăsa icoana în ramurile copacului celui mai apropiat de locul în care a murit fratele său.

– Vanitate şi nebunie, a remarcat cel bătrîn.

Au venit în cameră şi ceilalţi preoţi. Acum toată lumea striga:

– Vorbeşte-mi clar şi lasă poezia! a urlat tata. Lasă-mi băiatul să picteze! Andrei, amestecă-ţi culorile! Spune-ţi rugăciunile şi începe!

– Tată, mă umileşti. Te disprețuiesc! Mi-e ruşine că sînt fiul tău. Nu sînt fiul tău. Nu voi mai fi fiul tău. Închide-ţi gura aia spurcată sau nu mai pictez nimic.

– A, acesta este băiatul meu drag, cu limba de miere: ceea ce au lăsat albinele acolo a început să miroasă.

M-a lovit iar. De data aceasta m-a ameţit, dar am refuzat să-mi ridic mîna la cap. Îmi zvîcnea urechea.

– Fii mîndru de tine, Ivan Tîmpitul! am spus. Cum să pictez cînd nu văd şi nici nu pot sta pe scaun?

Preoţii strigau. Se certau între ei.

Am încercat să mă concentrez asupra vaselor din pămînt pregătite pentru gălbenuş şi pentru apă. În cele din urmă, am început să amestec gălbenuşul cu apă. Ca să lucrez bine, trebuia ca ei toţi să tacă. Auzeam rîsul mulţumit al tatei:

– Acum arată-le ce înseamnă să te ridici viu din noroi.

– Pentru dragostea Domnului, a spus cel bătrîn.

– Pentru dragostea unor proşti, l-a corectat tata. Nu e suficient să ai un mare pictor. Trebuie să ai un sfînt.

– Tu nu ai habar cine este fiul tău. Dumnezeu este Cel care te-a făcut să-l aduci aici.

– Banii au fost cei care m-au făcut, a spus tata.

Preoţii au icnit de spaimă:

– Să nu-i minţi! am spus. Ştii foarte bine că e vorba de mîndrie.

– Da, mîndrie, a spus tata, mîndria că fiul meu poate picta Faţa lui Hristos şi pe a Maicii Sale Binecuvîntate ca un Maestru! Dar voi, cărora v-am oferit acest dar, sînteţi prea ignoranţi ca să înţelegeţi.

Am început să pisez pigmenţii de care aveam nevoie, pudra roşu-maronie, şi apoi să-i amestec cu gălbenuşul şi cu apa, pînă cînd fiecare pigment a fost omogenizat, iar vopseaua a devenit fină, perfect subţire şi clară. Pînă la galben şi apoi pînă la roşu.

Ceilalți se certau pentru mine. Tata a ridicat pumnul către cel bătrîn, dar nu m-am obosit să privesc. Nu ar fi îndrăznit să-l lovească. În disperarea sa, a lovit cu piciorul în piciorul meu, provocîndu-mi crampe musculare, dar nu am spus nimic. Am continuat să amestec vopseaua.

Unul dintre preoți a venit în stînga mea și mi-a pus în față o planșetă de lemn văruită, grunduită și gata să primească imaginea sfîntă.

În sfîrșit, eram gata. Mi-am aplecat capul. Mi-am făcut semnul crucii în felul meu, atingîndu-mi întîi umărul drept, nu pe cel stîng.

– Doamne, dă-mi putere, dă-mi imaginație, dă-le mîinilor mele iscusința pe care numai dragostea Ta o poate da!

Imediat aveam pensula în mînă, fără să-mi amintesc că o luasem de jos, iar ea a început să lucreze, conturînd ovalul feței Fecioarei, apoi liniile umerilor și ale brațelor încrucișate.

Acum, cînd se auziră din nou icnetele lor, se datorau picturii. Tata rîdea mulțumit.

– A, Andrei, băiatul meu cu limba ascuțită, sarcastică, micuțul geniu nerecunoscător al lui Dumnezeu!

– Mulțumesc, tată, am șoptit caustic, deși eram ca în transă, urmărind cu evlavie ce făcea pensula.

Părul ei perfect lipit de pielea capului, avea cărare pe mijloc. Nu mai aveam nevoie de un alt instrument ca să trasez conturul aureolei ei desăvîrșite.

Preoții îmi pregăteau pensule spălate. Unul dintre ei ținea un petic curat de pînză. Am luat o pensulă pentru culoarea roșie pe care am amestecat-o cu alb pînă a devenit de culoarea cărnii.

– E un miracol!

– Tocmai asta era ideea, a spus cel bătrîn printre dinții strînși. E un miracol, frate Ivan, și el îndeplinește voia Domnului!

– Nu va rămîne aici, netrebnicilor, atîta vreme cît trăiesc eu. O să meargă cu mine în pustietate.

Am izbucnit în rîs:

– Tată, am spus rîzînd dispreţuitor, locul meu este aici.

– El este tot ce are mai bun familia mea şi va veni cu mine în pustietate, le-a spus tata celorlalţi, care au început să protesteze.

– De ce pui lacrimi în ochii Fecioarei Binecuvîntate, frate Andrei?

– Dumnezeu este Cel care le pune, a spus unul dintre ei.

– Este Maica tuturor suferinţelor. O, priviţi frumuseţea faldurilor mantiei sale!

– O, uite-L pe Hristos-Pruncul! a spus tata cu respect. O, sărmanul Dumnezeu-copil care în curînd va fi răstignit şi va muri! Vocea lui devenise calmă, aproape blîndă: O, Andrei, ce dar! O, dar priviţi, priviţi ochii şi mînuţa Pruncului, carnea degetului Său mare, mînuţa Lui!

– Chiar şi tu eşti atins de lumina lui Dumnezeu, a spus cel bătrîn. Chiar şi un om violent şi prost ca tine, frate Ivan.

Preoţii s-au adunat în cerc în jurul meu. Tata ţinea o mînă de pietricele mici strălucitoare.

– Pentru aureole, Andrei. Lucrează repede, prinţul Mihail ne-a ordonat deja să plecăm.

– Nebunie, îţi spun eu!

Toate vocile au început dintr-o dată să mormăie. Tata s-a întors şi şi-a ridicat pumnul.

Am căutat o planşetă curată. Fruntea îmi era leoarcă de sudoare. Am continuat să lucrez.

Făcusem deja trei icoane.

Simţeam atîta fericire, atît de multă fericire! Era bine să fii înconjurat de ea, să fii conştient de ea şi ştiam, deşi nu am spus nimic, că tata făcuse posibil acest lucru, tata, cel atît de vesel şi de rumen în obraji, dominîndu-mă cu umerii săi mari şi cu faţa sa strălucitoare, un om pe care trebuia să îl urăsc.

Maica mîhnită, cu Pruncul său, batista pentru lacrimile sale şi Hristos Însuşi. Ostenit, cu ochii înceţoşaţi, m-am dat îndărăt. Era incredibil de frig. Dac-ar fi fost măcar un foc mic!

Mîna mea, mîna mea stîngă îmi înţepenise de frig. Doar mîna dreaptă nu păţise nimic datorită mulţumirii cu care lucrasem. Am vrut să-mi sug degetele de la mîna stîngă, dar nu se cădea să fac asta, nu cu atîţia oameni adunaţi în jurul meu, ca să laude icoanele.

– Operă de maestru! Lucrarea lui Dumnezeu!

Un sentiment groaznic al trecerii timpului m-a cuprins. Călătorisem departe de acest moment, departe de Lavra Pecerska de care îmi legasem viaţa prin jurămînt monastic, departe de preoţii care-mi erau fraţi, departe de tatăl meu cel prost care înjura şi era foarte trufaş, în ciuda ignoranţei sale.

Îi curgeau lacrimile:

– Fiule, a spus.

Mi-a strîns umărul cu mîndrie. Era frumos în felul său, un bărbat puternic, care nu se temea de nimic, el însuşi un prinţ printre caii săi, printre ogarii şi oamenii săi de încredere, printre care şi eu, fiul lui, mă numărasem.

– Lasă-mă singur, căpăţînosule! am spus.

I-am zîmbit ca să-l enervez şi mai tare. A rîs. Era prea fericit, prea mîndru, ca să mai poată fi provocat:

– Priviţi ce a făcut fiul meu!

Vocea lui era lipsită de claritate. Îi venea să plîngă. Şi nu era beat.

– Nu este opera unor mîini omeneşti, a spus preotul.

– Nu, bineînţeles că nu! a izbucnit tata cu o voce dispreţuitoare. E opera mîinilor fiului meu, Andrei, asta este.

O voce blîndă mi-a spus la ureche:

– Vrei să pui tu pietrele preţioase pe aureole, frate Andrei, sau mă laşi pe mine să fac asta?

Cînd colo, ce să vezi? Treaba era deja făcută. Pasta fusese aplicată, pietrele fuseseră puse, cinci dintre ele în icoana lui Hristos. Pensula era iar în mîna mea, ca să mîngîi părul castaniu al Domnului, separat la mijloc şi dat pe spate, după urechi, lăsînd să se vadă doar puţin de o parte şi de alta a gîtului.

Stiletul mi-a apărut în mînă pentru a îngroşa şi înnegri literele de pe cartea deschisă pe care Hristos o ţinea în mîna stîngă.

Domnul Dumnezeu privea lung, serios şi sever din icoană, avea gura roşie şi dreaptă sub mustaţa brună.

– Vino, prinţul e aici, a sosit.

Afară, la intrarea în mănăstire, căzuse zăpadă în rafale puternice. Preoţii m-au ajutat cu straiele mele de piele, cu haina de oaie. Mi-au prins cureaua. Era plăcut să simt iar mirosul de piele, să respir aerul rece şi proaspăt. Sabia mea era la tata. Era grea, veche, luată din luptele de demult cu cavalerii teutoni de pe tărîmurile îndepărtate de la Răsărit; pietrele de pe mîner se pierduseră de mult, dar încă mai era o sabie frumoasă.

Prin aerul înceţoşat de ninsoare s-a întrezărit o siluetă călare. Era prinţul Mihail însuşi, cu pălărie de blană, capă tivită cu blană şi mănuşi; marele conducător care domnise peste Kiev pentru cuceritorii noştri romano-catolici, a căror credinţă noi nu o puteam accepta, dar care ne lăsau să ne păstrăm propria credinţă. Era împodobit cu catifea străină şi cu aur, un om potrivit pentru curţile regale din Lituania, despre care auzisem atîtea poveşti fantastice. Cum îndura el Kievul, oraşul în ruine?

Calul s-a ridicat pe picioarele din spate. Tata a alergat să prindă frîiele şi a ameninţat animalul aşa cum mă ameninţa şi pe mine.

Icoana prinţului Feodor a fost înfăşurată în lînă groasă, ca să o pot cără.

Am apucat mînerul sabiei.

– O, nu îl vei lua în această misiune păgînă, a strigat bătrînul. Prinţule Mihail, Excelenţa voastră, atotputernice conducător, spune-i acestui bărbat fără Dumnezeu că nu ni-l poate lua pe Andrei al nostru.

Am văzut faţa prinţului prin ninsoare, pătrată şi puternică, cu sprîncene şi barbă sure şi cu ochi mari, albaştri:

– Lasă-l să plece, părinte, i-a strigat preotului. Băiatul vînează cu Ivan de cînd avea patru ani. Nimeni nu mi-a făcut un astfel de dar vreodată, părinte! Lasă-l să plece!

Calul s-a dat înapoi. Tata a tras de hăţuri. Prinţul Mihail şi-a suflat zăpada de pe buze.

Caii noştri au fost duşi în faţă; armăsarul puternic al tatei, cu gîtul lui graţios şi calul mai scund care fusese al meu înainte să vin la Lavra Pecerska.

– O să mă întorc, părinte, i-am spus celui bătrîn. Binecuvîntează-mă! Nu mă pot opune tatălui meu cînd însuşi prinţul Mihail porunceşte.

– Tacă-ţi gura aia nenorocită! a spus tata. Crezi că vreau să aud asta tot drumul pînă la castelul prinţului Feodor?

– Tot de asta o să auzi tot drumul pînă în iad, a spus cel bătrîn. Îmi duci novicele la moarte.

– Novice, novice la o gaură în pămînt! Iei mîinile care au pictat aceste minuni...

– Dumnezeu le-a pictat, am şoptit muşcător, şi o ştii prea bine. Încetează, te rog, să mai faci paradă cu necredinţa şi cu aerul tău războinic.

Eram acum călare pe calul meu. Icoana învelită în lînă era prinsă de pieptul meu.

– Nu pot să cred că fratele meu Feodor e mort, a spus prinţul, încercînd să-şi strunească armăsarul, ca să-l ajungă pe tatăl meu. Poate că aceşti călători au văzut alte ruine, unele vechi...

– Nimic nu supravieţuieşte pe acele cîmpii acum, a insistat bătrînul. Prinţule, nu-l lua pe Andrei! Nu-l lua!

Prinţul alerga alături de calul meu:

– Andrei, nu vei găsi nimic; vei găsi doar iarbă sălbatică şi copaci. Pune icoana în ramura unui copac. Pune-o după cum va fi dorinţa Domnului, astfel încît, atunci cînd o vor găsi tătarii, vor cunoaşte puterea Lui divină. Pune-o acolo pentru păgîni! Şi întoarce-te acasă!

Zăpada cădea cu fulgi atît de deşi, că abia îi vedeam faţa.

Am privit în sus, spre cupolele dungate şi sărăcăcioase ale catedralei noastre, rămăşiţe ale gloriei bizantine pe care ni le-au lăsat invaziile mongole, care îşi cereau acum tributul lacom prin prinţul nostru catolic. Cît de întunecat şi de dezolant era ţinutul meu natal! Am închis ochii şi tînjeam deja după firida peşterii, după mirosul pămîntului din jurul meu, după visele cu Dumnezeu şi cu bunătatea Lui, care se revărsa asupra mea atunci cînd eram pe jumătate îngropat.

„Întoarce-te la mine, Amadeo! Întoarce-te! Nu-ţi lăsa inima să ţi se oprească!"

M-am răsucit în loc.

– Cine mă strigă?

Vălul gros de zăpadă s-a rupt pentru a lăsa să se vadă oraşul de sticlă, negru şi strălucitor de parcă ar fi fost încălzit de focul iadului. De undeva se ridica un fum care îngroşa norii omniprezenţi de pe cerul întunecat. Călăream spre oraşul de sticlă.

– Andrei! Era vocea tatălui meu care se afla în spatele meu.

„Întoarce-te la mine, Amadeo! Nu lăsa inima să ţi se oprească!"

Icoana mi-a căzut de sub braţul stîng, atunci cînd mă străduiam să ţin calul în frîu. Lîna se desfăcuse. Am călărit mai departe. Icoana a căzut lîngă noi, rostogolidu-se. Am văzut faţa luminoasă a lui Hristos.

Am fost prins de braţe puternice şi tras în sus, ca dintr-un vîrtej.

– Lasă-mă să plec! am protestat.

M-am uitat în urmă. Icoana zăcea pe pămîntul îngheţat – Hristos privea cu ochi întrebători.

Degete ferme îmi apăsau obrajii. Am clipit şi am deschis ochii. Camera era inundată de căldură şi de lumină. Faţa Stăpînului s-a ivit chiar deasupra mea; ochii lui albaştri împrăştiau săgeţi:

– Bea, Amadeo, a spus. Bea din mine.

Capul mi-a căzut înainte, spre gîtul lui. Izvorul de sînge a țîșnit; clocotea din venele sale, curgînd gros pe gulerul robei sale dintr-o țesătură aurită. Mi-am pus gura pe el și am început să beau pe nerăsuflate.

Am scos un țipăt pe măsură ce sîngele mă însufleța.

– Trage-l din mine, Amadeo. Trage-l cu putere.

Gura mi s-a umplut de sînge. Buzele mi s-au lipit de carnea lui de un alb mătăsos, ca să nu pierd nici un strop din sîngele care curgea. Înghițeam cu poftă. Într-o strălucire slabă l-am văzut pe tata călărind pe pajiște – o siluetă înveșmîntată în piele, cu sabia prinsă la curea, cu piciorul îndoit, cu cizmele vechi, cafenii bine înfipte în scara șeii. S-a întors spre stînga, săltînd și coborînd grațios și lin în ritmul pașilor mari ai calului său alb.

– Bine, lasă-mă, laș ule, copil neruș inat și nefericit! Lasă-mă!

S-a uitat în față:

– M-am rugat pentru tine, Andrei, m-am rugat să nu te ia în catacombele lor murdare, în chiliile lor întunecate din pămînt. Iată că rugăciunea mi-a fost ascultată! Mergi cu Dumnezeu, Andrei. Mergi cu Dumnezeu. Mergi cu Dumnezeu!

Fața Stăpînului meu era concentrată și frumoasă, o flacără albă pe fondul unei lumini aurii țesute de numeroase lumînări. Mă veghea.

Eram întins pe podea. Sîngele cînta în trupul meu. M-am ridicat în picioare, capul mi se clătina:

– Stăpîne!

El stătea în celălalt capăt al camerei, cu picioarele goale pe podeaua roz, strălucitoare, cu brațele întinse:

– Vino la mine, Amadeo, mergi către mine, vino la mine, ca să te odihnești.

M-am străduit să-l ascult. Camera vibra de culori. Am văzut *Procesiunea Magilor* cei aflați în veșnica lor căutare.

– O, cît de vie este!

– Vino la mine, Amadeo.

– Sînt prea slab, Stăpîne, leşin, mor în această lumină splendidă.

Am făcut pas după pas, deşi părea imposibil. Am pus un picior în faţa celuilalt, apropiindu-mă şi mai mult de el. M-am împiedicat.

– Atunci vino în genunchi şi în mîini. Vino la mine.

M-am apucat de roba lui. Trebuia să urc această înălţime, dacă voiam. Am ajuns şi m-am apucat de braţul lui îndoit. M-am ridicat singur, ţinîndu-mă de pînza de lîngă mine. Mi-am îndreptat picioarele pînă am ajuns să stau drept. L-am mai îmbrăţişat o dată; am găsit iar izvorul. Am băut iar.

Sîngele ajungea în intestinele mele dintr-o sorbitură. Îmi ajungea în picioare şi în braţe. Eram un Titan. Îl striveam sub mine.

– Dă-mi-l, am şoptit. Dă-mi-l.

Sorbeam sîngele cu buzele şi apoi îmi inunda gîtul.

Era ca şi cum mîinile sale de marmură rece mi-ar fi cuprins inima. O simţeam zbătîndu-se, bătînd, simţeam valvele deschizîndu-se şi închizîndu-se, sunetul sîngelui care le invada, valvele întîmpinîndu-l, folosindu-l, inima crescîndu-mi şi devenindu-mi mai puternică, venele devenindu-mi precum ţevile metalice, de neînfrînt.

Eram întins pe podea. El stătea în picioare lîngă mine, cu braţele larg deschise pentru mine:

– Ridică-te, Amadeo! Hai sus, în braţele mele! Ia-l!

Am plîns. Am suspinat. Lacrimile îmi erau roşii, iar mîinile îmi erau pătate cu roşu:

– Ajută-mă, Stăpîne!

– Te ajut. Vino, caută-l singur!

Această nouă putere m-a ridicat în picioare, de parcă toate limitele omeneşti slăbiseră, de parcă ar fi fost lanţuri sau frînghii şi căzuseră. Am sărit la el, i-am tras roba, ca să-i găsesc mai bine rana.

– Fă o rană nouă, Amadeo.

Am muşcat în carne, făcînd o rană deschisă, iar sîngele mi-a stropit buzele. Am acoperit-o cu gura.

– Curgi în mine.

Mi s-au închis ochii. Am văzut terenuri sălbatice, iarba răsărind, cerul albastru. Tata călărea urmat de ceilalţi. Eram şi eu printre ei?

– M-am rugat să scapi, mi-a strigat rîzînd, şi o să scapi. Fii blestemat, Andrei! Tu şi limba ta şi mîinile tale magice de pictor! Fii blestemat, progenitură spurcată la gură! Fii blestemat!

A rîs şi a călărit mai departe; iarba se pleca în faţa lui.

– Tată, priveşte! m-am străduit să strig.

Voiam să vadă ruinele de piatră ale castelului. Dar gura mea era plină de sînge. Avuseseră dreptate. Fortăreaţa prinţului Feodor fusese distrusă, iar el de mult nu mai era. Calul tatei s-a cabrat cînd a dat peste prima grămadă de pietre acoperite de viţă-de-vie.

Şocat, am simţit podeaua de marmură sub mine, atît de minunat de caldă. M-am sprijinit cu ambele mîini de ea. M-am ridicat singur. Modelul trandafiriu era aşa de bogat, atît de minunat, era ca apa îngheţată pentru a face cea mai fină piatră. Puteam privi în adîncimea ei pentru totdeauna.

– Ridică-te, Amadeo, încă o dată!

O, era uşor să mă ridic, să-i ajung la braţ şi apoi la umăr. I-am sfîşiat carnea de pe gît. Am băut. Sîngele mă inunda, revelîndu-mi încă o dată întreaga mea făptură în bezna din mintea mea. Am văzut corpul băiatului care eram, braţele şi picioarele, în timp ce sub această formă respiram în căldura şi lumina din jurul meu, de parcă eu tot devenisem un uriaş organ de vedere, de auz, de respirat. Respiram cu milioane de guri mici şi puternice.

Eram plin de sînge pînă la refuz.

Stăteam în picioare în faţa Maestrului. Pe chipul lui nu am citit decît sfîrşeală, dar nici urmă de durere în ochi. Am văzut

pentru prima dată pe fața lui adevăratele linii ale fostei sale întrupări omenești, ridurile inevitabile de la colțurile ochilor.

Trena mantiei sale făcea ape și, la cea mai mică mișcare, lumina o făcea să strălucească. A arătat cu degetul. A arătat spre *Procesiunea magilor.*

– Sufletul și corpul tău fizic sînt acum legate împreună pentru totdeauna, a spus. Prin simțurile tale de vampir, prin văz, pipăit, miros, gust, vei cunoaște lumea. Nu îngropîndu-te în chiliile întunecate ale pămîntului, ci deschizîndu-ți brațele pentru gloria nesfîrșită, vei percepe splendoarea absolută a creației lui Dumnezeu și miracolele făptuite, cu Divina Sa Milostenie, de mîinile oamenilor.

Mulțimile înveșmîntate în mătase din *Procesiunea magilor* păreau să se miște. Am auzit iar potcoavele cailor pe pămîntul moale și tîrșîitul picioarelor încălțate cu cizme. Am crezut iar că văd ogarii sărind departe, pe versanții munților. Am văzut mulțimea de tufe înflorite îndoindu-se la trecerea procesiunii; am văzut cum petalele zburau din flori. Animale minunate se jucau în pădurea deasă. L-am văzut pe mîndrul prinț Lorenzo, călare, întorcînd capul, așa cum făcuse și tata, și uitîndu-se la mine. Oamenii mergeau în urma lui, lumea întreagă, cu țărmurile ei stîncoase, cu vînătorii călare pe armăsarii lor și cu ogarii lor fuduli.

– A dispărut pentru totdeauna, Stăpîne, am spus.

Era ciudat cît de bine și de sonor pronunțam cuvintele, reacționînd la imaginile pe care le contemplasem.

– Ce anume, copile?

– Rusia, tărîmul stepelor sălbatice, al acelor chilii întunecate din sînul jilav al Mamei-Glii.

M-am răsucit de jur împrejur. Din strălucirea sălbatică a lumînărilor aprinse se ridica fum. Ceara se topea încet și curgea pe sfeșnicele de argint care le susțineau. Podeaua era la fel ca marea, devenind deodată transparentă, mătăsoasă, cu mult deasupra norilor pictați în cea mai încîntătoare nuanță de albastru.

Părea că din aceşti nori ieşea ceaţă, o ceaţă caldă de vară, formată din îmbinarea pămîntului cu marea.

Am privit din nou pictura. M-am dus către ea, mi-am îndreptat mîinile spre ea şi am privit lung castelele albe din vîrfurile dealurilor, copacii delicaţi şi sălbăticia sublimă care aştepta răbdătoare călătoria lentă a privirii mele clare precum cristalul.

– Atît de mult! am şoptit.

Nuanţele închise de maro şi auriu din bărbile magilor din ţări străine nu puteau fi descrise în cuvinte sau umbrele mici care se jucau pe capul pictat al calului alb, sau pe faţa bărbatului chel care-l conducea, sau graţia cămilelor cu gîtul arcuit, sau felul în care florile bogate erau strivite sub paşii lor uşori.

– Văd cu întreaga mea făptură, am remarcat, suspinînd.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de tablou, amintindu-mi perfect toate detaliile, pe măsură ce turnul din mintea mea devenea chiar această cameră, iar peretele era acolo, colorat şi pictat chiar de mine.

– Îl văd fără să-mi scape nimic. Îl văd, am şoptit.

Am simţit braţele Stăpînului în jurul pieptului meu. I-am simţit sărutul pe păr.

– Mai poţi vedea oraşul de sticlă? a întrebat.

– Cred că aş reuşi! am strigat.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui. Am deschis ochii şi am ales din risipa de culori ale picturii din faţa mea numai pe cele pe care le doream. Am făcut această metropolă de sticlă în formă de bule să crească în imaginaţia mea, pînă cînd turnurile au străpuns cerul.

– E acolo, îl vezi?

L-am descris într-un torent de cuvinte hohotitoare, împreună cu spiralele verzi, galbene şi albastre strălucitoare în lumina paradiziacă.

– Îl vezi? am strigat.

– Nu. Dar tu îl vezi, a spus Stăpînul meu. Şi asta e mai mult decît suficient.

În zori, ne-am îmbrăcat în camera întunecată.

Nimic nu era dificil, nimic nu mai avea vechea greutate şi rezistenţă. Se părea că nu e nevoie decît să-mi trec degetele în sus pe pieptar, ca să-l închei.

Am coborît scările în grabă. Păreau să dispară sub picioarele mele, în noapte.

Era o nimica toată să mă cațăr pe pereţii unui *palazzo*, să-mi sprijin picioarele în spărturile zidului, să şovăi pe un smoc de ferigă sau de viţă-de-vie, atunci cînd ajungeam la zăbrelele unei ferestre şi în sfîrşit deschideam grilajul. Era atît de uşor să dau drumul grilajului în apa verde care licărea dedesubt! Cît de plăcut era să îl văd scufundîndu-se, să văd apa împroşcată în jurul greutăţii care cobora, să văd sclipirea torţelor în apă.

– Cad.

– Vino!

În cameră, bărbatul s-a ridicat de la biroul său. Ca să se apere de frig, îşi înfăşurase gîtul într-un şal de lînă. Mantia sa bleumarin avea dungi aurii. Era un bărbat bogat, un bancher. Prieten al florentinilor, nu purta doliu după pierderea acestor numeroase pagini de pergament, mirosea a cerneală neagră, dar îşi calcula cîştigurile inevitabile, după ce toţi partenerii îi muriseră într-o sală de banchet.

Oare ghicea el că noi făcuserăm asta, bărbatul în capă roşie şi băiatul cu păr arămiu, care au venit prin fereastra sa de la al patrulea etaj în această noapte geroasă de iarnă?

L-am prins de parcă ar fi fost iubirea tinereţii mele, am desfăcut şalul de lînă din jurul arterei din care aveam să mă hrănesc.

M-a implorat să mă opresc, să spun cît vreau în schimb. Stăpînul se uita fix, mă privea doar pe mine, în timp ce bărbatul mă implora, iar eu îl ignoram, căutîndu-i doar vena mare care pulsa, irezistibilă.

– Îmi trebuie viaţa ta, sir, am şoptit. E puternic sîngele hoţilor, nu-i aşa, sir?

– O, copile, a strigat, oare Dumnezeu face dreptate într-o astfel de formă?

Sîngele acestui om era înţepător, iute, de la vinul pe care îl băuse şi de la plantele pe care le mîncase şi îl vedeam aproape purpuriu în lumina lămpilor sale, cînd îmi curgea pe degete, înainte să le ling.

De la prima înghiţitură, am simţit că i se opreşte inima.

– Uşurel, Amadeo, mi-a şoptit Stăpînul.

I-am dat drumul şi inima şi-a revenit.

– Asta este, hrăneşte-te încet din el, lasă inima să-i pompeze sîngele, aşa, şi fii blînd cu degetele, ca să nu sufere prea mult, pentru că îndură cea mai rea soartă pe care o poate cunoaşte, adică ştie că moare.

Mergeam amîndoi alături pe cheiul îngust. Nu mai era nevoie să-mi ţin echilibrul, deşi privirea îmi era pierdută în adîncimea apei care susura şi clipocea, înaintînd prin canalele mărginite de ziduri de piatră. Voiam să simt muşchiul verde şi umed al pietrelor.

Eram într-o piaţă mică, părăsită, în faţa uşilor unei biserici înalte din piatră. Acum erau încuiate. Toate ferestrele erau astupate, toate uşile zăvorîte. Se dăduse stingerea. Era linişte.

– Încă o dată, iubitule, pentru puterea pe care ţi-o va da, a spus Stăpînul meu şi colţii săi aducători de moarte m-au împuns, în timp ce mîinile mă ţineau captiv.

– Vrei să mă păcăleşti? Vrei să mă omori? am şoptit, simţindu-mă din nou neajutorat şi ştiind că nu există vreo putere supraomenească care să mă poată ajuta să scap din strînsoarea lui.

Trăgea sînge din mine cu sorbituri mari; îmi lăsa mîinile să cadă, tremurînde, picioarele îmi atîrnau de parcă aş fi fost spînzurat. Luptam să rămîn conştient. M-am spijinit de el. Dar sîngele continua să curgă din mine, din toate vasele mele, în el.

– Acum, încă o dată, Amadeo, ia-l înapoi de la mine.

Mi-a suflat uşor spre piept. Era gata să mă rostogolesc. Eram aşa de slăbit, încît am căzut în faţă, agăţîndu-mă de mantia lui. M-am ridicat şi m-am prins cu braţul drept de gîtul lui. A păşit îndărăt, îndreptîndu-se, îngreunîndu-mi astfel sarcina. Dar eram prea hotărît, mă provocase prea tare şi voiam să-mi bat joc de lecţia sa.

– Foarte bine, Stăpîne, am spus cînd îi sfîşiam din nou pielea. Te am pe tine şi voi avea fiecare picătură din tine, sir, dacă nu eşti rapid, foarte rapid.

Abia atunci mi-am dat seama. Aveam şi eu doi colţi mititei!

A început să rîdă încet şi plăcerea îmi era sporită de faptul că acela din care mă hrăneam putea să rîdă prins de aceşti colţi noi.

Am încercat să-i trag inima din piept cu toată puterea. L-am auzit urlînd şi apoi rîzînd. Trăgeam din sîngele lui, înghiţind cu sunete dizgraţioase.

– Hai, vreau să te mai aud o dată urlînd! am şoptit, sugîndu-i sîngele cu lăcomie, lărgind rana cu dinţii mei ascuţiţi, de curînd crescuţi, aceşti colţi care erau acum ai mei şi păreau făcuţi pentru măcel. Hai, imploră milă, sir!

Rîsul său era plăcut.

Îi sorbeam sîngele înghiţitură după înghiţitură, bucuros şi mîndru de rîsul lui neajutorat, de faptul că se prăbuşise în genunchi în piaţă şi că încă mai era al meu, iar acum trebuia să-şi ridice braţele ca să mă împingă.

– Nu mai pot să beau! am spus şi m-am întins pe pietre.

Cerul îngheţat era negru şi părea bătut cu stele albe strălucitoare. L-am privit, conştient de piatra de sub mine, de suprafaţa dură de sub spatele şi capul meu. Nu-mi păsa acum de mizerie, de grăsime, de ameninţarea bolii. Nici de apropierea stihiilor nopţii. Nici de ce vor crede oamenii despre cel

care a tras cu ochiul pe fereastra lor. Nici de ora tîrzie. Priviți-mă, stelelor! Priviți-mă așa cum vă privesc și eu pe voi!

Tăcuți și scînteietori, acești ochi mici ai raiului!

Începeam să mor. Durerea a început în stomac și apoi s-a mutat în intestine.

– Acum, tot ce a mai rămas în tine din băiatul muritor te va părăsi, a spus Stăpînul. Să nu-ți fie teamă!

– Fără muzică? am șoptit.

M-am răsucit și l-am îmbrățișat pe Stăpîn; stătea și el întins lîngă mine, cu capul culcat pe cot. M-a strîns lîngă el:

– Să-ți cînt un cîntec de leagăn? m-a întrebat duios.

M-am îndepărtat de el. Un lichid murdar începuse să curgă din mine. Îmi era rușine, dar treptat nu mi-a mai fost. M-a ridicat, blînd ca întotdeauna, și mi-a lipit fața de gîtul lui. Bătea vîntul în jurul nostru.

Apoi am simțit apa rece a Adriaticii și m-am trezit rostogolindu-mă pe valurile de neconfundat ale mării. Era sărată, delicioasă și nu reprezenta nici o amenințare. M-am răsucit și am văzut că eram singur și am încercat să mă descurc. Eram departe, aproape de Insula Lido. M-am uitat înapoi la insula principală și vedeam foarte limpede, printre numeroasele vapoare ancorate, torțele aprinse ale Palatului Ducelui.

Îmi ajungeau la urechi voci amestecate din portul întunecat, de parcă aș fi plutit pe ascuns printre vapoare, deși nu făceam acest lucru.

Ce putere grozavă să aud aceste voci, să mă pot concentra la una dintre ele și să-i ascult mormăitul matinal, apoi să ascult alta și să las celelalte cuvinte să se scufunde în mare.

Am plutit sub cerul liber o vreme, pînă cînd mi-a dispărut durerea. Mă simțeam purificat, dar nu voiam să fiu singur. M-am întors și, fără vreun efort, am înotat spre port, deplasîndu-mă pe sub apă atunci cînd mă apropiam de vreun vapor.

Eram foarte uimit că vedeam pe sub apă! Ochii mei de vampir erau fascinați să vadă ancorele uriașe depuse pe fundul

plin de mușchi al lagunelor și fundurile curbate ale galerelor. Era un întreg univers subacvatic. Voiam să-l explorez, dar am auzit vocea Stăpînului – nu era o voce telepatică, așa cum i-am spune acum, ci vocea sa reală – chemîndu-mă blînd să mă întorc în piața în care mă aștepta.

Mi-am dat jos hainele și am ieșit gol din apă, grăbindu-mă spre el prin întunericul rece, bucuros că răcoarea nu mă supăra prea tare. Cînd l-am văzut, am întins mîinile și am zîmbit.

Ținea în brațe o pelerină de blană care fusese pregătită pentru mine, mi-a șters părul și m-a înfășurat în ea.

– Simți noua ta libertate? Răceala pietrelor nu-ți mai rănește picioarele goale. Dacă te tai, pielea se reface imediat. Nici o creatură a nopții nu te poate răni. Boala nu te poate atinge. M-a acoperit cu sărutări: Pînă și sîngele cel mai bolnav te va hrăni, iar sîngele tău supranatural îl va primeni și-l va absorbi. Ești o ființă puternică și profundă aici? În piept, unde te ating acum cu mîna, ai o inimă, inima ta de om.

– Chiar așa, Stăpîne? am întrebat. Eram exuberant: eram plin de viață: De ce mai e încă omenească?

– Amadeo, crezi că eu nu mai sînt om? Crezi că sînt crud?

Îmi scuturasem părul de apă și acesta se uscase aproape instantaneu. Acum mergeam împreună, braț la braț, cu pelerina de blană acoperindu-mă, îndepărtîndu-ne de piață.

Cum eu nu am răspuns, s-a oprit și m-a mai îmbrățișat o dată, apoi a reînceput cu sărutările sale flămînde.

– Mă iubești, am spus, așa cum sînt acum, chiar mai mult decît înainte.

– Da, într-adevăr, a răspuns. M-a îmbrățișat și mi-a sărutat gîtul peste tot, umerii, apoi pieptul: Nu te pot răni acum, nu-ți pot lua viața cu o îmbrățișare întîmplătoare. Ești al meu, ești din sîngele și din carnea mea.

S-a oprit. Plîngea. Nu voia să-l văd însă. S-a întors cînd am încercat să-i prind fața în mîinile mele îndrăznețe.

– Stăpîne, te iubesc.

– Fii atent, a spus împingîndu-mă, evident ruşinat de lacrimi. Mi-a arătat cerul: Întotdeauna vei şti cînd vine dimineaţa, dacă eşti atent. Simţi? Auzi păsările? Sînt peste tot în lume păsări care cîntă exact înainte de ivirea zorilor.

Un gînd întunecat m-a cuprins; singurul lucru care îmi lipsise în Lavra Pecerska era cîntecul păsărilor. Pe cîmpiile sălbatice, cînd vînam cu tata, călărind de la un crîng la altul, îmi plăcuse foarte mult ciripitul lor. Nu stătusem niciodată prea mult în adăposturile de pe malul apei la Kiev, fără să facem acele nepermise călătorii în sălbăticia din care mulţi nu se mai întorceau.

Dar asta trecuse. Aveam toată frumuseţea Italiei în jurul meu, frumoasa Serenissima. Îl aveam pe Stăpînul meu şi întreaga magie voluptoasă a acestei transformări.

– Pentru asta călăream în sălbăticie, am şoptit. Pentru asta m-a luat din mănăstire în ultima zi.

Stăpînul se uita trist la mine:

– Sper, a spus. Ceea ce ştiu despre trecutul tău am aflat din mintea ta atunci cînd s-a deschis în faţa mea, dar acum este din nou închisă, pentru că te-am făcut vampir, cum sînt şi eu, şi niciodată nu vom mai putea citi unul în mintea celuilalt. Sîntem prea apropiaţi, avem acelaşi sînge şi lucrul ăsta nu ne permite să vorbim în tăcere unul cu celălalt, aşa că las să piară acele imagini groaznice despre mănăstirea subterană care străfulgerau atît de puternic în gîndurile tale, dar mereu în agonie, cu disperare aproape.

– Da, cu disperare, şi toate au dispărut precum paginile sfîşiate şi aruncate în vînt ale unei cărţi. Chiar aşa, dispărute.

M-a grăbit. Nu mergeam acasă. Era un alt drum printre aleile din spate.

– Acum mergem la leagănul nostru, a spus, care este cripta noastră, patul care este mormîntul nostru.

Am intrat într-un *palazzo* dărăpănat din piatră, locuit doar de cîţiva săraci adormiţi. Nu-mi plăcea. El mă crescuse în lux. Dar imediat am intrat într-o pivniţă, lucru ce părea de

neimaginat într-o Veneţie plină de apă, era chiar o pivniţă. Am coborît pe scări, am trecut de uşile masive de bronz, pe care oamenii singuri nu le pot deschide, pînă ce, traversînd întunericul de cerneală, am dat în sfîrşit de o cameră.

– Aici e o şmecherie, a şoptit, pe care, într-o noapte, tu însuţi vei fi capabil să o faci.

Am auzit pocnete şi o explozie mică, apoi am văzut arzînd o torţă mare în mîinile lui. Nu o aprinsese cu nimic altceva decît cu mintea.

– Cu fiecare deceniu ce trece, vei deveni mai puternic, apoi, cu fiecare secol şi vei descoperi de multe ori în lunga ta viaţă că puterea ta a făcut un salt extraordinar. Pune-o cu grijă la încercare şi protejează-ţi descoperirea. Foloseşte cu înţelepciune tot ce descoperi. Nu te feri de nici o putere, pentru că atitudinea asta e la fel de nesăbuită ca a oamenilor care se feresc de forţa lor.

Am dat din cap, aprobator, privind fermecat torţele care ardeau. Nu mai văzusem niciodată asemenea culori într-un foc obişnuit şi nu simţeam repulsie, deşi ştiam că este singurul lucru care mă poate distruge. Aşa spusesem, nu?

A gesticulat. Trebuia să privesc camera.

Era splendidă! Pavată cu aur. Chiar şi tavanul era din aur. Două sarcofage de piatră stăteau în mijloc, fiecare din ele decorat cu o siluetă gravată în stil vechi; cu cît mă apropiam mai mult, vedeam că aceste siluete erau cavaleri cu coifuri, în tunici lungi, cu săbii grele, gravate; mîinile înmănuşate erau strînse ca pentru rugăciune, iar ochii – închişi în somnul veşnic. Fiecare fusese aurit, placat cu argint şi bătut în geme. Centurile cavalerilor erau bătute în ametist. Safirele împodobeau gulerele tunicilor. Topazul strălucea pe tecile săbiilor.

– Această bogăţie nu este o tentaţie pentru hoţi? am întrebat. Aşa cum zace aici sub această casă în ruine?

A rîs tare:

– Deja mă înveţi să fiu grijuliu? a întrebat, zîmbind. Eşti obraznic. Nici un hoţ nu poate ajunge aici. Nu ţi-ai măsurat

puterea cînd ai deschis uşile. Uită-te la zăvorul pe care l-am închis în urma noastră, dacă eşti aşa de preocupat. Acum vezi dacă poţi sălta capacul coşciugului. Hai! Vezi dacă puterile tale sînt pe măsura curajului tău.

– Nu am vrut să fiu obraznic, am răspuns. Slavă Domnului că zîmbeşti.

Am ridicat capacul şi apoi am mutat partea de jos deoparte. Era o nimica toată pentru mine, deşi ştiam că era o piatră grea.

– A, am înţeles, am spus.

I-am zîmbit, radios şi inocent. Interiorul era căptuşit cu damasc de un purpuriu regal.

– Intră în căsuţă, copile, a zis. Nu-ţi fie teamă cît aştepţi răsăritul soarelui. Cînd va veni, deja vei dormi buştean.

– Nu pot dormi cu tine?

– Nu, locul tău e aici, în patul pe care ţi l-am pregătit de multă vreme. Am şi eu un loc îngust lîngă tine; nu e suficient de mare pentru doi. Dar acum eşti al meu, al meu, Amadeo. Acordă-mi un ultim potop de sărutări, aşa, dulce, aşa...

– Stăpîne, să nu mă laşi să te supăr vreodată. Să nu mă laşi...

– Nu, Amadeo, provoacă-mă, întreabă-mă, fii elevul meu îndrăzneţ şi nerecunoscător.

Era trist. M-a împins uşor. Mi-a arătat coşciugul. Damascul purpuriu lucea.

– Aşa tînăr mă întind în el! am şoptit.

Am văzut urma de durere pe faţa lui după ce am zis asta. Regretam. Voiam să spun ceva ca să-mi repar gafa, dar mi-a făcut semn să continuu.

O, ce frig era, blestemate fie pernele, cît erau de tari. Am pus capacul la loc, peste mine, şi m-am întins nemişcat, ascultînd sunetul torţei care se stingea şi cum se frecau pietrele unele sub altele cînd îşi deschidea şi el coşciugul.

I-am auzit vocea:

– Noapte bună, iubitule, copile, fiule!

Mi-am lăsat corpul să se scurgă de vlagă. Ce plăcută era această relaxare! Cît de noi erau toate lucrurile!

Departe, pe locurile mele natale, călugării cîntau în Lavra Pecerska.

Aproape adormit, reflectam la tot ce-mi aminteam. Plecasem acasă, la Kiev. Îmi făcusem din amintiri un tablou care să mă învețe tot ce aș putea ști. Și în ultimele momente de luciditate din noapte, le-am spus adio pentru totdeauna, adio credințelor și constrîngerilor.

Vedeam *Procesiunea magilor* strălucind splendid pe peretele Stăpînului, procesiunea pe care o voi studia cînd soarele va apune iar. În sufletul meu sălbatic și înflăcărat, în inima mea nou-născută de vampir, mi se părea că magii nu veniseră doar pentru nașterea lui Hristos, ci și pentru renașterea mea.

9

Aş fi greşit dacă aş fi crezut că transformarea în vampir însemna sfîrşitul uceniciei mele pe lîngă Marius. Nu eram lăsat liber să mă desfăt imediat cu noile mele puteri.

Educaţia mea a început cu adevărat în noaptea de după metamorfoză. Urma să fiu pregătit acum nu pentru o viaţă efemeră, ci pentru eternitate.

Stăpînul mi-a spus că el fusese făcut vampir în urmă cu aproape o mie cinci sute de ani şi că vampiri erau în întreaga lume. Ascunşi, suspicioşi, singuri, călători ai nopţii, cum îi numea el, erau adesea nepregătiţi pentru eternitate şi nu făceau nimic altceva cu existenţa lor, decît să producă o serie de dezastre înspăimîntătoare pînă cînd erau consumaţi de disperare şi se distrugeau singuri într-un foc teribil în aer liber sau mergînd în lumina soarelui.

Cei bătrîni care, ca şi Stăpînul meu, reuşiseră să reziste trecerii imperiilor şi epocilor, erau, majoritatea, mizantropi, care căutau pentru ei oraşe în care să domnească peste muritori, eliminîndu-i pe cei care încercau să împartă cu ei teritoriul, chiar dacă aceasta însemna să-i distrugă pe cei asemenea lor.

Veneţia era teritoriul nedisputat al Stăpînului meu, locul său de vînătoare, arena sa, în care conducea jocuri alese de el şi considerate importante în epoca respectivă.

– Nu există nimic care să nu se potrivească, a spus, cu excepţia ta. Trebuie să asculţi ce-ţi spun, pentru că lecţiile

mele sînt, în primul rînd, lecţii de supravieţuire; garnitura vine mai tîrziu.

În prima lecţie am învăţat că îi înjunghiem doar pe „cei care fac rău". Acest lucru fusese cîndva, în secolele întunecate ale Antichităţii, un jurămînt al băutorilor de sînge şi chiar a existat o religie obscură în zilele păgîne ale anticilor în care vampirii fuseseră veneraţi ca aducători ai dreptăţii asupra celor care făcuseră rău.

– Nu vom mai permite vreodată ca asemenea superstiţii să ne înconjoare pe noi şi misterul puterilor noastre. Nu sîntem invincibili. Nu avem împuternicire din partea lui Dumnezeu. Cutreierăm pămîntul ca felinele mari ale junglei şi nu avem nici o pretenţie de la cei pe care îi ucidem, ca orice altă creatură care luptă să supravieţuiască. Dar este un principiu infailibil că înjunghierea celui nevinovat te face să înnebuneşti. Crede-mă cînd îţi spun că pentru liniştea ta sufletească trebuie să te hrăneşti din cei răi, trebuie să înveţi să-i iubeşti, cu toată mizeria şi degenerarea lor şi trebuie să devii mai puternic văzînd răutatea lor, care-ţi va umple, inevitabil, inima şi sufletul în timpul uciderii. Dacă ucizi un nevinovat, mai devreme sau mai tîrziu vei fi învinovăţit, îţi vei pierde puterile şi curînd vei ajunge la disperare. Poate crezi că eşti prea lipsit de milă sau prea rece pentru asta. Poate te simţi superior fiinţelor omeneşti şi îţi vei scuza excesele prădalnice prin faptul că nu cauţi decît sîngele care îţi este necesar ca să supravieţuieşti. Dar nu va avea efect pe termen lung, pentru că vei ajunge să afli că eşti mai mult om decît monstru, că tot ce e nobil în tine provine din umanitatea ta, iar felul tău aparte de a fi nu poate decît să te facă să-i preţuieşti şi mai mult pe oameni. O să ajungi să-ţi pară rău pentru cei pe care îi înjunghii, chiar şi pentru cei mai netrebnici, şi o să ajungi să-i iubeşti pe oameni aşa de mult, că vor veni nopţi în care vei prefera de departe foamea festinului cu sînge.

Am acceptat toate acestea cu inima deschisă şi curînd m-am cufundat cu Stăpînul meu în mocirla de la periferia Veneţiei, în lumea tavernelor şi a viciului, o lume pe care, ca ucenic în haine de catifea al lui Marius De Romanus, nu o mai văzusem. Desigur, cunoşteam şi eu cîrciumi, cunoşteam curtezane la modă, cum era prea iubita noastră Bianca, dar nu-i cunoscusem niciodată pe hoţii şi pe ucigaşii Veneţiei, şi din aceştia urma să mă hrănesc.

Foarte curînd am înţeles ce voia să spună Stăpînul meu cînd mi-a zis că trebuia să îmi dezvolt gustul pentru ce e rău şi să mi-l întreţin. Imaginea victimelor mele a devenit mai puternică cu fiecare ucidere. Am început să văd culori strălucitoare cînd ucideam. De fapt, uneori vedeam aceste culori dansînd în jurul victimelor chiar înainte să mă apropii de ele. Unii dintre bărbaţi păreau să meargă însoţiţi de umbre roşii, iar alţii să emane o lumină portocalie, aprinsă. Mînia victimelor mele celor mai meschine şi mai tenace era adesea un galben strălucitor care mă orbea, mă pîrjolea, atît cînd le atacam prima dată cît şi cînd le storceam de sînge.

Tocmai mă pregăteam de o moarte foarte violentă şi impulsivă. Dus de Marius într-un cuib de asasini, m-am pus pe treabă cu o furie care mă făcea neîndemînatic: îmi ademeneam victima afară din tavernă, pe chei, şi apoi îi sfîşiam gîtul, de parcă aş fi fost un cîine sălbatic. Beam lacom, adesea făcîndu-i inima să plesnească. O dată ce inima nu mai bătea şi omul murea, nu mai era nimic care să pompeze sîngele spre mine. Şi asta nu era bine.

Dar Stăpînul meu, cu discursurile sale nobile despre virtuţile oamenilor şi cu insistenţa sa fermă asupra responsabilităţilor noastre, m-a învăţat să ucid totuşi cu tact.

– Ia-o mai încet, m-a sfătuit.

Ne plimbam de-a lungul malurilor înguste ale canalelor. Am mers cu gondola, ascultînd cu urechile noastre supraomeneşti conversaţiile care erau, adesea, interesante pentru noi.

– De cele mai multe ori nu trebuie să intri în casă şi să scoţi victima afară. Rămîi afară, citeşte gîndurile omului, aruncă-i momeala în mod tăcut. Dacă îi citeşti gîndurile, este aproape sigur că va primi mesajul tău. Poţi ademeni fără cuvinte. Poţi exercita o atracţie irezistibilă. Cînd victima iese la tine, atunci ia-o. Şi nu este nevoie ca ea să sufere sau ca sîngele să se verse. Îmbrăţişează-ţi victima, iubeşte-o dacă vrei. Mîngîie-o încet şi înfige-ţi dinţii cu grijă. Apoi desfată-te cît de încet poţi. În felul acesta inima ei o să te ajute mai multă vreme, pompîndu-ţi sîngele. În ceea ce priveşte imaginile şi aceste culori despre care vorbeşti, încearcă să înveţi ceva de la ele. Lasă victimele să-ţi spună în timp ce mor tot ce ştiu despre viaţă. Dacă imagini ale acestei vieţi lungi defilează prin faţa ta, observă-le, savurează-le. Da, savurează-le. Devorează-le încet, aşa cum faci şi cu sîngele. Lasă culorile să te pătrundă. Lasă experienţa victimei să te inunde. Adică fii şi activ, şi pasiv. Fă dragoste cu victima ta. Şi fii întotdeauna atent să prinzi momentul în care inima încetează să mai bată. Vei simţi o senzaţie orgiastică incredibilă în acel moment, dar aceasta poate fi dominată. Aranjează-ţi victima după aceea şi ai grijă să lingi toate semnele rănii din gîtul ei. Asta se poate face cu puţin sînge de-al tău pe vîrful limbii. În Veneţia cadavrele sînt un lucru obişnuit. Nu trebuie să faci mare caz de asta. Dar cînd vînăm la ţară, trebuie să îngropi cadavrele.

Aşteptam cu nerăbdare aceste lecţii. Cînd vînam împreună era foarte plăcut. Curînd mi-am dat seama că Marius fusese cam neîndemînatic cînd a ucis demonstrativ pentru mine înainte să fiu convertit. Ştiam atunci, aşa cum probabil că am spus-o destul de clar în această carte, că voia să-mi pară rău pentru victime, voia să experimentez groaza. Voia să văd moartea ca pe ceva abominabil. Dar, date fiind tinereţea mea, devotamentul meu faţă de el şi violenţa la care fusesem supus în timpul scurtei mele vieţi de muritor, nu reacţionasem aşa cum spera el.

Oricum, el era acum un ucigaş mult mai îndemînatic. Adesea luam amîndoi aceeaşi victimă şi eu beam din gîtul ei, iar el din încheietura mîinii. Uneori îi plăcea să ţină victima, iar eu să beau tot sîngele.

Fiind nou în această branşă, eram însetat în fiecare noapte. Puteam rezista trei sau mai multe nopţi fără să ucid şi cîteodată chiar rezistam, dar într-a cincea noapte a refuzului meu – acesta fusese şi el pus la încercare – eram atît de slăbit, încît nu mai puteam nici să mă ridic din sarcofag. Asta însemna că atunci cînd sau dacă voi fi vreodată de unul singur, trebuia să ucid cel puţin din patru în patru seri.

Primele cîteva luni au fost o orgie. Fiecare ucidere părea mai înfiorătoare, mai delicioasă decît precedenta. Doar vederea unui gît gol putea deştepta în mine o stare de excitaţie care mă transforma într-un animal, incapabil să vorbesc sau să mă abţin. Cînd deschideam ochii în întunericul rece, vedeam carnea de om. O simţeam în mîinile mele goale şi o doream, şi noaptea trebuia să înceapă cu găsirea celui care să fie sacrificat pentru nevoia mea.

Multă vreme după ce ucideam, eram străbătut de senzaţii înfiorător de plăcute, în timp ce sîngele cald, frumos mirositor, ajungea în toate colţurile fiinţei mele, iar minunata sa dogoare îmi pulsa în obraji.

Numai asta şi era suficient pentru a mă absorbi cu totul, aşa tînăr cum eram.

Dar Marius nu avea de gînd să mă lase să mă bălăcesc în sînge, să fiu doar tînărul animal de pradă, care nu se gîndeşte la nimic altceva decît la ghiftuire în fiecare seară.

– Trebuie să începi să înveţi istorie, filozofie şi Drept în mod serios, mi-a spus. Nu eşti menit Universităţii din Padova acum. Eşti menit răbdării.

Aşa că, după ce misiunile noastre tainice erau duse la îndeplinire şi ne întorceam la căldura din *palazzo*, mă trimitea la cărţi. Voia să păstreze o anumită distanţă între mine, Riccardo

şi ceilalţi, ca să nu devină suspicioşi în privinţa transformării ce avusese loc.

De fapt, mi-a spus că ei „ştiau" de schimbare, chiar dacă-şi dăduseră seama sau nu. Corpurile lor ştiau că nu mai eram muritor, deşi minţile lor aveau nevoie de ceva vreme pentru a accepta acest lucru.

– Arată-le numai respect şi dragoste, numai toleranţă, dar păstrează distanţa faţă de ei, mi-a spus Marius. Pînă cînd îşi vor da seama de acest lucru iremediabil, îi vei fi convins deja că nu le eşti duşman, că încă mai eşti Amadeo, pe care ei îl iubesc şi că, deşi te-ai schimbat, atitudinea ta faţă de ei a rămas aceeaşi.

Am înţeles acest lucru. Deodată am simţit o mare dragoste pentru Riccardo. O simţeam pentru toţi băieţii.

– Dar, Stăpîne, am întrebat, nu devii niciodată nerăbdător cu ei, pentru că gîndesc mai lent, pentru că sînt mai neîndemînatici? Da, îi iubesc, dar tu, cu siguranţă, îi vezi într-o lumină mai proastă decît îi văd eu.

– Amadeo, mi-a spus cu blîndeţe, ei toţi vor muri.

I se citea suferinţa pe chip.

Am simţit acest lucru imediat şi definitiv, pentru că aşa se întîmpla de-acum cu sentimentele: îmi veneau ca un torent şi mă învăţau imediat lecţia.

Ei sînt toţi muritori. Da, iar eu sînt nemuritor.

După asta, nu puteam fi decît răbdător cu ei şi îngăduitor în felul în care îi priveam şi îi studiam, nelăsîndu-i niciodată să ştie, dar bucurîndu-mă în întregime de prezenţa lor, ca şi cum ar fi fost exotici pentru că... erau muritori.

Sînt prea multe de povestit, prea multe. Nu găsesc o modalitate de a scrie tot ce am învăţat în primele cîteva luni. Nimic din ceea ce mi s-a revelat atunci nu a rămas neaprofundat mai tîrziu.

Observam tot ce se întîmplă în jurul meu; miroseam corupţia, dar simţeam şi misterul creşterii, magia lucrurilor

care înfloreau şi se coceau, şi, de fapt, toate schimbările petrecute fie la maturitate, fie spre moarte, cu excepţia dezintegrării minţii umane, mă încîntau, mă captivau.

Studiul meu despre guvern şi despre legi era o adevărată provocare. Deşi citeam cu o viteză infinit mai mare şi înţelegeam sintaxa aproape instantaneu, trebuia să mă oblig să fiu interesat de teme precum istoria Dreptului roman, Marele Cod al împăratului Iustinian, numit *Corpus Juris Civilis*, despre care Stăpînul meu credea că era unul dintre codurile de legi cel mai bine scrise vreodată.

– Lumea merge spre mai bine, m-a învăţat Marius. Cu fiecare secol care trece, civilizaţia apreciază mai mult dreptatea, oamenii obişnuiţi fac paşi mai mari spre împărţirea avuţiei care era cîndva acaparată doar de cei puternici, iar artele beneficiază de pe urma sporirii libertăţilor, devenind mai pline de imaginaţie, mai inventive chiar şi mult mai frumoase.

Înţelegeam acest lucru numai în teorie. Nu credeam în lege şi nici nu mă interesa. De fapt, disprețuiam în teorie ideile Maestrului meu. Nu vreau să spun că îl disprețuiam pe el, ci legea, instituţiile de Drept şi pe cele guvernamentale.

Stăpînul spunea că mă înţelege:

– Ai fost născut pe un teritoriu sălbatic, întunecat. Ar fi fost bine dacă te-aş fi putut purta în timp înapoi cu două sute de ani, înainte ca Batu, fiul lui Genghis Han, să fi jefuit Kievul, pe vremea cînd turnurile Sfintei Sofia erau aurite, iar locuitorii lui erau inocenţi şi optimişti.

– Mi s-a acrit de poveşti despre gloria din vechime, am spus încet, nedorind să-l supăr. Am fost îndopat cu poveşti despre timpurile vechi de cînd eram copil. În casa de lemn în care locuiam noi, la cîţiva metri de rîul îngheţat, am tot ascultat prostii din astea, tremurînd lîngă foc. Casa era plină de şobolani. Nu exista nimic frumos în ea, decît icoanele şi cîntecele tatei. Nu era nimic în afară de depravare acolo, iar noi vorbim, după cum bine ştii, despre un teritoriu imens. Nu poţi

înțelege cît de mare este Rusia, dacă nu ai fost acolo, dacă nu ai călătorit, ca mine, cu tata pe un ger năprasnic prin pădurile nordice pînă la Moscova, la Novgorod sau prin cele de la răsărit de Cracovia. M-am întrerupt: Nu mai vreau să vorbesc despre acele timpuri și locuri, am spus. În Italia nimeni nu se poate gîndi măcar la astfel de locuri.

– Amadeo, evoluția legii, a guvernării, este diferită în fiecare țară și în cazul fiecărui popor. Așa cum ți-am spus mai demult, am ales Veneția deoarece este o republică mare și pentru că poporul ei este puternic legat de pămînt prin simplul fapt că sînt toți negustori și sînt angajați în comerț. Îmi place Florența pentru că marea ei familie, de Medici, este alcătuită din bancheri, nu din aristocrați leneși care resping orice efort în numele a ceea ce consideră că le-a fost dat de Dumnezeu. Orașele mari ale Italiei sînt alcătuite din oameni care muncesc, care creează, care făptuiesc, și, pe baza acestui lucru, există o mare înțelegere pentru toate sistemele și oportunități infinit mai mari pentru bărbații și femeile din toate păturile sociale.

Toată această discuție mă descurajase. Ce conta?

– Amadeo, lumea este acum a ta, a spus Stăpînul meu. Trebuie să privești marile mișcări ale istoriei. Starea lumii va ajunge să te apese și vei descoperi, ca toți nemuritorii, că nu o poți trece cu vederea pur și simplu.

– De ce nu? am întrebat, puțin dezorientat. Cred că o pot trece cu vederea. Ce-mi pasă mie dacă un om este bancher sau negustor? Ce-mi pasă, dacă locuiesc într-un oraș care se dezvoltă pe baza flotei sale comerciale? Pot privi la nesfîrșit tablourile din acest *palazzo*, Stăpîne. Încă nu am văzut toate detaliile din *Procesiunea magilor* și mai există aici multe alte picturi. Ca să nu mai vorbim de toate tablourile din acest oraș.

A dat din cap:

– Studiul picturii te va conduce la studiul omului, iar acesta te va face să te plîngi de starea actuală a lumii sau să te bucuri de ea.

Nu credeam ce îmi spunea, dar nu aveam voie să schimb „programa". Studiam tot ce mi se spunea.

Stăpînul meu avea multe daruri care îmi lipseau, dar despre care îmi spusese că le voi dobîndi în timp. Putea aprinde focul cu mintea, dar numai dacă existau condiţii optime – adică putea aprinde o flacără dacă era deja pregătită cu gudron. Se putea cățăra foarte ușor pe o clădire, agățîndu-se cu mîinile de pervazul ferestrelor și propulsîndu-se în sus cu mișcări grațioase, putea înota în mare la orice adîncime.

Desigur că vederea și auzul său de vampir erau mult mai ascuțite și mai puternice decît ale mele și, în vreme ce la mine vocile veneau nepoftite, el putea să le facă să nu se mai audă. A trebuit să învăț să fac și eu asta, și chiar am lucrat din greu ca să reușesc, pentru că erau momente cînd întreaga Veneție nu era decît o cacofonie de voci și de rugăciuni.

Dar puterea cea mare cu care era înzestrat și pe care eu nu o aveam era că putea călători în spațiu cu o viteză uriașă. Acest lucru mi-a fost demonstrat de mii de ori, dar aproape întotdeauna, cînd mă ridica și mă căra, mă punea să-mi acopăr fața sau mă obliga să țin capul în jos ca să nu văd unde și cum mergem.

Nu înțelegeam de ce era atît de reținut în privința asta. În cele din urmă, într-o noapte cînd a refuzat să ne transporte pe amîndoi în felul acela magic spre Insula Lido, ca să vedem unul dintre focurile de artificii și vapoarele luminate de torțe pe apă, l-am întrebat.

– Este o putere înspăimîntătoare, a spus cu răceală. Este înspăimîntător să nu fii ancorat de pămînt. În perioadele de început, se soldează cu greșeli și cu dezastre. Pe măsură ce dobîndești pricepere, pe măsură ce te ridici încet în tării nu doar corpul, ci și sufletul devin reci. Nu este ceva doar venit din comun sau nefiresc, e supranatural.

Am văzut că suferea din cauza asta. A dat din cap:

– Este singurul dar care pare în întregime neomenesc. Nu poţi învăţa de la oameni cum să-l foloseşti cît mai bine. În cazul celorlalte daruri, fiinţele muritoare mă învaţă. Şcoala mea este inima oamenilor. Dar nu la fel stau lucrurile cu acest dar. Devin magician; devin vrăjitor. Este seducător şi poţi deveni sclavul lui.

– Cum aşa? l-am întrebat.

Pierdea teren. Nici măcar nu voia să vorbească despre această putere. În cele din urmă, a devenit doar puţin nerăbdător:

– Amadeo, uneori mă pui pe jar cu întrebările tale. Mă întrebi dacă îţi datorez această lecţie. Crede-mă că nu.

– Stăpîne, tu m-ai făcut şi insişti ca eu să fiu docil. De ce să fi citit *Istoria năpastelor mele* a lui Abelard şi scrierile lui Duns Scotus de la Universitatea Oxford, dacă tu nu m-ai fi pus?

M-am oprit. Mi-am amintit de tata şi de felul în care nu mă stăpîneam să-i spun vorbe aspre, să-i răspund imediat şi să-l pun într-o lumină nefavorabilă.

M-am simţit cuprins de descurajare:

– *Stăpîne, am spus, explică-mi doar.*

A făcut un gest de parcă ar fi spus: „Crezi că e chiar atît de simplu?"

– În regulă, a continuat. Uite cum stau lucrurile. Pot să mă înalţ foarte sus în aer şi mă pot mişca foarte repede. De multe ori nu pot trece prin nori. Cel mai adesea sînt deasupra mea. Dar pot călători atît de repede, încît lumea nu se mai vede clar. Cînd cobor, mă aflu pe pămînturi ciudate. Cu toată magia pe care o presupune, este un lucru supărător. Uneori, după ce folosesc această putere, mă simt ameţit, nesigur de scopurile mele sau de dorinţa mea de viaţă. Poate pentru că trecerea se face prea brusc. Nu am mai vorbit despre asta cu nimeni pînă acum, iar acum îţi spun ţie, care nu eşti decît un copil şi nu poţi înţelege.

Şi într-adevăr nu înţelegeam.

Dar, într-un răstimp foarte scurt, a dorit să facem o călătorie mai lungă decît făcuserăm pînă atunci. Era doar o chestiune de ore, dar spre uimirea mea, am călătorit de cînd a început să apună soarele şi pînă s-a înserat tocmai în îndepărtata Florenţă.

Acolo, într-o lume cu totul diferită de cea veneţiană, plimbîndu-ne încet printre acei italieni cu totul altfel decît veneţienii, prin biserici şi locuri deosebite ca stil, am înţeles pentru prima dată ce încercase să spună.

Ca să fie clar: mai văzusem Florenţa, pe vremea cînd călătoream ca ucenic muritor al lui Marius. Dar privirile fugare de atunci nu erau nimic pe lîngă ce vedeam ca vampir. Acum aveam instrumentele de măsură ale unui mic zeu.

Dar era noapte. Clopotele băteau stingerea în oraş. Zidurile Florenţei păreau mai întunecate, mai cenuşii, ca o fortăreaţă, străzile – înguste şi întunecate, neluminate de fîşii de apă cum erau ale noastre. Palatele Florenţei nu aveau ornamentele extravagante ale Veneţiei, faţadele ei din piatră bine lustruită. Ele îşi ţineau splendorile în interior, aşa cum se întîmplă în cele mai multe oraşe italiene. Cu toate acestea, burgul era bogat şi plin de minunăţii pentru ochi.

Mai presus de toate era Florenţa – capitala bărbatului numit Lorenzo Magnificul, figura impunătoare care domina copia lui Marius după pictura murală pe care o văzusem în noaptea renaşterii mele întunecate, un bărbat care murise doar cu cîţiva ani în urmă.

Am găsit oraşul în mod nepermis de aglomerat, deşi era destul de întuneric; grupuri de bărbaţi şi de femei forfoteau pe străzile pavate; o nelinişte sinistră plutea în Piazza della Signoria, una dintre cele mai importante pieţe ale oraşului.

În acea zi avusese loc o execuţie, un eveniment destul de obişnuit în Florenţa, ca şi în Veneţia, de altfel. Fusese o ardere pe rug. Simţeam mirosul de lemn şi de carne carbonizată, deşi toate urmele fuseseră curăţate înainte de lăsarea serii.

Aveam o repulsie naturală față de asemenea lucruri, ceea ce nu e valabil pentru toată lumea. Mă apropiam de locul execuției încet, cu grijă, nedorind ca simțurile să-mi fie atinse de rămășițele acestei cruzimi.

Marius ne-a avertizat mereu pe noi, băieții, să nu ne placă astfel de spectacole, ci să ne punem în situația victimei, dacă voiam să învățăm tot ce se putea din ceea ce vedeam.

Așa cum știți din lecțiile de istorie, la execuții mulțimea era, de obicei, nemiloasă și nedreaptă, batjocorea victima uneori, de teamă cred. Nouă, băieților lui Marius, ne fusese întotdeauna greu să ne punem în locul celui spînzurat sau ars. Într-un cuvînt, el ne îndepărtase totuși de această distracție.

Desigur, cum aceste ritualuri aveau loc aproape mereu ziua, Marius însuși nu luase parte niciodată la vreunul.

Acum, mergînd în Piazza della Signoria, vedeam că era nemulțumit de cenușa subțire care încă mai plutea în aer și de mirosul respingător.

Am mai observat că alunecam ușor pe lîngă alți oameni, eram două siluete care se mișcau repede, îmbrăcate în negru. Picioarele noastre nu făceau aproape nici un zgomot. Era un dar vampiric faptul că ne puteam mișca pe furiș, scăpînd de privirea nedorită și întîmplătoare a muritorilor, cu o grație instinctivă.

– E ca și cum am fi invizibili, i-am spus lui Marius, ca și cum nimic nu ne-ar putea răni, deoarece noi nu aparținem acestui loc și-l vom părăsi în curînd.

Am privit în sus, spre parapetul care păzea Piazza.

– Da, dar nu sîntem invizibili, ține minte, a șoptit.

– Dar cine a murit azi aici? Oamenii sînt plini de suferință și de teamă. Ascultă! Se aude atît satisfacție cît și plîns.

Nu a răspuns.

Eram încurcat.

– Ce este asta? Nu poate fi un lucru obișnuit, am spus. Orașul este prea prudent și neliniștit.

– Este marele lor reformator, Savonarola, a spus Marius. El a murit azi, spînzurat şi apoi ars aici. Slavă Domnului că murise deja înainte de aprinderea flăcărilor!

– Ai fi vrut să existe milă pentru Savonarola? am întrebat.

Eram nedumerit. Acest bărbat, un mare reformator în ochii unora, probabil, fusese întotdeauna criticat de toţi cei pe care îi cunoşteam. Condamnase toate plăcerile simţurilor, negase eficienţa şcolii în care Stăpînul meu credea că trebuiau învăţate toate lucrurile.

– Îmi doresc să existe milă pentru orice om, a spus Marius.

Mi-a făcut semn să îl urmez şi ne-am îndreptat spre strada alăturată.

Ne îndepărtam de locul înspăimîntător.

– Chiar şi acesta, care l-a convins pe Botticelli să-şi adune toate picturile pe focul zădărniciei? am întrebat. De cîte ori mi-ai arătat detaliile propriilor copii după opera lui Botticelli ca să văd frumuseţea graţioasă ce nu trebuia uitată niciodată?

– Ai de gînd să te cerţi cu mine pînă la sfîrşitul lumii? m-a întrebat Marius. Sînt mulţumit că sîngele meu ţi-a dat forţe noi în toate privinţele, dar chiar trebuie să mă chestionezi în legătură cu fiecare cuvînt care-mi iese din gură?

Mi-a aruncat o privire furioasă, lăsînd zîmbetul, pe jumătate sarcastic, să-i fie luminat de torţele din apropiere.

– Sînt discipoli care cred în această metodă, iar adevărurile mai înalte ies din aceste conflicte continue între discipol şi maestru. Dar nu e cazul meu! Cred că ai nevoie să laşi lecţiile pe care ţi le predau să se aşeze o vreme în linişte, măcar cinci minute, în mintea ta şi abia apoi să contraataci.

– Încerci să fii supărat pe mine, dar nu poţi.

– O, ce încurcătură! a spus, de parcă ar fi înjurat şi o luă repede înaintea mea.

Străduţa florentină era tristă, arăta mai degrabă ca o cameră de trecere într-o casă mare, decît ca o stradă a unui oraş.

Tînjeam după brizele Veneţiei sau, mai bine zis, corpul meu tînjea, din obişnuinţă. Era chiar fascinant să mă aflu aici.

– Nu fi aşa de iritat, am spus. De ce s-au întors împotriva lui Savonarola?

– Dă-le oamenilor timpul necesar şi se vor întoarce împotriva oricui. El pretindea că era profet, că avea inspiraţie divină şi că acestea erau zilele cele de pe urmă, iar asta este cea mai veche şi mai plictisitoare boală din lume, crede-mă. Zilele cele de pe urmă! Creştinătatea se bazează pe credinţa că noi trăim în zilele cele de pe urmă. Este o religie alimentată de capacitatea omului de a uita toate greşelile trecutului şi de a se pregăti şi mai mult pentru zilele cele de pe urmă.

Am zîmbit, dar cu amărăciune. Am vrut să dau glas unui presentiment puternic, acela că trăiam zilele cele de pe urmă şi că acest lucru era scris pe fruntea noastră de muritori, cînd, dintr-o dată, mi-am dat seama că nu mai eram muritor, exceptînd faptul că lumea însăşi este muritoare.

Păream să fi înţeles mai profund ca niciodată atmosfera de întristare deliberată care îmi dominase copilăria în Kievul îndepărtat. Am văzut iar catacombele înnoroite şi călugării pe jumătate îngropaţi, care mă îmbiaseră să devin asemenea lor.

Am scăpat de această viziune, iar Florenţa părea acum mai luminoasă, pe măsură ce ne apropiam de Piazza del Duomo, luminată de torţe, în faţa catedralei Santa Maria del Fiore.

– O, elevul meu, ascultă din cînd în cînd! mi-a spus Marius, ironic. Da, sînt mai mult decît bucuros că Savonarola a murit. Dar să te bucuri de sfîrşitul a ceva nu înseamnă să aprobi parada nesfîrşită de cruzime care este istoria omenirii. Aş fi vrut să fie altfel. Sacrificiul public devine grotesc în toate privinţele. Toceşte simţurile populaţiei. În acest oraş, mai mult ca oriunde altundeva, este un spectacol. Florentinii îl gustă, aşa cum noi gustăm regatele noastre şi procesiunile. Vasăzică, Savonarola a pierit. Ei bine, dacă mai întreabă vreun muritor de el, Savonarola nu mai este, el, care a predicat sfîrşitul lumii,

i-a blestemat pe prinți de la amvonul său și i-a determinat pe marii pictori să-și nimicească opera. Iadul fie cu el!

– Stăpîne, privește! Baptisteriul, să mergem, să ne uităm la uși. Piața este aproape goală. Haide! Este șansa noastră să vedem bronzurile! am spus și l-am tras de mînecă.

M-a urmat și s-a oprit din bombăneală, dar nu mai era el însuși.

Ceea ce voiam să văd erau opere care acum se pot vedea în Florența și, de fapt, aproape fiecare comoară din acest oraș și din Veneția, pe care le-am descris aici, pot fi văzute și acum. Trebuie doar să mergeți acolo. Lambriurile de la uși, făcute de Lorenzo Ghiberti, erau plăcerea mea, dar mai erau și opere mai vechi ale lui Andrea Pisano, înfățișînd scene din viața Sfîntului Ioan Botezătorul și pe acestea nu voiam să le scap.

Vederea mea de vampir era atît de profundă, încît, în timp ce studiam aceste picturi, nu mă puteam abține să nu suspin de plăcere.

Acest moment mi-e foarte clar. Atunci am crezut că nimic nu mă mai poate răni sau întrista din nou, că descoperisem balsamul salvării în sîngele de vampir, iar faptul ciudat este că acum, în timp ce dictez această poveste, încă mai cred acest lucru.

Deși acum sînt nefericit și poate că așa voi fi mereu, încă mai cred în rolul însemnat al cărnii. Mintea mea rătăcește la cuvintele lui D.H. Lawrence, scriitorul din secolul XX, care, în scrierile sale despre Italia, nota:

„Aceasta este supremația cărnii, care devorează totul și se transfigurează într-o flacără magnifică, un arbust în flăcări.

Aceasta este o cale de transfigurare în flacăra eternă, transfigurarea prin extazul cărnii."

Dar aici am riscat prea mult pentru un povestitor. Mi-am părăsit firul narativ, lucru asupra căruia mi-ar atrage imediat atenția vampirul Lestat (care este mai talentat probabil decît mine și care, chiar dacă nu recunoaște, a folosit imaginea

tigrului în opera sa în același mod) și trebuie să revin repede la acest moment din Piazza del Duomo, unde rămăsesem alături de Marius, privind amîndoi la geniul lui Ghiberti, care lăsase în bronz sibile și sfinți.

Nu ne-am grăbit. Marius a spus blînd că, alături de Veneția, Florența era orașul său preferat, pentru că aici au înflorit multe arte.

– Dar nu pot sta fără mare nici măcar aici, a recunoscut. Și, după cum vezi în jurul tău, acest oraș își păzește cu strășnicie comorile, pe cînd în Veneția fațadele palatelor se oferă privirii Atotputernice a Domnului în toată strălucirea lor în razele lunii.

– Stăpîne, tu îi slujești Lui? am forțat nota. Știu că îi condamni pe călugării care m-au crescut, condamni nebuniile lui Savonarola, dar vrei oare să mă duci pe alt drum către același Dumnezeu?

– Chiar așa este, Amadeo, asta vreau, a spus Marius, dar nu vreau să recunosc acest lucru prea ușor, ca un păgîn ce sînt, pentru a evita neînțelegerea complexității acestui drum. Eu îl găsesc pe Dumnezeu în sînge. În carne. Nu mi se pare un lucru întîmplător că Hristos trebuie să trăiască în carnea și în sîngele fiecăruia dintre mieii Săi.

Am fost foarte mișcat de cuvintele sale! Părea că fiecare soare de care mă lepădasem venea acum din nou să-mi lumineze noaptea.

Am pășit pe ușa laterală a catedralei întunecate, numite Duomo. Stăteam și priveam pardoseala din piatră care ducea spre altar.

„Oare este posibil să ajung la Hristos în alt mod?" Poate că pînă la urmă nu mă lepădasem cu totul de El. Am încercat să discut despre aceste frămîntări ale mele cu Stăpînul. Hristos... în alt mod. Nu-mi puteam explica și, în cele din urmă, i-am spus:

– Mă împiedic în vorbele mele.

– Amadeo, cu toţii ne împiedicăm, chiar şi cei care intră în istorie. Chiar conceptul de Fiinţă Supremă se poticneşte de-a lungul vremurilor; cuvintele Lui şi acele principii atribuite Lui se învălmăşesc; şi astfel Hristos este înşfăcat în peregrinările Sale de către puritani, pe de o parte, şi de către pustnicii înfometaţi şi murdari, pe de alta, de Lorenzo de Medici de aici, care l-a sărbătorit de Dumnezeul său în aur, vopsea şi mozaic.

– Dar Hristos este Dumnezeu Cel Viu? am şoptit.

Nu am primit nici un răspuns.

Sufletul meu căzuse în agonie. Marius mi-a luat mîna şi mi-a spus că venise vremea să plecăm în secret spre Mănăstirea San Marco.

– Aceasta este casa sacră care l-a dat pe Savonarola, a spus. Ne vom furişa în ea pentru a ajunge la pioşii săi locuitori.

Am călătorit iar ca prin puterea magiei. Am simţit doar braţele puternice ale Stăpînului meu şi nu am văzut nici măcar cadrele uşilor cînd am ieşit şi ne-am croit drum spre locul acela.

Ştiam că voia să-mi arate opera artistului numit Fra Angelico, mort de multă vreme, care trudise întreaga sa viaţă în această mănăstire, fusese un călugăr pictor, aşa cum, probabil, îmi fusese destinat şi mie să fiu, departe, în întunecata Lavra Pecerska.

În cîteva secunde ne aşezam în linişte pe iarba umedă a Mănăstirii San Marco, unde grădina liniştită era înconjurată de logiile lui Michelozzo, ale căror ziduri îi confereau siguranţă.

Deodată, cu simţurile mele de vampir am auzit multe rugăciuni, rugăciuni disperate şi agitate ale fraţilor care-i fuseseră loiali lui Savonarola şi îi împărtăşiseră părerile. Mi-am pus mîinile la urechi, ca şi cum prin acest gest uman prostesc puteam să-i semnalez Divinităţii că auzisem mai mult decît puteam îndura.

Stăpînul a întrerupt şirul gîndurilor mele cu vocea sa mîngîietoare:

– Vino, a spus, luîndu-mi mîna. Vom merge în chilii, le vom lua la rînd. Este suficientă lumină ca să vezi operele acestui călugăr.

– Vrei să spui că Fra Angelico a pictat toate chiliile în care dorm călugării? Eu credeam că opera sa este în capelă şi în celelalte încăperi publice sau comune.

– De asta vreau să vezi, a spus Stăpînul meu.

M-a condus în sus pe o scară într-un coridor larg din piatră. A făcut prima uşă să se deschidă şi am păşit uşor înăuntru, repede şi în linişte, fără să-l deranjăm pe călugărul care dormea încovrigat pe patul său tare, cu capul transpirîndu-i pe pernă.

– Nu-i privi faţa, mi-a spus blînd Stăpînul. Altminteri vei vedea visele care-l chinuie. Uită-te la perete. Ce vezi?

Am înţeles imediat. Această operă a lui Fra Angelico, numită *Angelico* în memoria talentului său, era un amestec ciudat de artă senzuală a timpurilor noastre şi de artă pioasă şi renegată din trecut.

Am admirat felul în care redase, luminos şi rafinat, prinderea lui Hristos în Grădina Ghetsimani. Siluetele subţiri semănau foarte bine cu imaginile alungite şi optimiste din icoanele ruseşti, iar feţele erau blînde şi atinse de emoţie reală şi impresionantă. Părea să existe o bunătate ce pătrunsese în toate fiinţele de aici, nu doar în Domnul nostru Însuşi, condamnat să fie trădat de unul dintre ai săi, dar şi în apostoli, care erau martori la această scenă, şi chiar şi în soldatul nefericit, îmbrăcat în tunica sa de zale, care venise să-L ia pe Hristos, precum şi în soldaţii care priveau.

Rămăsesem încremenit privind această bunătate, această inocenţă de care se contaminaseră toţi, această compasiune sublimă a artistului pentru toţi cei care se roagă în această dramă ce a prefaţat salvarea lumii.

M-a dus imediat în altă chilie. Din nou uşa s-a deschis la comanda lui Marius, iar locatarul adormit nici nu a ştiut că sîntem acolo.

Pictura de aici înfățișa tot Grădina Agoniei și pe Hristos, înainte de arestare, singur printre Apostolii săi adormiți, rămas să-și implore Tatăl Ceresc pentru tărie. Am văzut și aici asemănarea cu icoanele vechi în care credeam eu, cînd eram copil în Rusia. Cutele pînzei, folosirea arcurilor, aureola fiecărui cap, disciplina întregului – toate erau legate de trecut și totuși se simțea acolo căldura italiană nouă, iubirea italiană pentru întreaga umanitate, inclusiv pentru Domnul nostru.

Am mers din chilie în chilie. Am călătorit înainte și înapoi prin viața lui Iisus, vizitînd scena Primei Sale Împărtășanii, în care, atît de emoționant, Hristos împărțea pîinea care reprezenta Trupul Său și vinul care era Sîngele Său, de parcă ar fi fost anafura de la masă, și apoi Predica de pe Munte, în care pietrele și oamenii din jurul Domnului păreau făcuți din pînza din care era făcută și haina Sa.

Cînd am ajuns la Răstignire, în care Domnul nostru o încredințează pe Mama Sa Sfîntului Ioan, am fost izbit de suferința ce se citea pe chipul Său. Cît de profundă era fața Fecioarei în durerea Sa și cît de resemnat era sfîntul de lîngă Ea, cu fața sa florentină delicată, ca toate miile de chipuri pictate în acest oraș, abia atinse de o barbă maronie subțire.

Chiar cînd am crezut că am înțeles perfect lecția Stăpînului meu, am ajuns în fața altei picturi și am simțit o legătură profundă cu comorile vechi ale copilăriei mele și cu splendoarea incandescentă a călugărului dominican care sfințise acești pereți. În cele din urmă, am părăsit acest loc pur, încîntător, al lacrimilor și al rugăciunilor șoptite.

Am plecat prin noapte înapoi spre Veneția, călătorind prin întunericul rece și gălăgios; am ajuns acasă la timp pentru a sta puțin la lumina caldă a camerei noastre ca să vorbim.

– Vezi? a insistat Marius.

Se așezase la biroul său cu pana în mînă. A înmuiat-o și scria pe măsură ce vorbea, dînd înapoi pagina mare de pergament a jurnalului său.

– În Kievul îndepărtat chiliile erau pământul însuşi, umed şi pur, dar întunecat şi omnivor, gura care mănîncă tot ce a fost însufleţit în cele din urmă, care duce la ruină întreaga artă.

Am tremurat. Îmi frecam braţele în timp ce-l priveam.

– Dar în Florenţa, ce le-a lăsat fraţilor săi Fra Angelico? Picturi minunate care să le aducă permanent aminte de suferinţele Domnului nostru. A scris cîteva rînduri şi apoi a continuat: *Fra Angelico nu a dorit niciodată să încînte ochiul*, să ne umple vederea cu toate culorile pe care Dumnezeu ne-a dat puterea să le vedem; Dumnezeu ne-a dat doi ochi ca să privim cu ei, Amadeo, nu ca să îi închidem în pământul întunecat.

Am reflectat la vorbele sale timp îndelungat. Să ştii aceste lucruri teoretic era una. Dar să treci pe furiş prin camerele adormite ale mănăstirii şi să vezi acolo principiile Stăpînului meu înnobilate de un călugăr, asta era cu totul altceva.

– Acesta este un moment important, a spus Marius blînd. Cel care a fost bun printre cei vechi este acum redescoperit şi i se dă o nouă formă. M-ai întrebat dacă Hristos este Dumnezeu. Îţi spun, Amadeo, că poate fi, pentru că nu a propovăduit decît iubire şi la fel au făcut şi apostolii săi, chiar dacă ştiau asta sau nu; *ne-au făcut să credem că*...

Am aşteptat, pentru că ştiam că nu terminase. Încăperea era caldă, curată şi luminoasă. O să păstrez mereu în suflet imaginea sa din acest moment; Marius cel înalt şi blond, cu pelerina roşie dată pe spate, ca să-şi elibereze mîinile pentru a ţine pana, cu faţa liniştită şi gînditoare, cu ochii albaştri căutînd adevărul, dincolo de timp şi de vremurile în care trăise. Cartea grea se sprijinea pe un pupitru portabil, într-un unghi favorabil. Călimara cu cerneală era pusă într-un suport de argint, bogat împodobit. Candelabrul greu din spatele lui, cu cele opt lumînări groase, era făcut din heruvimi nenumăraţi incrustaţi în argintul lucrat, cu aripile zbătîndu-se probabil pentru zbor şi cu feţe mici rotunde, întoarse în diferite direcţii, cu ochi mulţumiţi sub părul creţ.

Părea un public de îngeraşi care-l priveau şi-l ascultau pe Marius vorbind; numeroase feţe mici se iveau din argint, imune la rîuleţele de ceară pură, topită, care se scurgeau.

– Nu pot trăi fără această frumuseţe, am spus deodată, deşi voiam să aştept. Nu pot supravieţui fără ea. O, Doamne, mi-ai arătat iadul şi el este acum în spatele meu, cu siguranţă în pămîntul unde m-am născut.

El îmi auzea rugăciunea, confesiunea, chemarea disperată.

– Dacă Hristos este Dumnezeu, a spus revenind la ideea pe care o lăsase neterminată mai devreme, şi revenind amîndoi la lecţia noastră, dacă Hristos este Dumnezeu, atunci ce miracol frumos este misterul creştinătăţii!

Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi:

– Acela conform căruia Dumnezeu Însuşi va veni pe pămînt şi Se va întrupa pentru a ne cunoaşte mai bine şi a ne înţelege. O, care Dumnezeu creat vreodată de mintea omenească este mai bun decît unul care se va întrupa? Da, îţi spun, da, Dumnezeul tău, Dumnezeul lor, chiar şi Dumnezeul călugărilor din Kiev, El este Domnul! Trebuie doar să remarci minciunile pe care ei le spun în numele Lui, şi faptele lor. Savonarola îl invoca atunci cînd lăuda un duşman străin care se năpustea asupra Florenţei, iar cei care l-au ars pe Savonarola pentru că îl considerau un profet mincinos şi aprindeau şi ei vreascuri sub trupul său care atîrna, îl numeau şi ei pe Hristos Dumnezeu.

Lacrimile mă podidiseră.

El stătea tăcut, poate din respect pentru mine sau poate pentru a-şi aduna gîndurile. Apoi şi-a înmuiat pana din nou şi a scris mai mult timp, mai repede decît scriu oamenii, dar cu abilitate şi cu graţie, nerostind nici un cuvînt.

În cele din urmă, a pus pana jos. S-a uitat la mine şi a zîmbit:

– Intenţionez să-ţi arăt tot felul de lucruri, dar niciodată nu iese aşa cum am plănuit. În seara asta am vrut să vezi

pericolele acestei puteri de zbor cu ajutorul căreia ne deplasăm uşor în alte locuri şi să înţelegi că acest sentiment că ne strecurăm înăuntru şi afară aşa de uşor este o decepţie de care trebuie să fim conştienţi. Dar uite cît de diferit au evoluat lucrurile.

Nu i-am răspuns.

– Am vrut, a continuat, să te înfricoşez puţin.

– Stăpîne, am spus, ştergîndu-mi nasul cu dosul mîinii, fii sigur că mă voi înfricoşa atunci cînd va veni timpul. O să am această putere, sînt convins. Acum o simt. Iar pentru moment, cred că este ceva măreţ şi, din cauza acestei puteri, un văl întunecat îmi acoperă inima.

– Despre ce este vorba? a întrebat foarte amabil. Cred că faţa ta angelică nu este mai potrivită pentru lucruri triste decît acele feţe pictate de Fra Angelico. Ce este această umbră pe care o văd? Ce gînd negru este acesta?

– Du-mă înapoi acolo, Stăpîne.

Tremuram şi, cu toate astea, am spus-o.

– Haide să folosim puterea ta şi să călătorim prin toată Europa. Hai să mergem în nord. Du-mă înapoi să mai văd acele locuri crude care au devenit un Purgatoriu în imaginaţia mea. Du-mă înapoi la Kiev.

Nu mi-a răspuns imediat.

Se apropia dimineaţa. Şi-a adunat pelerina şi roba, s-a ridicat de pe scaun şi m-a dus pe acoperiş.

Vedeam în depărtare apele Adriaticii, sclipind sub lună şi sub stele, dincolo de pădurile cunoscute de catarge ale vapoarelor. Lumini micuţe pîlpîiau pe insulele din depărtare. Vîntul era blînd şi aducea mirosul de sare şi prospeţimea mării, precum şi o anume senzaţie plăcută care se simte doar atunci cînd nu mai ai nici un pic de teamă de mare.

– Cererea ta este una îndrăzneaţă, Amadeo. Dacă tu chiar îţi doreşti acest lucru, ne vom începe călătoria mîine seară.

– *Ai călătorit vreodată atît de departe?*

– Da, de multe ori, mulţi kilometri în spaţiu. Dar nu la cererea cuiva de a înţelege. Niciodată pînă acum.

M-a îmbrăţişat şi m-a dus la palatul unde era ascunsă cripta noastră. Îmi era frig cînd am ajuns la scara de piatră unsuroasă, unde dormeau mulţi săraci. Ne-am făcut loc printre ei pînă am ajuns la intrarea în pivniţă.

– Aprinde-mi torţa, sir, am spus. Tremur. Vreau să văd aurul din jurul nostru, dacă îmi dai voie.

– Poftim.

Stăteam în picioare în cameră, cu cele două sarcofage în faţa noastră. Am pus mîna pe capacul de la al meu şi, dintr-o dată, am avut un alt presentiment: că tot ce iubeam va avea de suferit în scurtă vreme.

Marius văzuse, probabil, această ezitare. Şi-a trecut mîna chiar prin focul torţei şi mi-a atins obrajii cu degetele-i încălzite. Apoi m-a sărutat, iar sărutul său era fierbinte.

10

Ne-a luat cinci nopți să ajungem la Kiev.

Am reușit să vînăm abia înainte de venirea zorilor.

Ne-am ales criptele în morminte propriu-zise, cavouri subterane ale vechilor castele părăsite și în cele de sub bisericile abandonate și ruinate, unde profanii obișnuiau să-și ascundă vitele și fînul.

Sînt multe povestiri pe care aș putea să le spun despre această călătorie, despre fortărețele arătoase pe lîngă care am hoinărit în apropierea dimineții, despre satele de munte, unde l-am găsit pe răufăcător în bîrlogul lui.

Bineînțeles că Marius vedea toate acestea ca pe niște lecții din care să învăț cît de ușor este să găsești ascunzișuri și să te miști repede prin pădurea deasă; nu mă temeam deloc de așezările primitive pe care le-am vizitat din cauza setei mele. M-a lăudat că nu-mi era silă de cuiburile de oase, întunecate și prăfuite, în care zăceam pînă dimineața și care îmi aminteau că aceste gropi, deja prădate, erau periculoase pentru oameni chiar și ziua în amiaza mare.

Hainele noastre venețiene s-au murdărit, dar aveam haine de blană pentru drum, și acestea acopereau tot. Chiar și în asta a văzut Marius o lecție: trebuie să ne amintim mereu ce protecție neînsemnată ne asigură hainele. Muritorii uită cum să-și poarte hainele și că ele sînt un simplu acoperămînt al trupului și nimic mai mult. Vampirii nu trebuie să uite asta niciodată,

pentru că noi depindem mai puţin de lucrurile care rămîn în urmă după moarte.

Înainte de dimineaţa dinaintea sosirii noastre la Kiev, începusem să cunosc foarte bine munţii şi pădurile din nord. Iarna aspră a nordului ne înconjura. Şi atunci mi-am reamintit cel mai straniu lucru: prezenţa zăpezii.

– Nu mă mai doare să o ţin în mînă, am spus, adunînd zăpada rece în palmă şi atingîndu-mi faţa cu ea. Nu mi se mai face frig cînd o văd. Şi este chiar frumoasă, aşa cum acoperă sărăcia tîrgurilor şi a cocioabelor, ca o pătură albă. Stăpîne, priveşte cum reflectă lumina, chiar şi pe cea a stelelor celor mai puţin strălucitoare.

Eram la marginea teritoriului numit al Hoardei de Aur – stepele sudice ale Rusiei, care, de două sute de ani, de la cucerirea lui Genghis-Han, erau prea periculoase pentru ţărani şi au dus adesea la moartea soldaţilor şi a cavalerilor.

Din Rusia kieveană făcuse cîndva şi această regiune fertilă şi frumoasă, care se întindea departe spre est, pînă aproape de Europa, precum şi spre sud de oraşul Kiev, unde mă născusem.

– Ultima sforţare va fi o nimica toată, mi-a spus Stăpînul. O vom face mîine seară pentru ca tu să fii odihnit şi proaspăt cînd îţi vei revedea locurile natale.

Şi cum stăteam aşa pe un pisc stîncos, privind iarba sălbatică legănîndu-se în bătaia vîntului, pentru prima dată în nopţile de cînd devenisem vampir, am simţit un dor teribil de soare. Voiam să văd acest teritoriu în lumina soarelui. Nu am îndrăznit să mă confesez Stăpînului. Pînă la urmă, cîte binecuvîntări îşi poate dori o fiinţă?

În ultima noapte m-am trezit imediat după apus. Găsisem un ascunziş sub podeaua unei biserici dintr-un sat în care nu mai locuia nimeni acum. Hoardele mongole, care îmi distruseseră ţinuturile natale în mai multe rînduri, arseseră pînă la temelii acest sat cu multă vreme în urmă, parcă aşa îmi

povestise Marius, iar această biserică nu mai avea acoperiş. Nu mai rămăsese nimeni care să îndepărteze pietrele podelei ca să le folosească la ceva, aşa că am coborît pe o scară părăsită ce ducea la locul de îngropăciune al unor călugări de acum cîteva sute de ani.

Ridicîndu-mă din mormînt, am văzut un petic de cer prin locul de unde Stăpînul îndepărtase un bloc de marmură din podea, o piatră de mormînt, inscripţionată fără îndoială, pentru ca eu să mă pot sui. M-am împins în sus. Adică mi-am îndoit genunchii cu toată puterea şi mi-am făcut vînt înainte, de parcă aş fi putut zbura, şi am trecut prin această deschizătură.

Marius, care ieşea mereu înaintea mea, stătea alături. Imediat a rîs în semn de apreciere a reuşitei mele:

– Ai păstrat această şmecherie pentru un astfel de moment? a spus.

Eram zăpăcit din cauza zăpezii din jur. Îmi era frică doar cînd priveam pinii îngheţaţi care se iviseră pretutindeni peste ruinele satului. Abia puteam vorbi.

– Nu, am reuşit să spun. Nu am ştiut că o pot face. Nu ştiu cît de sus pot să sar sau cîtă putere am. Eşti mulţumit, chiar şi aşa?

– Da, de ce să nu fiu? Vreau să fii suficient de puternic pentru ca nimeni să nu te poată răni vreodată.

– Cine ar face-o, Stăpîne? Noi călătorim prin lume, dar cine ştie cînd plecăm şi cînd ne întoarcem?

– Mai sînt şi alţii, Amadeo. Şi mai sînt unii şi aici. Îi pot auzi dacă vreau, dar există motive întemeiate să nu o fac.

Am înţeles:

– Îţi deschizi mintea ca să îi auzi, dar ei ştiu că eşti acolo?

– Bravo. Eşti gata acum să mergi acasă?

Am închis ochii. Mi-am făcut semnul crucii în felul nostru de demult, ducînd mîna mai întîi la umărul drept şi apoi la cel stîng. M-am gîndit la tata. Şi mi se părea că sîntem acum pe cîmpul sălbatic, iar el se ridicase în scări, cu arcul său uriaş, pe

care numai el putea să-l îndoaie, ca miticul Ulise, trăgînd săgeată după săgeată în călăreții care se prăbușeau în jurul nostru; parcă ar fi fost unul dintre turci sau dintre tătari, așa de iscusit era. Săgeată după săgeată, ieșeau cu un pocnet rapid din tolba de la spate, erau puse în arc și aruncate peste iarba înaltă ce se unduia. Barba roșie îi flutura în bătaia vîntului, iar cerul era atît de albastru, încît...

Mi-am întrerupt rugăciunea și era să cad. M-a ținut Stăpînul:

– Roagă-te, vei termina cu toate astea foarte repede.

– Sărută-mă, am spus, dă-mi dragostea ta, brațele tale, așa cum ai făcut mereu, am nevoie de ele. Îndrumă-mă. Dar îmbrățișează-mă, da. Lasă-mă să-mi sprijin capul pe tine. Am nevoie de tine, da. Da, vreau să se termine repede cu tot ce am de învățat de aici și apoi să mă întorc acasă.

A zîmbit:

– Acum Veneția este acasă? Ai luat hotărîrea atît de repede?

– Da, sînt sigur deja. Ceea ce se întinde în urmă este pămîntul natal, dar asta nu mai înseamnă că sînt acasă aici. Mergem?

M-a luat în brațe și ne-am înălțat în aer. Am închis ochii, bucurîndu-mă la vederea stelelor nemișcate. Păream să dorm lipit de el, fără vise, fără teamă.

Apoi am coborît și m-a lăsat pe propriile picioare.

Deodată am recunoscut dealul acela înalt și întunecat, pădurea de stejari fără frunze cu trunchiurile înghețate și ramurile scheletice. Vedeam dedesubt firul scînteietor al Niprului. Inima mi-o lua razna. Am privit în jur căutînd turnurile întunecate ale orașului înalt pe care îl numeam Orașul lui Vladimir, vechiul Kiev.

La cîțiva metri de locul în care stăteam erau niște grămezi de moloz, rămășițe din zidul orașului.

Mi-am croit drum, cățărîndu-mă ușor pe ele și pășind printre bisericile ruinate, care cunoscuseră o splendoare legendară pînă cînd Batu Han incendiase orașul în anul 1240.

Crescusem în jungla asta de biserici vechi şi mănăstiri dărîmate, grăbindu-mă adesea să particip la Sfînta Liturghie în catedrala noastră, Sfînta Sofia, unul dintre puţinele monumente care au scăpat de furia mongolilor. La vremea ei, fusese un spectacol de turnuri aurite, care le dominau pe cele ale celorlalte biserici, şi se spunea despre ele că sînt mai înalte decît ale surorii ei cu acelaşi nume din Constantinopol. A noastră era mai spaţioasă şi, cu siguranţă, avea mai multe comori.

Ceea ce ştiam eu era o rămăşiţă grandioasă, o scoică rănită.

Acum nu voiam să intru în biserică. Era suficient să o văd de afară, pentru că acum ştiam, din anii fericiţi petrecuţi în Veneţia, care fusese odinioară splendoarea acestui loc. Ştiam din mozaicurile şi picturile bizantine din San Marco, din vechea biserică bizantină de pe insula veneţiană Torcello. Dacă mă gîndeam la mulţimile pline de viaţă din Veneţia, la elevii ei, la învăţaţi, avocaţi, negustători, puteam picta ceva plin de vitalitate pe această scenă întunecată şi pustiită.

Zăpada era înaltă şi groasă; doar cîţiva ruşi erau pe afară în această seară înfiorător de rece. Noi păşeam uşor prin zăpadă, nicidecum asemenea unor muritori.

Am ajuns astfel la un şir lung de ruine, îngropate acum în zăpadă. De acolo am privit în jos, spre oraşul Podil, tot ce mai rămăsese din Kiev. Aici, într-o casă din lemne şi pămînt, la numai cîţiva metri de rîu, crescusem eu. Am privit acoperişurile negre, cu paiele acoperite de zăpada primenitoare, cu coşurile fumegînde, şi străzile înguste, cu multe cotituri, acoperite de zăpadă. O reţea întreagă de case şi alte clădiri apăruse de mult lîngă rîu şi reuşise cumva să rămînă în picioare după incendiu şi după cele mai rele raiduri ale tătarilor.

Era un oraş de comercianţi, de negustători şi meşteşugari, toţi legaţi de rîu şi de comorile aduse de el din Orient, iar banii pe care îi plăteau unii pentru mărfuri erau duşi în sud, în Europa.

Tata, vînător înverşunat, făcea comerţ cu blănuri de urs, pe care le aducea singur din uriaşul codru care se întindea la nord.

Piei de vulpe, de castor, de oaie, de toate se ocupase, astfel încît nimeni din familia noastră nu a trebuit să vîndă lucruri făcute de mînă pentru a cumpăra mîncare. Dacă eram înfometaţi, şi s-a întîmplat să fim, era pentru că iarna dispărea mîncarea şi nu mai aveam carne, iar cu aurul lui tata nu se mai putea cumpăra nimic.

Am simţit mirosul greu al Podilului în timp ce stăteam pe parapetul Oraşului lui Vladimir. I-am simţit mirosul de peşte stricat, de vite, de carne şi de noroi din rîu.

Mi-am tras pelerina de blană în jurul meu, scuturînd zăpada de pe ea cînd mi-a ajuns la buze şi am privit înapoi la turnurile catedralei proiectate pe cer.

– Hai să mergem mai departe, să trecem de castelul cnejilor, am spus. Vezi clădirea aceea din lemn? Nimeni nu i-ar spune palat sau castel în Italia. Aici este un castel.

Marius a dat din cap. M-a mîngîiat uşor. Nu îi datoram nici o explicaţie despre acest loc ciudat din care veneam.

Cneazul era conducătorul nostru, iar pe vremea mea acesta fusese prinţul Mihail al Lituaniei. Nu mai ştiam cine domnea acum.

Eram eu însumi surprins că foloseam cuvîntul potrivit pentru el. În viziunile mele nu aveam conştiinţa unei limbi, iar cuvîntul acesta ciudat pentru conducător, „cneaz", nu-mi venise niciodată pe buze. Dar atunci l-am văzut clar, cu pălăria sa rotundă, de blană neagră, cu tunica de catifea groasă, întunecată la culoare, şi cu cizmele de pîslă.

Mergeam înainte.

Ne-am apropiat de clădirea care părea mai degrabă o fortăreaţă, fiindcă era construită din buşteni enormi. Zidurile se curbau graţios pe măsură ce se înălţau, iar turnurile ei numeroase aveau acoperişuri în patru rînduri. Vedeam acoperişul central, un fel de turn din lemn cu cinci feţe, care contrasta, prin goliciunea sa, cu cerul înstelat. La uşile ei şi pe pereţii

exteriori ardeau torțe. Toate ferestrele erau bine închise și astupate, ca să le ferească de furia iernii și a vîntului.

Era o vreme în care credeam că era cea mai mare clădire rămasă întreagă în toată lumea creștină.

N-a fost greu să amețim gărzile cu cîteva cuvinte rostite cu blîndețe, și, cu mișcări iuți, am trecut de ele și am pătruns în castel.

Am intrat printr-o cămară din spate și ne-am croit drum în liniște pînă într-un loc ce ne permitea să spionăm mulțimea de nobili și lorzi îmbrăcați în blănuri, adunați în Marea Sală, sub tavanul de lemn, în jurul focului.

Pe jos erau împrăștiate covoare turcești, iar ei stăteau pe niște scaune rusești, mari, ale căror sculpturi geometrice nu aveau nici un secret pentru mine. Beau din cupe de aur vinul servit de doi băieți în haine de piele; robele lor lungi, prinse la mijloc cu curele, erau albastre, roșii și aurite, la fel de luminoase ca desenele covoarelor.

Tapiserii europene acopereau pereții tencuiți grosolan. Aceleași scene de vînătoare din pădurile nesfîrșite ale Franței, Angliei sau Toscanei. Pe niște scînduri lungi, luminate de lumînări, era așezată masa: carne de pasăre și bucăți mari de carne de porc.

Era atît de frig în încăpere, încît acești nobili aveau pe cap căciuli de blană.

Toate acestea îmi păreau foarte exotice cînd eram copil și am fost dus de tata la prințul Mihail, care îi era recunoscător pentru curajul de care dădea dovadă la vînătoare și pentru că le furniza lucruri de valoare aliaților săi din forturile lituaniene din vest.

Dar aceștia erau europeni. Nu-i respectasem niciodată.

Tata mă învățase că nu erau decît lachei ai hanului, care plăteau pentru a ne putea conduce.

– Nimeni nu se ridică împotriva acelor hoţi, îmi spusese tata. Aşa că lasă-i să-şi cînte cîntecele de vitejie. Nu au nici o importanţă. Tu ascultă cîntecele pe care le cînt eu.

Şi tata chiar ştia multe cîntece!

Cu toată robusteţea sa din şa, cu toată dexteritatea pe care o arăta în mînuirea arcului şi a săgeţilor şi cu toată forţa brutală cu care în mînuia sabia, avea şi talentul de a mîngîia coardele unei harpe cu degetele-i lungi, de a cînta epopei din timpurile vechi, de pe vremea cînd Kievul era o mare capitală, cînd bisericile lui rivalizau cu cele ale Bizanţului, iar bogăţia lui era una dintre minunile lumii.

Eram gata de plecare. Le-am aruncat o ultimă privire acestor bărbaţi, îngrămădiţi cum erau peste cupele de vin aurite, cu cizmele lor mari din blană aşezate pe covoare turceşti, cu umerii căzuţi şi cu umbrele lor proiectate pe pereţi. Apoi ne-am furişat afară, fără ca ei să ştie măcar că fusesem acolo.

Era vremea să mergem în celălalt oraş din vîrful dealului, Pecersk, sub care se întindeau multe dintre catacombele Lavrei Pecerska.

Numai gîndindu-mă, tremuram. Mi se părea că gura mănăstirii mă va înghiţi şi voi începe să scormonesc prin sînul jilav al Mamei-Glii, căutînd pentru totdeauna lumina stelelor, pe care nu o voi mai găsi vreodată.

Dar am mers şi acolo, tîrîndu-mi picioarele prin noroi şi zăpadă, cu uşurinţa unui vampir; am avut acces, de data aceasta deschizînd eu drumul, rupînd încuietorile în linişte, cu forţa mea superioară; am ridicat uşile atunci cînd le deschideam, ca să nu scîrţîie sub propria greutate; ne-am grăbit să traversăm încăperile, pentru ca ochii muritorilor să nu observe decît nişte umbre reci, dacă ar fi să vadă ceva.

Aerul era cald şi totul era în nemişcare, o binecuvîntare, dar amintirile mi-au spus că pentru un băiat muritor nu era prea cald. În scriptorium, la lumina produsă de un ulei ieftin care emana şi fum în acelaşi timp, cîţiva fraţi erau aplecaţi deasupra

pupitrelor înclinate, copiind de zor, de parcă tipăriturile nu însemnau nimic pentru ei şi cu siguranţă aşa şi era.

Vedeam textele la care lucrau şi îmi erau cunoscute – *Pateric*ul *Mănăstirii Peşterilor din Kiev*, cu povestirile lui minunate despre fondatorii mănăstirii şi cu sfinţii frumos colorati.

În această cameră, lucrînd la acel text, învăţasem şi eu să scriu şi să citesc. Acum m-am strecurat pe lîngă perete pînă cînd ochii mi-au putut cădea pe pagina pe care o copia călugărul, cu mîna stîngă aşezată cuminte pe modelul zdrenţuit după care lucra.

Ştiam pe dinafară această parte din *Pateric*. Era povestea lui Isaac. Diavolii îl păcăliseră pe Isaac; veniseră la el cu înfăţişare de îngeri, pretinzînd chiar că sînt Hristos Însuşi. Cînd Isaac a căzut în plasa lor, au dansat de bucurie şi l-au batjocorit. După mult post, rugăciune şi după ce s-a pocăit pentru greşeala lui, Isaac s-a ridicat împotriva acestor demoni.

Călugărul tocmai îşi înmuia pana, iar acum scria cuvintele cu care a vorbit Isaac:

> „Cînd m-aţi înşelat luînd chipul lui Iisus Hristos şi al îngerilor, nu eraţi demni de acel rang. Dar acum apăreţi în culorile voastre adevărate..."

Nu am mai privit. Nu am mai citit şi restul. Aş fi putut sta acolo, lipit de perete, pentru totdeauna, fără să fiu văzut. Încet, am privit celelalte pagini pe care le copiase călugărul şi le lăsase la uscat. Am găsit un pasaj anterior pe care nu-l uitasem niciodată, în care era descris Isaac care a zăcut doi ani, retras de lume, nemişcat, fără mîncare:

> „Pentru că Isaac era slăbit la minte şi la trup şi nu se putea întoarce pe cealaltă parte, nu se putea ridica sau aşeza; doar zăcea acolo, pe o parte şi adesea se adunau viermi sub coapsele lui, din cauza excrementelor şi a urinei."

Diavolii îl aduseseră pe Isaac în această stare, înşelîndu-l. Atunci cînd am intrat aici, copil fiind, am sperat să trăiesc şi

eu asemenea tentații și viziuni, aceeași confuzie și aceeași pocăință.

Ascultam cum pana de scris scîrțîia pe hîrtie. M-am retras, nevăzut, de parcă n-aș fi fost vreodată pe acolo.

M-am uitat iar la învățații mei frați.

Erau cu toții vlăguiți, îmbrăcați în haine de lînă ieftină, neagră, care miroseau a transpirație veche și a mizerie, cu părul mare. Bărbiile lor lungi erau subțiri și încîlcite.

Mi s-a părut că îl cunosc pe unul dintre ei, că, într-o oarecare măsură, chiar îl iubisem, dar acest lucru părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă și nu mai merita să fie luat în seamă.

I-am mărturisit lui Marius, care stătea lîngă mine, ca o umbră, că nu aș fi rezistat în acele condiții, dar amîndoi știam că era o minciună. Cu siguranță, aș fi rezistat și aș fi murit fără să cunosc vreo altă lume.

Ne-am dus în primul dintre tunelurile lungi în care erau îngropați călugării și, închizînd ochii și lipindu-mă de peretele murdar, am ascultat visele și rugăciunile celor care zăceau îngropați de vii din dragoste pentru Dumnezeu.

Era așa cum îmi închipuisem și exact cum îmi aminteam. Am auzit cuvintele cunoscute, care nu mai reprezentau un mister pentru mine, șoptite în slavona bisericească. Am văzut imaginile prescrise. Am simțit flacăra credinței și a adevăratului misticism, aprinsă din focul slab al celor care renunțaseră complet la viață.

Stăteam cu capul plecat. Mi-am sprijinit fruntea de noroi. Aș fi vrut să-l găsesc pe băiatul cu sufletul curat, care deschisese ușile acestor chilii pentru a le aduce pustnicilor atîta mîncare și băutură cît să rămînă în viață. Dar nu l-am mai putut găsi pe acel băiat. Simțeam doar o milă plină de furie pentru el, pentru că suferise cîndva aici, slab și nefericit, disperat, ignorant, o, atît de ignorant, neavînd nici o plăcere în viață, în afară de a privi culorile aprinse ale unor icoane.

Respiram cu greutate. Am întors capul şi am căzut în braţele lui Marius.

– Nu plînge, Amadeo, mi-a spus el cu blîndeţe la ureche.

Mi-a dat la o parte părul de pe ochi şi mi-a şters lacrimile cu degetele sale delicate:

– Acum ia-ţi rămas-bun de la tot ce-i aici, fiule!

Am dat din cap, aprobîndu-l.

Într-o clipită am fost afară. Nu i-am vorbit. Mă urma. Mergeam înainte, luînd-o la vale către oraşul de pe malul apei.

Mirosul rîului devenea din ce în ce mai pătrunzător, duhoarea oamenilor – din ce în ce mai puternică; în cele din urmă, am ajuns la casa care ştiam că fusese a mea. Dintr-o dată mi s-a părut că era o nebunie. Ce căutam? Să măsor toate acestea cu noul meu sistem de valori? Să-mi confirm că nu avusesem nici o şansă ca prunc muritor?

Doamne, nu există nici o justificare pentru ce eram: un băutor de sînge lipsit de pietate, hrănindu-mă pe săturate din păcătoşii Veneţiei, ştiam asta. Era acesta, oare, un exerciţiu de autojustificare? Nu, altceva mă împingea spre casa dreptunghiulară, lungă, care semăna cu multe alte case, cu pereţii groşi, de lut, separaţi de bîrne aspre, cu acoperişul ţuguiat de care atîrnau ţurţuri de gheaţă; această casă mare şi simplă era casa mea.

Cum am ajuns, m-am apropiat pe furiş de ea. Zăpada se topise aici, iar apa rîului se scurgea pe străzi, peste tot, ca atunci cînd eram copil. Intrase şi în cizmele mele veneţiene, frumos cusute. Dar nu-mi mai paraliza picioarele, aşa cum se întîmpla cîndva, pentru că acum îmi trăgeam forţa din zei necunoscuţi aici şi din creaturi care pentru aceşti ţărani murdari (fusesem şi eu unul dintre ei) nu aveau nici un nume.

Mi-am sprijinit capul de peretele tencuit, aşa cum făcusem în mănăstire, lipindu-mă de el, de parcă masivitatea lui m-ar fi putut proteja şi mi-ar fi putut transmite tot ce voiam să ştiu. Printr-o gaură mică din pereţii şubrezi, făcuţi din bulgări de

pămînt, puteam să văd înăuntru şi am zărit lumina familiară a lumînărilor, pe aceea mai intensă a lămpilor, o familie adunată în jurul sobei mari din cărămidă.

Îi cunoşteam pe toţi cei de acolo, deşi multora le uitasem numele. Ştiam că unii sînt rude, iar sentimentele îmi erau, şi ele, cunoscute.

Dar trebuia să văd dincolo de adunarea lor. Trebuia să ştiu dacă sînt sănătoşi. Trebuia să aflu dacă, după ziua aceea fatală, în care eu fusesem răpit, iar tata, fără îndoială, ucis în pustietate, ei au continuat să-şi trăiască vieţile cu aceeaşi hotărîre. Poate că trebuia să aflu ce spuneau atunci cînd se rugau pentru Andrei, băiatul care avea darul de a face icoane atît de minunate, icoane nefăcute de mînă omenească.

Am auzit sunetul harpei înăuntru, am auzit că se cîntă. Era vocea unuia dintre unchii mei, unul foarte tînăr, care ar fi putut să-mi fie frate. Îl chema Boris şi cîntase bine de mic, memora cu uşurinţă versurile despre cavaleri şi eroi; intra în pielea personajelor şi intona foarte ritmic şi tragic. Harpa era mică, veche, a tatei, fără îndoială, iar Boris se acompania singur, cînd recita povestea unei bătălii crîncene şi fatale pentru vechiul şi marele Kiev.

Auzeam ritmurile familiare care fuseseră transmise de cîntăreţii noştri din generaţie în generaţie, de sute de ani. Am lărgit puţin cu degetele spărtura din tencuială. Prin gaura mică am zărit colţul cu icoane – în partea opusă faţă de locul unde era adunată familia, în jurul focului din soba deschisă.

O, ce spectacol! La lumina a zeci de mucuri de lumînări şi a unor lămpi de pămînt umplute cu grăsime se vedeau douăzeci şi ceva de icoane, unele foarte vechi şi înnegrite în ramele lor de aur, altele strălucitoare, de parcă ieri ar fi fost pictate cu har dumnezeiesc. Printre ele erau şi ouă pictate, frumos decorate şi colorate cu modele pe care mi le aminteam destul de bine, deşi chiar şi cu ochii mei de vampir nu puteam vedea prea bine de la distanţa la care eram. Privisem de multe ori

femeile încondeind aceste ouă sacre pentru Paşte, aplicînd pe ele ceara fierbinte, topită, cu o peniţă de lemn, pentru a marca brîul, stelele, crucile sau liniile care reprezentau coarnele berbecilor sau simbolul pentru fluture sau barză. Odată ceara aplicată, oul putea fi înmuiat în vopseaua rece de culoare intensă. Părea să existe o varietate nesfîrşită de modele şi de semne şi nenumărate posibilităţi de-a le interpreta.

Aceste ouă fragile şi frumoase erau păstrate pentru vindecarea bolilor sau pentru a apăra de furtuni. Ascundeam astfel de ouă în livadă pentru a ne aduce noroc la următoarea recoltă. Odată am pus unul deasupra uşii casei în care sora mea s-a mutat ca tînără nevastă.

Exista o poveste frumoasă despre aceste ouă încondeiate: atîta vreme cît tradiţia era păstrată, atîta vreme cît aceste ouă existau, lumea va fi ferită de monştrii care ameninţau mereu să vină şi să devoreze tot ce exista.

Era plăcut să văd, ca întotdeauna, aceste ouă puse în colţul acela minunat al icoanelor, printre Feţele Sfinte. Faptul că uitasem acest obicei mi se părea o ruşine şi o avertizare în legătură cu tragedia ce urma să vină.

Dar Sfinţii mi-au captat imediat atenţia şi am uitat de toate celelalte. Am văzut faţa lui Hristos strălucind în lumina focului, un Hristos încruntat, aşa cum Îl pictasem de multe ori. Multe dintre aceste icoane fuseseră făcute de mine. Una dintre ele arăta exact ca aceea pe care o pierdusem în acea zi în ierburile înalte din stepă.

Era imposibil. Recuperase cineva icoana care îmi căzuse atunci cînd fusesem luat prizonier de călăreţi? Nu, cu siguranţă era alta, pentru că făcusem foarte multe înainte ca părinţii mei să aibă curajul să mă ducă la călugări. De ce erau icoanele mele prin tot oraşul? Chiar tata le dusese prinţului Mihail ca daruri de care era mîndru, iar prinţul fusese cel care spusese că ar trebui ca îndemînarea mea să le fie făcută cunoscută şi călugărilor.

Cît de sever părea acum Domnul nostru în comparaţie cu imaginile Hristoşilor meditativi şi blînzi ai lui Fra Angelico sau cu Domnul îndurerat şi nobil al lui Bellini! Şi totuşi dragostea mea îl făcea binevoitor! Era Hristos cel zugrăvit în stilul nostru, un stil vechi, Hristos cel iubitor, în ciuda trăsăturilor sale severe, iubitor, în ciuda culorilor sumbre, iubitor, în ciuda felului de-a fi al celor din ţara mea. Şi fierbinte era dragostea pe care credeam că mi-o poartă!

Mi s-a făcut rău. Am simţit mîinile Stăpînului pe umerii mei. Nu m-a tras îndărăt, aşa cum credeam. Doar mă ţinea şi şi-a rezemat obrazul de părul meu.

Eram gata să plec. Îmi ajunsese. Dar muzica s-a întrerupt. Acolo era o femeie, mama, nu-i aşa? Nu, mai tînără, sora mea, Ania, devenită femeie, vorbea obosită despre cum tata ar putea cînta din nou, dacă i s-ar scoate toată băutura din el şi ar fi iar el însuşi.

Unchiul Boris a luat-o în rîs. Ivan era irecuperabil, spunea Boris. Ivan nu va mai vedea treaz o altă zi sau noapte şi va muri curînd. Avea trupul otrăvit de băutură, atît cu alcoolul fin procurat de la negustori după ce vînduse ceea ce furase din propria casă cît şi cu berea ţărănească pe care o obţinea de la oamenii din oraş pe care îi bătea şi îi ameninţa.

M-am zbîrlit tot. Ivan, tatăl meu, era viu? Ivan, viu ca să moară iar în dezonoare? Nu fusese, aşadar, omorît în stepă?

Dar în capetele lor mari au încetat deodată gîndurile la el şi cuvintele despre el. Unchiul a cîntat un alt cîntec, unul de dans. Nimeni nu dansa în această casă, în care toţi erau obosiţi de cît trudiseră, iar femeile aproape oarbe de-atîta cîrpit hainele care le stăteau grămadă în poală. Dar muzica i-a înveselit şi unul dintre ei, un băiat mai mic decît fusesem eu cînd murisem pentru ei, fratele meu mai mic, a şoptit o rugăciune pentru tata, ca să nu îngheţe diseară, aşa cum păţise de mai multe ori, deoarece căzuse beat în zăpadă:

– Te rog, adu-l acasă, s-a auzit şoapta copilului.

Apoi, în spatele meu, l-am auzit pe Marius spunînd, căutînd să pună lucrurile în ordine şi să mă calmeze:

– Da, se pare că este adevărat, fără nici o îndoială. Tatăl tău este în viaţă.

Înainte ca el să apuce să mă avertizeze, am mers şi am deschis uşa. Făcusem un lucru nestăpînit, nechibzuit şi ar fi trebuit să-i cer voie lui Marius, dar, după cum v-am spus, eram un elev neascultător. Trebuia să fac asta!

Vîntul a pătruns în casă. Oamenii înghesuiţi au început să tremure şi şi-au tras hainele groase în jurul umerilor. Focul adînc din gura sobei de cărămidă pîlpîia frumos.

Ştiam că trebuia să îmi dau jos căciula, în cazul acesta, gluga, şi să stau cu faţa spre colţul cu icoane şi să îmi fac cruce, dar nu puteam face asta.

De fapt, pentru a mă ascunde, mi-am tras gluga pe cap cînd am închis uşa. Stăteam singur lîngă ea. Îmi ţineam pelerina de blană peste gură, astfel încît să nu mi se vadă nici o parte din faţă, cu excepţia ochilor şi, probabil, a unei şuviţe de păr roşcat.

– De ce s-a apucat Ivan de beţie? am şoptit, amintindu-mi cuvintele în ruseşte. Ivan era cel mai puternic bărbat din acest oraş. Unde este acum?

Erau prudenţi şi supăraţi că pătrunsesem aşa în casa lor. Focul din sobă trosnea şi dansa, atîţat de aerul proaspăt. Colţul cu icoane părea el însuşi un grup perfect de flăcări, cu imaginile lor strălucitoare înconjurate de lumînări, un alt fel de foc, etern. Faţa lui Hristos era clară în lumina pîlpîitoare, iar ochii păreau să se holbeze la mine, cum stăteam aşa lîngă uşă.

Unchiul s-a ridicat şi a pus harpa în braţele băiatului mai mic, pe care nu-l ştiam. I-am văzut în umbră pe copii stînd bine înveliţi pe paturi. Le-am văzut ochii strălucitori privindu-mă prin întuneric. Ceilalţi se îngrămădiseră în jurul focului cu faţa spre mine.

Am văzut-o pe mama, îmbătrînită şi tristă, de parcă ar fi trecut secole de cînd o părăsisem, o bătrînică aşezată în colţ, ţinînd preşul care îi acoperea poala. Am studiat-o atent, încercînd să descopăr cauza prăbuşirii ei. Ştirbă, slabă, cu încheieturile umflate, roase şi lucioase de la atîta muncă, o femeie care îşi croia prea repede drumul spre groapă.

M-au izbit multe gînduri şi vorbe, de parcă aş fi fost bombardat cu săgeţi. Înger, drac, vizitator nocturn, teroare a întunericului, ce eşti tu? Am văzut mîini ridicate, făcînd în grabă semnul crucii. Dar gîndurile veneau repede să-mi răspundă la întrebare.

Cine nu ştie că Ivan Vînătorul a devenit Ivan Pocăitul, Ivan Beţivanul, Ivan Nebunul, din cauza zilei aceleia cînd nu i-a putut opri pe tătari să-i răpească pe fiul iubit, pe Andrei?

Am închis ochii. Ceea ce i se întîmplase era mai rău decît moartea! Nu îndrăznisem niciodată să mă gîndesc că e viu, nu sperasem asta, nu mă gîndisem care ar fi putut fi soarta lui, dacă n-ar fi murit. Peste tot în Veneţia erau prăvălii la care mă puteam opri să-i trimit o scrisoare, pe care negustorii veneţieni ar fi dus-o în vreun port din care ar fi fost expediată pe faimoasele drumuri de poştă ale hanului.

Ştiam toate acestea. Egoistul Andrei ştia toate astea, detaliile care ar fi pecetluit pentru el trecutul, astfel încît ar fi putut să-l uite. Aş fi putut scrie:

„Dragii mei, trăiesc şi sînt fericit, deşi nu mă voi mai putea întoarce acasă vreodată. Primiţi aceşti bani pe care vi-i trimit pentru fraţii şi surorile mele şi pentru mama..."

Dar atunci nu ştiusem. Trecutul însemnase nefericire şi haos.

Ori de cîte ori cea mai trivială pictură prindea viaţă, se înstăpînea suferinţa.

Unchiul stătea în picioare în faţa mea. Era la fel de mare ca tata şi era bine îmbrăcat: purta o tunică de piele cu curea

şi cizme de pîslă. Şi-a plecat ochii spre mine calm, dar cu severitate:

– Cine eşti tu de intri astfel în casa noastră? a întrebat. Cine este acest prinţ care stă în faţa noastră? Aduci un mesaj pentru noi? Vorbeşte, în cazul acesta, şi te vom ierta că ne-ai spart încuietoarea de la uşă.

Mi-am ţinut respiraţia. Nu mai aveam întrebări. Ştiam că îl puteam găsi pe Ivan Beţivanul. Că era într-o tavernă cu pescarii şi negustorii, pentru că acesta era singurul loc cu acoperiş în care îi plăcea să stea, cu excepţia casei sale.

Am întins mîna stîngă şi am ajuns la punga pe care o purtam întotdeauna, legată, aşa cum trebuia să fie, la cureaua mea. Am slăbit-o şi i-am dat-o acestui bărbat. Nici nu s-a uitat la ea. S-a retras, ofensat.

Părea un detaliu desprins dintr-o pictură a casei. Vedeam casa. Vedeam mobila cioplită manual, mîndria familiei care o făcuse, crucile sculptate manual şi sfeşnicele care susţineau numeroasele lumînări. Vedeam simbolurile pictate ce decorau cercevelele de lemn ale ferestrelor şi rafturile pe care erau expuse oale, vase, străchinile făcute în casă.

Le-am văzut în toată frumuseţea lor, apoi, întreaga familie, femeile care brodau şi cele care cîrpeau, şi mi-am amintit cu toată duioşia de stabilitatea şi căldura din vieţile lor de demult.

Şi totuşi era trist, o, tare trist, în comparaţie cu lumea pe care o cunoscusem eu!

Am păşit înainte şi i-am întins iar punga, spunînd cu vocea înăbuşită şi cu faţa tot ascunsă:

– Te rog să o iei în semn de amabilitate faţă de mine şi ca să îmi pot salva sufletul. Este de la nepotul tău, Andrei. El este departe, foarte departe, pe tărîmul în care l-au dus negustorii de sclavi, şi nu se va mai întoarce niciodată acasă. Dar este bine şi trebuie să împartă ceva din ceea ce are cu familia sa. M-a rugat să-i spun care dintre voi mai trăieşte şi care a murit. Dacă nu vă dau aceşti bani şi dacă voi nu-i luaţi, va fi sortit iadului.

Nu am primit un răspuns în cuvinte de la ei. Dar l-am primit de la minţile lor. L-am primit în întregime. Da, Ivan era viu, iar acum eu, acest bărbat ciudat, spuneam că şi Andrei este în viaţă. Ivan jelise un fiu care nu doar că nu murise, dar o mai ducea şi bine. Viaţa este o năpastă, într-un fel sau altul. Singura certitudine este moartea.

– Te rog, am spus.

Unchiul a luat punga pe care i-o ofeream, dar cu îndoială. Era plină de ducaţi de aur, cu care se putea cumpăra oriunde.

Mi-am lăsat pelerina să cadă şi mi-am scos mănuşa stîngă, apoi inelele de pe fiecare deget de la mîna stîngă. Opal, onix, ametist, topaz, turcoaz. Am trecut pe lîngă bărbat şi pe lîngă copii pînă de cealaltă parte a focului şi le-am depus respectuos în poala bătrînei care fusese mama mea, în timp ce ea privea în sus.

Am văzut cum, imediat, şi-a dat seama cine eram. Mi-am acoperit iar faţa, dar cu mîna stîngă am scos pumnalul de la centură. Era un pumnal mic, pe care un luptător îl ia la luptă pentru a-şi trimite victimele pe lumea cealaltă, dacă nu mai pot fi salvate şi n-au murit încă. Era un obiect de podoabă mai degrabă decît o armă, iar teaca sa placată cu aur era decorată cu perle perfecte.

– Pentru tine, am spus. Pentru mama lui Andrei, care a iubit mereu colierul ei cu perle de rîu. Iar asta este pentru sufletul lui Andrei.

Am depus pumnalul la picioarele mamei.

Apoi am făcut o plecăciune adîncă, aproape atingînd podeaua cu capul, şi am plecat, fără să încui la loc, închizînd doar uşa în urma mea şi rămînînd aproape, ca să-i aud cum sar repede în picioare şi cum se reped să vadă inelele şi pumnalul, iar alţii să se uite la încuietoare.

Pentru o clipă, m-am simţit slăbit de emoţie. Dar nimic nu mă putea opri să fâptuiesc ceea ce intenţionam. Nu m-am întors la Marius, deoarece ar fi fost o laşitate din partea mea

să-i cer sprijinul sau consimțământul. Am mers mai departe pe strada înzăpezită, prin mocirlă, către taverna cea mai apropiată de rîu, unde credeam că puteam să-l găsesc pe tata.

De puține ori intrasem în acest loc cînd fusesem copil și atunci doar ca să-l iau pe tata acasă. Nu mi-l aminteam decît ca pe un loc în care bărbați necunoscuți beau și înjurau.

Era o clădire lungă, făcută din aceleași bîrne grosolane ca și casa mea, cu același pămînt în loc de mortar, cu aceleași reparații și cu aceleași fisuri inevitabile. Avea acoperișul foarte înalt, ca să permită alunecarea zăpezii, iar streșinile franjurate cu țurțuri, precum cele ale casei mele.

Mă minunam că bărbații pot trăi în felul ăsta, că frigul nu-i îndemna să facă ceva mai solid, un adăpost mai bun, dar aici lucrurile se întîmplau așa dintotdeauna, mi se părea, cu cei săraci și bolnavi, cu cei înfometați și năpăstuiți; iarna grea le lua multe, iar primăvara și vara, scurte, le dădea puține, iar acea resemnare a devenit cea mai mare virtute a lor, în cele din urmă.

Dar poate că atunci nu aveam dreptate în legătură cu nici una dintre toate acestea și poate că nici acum nu am. Important este următorul lucru: era un loc al lipsei de speranță și, deși nu era urît, fiindcă lemnul, noroiul, zăpada și tristețea nu sînt urîte, era un loc lipsit de frumusețe; cu excepția icoanelor și, poate, al conturului depărtat al turnurilor grațioase ale Sfintei Sofia, sus pe deal, proiectate pe cerul înstelat. Dar asta nu era destul.

Cînd am intrat în tavernă, am numărat douăzeci de oameni dintr-o privire; beau și vorbeau unul cu celălalt, cu o înțelegere care mă surprindea, avînd în vedere stilul spartan al acestui loc, care nu era mai mult decît un adăpost pentru noapte, ce-i ținea în siguranță în jurul focului mare. Nu era nici o icoană care să-i liniștească. Unii dintre ei cîntau și nu lipsea nici cîntărețul la harpă care își ciupea instrumentul cu coarde, în timp ce altul sufla într-un fluier mic.

Erau multe mese, unele acoperite cu fețe de masă, iar altele goale, la care se adunaseră acești bărbați; unii dintre ei erau străini, așa cum îmi aminteam; trei erau italieni, am auzit imediat asta și am dedus că sînt genovezi. De fapt, erau mai mulți străini decît mă așteptasem. Erau bărbați adunați datorită comerțului de pe rîu, și probabil, Kievul nu o mai ducea atît de rău acum.

Erau multe butoiașe de bere și de vin în spatele tejghelei, la care barmanul își vindea marfa la cană. Am văzut multe sticle de vin italian, fără îndoială extrem de scump, și lăzi de vin alb sec din Spania.

Ca să nu atrag atenția, am mers înainte și spre stînga prin întuneric, pe unde un călător european îmbrăcat cu o blană bogată nu ar fi fost băgat în seamă, pentru că, la urma urmei, blănurile erau unul dintre lucrurile pe care se părea că le aveau din belșug.

Acești oameni erau mult prea beți ca să le mai pese cine eram. Proprietarul a încercat să se arate încîntat de un nou client, dar apoi s-a întors să moțăie cu capul sprijinit în palmă. Muzica a continuat, de data aceasta mai puțin veselă decît ceea ce cînta unchiul meu acasă, deoarece cred că muzicantul era foarte obosit.

L-am văzut pe tata.

Era întins pe spate pe o bancă slinoasă, lată, îmbrăcat în vesta lui de piele și cu cea mai mare și mai grea pelerină de blană strînsă în jurul lui, de parcă ceilalți i-ar fi făcut onorurile cu ea după ce el murise. Era o blană de urs, semn că era un bărbat destul de bogat.

Sforăia în somnul său de bețiv, iar aburii băuturii se ridicau din el; nu s-a clintit cînd am îngenunchеat lîngă el și i-am privit fața.

Obrajii săi, mai scofîlciți, erau tot rumeni, dar avea ochii înfundați în orbite și smocuri cenușii mai ales în mustață și în barba lungă. Mi se părea că-i mai căzuse din părul de la tîmple

şi că sprîncenele erau mai arcuite, dar poate că doar mi se părea. Pielea din jurul ochilor era delicată şi întunecată. Mîinile, strînse împreună sub haină, nu erau la vedere, dar am observat că încă mai era puternic şi robust; iubirea de băutură nu-l distrusese încă.

Am avut deodată sentimentul vitalităţii sale; îi puteam mirosi sîngele şi viaţa din el, ca pe cele ale unei victime care se împleticeşte în calea mea. Mi-am alungat toate acestea din minte şi l-am privit, iubindu-l şi gîndindu-mă doar că eram foarte bucuros că trăia! Se întorsese din stepă. Scăpase de gloata aceea de călăreţi, care păruseră atunci chiar vestitorii morţii.

Am tras un scaun ca să mă aşez în linişte lîngă tata, să-i privesc atent faţa.

Nu-mi pusesem mănuşa stîngă.

Am pus mîna rece pe fruntea lui, încet, nevrînd să risc; a deschis ochii încet. Deşi de nepătruns, erau încă frumoşi, strălucitori, în ciuda vaselor de sînge sparte şi a umezelii, iar el m-a privit blînd şi fără să vorbească o vreme, de parcă nu avea nici un motiv să se mişte, de parcă eram doar o închipuire din visele sale.

Am simţit gluga căzîndu-mi de pe cap şi nu am făcut nimic să o împiedic. Nu puteam vedea ce vedea el, dar ştiam ce era – fiul său, cu o faţă fără barbă şi mustaţă, aşa cum o avusese fiul său şi părul lung, roşcat, moale, în valuri.

În spatele lor, la lumina focului, cu trupurile doar nişte contururi mătăhăloase, ceilalţi cîntau şi vorbeau. Şi vinul curgea.

Nu a intervenit nimic între mine şi acest moment, între mine şi acest bărbat care încercase din greu să-i doboare pe tătari, trimiţînd săgeată după săgeată spre duşmanii lui, chiar şi după ce săgeţile acestora se năpustiseră zadarnic asupra lui.

– Nu te-au rănit niciodată, am şoptit. Te iubesc şi abia acum ştiu cît de puternic ai fost.

Oare putuse să-mi audă vocea?

A clipit cînd s-a uitat la mine, apoi l-am văzut trecîndu-şi limba peste buze. Buzele-i luceau precum mărgeanul, printre firele roşcovane ale mustăţii şi ale bărbii.

– M-au rănit, a spus el cu vocea scăzută, dar nu slăbită. De două ori m-au nimerit: în umăr şi în braţ. Dar nu m-au omorît. Am căzut de pe cal. M-am ridicat. Nu m-au nimerit deloc în picioare. Am alergat după ei. Alergam şi trăgeam în ei. Aveam o săgeată înfiptă chiar în umărul drept, aici. A scos mîna de sub blană şi a pus-o pe curba întunecată a umărului său drept. Trăgeam fără încetare. Nici măcar nu o simţeam. I-am văzut plecînd călare. L-au luat. Nici măcar nu ştiu dacă mai trăia. Nu ştiu. Dar s-ar mai fi obosit să-l ia dacă n-ar mai fi fost în viaţă? Erau săgeţi pretutindeni. Din cer ploua cu săgeţi! Trebuie să fi fost vreo cincizeci. I-au omorît pe toţi ceilalţi! Le spusesem celorlalţi: „Trebuie să trageţi în continuare, să nu vă opriţi nici o clipă, nu vă faceţi mici de frică, trageţi întruna, iar cînd rămîneţi fără săgeţi, scoateţi sabia şi mergeţi după ei, daţi peste ei cu calul". Poate că aşa au făcut. Nu ştiu.

Şi-a plecat pleoapele. A privit în jur. Voia să se ridice şi apoi s-a uitat la mine:

– Dă-mi ceva de băut. Cumpără-mi ceva bun. Are vin alb sec spaniol. Ia-mi din ăla, o sticlă. La naiba, pe vremuri stăteam şi-i aşteptam pe negustori acolo, pe rîu, şi nu eram nevoit să cumpăr de la nici un alt om. Dă-mi o sticlă de vin. Văd că eşti bogat.

– Ştii cine sînt? am întrebat.

M-a privit încurcat. Nici nu-i trecuse prin cap să-mi pună această întrebare.

– Vii de la castel. Vorbeşti cu accent lituanian. Nu-mi pasă cine eşti. Cumpără-mi nişte vin!

– Cu accent lituanian? am întrebat blînd. Ce lucru groaznic! Cred că este accent veneţian şi îmi este ruşine.

– Veneţian? Ei, să nu-ţi fie ruşine. Dumnezeu ştie că ei au încercat să salveze Constantinopolul, da, au încercat. Totul s-a

dus naibii. Lumea va sfîrşi în flăcări. Ia-mi nişte vin înainte să se termine, vrei?

M-am ridicat în picioare. Aveam bani? Mă întrebam acest lucru cînd silueta întunecată şi tăcută a Stăpînului s-a ivit deasupra mea şi mi-a întins sticla de vin spaniol, desfăcută şi numai bună să fie băută de tata.

Am oftat. Mirosul vinului nu mai însemna nimic pentru mine acum, dar ştiam că este marfă bună şi, în plus, era ceea ce-şi dorea el.

Între timp se aşezase pe bancă şi privea sticla din mîna mea. A întins mîna după ea, a luat-o şi a băut-o cu setea cu care eu beau sînge.

– Ia uită-te bine la mine, am spus.

– E prea întuneric aici, idiotule, a spus. Cum să mă uit bine la ceva? Hm, dar e bun! Mulţumesc.

Deodată, s-a oprit cu sticla la buze. Era ceva ciudat în felul în care se oprise. Era ca şi cum ar fi fost în pădure şi tocmai ar fi simţit apropierea unui urs sau a altei fiare periculoase. A îngheţat cu sticla în mînă şi doar ochii i se mai mişcau în timp ce mă privea.

– Andrei! a şoptit.

– Trăiesc, tată, am spus cu blîndeţe. Nu m-au omorît. M-au luat drept pradă şi m-au vîndut ca să scoată bani. Un vapor m-a dus spre sud şi iar spre nord, pînă în Veneţia şi acolo locuiesc acum.

Ochii îi erau liniştiţi. Într-adevăr, peste el s-a lăsat o seninătate frumoasă. Era prea beat ca să se revolte sau să fie impresionat de nişte surprize ieftine. Dimpotrivă, adevărul plutea peste el ca un curent, subjugîndu-l, iar el a înţeles toate implicaţiile sale: că nu suferisem, că eram bogat, că eram bine.

– Am fost pierdut, sir, am spus cu aceeaşi şoaptă blîndă, pe care o auzea numai el. Am fost pierdut, dar m-a găsit altul, un bărbat amabil, mi-am revenit şi de atunci n-am mai suferit. Am făcut drum lung ca să îţi spun toate astea, tată. Nu ştiam

că mai trăieşti! Nu am visat niciodată acest lucru. Vreau să spun că eu am crezut că ai murit în acea zi în care pentru mine a murit întreaga lume. Acum am venit să-ţi spun că nu mai trebuie să mă jeleşti.

– Andrei, a şoptit, dar fără să i se mişte nici un muşchi de pe faţă.

Era doar mirare liniştită. Stătea nemişcat, cu ambele mîini pe sticla pe care o lăsase în poală, cu umerii săi mari foarte drepţi, iar părul roşu, înspicat, la fel de lung cum fusese întotdeauna, se amesteca în blana pelerinei.

Era un bărbat frumos. Aveam nevoie de ochii unui monstru ca să văd acest lucru. Aveam nevoie de vederea unui demon ca să văd puterea din ochii săi, dublată de o forţă titanică. Numai privirile pe care le arunca îi trădau slăbiciunea.

– Uită-mă acum, tată, am spus. Uită-mă, ca şi cum călugării m-ar fi izgonit. Dar ţine minte un lucru: nu voi fi niciodată îngropat în găurile noroioase din Lavră. Nu, mi se pot întîmpla alte lucruri. Dar acesta, nu. Şi asta datorită ţie, care nu ai acceptat acest lucru şi ai venit în acea zi şi ai cerut să plec cu tine călare, ca să redevin fiul tău.

M-am întors să plec. A sărit de unde stătea, strîngînd sticla la gît cu mîna stîngă şi punînd-o pe cea dreaptă pe mijlocul meu, cu tărie. M-a tras spre el, de parcă aş fi fost un muritor, cu vechea lui forţă şi şi-a lipit buzele de capul meu plecat.

O, Doamne, nu-l lăsa să afle! Nu-l lăsa să simtă vreo schimbare în mine! Eram disperat. Am închis ochii.

Dar eram tînăr şi nu la fel de tare şi rece ca Stăpînul meu, nu, nu aveam nici măcar jumătate din jumătatea jumătăţii tăriei şi răcelii lui. A simţit doar delicateţea părului meu şi, poate, şi delicateţea rece ca gheaţa a pielii mele.

– Andrei, îngerul meu, fiul meu talentat şi minunat!

M-am întors şi l-am strîns puternic cu braţul stîng. I-am umplut capul de sărutări, aşa cum nu făcusem niciodată cînd fusesem copil. L-am strîns la pieptul meu:

– Tată, nu mai bea, i-am spus la ureche. Ridică-te şi fii iar vînător. Fii tu însuţi, tată!

– Andrei, nu o să mă creadă nimeni niciodată.

– Dar cine sînt ei să-ţi spună ţie asta, dacă vei fi tu însuţi din nou?

Ne-am privit în ochi. Ţineam buzele închise, ca să nu îmi vadă dinţii ascuţiţi pe care mi-i dăduse sîngele de vampir, colţi pe care un vînător atît de iscusit ca el i-ar fi văzut, cu siguranţă.

Dar el nu căuta aşa ceva aici. Voia doar dragoste şi asta ne dăruiam unul altuia.

– Trebuie să plec, nu am de ales, am spus. Am furat acest timp ca să vin la tine. Tată, spune-i mamei că eu am fost cel care a venit acasă mai devreme şi că eu i-am dat ei inelele, iar fratelui tău, punga.

M-am dat înapoi. M-am aşezat pe bancă lîngă el, fiindcă îşi pusese picioarele pe podea. Mi-am scos mănuşa dreaptă şi m-am uitat la cele şapte sau opt inele pe care le purtam, toate din aur sau argint, bogate în pietre preţioase; le-am scos unul cîte unul în cuvintele sale de protest şi i le-am pus în mînă. Ce fină şi caldă era, ce roşie şi plină de viaţă!

– Ia-le, pentru că am foarte multe. Am să-ţi scriu şi am să-ţi mai trimit şi altele, ca să nu mai fii nevoit să faci altceva decît ceea ce îţi place – să călăreşti şi să vînezi, să spui poveşti despre timpurile trecute, lîngă foc. Cumpără o harpă bună cu acesta, cărţi, dacă vrei, pentru cei mici, cumpără ce vrei.

– Nu vreau astea; te vreau pe tine, fiule.

– Da, iar eu te vreau pe tine, tată, dar această putere mică este tot ce ne este permis să avem.

I-am luat capul în ambele mîini lăsîndu-l să-mi simtă puterea, poate că într-un mod cam lipsit de înţelepciune, dar făcîndu-l să stea nemişcat cît l-am sărutat şi apoi, cu o îmbrăţişare lungă, m-am ridicat să plec.

Am ieşit atît de repede din tavernă, că nu a văzut decît uşa închizîndu-se în urmă.

Zăpada continua să cadă. L-am văzut pe Stăpînul meu la cîţiva metri mai în faţă şi am plecat să îl întîlnesc şi să urcăm împreună pe deal. Nu voiam ca tata să iasă afară. Voiam să plec cît de repede puteam.

Tocmai voiam să-i cer să ne folosim de puterea de vampir ca să părăsim Kievul, cînd am văzut o siluetă care se grăbea spre noi. Era o femeie micuţă, cu o haină de blană lungă şi grea, pe care o tîra prin zăpadă. Avea ceva strălucitor în braţe.

Stăteam nemişcat, iar Stăpînul mă aştepta. Cea care venise să mă vadă era mama. Îşi croia drum către tavernă, ducînd în braţe, cu faţa către mine, o icoană a lui Hristos încruntat, cea la care mă uitasem prin gaura din peretele casei.

Mi-am ţinut răsuflarea. Ea a ridicat icoana şi mi-a întins-o.

– Andrei, a şoptit.

– Mamă! Păstreaz-o pentru cei mici, te rog.

Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o. Părea mult mai bătrînă şi mai nefericită. Sarcinile o făcuseră aşa, secătuind-o de puteri, chiar şi numai bebeluşii pe care a trebuit să-i îngroape. M-am gîndit la cîţi copii pierduse în timpul tinereţii mele şi la cîţi înainte de a mă naşte pe mine. Îi numea îngerii ei, pruncuşorii ei, care nu fuseseră suficient de mari ca să trăiască.

– Păstreaz-o. Păstreaz-o aici, pentru familie.

– Bine, Andrei.

M-a privit cu ochi palizi, plini de suferinţă. Vedeam că era pe moarte. Am înţeles imediat că era numai din cauza vîrstei şi a vitregiei sorţii copiilor ei. Boala o măcina pe dinăuntru şi curînd avea să moară. Privind-o, am simţit o asemenea groază cît să înfioare o întreagă lume muritoare. Era doar o boală obişnuită, inevitabilă şi chinuitoare.

– La revedere, înger drag, am spus.

– La revedere şi ţie, îngerule, mi-a răspuns. Inima şi sufletul meu sînt fericite că eşti un prinţ mîndru. Dar arată-mi, îţi faci semnul crucii aşa cum trebuie?

Cît de disperată suna vocea ei! Era sinceră. Ceea ce voia să spună era: „Toată această bunăstare aparentă era rezultatul convertirii la Biserica de Apus?" Asta voia să spună.

– Mamă, mă pui la încercare.

Mi-am făcut cruce pentru ea, ca ortodocşii, de la umărul drept la cel stîng şi am zîmbit.

A dat din cap aprobator, apoi a scos ceva, cu grijă, din haină şi mi l-a dat, dîndu-i drumul doar cînd am făcut un căuş pentru el din mîinile mele. Era un ou de Paşti vopsit în roşu-închis.

Un ou atît de minunat încondeiat! Era legat cu panglici lungi, galbene, iar în centru era pictat un trandafir perfect sau o stea cu opt colţuri.

L-am privit şi am dat din cap către ea.

Am scos o batistă fină şi am înfăşurat oul în ea, apoi l-am pus în tunică, sub jachetă şi pelerină.

M-am aplecat şi i-am sărutat iarăşi obrazul rece şi delicat:

– Mamă, am spus, bucurie printre toate necazurile, asta eşti tu pentru mine!

– Dragul meu Andrei, a răspuns ea. Mergi cu Dumnezeu, dacă trebuie să pleci.

S-a uitat la icoană. Voia să o văd. A întors-o astfel încît să pot vedea faţa strălucitoare a Domnului, la fel de ceruită şi de minunată ca în ziua în care o pictasem pentru ea. Numai că nu eu o pictasem pentru ea. Nu, era chiar icoana pe care o luasem în acea zi în călătoria noastră prin stepă.

O, ce minune că tata o adusese înapoi cu el, tot drumul de la locul în care o pierdusem. Şi totuşi, de ce nu? De ce să nu facă un astfel de bărbat asemenea lucruri?

Zăpada cădea pe icoana pictată. Cădea pe faţa severă a Mîntuitorului nostru, care se îmbujorase sub pensula mea ca prin farmec, o faţă care, cu buzele sale severe şi fine şi cu

sprîncenele uşor încruntate, transmitea iubire. Hristos, Domnul meu, arăta chiar mai sever în mozaicurile din San Marco. Hristos, Domnul meu, putea arăta aşa de sever în multe din picturile vechi. Dar Hristos, Domnul meu, în oricare stil, era plin de nețărmurită iubire.

Zăpada cădea în rafale şi părea să se topească atunci cînd atingea Faţa Lui.

Îmi era teamă pentru ea, această bucată fragilă de lemn, şi pentru această imagine strălucitoare, lăcuită, menită să rămînă aşa pentru totdeauna. Şi ea se gîndise la acest lucru, pentru că a ferit cu pelerina ei icoana de umezeala produsă de zăpada topită.

Nu am mai văzut-o de atunci.

Este cineva care să mă întrebe ce înseamnă o icoană pentru mine? Este cineva care să mă întrebe de ce, atunci cînd am văzut faţa lui Hristos înaintea mea pe Mahrama Sfintei Veronica, atunci cînd Dora îl ţinea ridicat, acest văl, adus de la Ierusalim din momentul agoniei lui Hristos, de către Lestat însuşi, am căzut în genunchi şi am strigat:

– Este Domnul?

11

Călătoria de la Kiev înapoi mi s-a părut o călătorie înainte în timp, către locul căruia îi aparţineam cu adevărat.

La întoarcere, întreaga Veneţie părea să aibă ceva din strălucirea camerei aurite în care îmi aveam cripta. Năuc, mi-am petrecut nopţile hoinărind, cu sau fără Marius, respirînd aerul proaspăt al Adriaticii şi studiind casele minunate şi palatele guvernatorilor cu care mă obişnuisem în ultimii cinci ani.

Serviciile religioase de seara mă atrăgeau aşa cum mierea atrage muştele. Mă îmbătam cu muzica interpretată de cor, cu cîntecele preoţilor şi, mai presus de toate, cu atitudinea de bucurie a credincioşilor, de parcă tot ce se întîmpla acolo era un balsam pentru toate acele părţi din mine care erau schilodite şi asemenea unor răni deschise încă de la întoarcerea mea de la Lavra Pecerska.

Dar, în adîncul inimii, păstram o flacără aprinsă pentru călugării ruşi de acolo, de la Lavra Pecerska. Prinzînd cîteva cuvinte ale preasfinţitului frate Isaac, trăiam în amintirea învăţăturilor sale – fratele Isaac, care fusese unul dintre nebunii în Hristos[1] Dumnezeu, un pustnic, un spirit clarvăzător, victima diavolului şi apoi Biruitor asupra potrivnicului în numele lui Hristos.

---

[1] Nebun în Hristos – formă de asceză specifică Rusiei, în care un pustnic se comportă astfel încît să fie considerat nebun de către oameni, pentru a cunoaşte smerenia (n.red.).

Eram credincios, nu era nici un dubiu în privința asta, și fusesem expus la două tipuri de gîndire religioasă, iar acum, în înfruntarea dintre ele, eram în război cu mine însumi, deoarece, deși nu voiam să renunț la confortul și la bogăția oferite de Veneția, frumusețea nepieritoare a lecțiilor lui Fra Angelico și realizările uluitoare ale celor care l-au urmat, creînd Frumusețea pentru Hristos, îl canonizam în secret pe cel care pierdea în bătălia mea, binecuvîntatul Isaac, despre care îmi imaginasem în copilărie că urmase drumul cel drept către Domnul.

Marius știa de lupta din interiorul meu, știa că sînt încă sub influența Kievului și mai știa cît de importante erau toate acestea pentru mine. Înțelegea mai bine decît oricine că fiecare ființă se războiește cu propriii îngeri și demoni, fiecare ființă cedează în fața unui anumit set de valori, unei teme ce pare inseparabilă de o viață reală.

Noi duceam o viață de vampir. Dar era viață în toate privințele, era o viață atît senzorială cît și carnală. Nu puteam scăpa de imboldurile și obsesiile pe care le simțisem ca muritor. Dimpotrivă, acum ele se amplificaseră.

La mai puțin de o lună de la întoarcerea mea, știam că începusem să înțeleg lumea din jur. Mă cufundam în frumusețea seducătoare a picturii, a muzicii și a arhitecturii italiene, dar o făceam cu fervoarea unui sfînt rus. Transformam toate experiențele senzoriale în bunătate și puritate. Învățam, înțelegeam mai mult, aveam mai multă compasiune pentru muritorii din jurul meu și tot timpul îmi obligam sufletul să fie ceea ce eu consideram că era bine.

Binele era mai presus de toate. Însemna să nu se risipească nimic. Pictam, citeam, studiam, ascultam, mă rugam chiar, deși nu eram sigur cui mă rugam, și nu pierdeam nici o ocazie de a fi generos față de muritorii pe care nu îi omoram.

În ceea ce-i privește pe cei pe care îi omoram, îi ucideam repede și cu milă; devenisem un maestru al milei, nu provocam

niciodată durere, prinzîndu-mi victimele în cursă prin farmece produse cu ajutorul vocii blînde sau cu privirea oferită celor care se uitau în adîncul ochilor, sau prin altă putere pe care o aveam şi eram în stare să o folosesc, puterea de a mă pune în locul muritorului lipsit de apărare şi de a-l ajuta să creeze imagini reconfortante, care să-i facă moartea mai uşoară, iar tăcerea mai dulce.

Mă bucuram de sînge, trecînd dincolo de necesitatea impusă de sete, gustam fluidul vital de care îmi deposedam victima, savuram din plin ultima înghiţitură cu care sorbeam şi viaţa din ea, punînd capăt unui trai de muritor.

Lecţiile mele cu Marius au încetat pentru o vreme. Dar, în cele din urmă, a venit la mine cu blîndeţe şi mi-a spus că era vremea să le reluăm serios şi că erau lucruri pe care trebuia să le facem.

– Studiez pe cont propriu, am spus. Ştii foarte bine asta! Ştii că nu am fost leneş în peregrinările mele şi ştii că mintea îmi este la fel de lacomă ca şi trupul. O ştii foarte bine. Aşa că lasă-mă în pace.

– Asta este foarte bine, tinere domn, mi-a spus amabil, dar trebuie să studiem din nou împreună. Am să-ţi transmit lucruri pe care trebuie să le ştii.

Timp de cinci nopţi l-am tot amînat. Apoi, cum moţăiam după miezul nopţii în patul lui, după ce prima parte a nopţii o petrecusem în Piazza San Marco la un mare festival, ascultîndu-i pe muzicanţi şi privindu-i pe jongleri, am fost surprins să simt beţişorul lui lovindu-mă pe partea din spate a picioarelor.

– Trezeşte-te, copile, a spus.

M-am întors şi m-am uitat în sus. Eram uimit. Stătea în picioare, ţinînd în mînă băţul lung, şi avea braţele încrucişate. Purta o tunică lungă, din catifea purpurie, cu curea, iar părul şi-l legase la spate, la baza gîtului.

M-am întors cu spatele la el. Mi-am închipuit că juca teatru cu mine şi că va renunţa. Dar m-a plesnit iar cu bâtul, şi de data aceasta a urmat o ploaie de lovituri.

Am simţit loviturile într-un fel în care nu le-am simţit niciodată ca muritor. Eram mai puternic, mai rezistent la ele, dar, pentru o clipă, fiecare pătrundea prin platoşa mea supraomenească şi provoca o mică explozie de durere.

Eram furios. Am încercat să mă ridic din pat şi probabil că l-aş fi lovit, aşa eram de mînios că mă tratase astfel. Dar şi-a pus genunchii pe spatele meu şi a continuat să mă lovească, pînă cînd am început să strig.

Atunci s-a oprit şi m-a tras în sus de guler. Tremuram de furie şi nu înţelegeam ce se întîmplă.

– Mai vrei? a întrebat.

– Nu mai vreau, am spus îndepărtîndu-i braţele de pe mine, lucru pe care mi l-a permis zîmbind. Aşa, deci! Acum eşti cît se poate de interesat de mine, iar un minut mai tîrziu sînt doar un şcolar pentru tine. Aşa este?

– Ai avut destul timp ca să te văicăreşti şi să te smiorcăi, a spus, şi să reevaluezi ce ţi-a fost dat. Acum e vremea să lucrezi. Du-te la birou şi pregăteşte-te să scrii. Sau voi continua să te lovesc.

Am izbucnit într-o tiradă:

– Nu permit să fiu tratat astfel; nu este nevoie de asta. Ce să scriu? Am scris volume întregi în sufletul meu. Crezi că poţi să mă transformi într-un elev docil, crezi că asta se potriveşte cu gîndurile catastrofale care îmi trec prin cap, aşa crezi?

M-a pocnit peste faţă. Eram buimăcit. Cînd ochii mi-au devenit limpezi, am privit într-ai lui.

– Fii atent din nou la mine. Vreau să ieşi din starea asta de meditaţie. Mergi la birou şi scrie pentru mine un rezumat despre ce a însemnat pentru tine călătoria în Rusia şi despre ce poţi vedea acum aici şi nu fuseseşi capabil să vezi înainte. Să

fie concis, să folosești comparațiile și metaforele cele mai fine și să scrii curat și repede.

– Ce tactică dură! am mormăit.

Dar trupul îmi zvîcnea de la loviturі. Erau cu totul diferite de cele pe care le primisem ca muritor, dar erau dureroase și le uram.

M-am așezat la birou. Urma să scriu ceva foarte grosolan, precum: „Am învățat că sînt sclavul unui tiran". Dar cînd am privit în sus și l-am văzut stînd acolo, cu bățul în mînă, m-am răzgîndit.

Știa că era cel mai bun moment să vină la mine și să mă sărute. Și chiar asta a făcut; mi-am dat seama că îmi ridicasem capul să primesc sărutul înainte ca el să și-l încline pe al lui. Acest lucru nu l-a oprit.

Simțeam o fericire copleșitoare să cedez în fața lui. Mi-am ridicat brațul și l-am pus în jurul umerilor săi.

Mi-a dat drumul după un moment lung de plăcere și apoi am scris multe propoziții, descriind în mare ce am povestit mai sus. Am scris despre lupta din mine, aceea dintre carnal și ascetic; am scris despre sufletul meu rusesc în căutarea celui mai înalt grad de exaltare. Îl descoperisem în pictarea icoanei, dar icoana satisfăcuse setea de senzorial, pentru că era frumoasă. Pe măsură ce scriam, mi-am dat seama pentru prima dată că vechiul stil rusesc, străvechiul stil bizantin, reunea chiar această luptă între senzorial și ascetic; siluetele erau reprimate, aplatizate, disciplinate în mijlocul culorilor bogate, iar întregul răspîndea o plăcere pură pentru ochi, în timp ce continua să reprezinte tocmai refuzul oricărei plăceri.

Pe cînd eu scriam, Stăpînul a plecat. Eram adîncit în scrisul meu și, încet, am alunecat de la analiza lucrurilor și am început să spun o poveste veche:

„În vremurile de demult, pe cînd rușii nu-l cunoșteau pe Iisus Hristos, marele prinț Vladimir al Kievului – în acele

vremuri Kievul era un oraş magnific – şi-a trimis solii să studieze cele trei religii ale lui Dumnezeu: cea musulmană, pe care aceştia au considerat-o nebună şi spurcată; religia Papei de la Roma, în care nu au găsit nici o frumuseţe şi, în sfîrşit, creştinismul Bizanţului. La Constantinopol, ruşii au fost conduşi să vadă bisericile magnifice în care ortodocşii se închinau Dumnezeului lor, iar ei au găsit aceste clădiri atît de frumoase, că nu ştiau dacă erau în rai sau încă pe pămînt. Nu mai văzuseră niciodată ceva atît de splendid; atunci au fost siguri că Dumnezeu locuia printre oamenii care aveau religia celor din Constantinopol, şi astfel a fost îmbrăţişat creştinismul de către ruşi. Frumuseţea a fost deci aceea care a dat naştere Bisericii Ruse.

În Kiev, cîndva, oamenii au găsit ceea ce Vladimir a încercat să recreeze, dar acum, cînd Kievul este o ruină, iar turcii au pus stăpînire pe Sfînta Sofia din Constantinopol, oamenii trebuie să vină la Veneţia să o vadă pe Preaînalta, *Theotokos*, Fecioara care poartă Pruncul, şi pe Fiul Ei care devine Pantocrator, Creatorul Divin al tuturor lucrurilor. În Veneţia am descoperit, în mozaicul de aur strălucitor şi în imaginile care înfăţişau o nouă vîrstă, acel miracol care a dus Lumina Domnului nostru Iisus Hristos în pămînturile în care m-am născut, Lumina Domnului nostru Iisus Hristos care încă mai arde în lumînările Lavrei Pecerska, Mănăstirea Peşterilor."

Am pus pana jos. Am împins pagina deoparte şi mi-am aşezat capul pe mîini; am plîns încet în liniştea dormitorului întunecat. Nu-mi păsa dacă eram bătut, lovit cu piciorul sau ignorat.

În cele din urmă, Marius a venit să mă ducă în cripta noastră; acum, cîteva secole mai tîrziu, privind în urmă, îmi dau seama că faptul că m-a forţat să scriu în acea noapte m-a făcut să ţin minte învăţăturile acelor timpuri.

Seara următoare, după ce a citit ce scrisesem, avea remuşcări că mă lovise şi a spus că îi fusese greu să mă trateze ca pe un copil, dar că ştia nu mai eram copil. Eram, mai degrabă, un spirit ca al unui copil – naiv şi maniac în căutarea anumitor subiecte. Nu se aşteptase să mă iubească atît de mult.

Voiam să fiu rece şi distant, din cauza loviturilor primite, dar nu puteam. Mă minunam că atingerile, sărutările, îmbrăţişările lui însemnau mai mult pentru mine acum decît atunci cînd fusesem muritor.

12

Aş vrea să las deoparte acum imaginea mea şi a lui Marius în Veneţia şi să reiau povestirea în America, în vremurile moderne. Vreau să vorbesc despre momentele în care în camera din New York City, Dora ţinea Mahrama Sfintei Veronica, relicva adusă înapoi de Lestat din călătoria sa în Infern, pentru că astfel aş avea o povestire spusă în două jumătăţi perfecte – una despre copilul care fusesem şi despre evlaviosul care devenisem, iar alta despre creatura care sînt acum.

Dar nu mă pot păcăli singur atît de uşor. Ştiu că ceea ce ni s-a întîmplat lui Marius şi mie în lunile care au urmat călătoriei noastre în Rusia este parte din viaţa mea.

Nu este nimic altceva de făcut decît de trecut Puntea Suspinelor în viaţa mea, puntea lungă şi întunecată care traversează secole întregi din existenţa mea zbuciumată ce mă leagă de vremurile moderne. Faptul că Lestat a descris atît de bine această perioadă din viaţa mea nu înseamnă că pot trece peste ea fără să adaug cîteva cuvinte şi, mai ales, fără să recunosc singur că am fost nebun în Hristos timp de trei sute de ani.

Mi-aş fi dorit să fi putut scăpa de această soartă. Aş fi vrut ca Marius să fi putut scăpa de ceea ce ni s-a întîmplat. Acum este clar că el a supravieţuit despărţirii noastre cu mai multă înţelegere şi tărie decît mine. Dar atunci el avea deja cîteva secole de experienţă şi era o fiinţă înţeleaptă, pe cînd eu eram doar un copil.

Ultimele noastre luni în Veneţia nu au fost marcate de nici o premoniţie a ceea ce urma să vină. M-a învăţat lecţiile cele mai importante.

Una dintre cele mai semnificative dintre ele a fost cum să trec drept om cînd mă aflam în mijlocul muritorilor. În toată vremea care se scursese de la transformarea mea nu fusesem o companie bună pentru ceilalţi ucenici şi o evitasem şi pe Bianca mea dragă, căreia îi eram dator nu doar pentru vechea noastră prietenie, ci şi pentru că mă îngrijise cînd fusesem atît de bolnav.

Acum trebuia să mă întîlnesc cu Bianca, aşa hotărîse Stăpînul meu. Eu eram cel care trebuia să-i scrie o scrisoare politicoasă în care să explice faptul că, din cauza bolii, nu putusem să merg la ea pînă atunci.

Apoi, într-o seară, după o vînătoare scurtă în care am băut sîngele a două victime, am decis să-i facem o vizită, încărcaţi cu cadouri pentru ea; am găsit-o înconjurată de prietenii ei englezi şi italieni.

Marius se îmbrăcase pentru această ocazie în haine de catifea elegante, de culoare albastru-închis, şi cu o pelerină de aceeaşi culoare, ceea ce era destul de neobişnuit pentru el; m-a îndemnat şi pe mine să mă îmbrac în veştminte de culoarea cerului, culoarea pe care lui îi plăcea cel mai mult să o port. Şi am cărat împreună smochine şi tarte pentru ea într-un coş.

I-am găsit uşa larg deschisă, cum era de obicei, şi am intrat fără să întîmpinăm vreo dificultate; ea ne-a zărit imediat.

Cînd am văzut-o, am simţit o nevoie sfîşietoare de intimitate, adică voiam să-i povestesc tot ce se întîmplase. Bineînţeles că acest lucru era interzis şi că o puteam iubi doar, fără să am încredere în ea – acesta era un lucru asupra căruia Marius insistase foarte mult să-l învăţ.

Ea s-a ridicat şi a venit la mine, şi-a pus braţele în jurul meu, acceptînd sărutările obişnuite, înflăcărate. Mi-am dat seama imediat de ce Marius insistase să am două victime în acea seară. Sîngele mă încălzise şi mă îmbujora.

Bianca nu a simţit nimic care să o înspăimînte. Şi-a lăsat mîinile mătăsoase să alunece în jurul gîtului meu. Radia în

rochia ei dintr-o mătase galbenă peste care purta o haină din catifea de un verde-închis. Rochia galbenă era brodată pe alocuri cu trandafiri; sînii ei albi abia de-i erau acoperiți, așa cum numai o curtezană îndrăznește.

Cînd am început să o sărut, atent să îmi ascund colții micuți, nu am mai simțit foame, pentru că sîngele victimelor mele fusese mai mult decît suficient. Am sărutat-o doar cu dragoste, iar mintea mi-a zburat repede la amintiri erotice fierbinți, la îndărătnicia cu care îi căutasem trupul în trecut. Voiam să o ating peste tot, așa cum un orb atinge o sculptură pentru a „vedea" mai bine fiecare linie cu mîinile sale.

– O, nu doar te-ai însănătoșit, dar ești splendid, a spus Bianca. Intrați, și tu și Marius, hai să mergem în cealaltă încăpere.

Le-a făcut un gest indiferent oaspeților săi, care, oricum, erau cu toții ocupați să discute, certîndu-se sau jucînd cărți în grupuri mici. Ne-a tras după ea în salonul de alături, mai intim, cu scaune și canapele din damasc, și mi-a spus să iau loc.

Am fost atent la lumînări, de care nu trebuia să mă apropii prea mult, și trebuia să mă folosesc de umbre, pentru a nu oferi muritorilor șansa de a observa schimbarea ce se petrecuse cu mine și tenul meu perfect acum.

Asta nu era prea greu, pentru că ea, în ciuda faptului că iubea lumina și manifesta înclinație pentru lux, îndepărtase candelabrele pentru a crea o anume atmosferă.

Lipsa luminii îmi făcea și sclipirea din ochi mai puțin evidentă; știam și asta. Cu cît vorbeam mai mult, cu atît mă însufleteam mai tare și, prin urmare, cu atît păream mai uman.

Nemișcarea era periculoasă pentru noi cînd eram printre muritori, așa mă învățase Marius, deoarece nemișcarea ne făcea să părem fără păcat, nepămîntești, înfiorători pentru muritori, care simțeau că nu eram ceea ce păream.

Am respectat toate aceste reguli. Dar eram copleșit de neliniștea că nu-i voi putea spune niciodată ce se întîmplase cu mine. Am început să vorbesc. I-am explicat că boala se

vindecase complet, dar Marius hotărîse să rămîn izolat şi să mă odihnesc. Atunci cînd nu eram în pat, eram singur, chinuindu-mă să-mi recapăt puterea.

„Fii cît poţi de aproape de adevăr, pentru a face o minciună cît mai credibilă", mă învăţase Marius.

Acum îi urmam sfaturile.

– O, am crezut că o să te pierd, a spus ea. Cînd mi-ai trimis vorbă, Mariuş, că se însănătoşeşte, la început nu am crezut. Mi-am imaginat că voiai să faci mai uşor adevărul inevitabil.

Era minunată, o floare perfectă. Părul ei blond avea cărare pe mijloc şi cîte o buclă groasă de fiecare parte a capului era legată cu perle şi apoi se prindeau la spate cu o clamă incrustată tot cu perle. Restul părului cădea ca în picturile lui Botticelli, în rîuri galbene, strălucitoare, peste umeri.

– L-ai vindecat cît ai putut de bine, i-a spus Marius. Rolul meu a fost să-i administrez nişte leacuri vechi, pe care numai eu le ştiu. Şi apoi să le las să-şi facă efectul.

A vorbit normal, dar mie mi s-a părut trist.

O tristeţe cumplită m-a pătruns. Nu-i puteam spune ei ce eram sau cît de diferită părea ea acum, cît de opacă părea faţă de noi, din cauza sîngelui ei omenesc, ce timbru uman avea glasul ei şi cît de plăcut îmi atingea simţurile atunci cînd vorbea.

– Ei bine, sînteţi amîndoi aici şi trebuie să veniţi mai des, a spus ea. Să nu mai permiteţi să se întîmple o astfel de separare vreodată. Marius, aş fi venit la tine, dar Riccardo mi-a zis că voiai să fii lăsat în pace şi în linişte. L-aş fi îngrijit pe Amadeo în orice stare ar fi fost.

– Ştiu că ai fi făcut-o, draga mea, a spus Marius. Dar, cum am mai zis, el avea nevoie să fie singur, iar frumuseţea ta este ameţitoare; cuvintele sînt un stimul mai mare decît îţi imaginezi.

Nu era nici urmă de flatare, ci suna mai degrabă ca o confesiune sinceră.

Ea a dat din cap puţin tristă:

– Am descoperit că Veneţia nu este casa mea dacă tu nu eşti aici. S-a uitat cu grijă spre salonul din faţă şi apoi a şoptit: Marius, tu m-ai eliberat de cei care mă aveau la mînă.

– Nu a fost greu deloc, a spus el. De fapt, mi-a făcut chiar plăcere. Bărbaţii aceia se dădeau aşa mari, parcă îţi erau verişori, dacă nu greşesc; erau nerăbdători să te folosească pe tine şi să se folosească de reputaţia ta de femeie frumoasă în afacerile lor financiare încurcate.

Ea a roşit, iar eu am ridicat mîna ca să-l rog să fie atent la ce spune. Ştiam că în timpul masacrului din sala de banchet bizantină el citise în minţile victimelor tot felul de lucruri care mie îmi erau necunoscute.

– Verişori? Poate, a spus ea. Am uitat asta, pentru binele meu. Pot spune însă, fără nici o îndoială, că i-au terorizat pe cei pe care i-au ademenit în împrumuturi periculoase. Marius, s-au petrecut lucruri dintre cele mai ciudate, lucruri la care nu mă aşteptasem.

Îmi plăcea nespus de mult seriozitatea ce se citea în trăsăturile ei delicate. Părea prea frumoasă ca să mai aibă minte.

– Mă simt mai bogată, a spus ea, de vreme ce pot păstra cea mai mare parte a venitului meu, iar alţii – asta este partea cea mai ciudată – alţii, mulţumiţi că bancherul şi cămătarul nostru nu mai este, au cheltuit mulţi bani cu cadouri pentru mine, aur şi bijuterii, da, chiar şi acest colier, uite, şi tu ştii că acestea sînt perle veritabile şi toate de aceeaşi mărime, toate acestea mi se oferă mie, deşi am afirmat de sute de ori că nu eu făcusem asta.

– Dar de ce să fii învinovăţită? am întrebat. Există pericolul unei acuzări publice?

– Ei nu au pe nimeni să-i apere sau să-i plîngă, a spus ea repede. A mai depus cîteva sărutări pe obrazul meu: Astăzi ceva mai devreme, prietenii mei din Marele Consiliu au fost aici, ca de obicei, să-mi citească nişte poezii noi şi s-au aşezat liniştiţi aici, unde pot sta nederanjaţi de clienţii lor şi de cererile

numeroase ale familiilor lor. Nu, nu cred că mă va acuza cineva de ceva, şi, aşa cum ştie toată lumea, în noaptea crimelor eram aici, împreună cu acel englez groaznic, Amadeo, chiar acela care a încercat să te omoare, care desigur că a...

– Da, ce? am întrebat.

Marius şi-a micşorat ochii cînd m-a privit. S-a bătut uşor cu degetul înmănuşat pe o parte a capului. Voia să-mi spună să-i citesc Biancăi gîndurile. Dar nu mă puteam concentra la aşa ceva. Faţa ei era prea drăguţă.

– Englezul, a spus ea, care a dispărut. Bănuiesc că zace înecat pe undeva, că, împleticindu-se beat prin oraş, a căzut în vreun canal sau, şi mai rău, într-o lagună.

Desigur, Stăpînul îmi povestise că avusese el grijă de toate problemele în legătură cu englezul, dar nu-l întrebasem niciodată cum făcuse asta.

– Aşa că ei cred că tu ai angajat ucigaşi ca să scapi de florentini? a întrebat Marius.

– Aşa se pare, a spus ea. Şi mai sînt şi cei care cred că tot eu l-am trimis şi pe englez pe lumea cealaltă. Am devenit o femeie destul de puternică, Marius.

Au rîs amîndoi; rîsul lui era rîsul adînc, metalic, al unei fiinţe supraomeneşti, iar al ei avea o tonalitate mai înaltă, dar era ceva mai îngroşat de sîngele omenesc.

Voiam să pătrund în mintea ei. Am încercat, dar am renunţat la idee imediat. Eram inhibat, ca şi în cazul lui Riccardo şi al băieţilor foarte apropiaţi mie. De fapt, mi se părea că invadam intimitatea unei persoane aşa cum o făceam atunci cînd vînam pentru a-i descoperi pe cei răi pe care urma să-i omor.

– Amadeo, roşeşti, ce este? a întrebat Bianca. Obrajii îţi sînt de un roşu-stacojiu. Lasă-mă să-i sărut. O, eşti fierbinte de parcă febra ţi-ar reveni!

– Uită-te în ochii lui, îngeraş, a spus Marius. Sînt limpezi.

– Ai dreptate, a răspuns ea, privind în ochii mei cu o curiozitate aşa de sinceră, că era irezistibilă pentru mine.

Am dat la o parte pînza galbenă a rochiei ei şi catifeaua grea a hainei fără mîneci, verde-închis, pe care o purta pe deasupra, şi i-am sărutat umărul gol.

– Da, eşti bine, a gîngurit în urechea mea, iar buzele i s-au umezit.

Roşeam, trăgîndu-mă îndărăt.

Am privit-o pe ea şi am pătruns în mintea ei şi se pare că i-am slăbit încheietoarea de aur de sub sîni şi că i-am dat la o parte fustele bogate, de culoare verde închis. Priveam fix adîncitura dintre sînii ei. Sînge sau nu, îmi aminteam pasiunea fierbinte pentru ea, iar acum o simţeam într-un mod ciudat, peste tot, nelocalizată în organul uitat, aşa cum fusese înainte. Voiam să îi iau sînii în mîinile mele, s-o stîrnesc, umezind-o pentru mine şi făcîndu-i capul să cadă pe spate. Da, roşeam. Un leşin dulce m-a cuprins.

„Vă vreau, vă vreau acum, pe tine şi pe Marius, amîndoi în patul meu, un bărbat şi un băiat, un zeu şi un heruvim." Asta îmi spunea mintea ei, iar ea îşi aducea aminte de mine. Parcă mă vedeam într-o oglindă fumurie, un băiat gol, purtînd doar o cămaşă descheiată, cu mîneci lungi, aşezat pe perne lîngă ea, cu organul în erecţie la vedere, gata să fie complet aţîţat de buzele ei tandre sau de mîinile-i albe, lungi, graţioase.

Am alungat toate astea. M-am concentrat asupra frumoşilor ei ochi alungiţi. M-a privit cu atenţie, nu suspicioasă, ci fascinată. Buzele nu îi erau rujate vulgar, ci aveau un roz natural, iar genele lungi, negre şi rimelate, păreau nişte puncte de stele în jurul ochilor ei radioşi.

„Vă vreau, vă vreau acum." Astea erau gîndurile ei. Îmi izbeau urechile. Mi-am înclinat capul şi am ridicat mîinile.

– Înger drag, a spus ea. Amîndoi! a şoptit către Marius. Mi-a luat mîinile: Haideţi înăuntru cu mine.

Eram sigur că el va opri asta. Mă avertizase să evit o cercetare de aproape. Dar el s-a ridicat doar din scaun şi s-a îndreptat spre dormitorul ei, împingînd la o parte cele două uşi pictate.

Din saloanele îndepărtate venea sunetul constant al conversaţiilor şi al rîsetelor. I-a adăugat şi cîntatul. Cineva cînta la virginal. Toate acestea continuau.

Noi ne-am strecurat în patul ei. Trèmuram tot. Am văzut că Stăpînul meu se gătise cu o tunică groasă şi cu o vestă frumoasă de culoare albastru-închis, pe care n-o observasem pînă atunci. Purta mănuşi moi, de aceeaşi culoare, care se mulau perfect pe degetele sale, iar picioarele îi erau acoperite de şosete groase şi moi de caşmir, pînă la pantofii ascuţiţi. M-am gîndit că îşi acoperise toată duritatea.

Aşezat la căpătîiul patului, nu a avut nici o remuşcare că a tras-o pe Bianca chiar lîngă el. M-am uitat chiorîş la el, aşezîndu-mă şi eu lîngă ea. Cînd ea s-a întors spre mine şi şi-a pus mîinile pe faţa mea, sărutîndu-mă iar cu nerăbdare, l-am văzut făcînd ceva ce nu-l mai văzusem făcînd pînă atunci.

Ridicîndu-i părul, părea să o sărute pe ceafă. Ea nu a simţit asta. Cînd el s-a dat înapoi, buzele îi erau însîngerate. Ridicînd degetul mîinii sale înmănuşate, şi-a şters sîngele, sîngele ei, dar cîteva picături, din rana superficială, fără îndoială, erau peste tot pe faţa lui. Mi s-a părut că arată plin de viaţă, dar ea n-a remarcat nimic.

Acest lucru i-a stîrnit porii de pe piele, care-i deveniseră invizibili, şi îi adîncise cîteva linii din jurul ochilor şi al gurii, care altminteri nu se observau. I-a dat o înfăţişare mai umană şi a servit drept barieră pentru privirea ei, care era acum atît de aproape.

– Îi am pe cei doi ai mei, aşa cum am visat întotdeauna, a spus ea încet.

Marius a venit în faţa ei, punîndu-şi mîna pe spatele ei şi a început să o sărute la fel de lacom cum făcusem şi eu

întotdeauna. O clipă am fost uimit şi gelos, dar apoi mîna ei liberă m-a găsit şi m-a tras în jos spre ea şi s-a întors de la Marius, zăpăcită de dorinţă, şi m-a sărutat şi pe mine.

Marius s-a întins şi m-a adus mai aproape de ea, astfel încît eram lîngă curbele ei moi, simţind toată căldura ce se ridica din coapsele ei voluptoase.

El se întinsese peste ea, dar uşor, nelăsîndu-şi greutatea s-o strivească, iar cu braţul drept i-a ridicat fusta şi şi-a lăsat degetele să-i alunece printre picioarele ei.

Era atît de îndrăzneţ! Eu eram întins lîngă umărul ei, privindu-i umflătura sînilor şi, dincolo de ei, ridicătura acoperită pînă la bază a sexului ei, pe care el i-l strîngea în palmă.

Ea era acum complet ruptă de ce era în jur. El o săruta pe gît şi pe sîni, în timp ce îi îmbrăţişa partea de jos cu degetele, iar ea a început să se zvîrcolească, cu evidentă dorinţă, gura-i era deschisă, pleoapele îi tremurau, iar trupul i s-a umezit în întregime de la căldura care o cuprinsese.

Mi-am dat seama că acesta era miracolul: un muritor putea fi adus la această temperatură şi putea să emane toate aceste miresme, şi chiar o strălucire invizibilă de emoţie; era ca alimentarea unui foc pînă devenea flacără.

Sîngele victimelor mele mă hrănea cînd le sărutam. Părea să devină iar sînge viu, să-mi încălzească pasiunea, care nu era demonică. Mi-am lăsat gura pe pielea gîtului ei, acoperind locul unde artera se arăta ca un rîu albastru coborînd din capul ei. Dar nu voiam să o rănesc. Nu simţeam nevoia să o rănesc. Într-adevăr, simţeam doar plăcere cînd o îmbrăţişam, cînd îmi strecuram mîna între ea şi Marius, în vreme ce el continua să se joace cu ea, cu degetele care urcau şi coborau pe ridicătura tandră a sexului ei.

– Mă tachinezi, Marius, a şoptit ea, clătinîndu-şi capul.

Perna era umedă sub ea şi îmbibată de parfumul părului ei. I-am sărutat buzele. S-au fixat pe gura mea. Pentru a-i împiedica limba să-mi simtă colţii de vampir, i-am băgat eu

limba în gură. Gura ei de jos nu putea fi mai dulce, mai îngustă, mai umedă.

– O, şi apoi asta, draga mea, a spus Marius tandru, pătrunzînd-o cu degetele.

Ea şi-a ridicat şoldurile, de parcă degetele ar fi săltat-o, în timp ce o atingeau.

– O, Cerule, ajută-mă, a şoptit ea, şi apoi a venit momentul culminant al pasiunii ei, faţa i s-a întunecat de sînge, iar sînii trandafirii i-au fost cuprinşi de flăcări.

Am dat la o parte pînza şi am văzut roşeaţa invadîndu-i pieptul, cu sfîrcurile tari, ridicate ca nişte boabe de struguri.

Am închis ochii şi m-am întins lîngă ea. M-am lăsat să simt pasiunea care o făcea să vibreze, apoi căldura s-a mai domolit în ea şi părea să devină somnoroasă. Şi-a întors capul. Faţa îi era nemişcată. Pleoapele îi erau frumos dăltuite parcă peste ochii ei închişi. A suspinat, iar buzele-i drăguţe s-au deschis.

Marius i-a dat la o parte părul de pe faţă, aşezîndu-i buclele rebele, umezite, şi apoi a sărutat-o pe frunte:

– Dormi acum, ştii că eşti în siguranţă, i-a spus. Am să am mereu grijă de tine. Tu l-ai salvat pe Amadeo, a şoptit. L-ai ţinut în viaţă pînă am sosit eu.

Visătoare, s-a întors să se uite în sus, spre el, cu ochi înceţoşaţi:

– Nu sînt suficient de frumoasă să mă iubeşti doar pentru asta? a întrebat.

Mi-am dat seama deodată că vorbele ei erau amare, că ea i se încredinţa lui. Îi simţeam gîndurile!

– Te iubesc, indiferent dacă eşti sau nu îmbrăcată în aur sau în perle, dacă vorbeşti sau nu înţelept şi repede, dacă îmi pregăteşti sau nu un loc bine luminat şi elegant în care să mă odihnesc, te iubesc pentru inima pe care o ai în piept. Te iubesc pentru că ai venit la Amadeo, deşi ştiai că exista pericolul ca toţi cei care l-au cunoscut sau l-au iubit pe englez să-ţi facă rău,

te iubesc pentru curajul tău de a fi singură şi pentru ceea ce ştii că înseamnă acest lucru.

Ochii ei s-au deschis pentru o clipă:

– Pentru ceea ce ştiu despre a fi singură? O, ştiu foarte bine ce înseamnă să fii de-a dreptul singură.

– Da, curajoaso, şi acum ştii că te iubesc, a şoptit. Întotdeauna ai ştiut că Amadeo te-a iubit.

– Da, te iubesc, am şoptit întinzîndu-mă lîngă ea, luînd-o în braţe.

– Ei bine, acum ştii că şi eu te iubesc.

Ea l-a studiat cît de bine putea în starea în care era.

– Am atît de multe întrebări! a spus ea.

– Ele nu contează, a răspuns Marius. A sărutat-o şi cred că şi-a lăsat colţii să-i atingă limba: Am să-ţi iau aceste întrebări şi am să le arunc. Dormi acum, inimă preacurată, a spus el. Iubeşte pe cine vrei tu, în siguranţa pe care ţi-o oferă dragostea noastră.

Era semnalul pentru retragere.

Stăteam la piciorul patului, iar el a acoperit-o cu o pătură brodată, cu grijă să îndoaie aşternuturile la marginea păturii, apoi a sărutat-o încă o dată, dar ea era o fetiţă, delicată, în siguranţă şi adormită.

Afară, cînd stăteam pe marginea canalului, el şi-a ridicat mîna înmănuşată la nas şi a adulmecat mireasma rămasă acolo de la ea.

– Ai învăţat multe azi, nu-i aşa? Nu-i poţi spune ei nimic despre ceea ce eşti. Dar vezi acum cît de aproape poţi ajunge?

– Da, am spus. Dar numai dacă nu vreau nimic în schimb.

– Nimic? a întrebat el. M-a privit, dojenindu-mă: Ţi-a dat în schimb loialitate, afecţiune, intimitate; ce altceva ţi-ai mai dori?

– Acum, nimic, am spus. M-ai învăţat bine. Dar ceea ce aveam înainte era înţelegerea ei, ca o oglindă în care îmi

puteam studia reflecţia şi mă puteam judeca. Acum ea nu mai poate fi acea oglindă, nu-i aşa?

– Ba da, în multe privinţe poate. Arată-i prin gesturi şi prin cuvinte simple ce eşti. Nu e nevoie să-i spui poveşti despre băutorii de sînge, care nu ar avea alt efect decît să o înnebunească. Te poate mîngîia foarte bine fără să ştie ce te răneşte. Iar tu trebuie să ţii minte că, dacă îi spui ei totul, înseamnă să o distrugi. Imaginează-ţi asta.

Am tăcut o vreme.

– Ceva s-a întîmplat cu tine, a spus. Ai acea privire gravă. Vorbeşte!

– Poate să devină şi ea ceea ce sîntem noi?

– Amadeo, mă duci la o altă lecţie. Răspunsul este nu.

– Dar va îmbătrîni şi va muri, şi...

– Bineînţeles că asta se va întîmpla. Amadeo, cîţi putem fi şi noi? Şi ce motive avem s-o aducem în lumea noastră? Vrea oare să ne fie tovarăşă pentru totdeauna? O dorim ca elevă a noastră? Vrem să auzim strigătele ei dacă sîngele magic ar înnebuni-o? Acest sînge nu este pentru orice suflet, Amadeo. Cere o putere mare şi o pregătire pe măsură; toate astea le-am găsit în tine. Dar nu le văd în ea.

Am dat din cap. Ştiam ce vrea să spună. Nu trebuia să meditez la tot ce mi se întîmpla, nici să mă mai gîndesc la Rusia în care fusesem adus pe lume. Avea dreptate.

– Vei vrea să împarţi puterea asta cu toţi, a spus. Învaţă că nu poţi face acest lucru. Ţine minte: Cu fiecare vampir pe care-l creezi apare o mare obligaţie şi un pericol teribil. Copiii se vor ridica împotriva părinţilor şi cu fiecare băutor de sînge făcut de tine faci, de fapt, un copil care va creşte iubindu-te sau urîndu-te. Da, urîndu-te.

– Nu mai e nevoie să mai spui nimic, am şoptit. Ştiu. Înţeleg.

Ne-am întors împreună acasă, în camerele puternic luminate ale palatului.

Atunci știam ce voia de la mine: să mă amestec cu vechiul meu prieten printre băieți, să fiu amabil mai ales cu Riccardo, care se învinovățea, după cum mi-am dat seama curînd, de moartea celor cîțiva lipsiți de apărare pe care englezul îi ucisese în acea zi nefastă.

– Găsește un pretext și vei deveni mai puternic cu fiecare pe care îl vei găsi, mi-a șoptit în ureche. Este mai bine să te apropii, să fii iubitor și să iubești, fără să-ți asumi luxul sincerității totale. Pentru că iubirea poate rezolva toate lucrurile.

13

În lunile care au urmat am învățat mai mult decît pot povesti aici. Am studiat mult și am acordat atenție chiar și guvernării orașului, pe care o găseam obositoare, ca pe orice altă guvernare, am devorat opera marilor învățați creștini, umplîndu-mi timpul cu Abelard, Duns Scotus și alți gînditori pe care Marius îi aprecia.

Marius a mai găsit pentru mine literatură rusă, astfel că era pentru prima dată cînd puteam studia în scrieri ceea ce știam doar din cîntecele din trecut ale unchilor mei și ale tatălui meu. La început, o socoteam prea dificilă pentru o cercetare atentă, dar Marius mi-a explicat clar. Curînd, valoarea inerentă a subiectului a absorbit amintirile mele dureroase, iar rezultatul a fost o înțelegere și o cunoaștere mai aprofundate.

Toate aceste documente erau scrise în slavona bisericească, limba în care se scria pe vremea copilăriei mele, și am ajuns foarte repede să citesc cu multă ușurință. *Cîntecul oastei lui Igor* m-a încîntat, dar am fost mișcat și de traducerile din greacă după Sfîntul Ioan Gură-de-Aur. În poveștile fantastice ale Regelui Solomon și în *Călătoria în iad a Fecioarei* am descoperit opere care nu făceau parte din Noul Testament recunoscut, dar care relevau spiritul rus. Am citit și marea noastră cronică, *Povestea anilor apuși*. Am mai citit apoi *Rugăciune la căderea Rusiei* și *Povestea distrugerii lui Riazan*.

Acest exercițiu, al citirii povestirilor din țara mea natală, m-a ajutat să le privesc din perspectiva cunoștințelor

acumulate pînă atunci. Într-un cuvînt, le-a ridicat din tărîmul viselor, în cel al cunoaşterii.

Încet, am găsit în ele înţelepciunea. Rapoartele pe care i le făceam lui Marius erau mai entuziaste. Am cerut mai multe manuscrise în slavona bisericească şi am primit repede *Povestea prinţului evlavios Dovmont şi a curajului său* şi *Faptele eroice ale lui Mercurius din Smolensk*. În cele din urmă, am ajuns să consider operele în slavona bisericească drept o adevărată plăcere şi le păstram pentru orele care urmau studiului oficial, cînd puteam cerceta cu atenţie povestirile vechi şi puteam crea din ele propriile cîntece de jale.

Le cîntam uneori altor ucenici, atunci cînd aceştia mergeau la culcare. Ei găseau această limbă foarte exotică şi, cîteodată, puritatea muzicii şi inflexiunea mea tristă îi făceau să plîngă.

Între timp, Riccardo şi cu mine am redevenit prieteni apropiaţi. Nu m-a întrebat niciodată de ce devenisem o creatură a nopţii, ca şi Stăpînul. Nu i-am ascultat niciodată gîndurile. Desigur că aş fi făcut-o dacă ar fi fost necesar pentru siguranţa mea sau a lui Marius, dar mi-am folosit inteligenţa de vampir pentru a-l înţelege altfel şi întotdeauna l-am găsit devotat, nesuspicios şi loial.

Odată l-am întrebat pe Marius ce credea Riccardo despre noi:

– Riccardo îmi datorează prea mult ca să se întrebe ce fac, a răspuns Marius fără pic de aroganţă şi mîndrie.

– Atunci el este mult mai bine educat decît mine, nu-i aşa? Pentru că eu îţi datorez la fel de mult ca el şi totuşi pun întrebări referitoare la tot ce spui.

– Tu eşti un drăcuşor deştept, cu limba ascuţită, a recunoscut Marius, zîmbind. Riccardo a fost cîştigat la cărţi de la beţivul de taică-său de către un negustor hain care îl muncea zi şi noapte. Riccardo şi-a detestat tatăl, ceea ce tu nu ai făcut niciodată. Avea opt ani cînd l-am cumpărat cu preţul unui colier de aur. Văzuse tot ce era mai rău în bărbaţii în care copiii nu stîrnesc pic de milă. Tu ai văzut ce fac bărbaţii cu carnea

copiilor pentru plăcere. Nu este la fel de rău. Riccardo, neputînd crede că o ființă mică și tandră poate provoca în cineva compasiune, nu a crezut în nimic pînă cînd nu l-am înconjurat de siguranță și l-am învățat, i-am spus, în cuvinte pe care se putea baza, că era prințul meu. Dar, ca să îți răspund în stilul în care ai întrebat tu, Riccardo crede că sînt un magician și că am ales să-mi împart vrăjile cu tine. Știe că erai pe patul morții cînd ți-am împărtășit secretele mele și că nu-l învrednicesc pe el sau pe alții cu această onoare, dar o privește ca pe ceva cu consecințe groaznice. El nu caută cunoașterea noastră. Și ne va apăra cu prețul vieții sale.

Am acceptat asta. Nu simțeam nevoia să mă destăinui lui Riccardo așa cum simțeam în cazul Biancăi.

– Simt nevoia să-l protejez, i-am spus Stăpînului. Roagă-te să nu fie vreodată nevoie să mă apere el pe mine.

– Așa simt și eu, a spus Marius. Simt acest lucru pentru ei toți. Dumnezeu a arătat mare milă pentru englezul tău, nemaiținîndu-l în viață cînd m-am întors și i-am găsit pe micuții mei înjunghiați de el. Nu știu ce aș fi făcut. Era suficient de rău că te rănise pe tine. Că sacrificase doi copii la ușa mea, din mîndria și amărăciunea care-l stăpîneau, era încă și mai condamnabil. Tu făcuseși dragoste cu el și puteai să te lupți cu el. Dar cei care stătuseră în calea lui erau nevinovați.

Am dat din cap aprobator:

– Ce s-a întîmplat cu rămășițele lui? am întrebat.

– Foarte simplu, a zis ridicînd din umeri. De ce vrei să știi? Și eu pot fi superstițios. L-am rupt în bucăți mici, pe care le-am împrăștiat în vînt. Dacă poveștile vechi sînt adevărate și umbra sa va dori să-i reînvie trupul, atunci sufletul său va rătăci pe aripile vîntului.

– Stăpîne, ce se va întîmpla cu umbrele noastre, dacă trupul ne va fi distrus?

– Numai Dumnezeu știe, Amadeo. Nu vreau să știu. Am trăit prea mult ca să mă gîndesc la autodistrugere. Poate că soarta

mea este aceeaşi cu a lumii fizice. Poate că venim din nimic şi ne vom întoarce în nimic. Dar hai să ne bucurăm de iluziile noastre despre nemurire, aşa cum muritorii se îmbată cu ale lor.

Asta era o explicaţie suficient de bună pentru mine.

Stăpînul a lipsit de două ori din *palazzo*, cînd a plecat în acele călătorii misterioase despre care nu-mi putea vorbi mai mult decît o făcuse pînă atunci.

Uram aceste absenţe, dar ştiam că îmi puneau la încercare noile mele puteri. Trebuia să domnesc în casă, blînd şi discret, şi mai trebuia să vînez singur, iar la întoarcerea lui trebuia să dau socoteală de ce făcusem în timpul meu liber.

După cea de-a doua călătorie, s-a întors acasă obosit şi neobişnuit de trist. A spus, aşa cum mai spusese şi înainte, că „Cei-Care-Trebuie-Păstraţi" păreau să fie liniştiţi.

– Urăsc ceea ce sînt aceste creaturi! am zis.

– Nu, niciodată să nu-mi mai spui aşa ceva, Amadeo! a izbucnit.

Într-o secundă l-am văzut mai mînios şi mai neliniştit decît fusese vreodată în vieţile noastre. Nu sînt sigur dacă îl văzusem vreodată cu adevărat mînios.

S-a apropiat de mine şi m-am dat îndărăt, înspăimîntat. Dar, pînă să mă lovească puternic peste faţă, îşi revenise deja, şi mi-a dat doar lovitura obişnuită care îmi zguduia creierii.

Am acceptat-o şi apoi i-am aruncat o privire extrem de arzătoare:

– Te porţi ca un copil, am spus, un copil care face pe Stăpînul, aşa că trebuie să-mi stăpînesc sentimentele şi să mă împac cu situaţia.

Bineînţeles că a fost nevoie să mă adun ca să spun acest lucru, mai ales că îmi vîjîia capul. Mi-am luat o mască de dispreţ care l-a făcut să izbucnească în rîs.

Am început şi eu să rîd.

– Dar chiar aşa, Marius, am spus, simţindu-mă foarte obraznic, ce sînt aceste creaturi despre care vorbeşti?

Înţelepciunea mea era amabilă şi politicoasă. Pînă la urmă, întrebarea mea era sinceră.

– Te-ai întors acasă nefericit, sir. Ştii că aşa este. Ce sînt ele şi de ce trebuie păstrate?

– Amadeo, nu mai pune întrebări. Uneori, înainte de venirea dimineţii, cînd temerile mele sînt foarte mari, îmi imaginez că avem duşmani printre băutorii de sînge şi că ei sînt aproape.

– Alţii? La fel de puternici ca tine?

– Nu, cei care au venit în ultimi ani nu sînt la fel de puternici ca mine şi de aceea au plecat.

Eram subjugat. Mai amintise şi altă dată de acest lucru, că păstra teritoriul nostru neatins de alţii, dar nu dezvolta subiectul, iar acum părea îmblînzit de nefericire şi dornic să vorbească.

– Dar imaginează-ţi că mai există şi alţii şi că vor veni să ne tulbure liniştea. Nu vor avea un motiv întemeiat pentru asta. Niciodată nu vor avea. Vor voi să-i vîneze pe veneţieni sau vor forma un batalion şi vor încerca să ne distrugă. Îmi imaginez... dar ideea este, copilul meu – şi tu eşti copilul meu deştept! – nu-ţi spun nimic mai mult despre aceste mistere antice decît ai nevoie să ştii. În felul acesta, nimeni nu poate culege din mintea ta de ucenic cele mai mari secrete, nici cu acordul tău, nici fără el sau împotriva voinţei tale.

– Dacă avem o istorie care merită ştiută, sir, atunci trebuie să mi-o spui. Ce mistere antice? Mă îngropi în cărţi despre istoria omenirii. M-ai făcut să învăţ greacă, chiar şi această scriere egipteană pe care nu o mai cunoaşte nimeni, mă întrebi mereu despre soarta Romei şi a Atenei antice, despre bătăliile din fiecare cruciadă plecată vreodată de pe ţărmul nostru spre Pămîntul Sfînt. Dar despre noi?

– Întotdeauna aici, ţi-am spus. Vechi ca omenirea însăşi. Întotdeauna aici şi mereu puţini, în războaie, cei mai buni cînd sînt singuri şi fiecare dorind iubirea celuilalt sau cel mult a doi. Aceasta este istoria noastră spusă simplu. Vreau să o scrii în cele cinci limbi pe care le ştii.

S-a aşezat pe pat, nemulţumit, punîndu-şi cizmele murdare de noroi pe aşternuturile de satin. S-a lăsat pe pernă. Era ciudat, rece şi, după toate aparenţele, tînăr.

– Marius, haide acum, am încercat să-l conving. Ce mistere antice? Ce sînt Cei-Care-Trebuie-Păstraţi?

– Du-te şi sapă în închisoarea noastră, copile, a spus sarcastic. Acolo vei găsi statuile pe care le am din aşa-numitele vremuri păgîne. Vei găsi lucruri la fel de utile precum Cei-Care-Trebuie-Păstraţi. Şi mai lasă-mă în pace! O să-ţi spun în altă noapte, dar acum îţi dau doar ceea ce trebuie. În lipsa mea tu trebuia să studiezi. Acum spune-mi ce ai învăţat.

De fapt, îmi ceruse să învăţ tot din Aristotel, şi nu din manuscrisele care se găseau peste tot, ci dintr-un text vechi al lui despre care spunea că este într-o greacă mai pură. Îl citisem în întregime.

– Aristotel, am spus. Şi Sfîntul Toma d'Aquino. Ah, marile sisteme oferă alinare, iar atunci cînd simţim că ne ajunge disperarea, ar trebui să născocim scheme măreţe ale neantului care ne înconjoară; atunci nu vom mai cădea, ci vom atîrna pe eşafodul creaţiei noastre, la fel de insignifianţi precum nimicul din care le-am creat, dar mult prea aproape de desăvîrşire pentru a fi uşor de îndepărtat.

– Foarte bine, a spus, cu un suspin elocvent. Poate că într-una din nopţile din viitorul îndepărtat, vei avea parte de o abordare mult mai optimistă, dar, de vreme ce pari cît se poate de vioi şi de fericit, de ce să mă plîng?

– Trebuie să venim de undeva, am spus referindu-mă la cealaltă temă a discuţiei noastre.

Era prea abătut ca să răspundă.

În cele din urmă, s-a adunat, s-a ridicat de pe perne şi a venit spre mine:

– Hai să mergem. Hai să o găsim pe Bianca şi să o îmbrăcăm în haine bărbăteşti o vreme. Adu veştmintele tale cele

mai alese. Are nevoie să fie eliberată din acele camere pentru o vrajă.

– Sir, poate că va fi o veste nepoliticoasă pentru tine, dar Bianca, precum alte mii de femei, are deja acest obicei. Deghizată ca băiat, se strecoară afară ca să facă tururi ale oraşului.

– Da, dar nu în compania noastră. Îi vom arăta locurile cele mai rele!

A luat o înfăţişare dramatică, dar era comic.

– Haide, a spus el.

Eram emoţionat.

Cum i-am spus Biancăi ce plan aveam, a devenit şi ea nerăbdătoare.

Am ajuns la ea cu braţele pline de haine frumoase, iar ea s-a dus imediat să se îmbrace.

– Ce mi-aţi dus? O, urmează să fiu Amadeo în seara asta, splendid!

Le-a închis uşa în nas oaspeţilor ei, care, ca de obicei, se întreţineau fără ea, cîţiva bărbaţi cîntau la virginal şi alţii se certau aprins, jucînd zaruri.

A dat jos hainele pe care le purta, rămînînd goală precum Venus ieşită din mare. Am îmbrăcat-o amîndoi cu ciorapi, tunică şi vestă albastre. I-am strîns cureaua, iar Marius i-a prins părul sus, sub pălăria de catifea moale.

– Eşti cel mai drăguţ băiat din Veneţia, i-a spus el, dîndu-se puţin în spate. Ceva îmi spune că va trebui să te protejăm cu preţul vieţilor noastre.

– Chiar ai de gînd să mă duci în cele mei rele locuri? Vreau să văd locuri periculoase! Şi-a întins braţele: Dă-mi stiletul. Doar nu te aştepţi să plec neînarmată.

– Am cele mai potrivite arme pentru tine, a spus Marius.

Adusese o sabie frumoasă, cu o curea diagonală bătută în diamante, pe care i-a prins-o la brîu.

– Încearcă să tragi asta. Nu este o sabie de bal. Este una de război. Haide!

Ea a luat mînerul cu ambele mîini şi l-a tras în faţă, cu stăpînire de sine:

– Aş vrea să am un duşman, a strigat, care să fie gata să moară.

M-am uitat la Marius. El la mine. Nu, ea nu putea fi ca noi.

– Asta ar fi prea egoist, mi-a şoptit el la ureche.

Nu m-am putut abţine să nu mă mir: dacă nu aş fi fost pe moarte după lupta cu englezul, dacă nu m-ar fi cuprins boala, atunci m-ar mai fi făcut el vreodată vampir?

Ne-am grăbit toţi trei pe scări, în jos, spre chei. Acolo ne aştepta gondola noastră acoperită. Marius a dat adresa.

– Sînteţi sigur că vreţi să mergeţi acolo, Stăpîne? a întrebat gondolierul, uimit pentru că ştia că acel cartier era foarte rău famat, cu marinari străini beţi şi bătăuşi.

– Mai sigur nici că se poate, a spus el.

Pe măsură ce ne îndepărtam pe apele negre, mi-am pus braţul în jurul drăgăstoasei Bianca. Rezemat de perne, mă simţeam invulnerabil, nemuritor, sigur că nimic nu ne va învinge vreodată, pe Marius şi pe mine, iar în grija noastră, Bianca va fi în siguranţă.

Cît de mult mă înşelam!

După călătoria la Kiev am mai petrecut împreună nouă luni. Nouă sau poate zece, nu pot marca momentul cu un eveniment extern major. Voi spune doar, înainte de a trece la dezastrul sîngeros, că Bianca a fost mereu cu noi în acele ultime luni. Cînd nu-i spionam pe cheflii, eram la noi acasă, unde Marius îi făcea portretul, înfăţişînd-o cînd ca pe o zeiţă, cînd ca pe alta, cînd ca pe Iudita din Biblie cu capul florentinului pentru Holofern al ei, cînd ca pe Fecioara Maria privindu-l pe Hristos copil, la fel de minunat ca orice altă imagine pe care el o picta.

Acele picturi – sau poate doar unele dintre ele – vor mai fi existînd, poate, şi azi.

Într-o noapte, cînd toată lumea dormea, mai puţin noi trei, Bianca, gata să aţipească pe o canapea, în timp ce Marius o picta, a suspinat şi a spus:

– Îmi place foarte mult compania voastră. Nu vreau să mă mai întorc acasă.

Ce bine ar fi fost dacă ne-ar fi iubit mai puţin! Dacă n-ar fi fost acolo în acea noapte fatală din 1499, chiar înainte de schimbarea secolului, cînd Renaşterea era în floare, sărbătorită de artişti şi de istorici, dacă ea ar fi fost în siguranţă cînd lumea noastră a izbucnit în flăcări!

14

Dacă ați citit *Vampirul Lestat*, știți ce s-a întîmplat, pentru că i-am arătat tot lui Lestat în viziunile sale de acum două sute de ani. Lestat s-a apucat să scrie, povestind imaginile pe care i le făceam cunoscute, durerea pe care am împărțit-o cu el. Și, deși acum propun reînvierea acelor orori, ca să îmi însîngerez povestirea cu propriile cuvinte, sînt locuri în care el a povestit mult mai bine și, din cînd în cînd, voi face apel la el.

Totul a început brusc. Cînd m-am trezit, Marius dăduse deja la o parte capacul aurit al sarcofagului. O torță ardea în spatele lui pe perete.

– Grăbește-te, Amadeo, sînt aici. Vor să ne incendieze casa.

– Cine, Stăpîne? Și de ce?

Am ieșit din coșciugul meu strălucitor și m-am repezit după el, în sus pe scările dărăpănate, către etajul întîi al clădirii.

Purta pelerina lui roșie și gluga și se mișca atît de repede, că am fost nevoit să-mi folosesc toată puterea ca să țin pasul cu el.

– Sînt Cei Care Trebuie Păstrați? am întrebat.

Și-a aruncat brațul în jurul meu și am zburat pînă pe acoperișul palatului nostru:

– Nu, copile, este o haită de băutori de sînge nebuni, hotărîți să distrugă tot ce am creat. Bianca este acolo, la discreția lor, și băieții la fel.

Am intrat pe ușa de pe acoperiș și am coborît pe scara de marmură. De la etajele inferioare se ridica fum.

– Stăpîne, băieţii ţipă! am strigat.

Bianca a venit fugind pînă la baza scării de jos:

– Marius! Marius, sînt nişte demoni. Foloseşte-ţi vrăjile! a strigat ea, cu părul căzîndu-i răvăşit din conci, cu podoabele în dezordine. Marius!

Strigătul ei îşi primea ecoul pe toate cele trei etaje ale palatului.

– Doamne, toate camerele ard! am strigat. Ne trebuie apă să le stingem. Stăpîne, picturile!

Stăpînul şi-a dat drumul în jos pe balustradă şi a apărut dintr-o dată lîngă ea. Pe cînd alergam ca să ajung la el, am văzut mulţimea de siluete cu pelerine negre înconjurîndu-l şi încercînd să dea foc hainelor lui cu torţele pe care le roteau, în timp ce scoteau ţipete înfiorătoare şi blesteme de sub glugile lor.

Aceşti demoni veneau de pretutindeni. Strigătele ucenicilor pe moarte erau groaznice.

Marius i-a îndepărtat pe atacatorii săi, făcînd un arc enorm cu braţul, iar torţele s-au rostogolit pe podeaua de marmură. A luat-o pe Bianca sub pelerina sa.

– Vor să ne omoare! a strigat ea. Vor să ne ardă, Marius, i-au masacrat pe băieţi, iar pe alţii i-au luat prizonieri!

Deodată, şi mai multe siluete în negru au venit în fugă, înainte ca primii să se ridice în picioare. Am văzut ce erau. Aveau cu toţii aceleaşi feţe şi mîini albe, ca şi noi; aveau toţi sînge magic.

Erau creaturi asemănătoare nouă!

Marius era atacat din nou, dar s-a descotorosit de ei. Tapiseria din hol ardea. Un fum întunecat, urît mirositor, se revărsa din camerele celelalte. Umpluse şi scara, în sus. O lumină tremurătoare, infernală a făcut dintr-o dată locul la fel de luminos ca în timpul zilei.

M-am repezit în lupta cu demonii, găsindu-i incredibil de slabi. Am apucat una dintre torţele lor şi m-am repezit cu ea spre ei, dîndu-i înapoi, departe de mine, aşa cum făcuse Stăpînul.

– Blasfemiatorule, ereticule! a şuierat unul.

– Demon idolatru, păgînule! a înjurat altul.

Veneau asupra mea şi îi respingeam iar, dîndu-le foc robelor, ca să strige şi să se repeadă la apa din canal care le oferea siguranţă.

Dar erau prea mulţi. Şi alţii noi se scurgeau în hol pe măsură ce ne luptam.

Deodată, spre spaima mea, Marius a împins-o pe Bianca de la el spre uşile deschise din faţa palatului.

– Fugi, draga mea, fugi! Părăseşte casa!

El lupta sălbatic cu cei care alergau după ea şi îi dobora pe rînd cînd încercau să o oprească, pînă a văzut-o dispărînd pe uşile deschise.

Nu mai era vreme să se asigure că a ajuns cu bine. Mulţi s-au năpustit asupra mea. Tapiseriile în flăcări cădeau din vergelele care le susţineau. Statuile erau răsturnate şi se făceau ţăndări pe marmura podelei. Aproape am fost tîrît jos de doi dintre demonii care se încleştaseră de braţul meu stîng, pînă cînd am întors torţa către faţa lor şi le-am dat foc.

– Spre acoperiş, Amadeo, haide! a strigat Marius.

– Stăpîne, picturile din cămară!

– Lasă picturile. Este prea tîrziu. Băieţi, fugiţi de aici, ieşiţi acum, salvaţi-vă de foc!

Lovindu-i în spate pe atacatori, s-a repezit pe scară şi m-a strigat de pe balustrada cea mai de sus.

– Vino, Amadeo, luptă-te cu ei, ai încredere în forţele tale, copile, luptă!

Cînd am ajuns la al doilea etaj, eram deja înconjurat din toate părţile, şi nu îi dădeam bine foc unuia, că altul era deja asupra mea; fără să încerce să mă ardă, ei mă apucau de mîini şi de picioare. Aveam toate membrele prinse de ei, iar, în cele din urmă, torţa mi-a fost smulsă din mînă:

– Stăpîne, lasă-mă, scapă! am strigat.

M-am întors, lovind cu picioarele şi zvîrcolindu-mă, m-am uitat în sus ca să-l văd, şi el a fost din nou înconjurat, dar de data aceasta sute de torţe erau întinse spre pelerina lui roşie, umflată ca un balon, o sută de tăciuni groaznici se îndreptau spre părul său de aur şi spre faţa sa albă, pe care se citea furia. Erau ca un roi de insecte de foc, care l-au imobilizat prin numărul şi strategia lor; apoi trupul său a luat foc în întregime, producînd o bufnitură foarte puternică.

– Marius! am strigat de mai multe ori, incapabil să-mi dezlipesc privirea de el, luptîndu-mă cu cei care mă prinseseră, smucindu-mi picioarele şi slăbindu-le din strînsoare, doar pentru ca o clipă mai tîrziu să-mi fie prinse iar de degetele reci, care mă răneau, dînd din mîini doar pentru a-mi fi legate încă o dată.

– Marius!

Acest strigăt a ieşit din mine însoţit de cea mai înfiorătoare suferinţă şi groază.

Părea că nimic din cele de care mă temusem pînă atunci nu fuseseră atît de abominabile, atît de imposibil de îndurat ca vederea lui, sus, pe stîlpul de piatră, înghiţit complet de flăcări. Forma sa lungă şi zveltă devenise un contur negru şi mi se părea că i-am văzut profilul, cu capul dat pe spate şi degetele ca nişte păianjeni negri care se întindeau să iasă din foc.

– Marius! am strigat.

Cu această siluetă neagră care ardea şi de care ochii mei nu se mai puteau dezlipi, pierea toată liniştea mea, toată bunătatea, toată speranţa.

Marius! Şi voinţa mea a pierit atunci.

A rămas doar o părticică, iar aceasta, ca şi cum ar fi urmat îndemnurile unui al doilea suflet făcut din sînge magic şi din putere, a continuat să lupte fără să ţină cont de nimic.

O plasă a fost aruncată peste mine, una din oţel, atît de grea şi de fină, că dintr-o dată nu am mai văzut nimic, doar m-am simţit legat în ea, rostogolit de mîini potrivnice. Eram cărat

afară din casă. Auzeam strigăte peste tot în jurul meu. Auzeam zgomotul picioarelor celor care mă cărau şi, cînd vîntul a început să bată, am ştiut că am ajuns la ţărm.

M-au dus jos, în pîntecele unui vapor, iar în urechi încă îmi mai răsunau strigătele muritorilor. Ucenicii fuseseră luaţi prizonieri, alături de mine. Am fost aruncat jos, lîngă ei, iar trupurile lor frenetice s-au îngrămădit lîngă mine; legat cum eram în plasă, nu puteam să vorbesc, să le spun vorbe de alinare.

Am simţit vîslele ridicîndu-se şi coborînd, le-am auzit lovind apa, iar galera de lemn s-a legănat înaintînd spre largul mării. A prins viteză, de parcă nu ar fi fost noapte, iar vîslaşii trăgeau încontinuu cu puterea pe care nu o poate avea nici un muritor: ne îndreptam spre sud.

– Blasfemiatorule, mi-a şoptit cineva în ureche.

Băieţii suspinau şi se rugau:

– Încetaţi cu rugăciunile voastre lipsite de pioşenie, a spus o voce supraomenească, voi, ucenici ai lui Marius cel păgîn! O să muriţi cu toţii pentru păcatele Stăpînului vostru.

Era un rîs sinistru, ca un tunet printre sunetele slabe ale chinurilor şi suferinţelor lor. Am auzit un rîs lung, sec şi crud.

Am închis ochii şi m-am cufundat în gînduri. Zăceam în pămînt, la Lavra Pecerska, şi nu mai eram decît o fantomă a mea, adîncindu-mă în cele mai teribile şi mai sigure amintiri ale mele.

– Doamne, am şoptit fără să-mi mişc buzele, salvează-i şi Îţi jur că mă voi îngropa de viu printre călugări pentru totdeauna, voi renunţa la toate plăcerile, nu voi face nimic altceva în fiecare oră a zilei, decît să preamăresc Numele Tău. Doamne, mîntuieşte-mă. Doamne...

Dar, pe măsură ce panica mă copleşea, pe măsură ce pierdeam noţiunea spaţiului şi a timpului, l-am strigat pe Marius:

– Marius, pentru numele lui Dumnezeu, Marius!

Cineva m-a lovit. Un picior încălțat în piele m-a lovit în cap. Un altul, în coaste, iar altul mi-a strivit mîna. Eram înconjurat de aceste picioare răuvoitoare, care mă loveau. M-am înmuiat. Șocul loviturilor mă făcea să văd atît de multe culori și mă gîndeam: „O, ce culori frumoase, da, culori!" Apoi am auzit strigătele fraților mei. Probabil că și ei îndurau aceleași chinuri și oare ce refugiu mintal aveau ei, acești tineri și fragili școlari, fiecare iubit și pregătit pentru lumea cea mare, regăsindu-se acum la cheremul acestor demoni al căror scop îmi era necunoscut și se afla dincolo de ce puteam eu concepe.

– De ce ne faceți asta? am șoptit.

– Ca să vă pedepsim! mi s-a răspuns în șoaptă. Ca să vă pedepsim pentru faptele voastre eretice, pentru viața lumească și fără Dumnezeu pe care ați trăit-o. Ce este iadul pentru aceasta, tinere?

„O, asta au spus călăii din lumea muritorilor de mii de ori cînd i-au condus pe eretici la rug."

– Ce este focul iadului pe lîngă aceste scurte suferințe?

„O, ce minciuni arogante!"

– Crezi? s-a auzit șoapta. Fii atent ce gîndești, tinere, căci sînt mulți cei care îți pot citi gîndurile. Poate că pentru tine nu există iad, copile, dar va exista suferință veșnică. Nopțile tale de lux și lascivitate au luat sfîrșit. Te așteaptă adevărul acum.

Încă o dată, m-am retras în locul cel mai ascuns al minții mele. Nu mai aveam trup. Zăceam în Lavră, în pămînt, fără să-mi mai simt trupul. Mi-am pus mintea la lucru, concentrîndu-mă asupra vocilor de lîngă mine. I-am identificat pe băieți după nume și i-am numărat încet. Mai mult de jumătate din compania noastră mică, din compania noastră de heruvimi, eram în această închisoare îngrozitoare.

Nu îl auzeam pe Riccardo. Dar, cînd cei care ne luaseră prizonieri și-au încetat pentru o vreme urletele, l-am auzit.

Intona o litanie în latină, șoptind cu disperare:

– Slăvit este Numele Domnului!

Ceilalţi au răspuns imediat:

– Binecuvîntat fie Numele Lui!

Şi au ţinut-o tot aşa, cu rugăciunile lor; vocea devenea din ce în ce mai slabă pînă se stinse şi doar Riccardo se mai ruga.

Eu nu îi răspundeam.

Cu toate acestea, el continua şi acum cînd acuzatorii lui dormeau; se ruga pentru propria alinare sau, poate, doar pentru a-L preamări pe Dumnezeu. A trecut de la litanie la *Pater Noster* şi de aici la cuvintele vechi şi pline de mîngîiere ale lui *Ave Maria*, pe care l-a spus de mai multe ori, de parcă ar fi spus un rozariu, singur, aşa cum zăcea, prizonier pe fundul unui vas.

Nu i-am vorbit. Nici măcar nu l-am lăsat să afle că eram acolo. Nu-l puteam salva. Nu-l puteam alina. Nici măcar nu-i puteam explica această soartă teribilă care se năpustise asupra noastră. Mai presus de toate, nu-i puteam dezvălui ce văzusem: pieirea Stăpînului în simpla şi eterna agonie a focului.

Alunecasem aproape în disperare. Mi-am lăsat mintea să-şi revină de la imaginea lui Marius arzînd ca o torţă vie, întorcîndu-se şi răsucindu-se în foc, cu degetele-i fine ridicîndu-se spre cer ca nişte păianjeni în flacăra portocalie. Marius murise; Marius arsese. Trecuse prin multe. Ştiam ce ar fi spus, dacă s-ar fi întors la mine ca o fantomă ca să mă mîngîie: „Pur şi simplu ei au fost mai numeroşi, Amadeo, prea mulţi. Nu i-am putut opri, deşi am încercat."

Am alunecat în vise pline de suferinţă. Vasul aluneca mai departe prin noapte, ducîndu-mă departe de Veneţia, departe de ruinele celor în care crezusem, departe de ce îmi era drag.

M-am trezit la auzul cîntecelor şi la mirosul pămîntului, dar nu eram pe pămînt rusesc.

Nu mai eram pe mare. Eram prizonieri pe pămînt.

Încă legat în plasă, ascultam vocile supraomeneşti cîntînd abominabil imnul groaznic *Dies Irae* sau *Ziua Judecăţii*.

O tobă însufleţea ritmul de parcă ar fi fost un cîntec de dans, mai degrabă decît un bocet al Zilelor de pe urmă. Cuvintele latineşti continuau la nesfîrşit să vorbească despre ziua în care

întreaga lume va deveni cenuşă, cînd marile trîmbiţe ale lui Dumnezeu vor da semnalul deschiderii mormintelor. Moartea însăşi şi natura se vor cutremura. Toate sufletele vor fi adunate şi nici unul nu va putea ascunde nimic în faţa lui Dumnezeu. Se va citi cu glas tare fiecare păcat din cartea Sa. Răzbunarea va cădea asupra tuturor. Nu era nimeni acolo să ne apere, doar Judecătorul Însuşi, Marele nostru Domn. Singura noastră speranţă era mila Lui, a Dumnezeului Care a suferit pe cruce pentru noi, Care nu va îngădui ca sacrificiul Său să fie zadarnic.

Da, cuvinte vechi şi frumoase, dar ieşeau dintr-o gură haină, o gură care nici măcar nu le cunoştea sensul.

Trecuse o noapte. Fuseserăm îngropaţi, iar acum erau eliberaţi din închisoarea noastră, pe măsură ce vocea înspăimîntătoare cînta în continuare.

Am auzit şoaptele băieţilor mai mari, căutînd să-i încurajeze pe cei tineri, şi vocea fermă a lui Riccardo asigurîndu-i pe toţi că vor descoperi în curînd ce voiau acele creaturi şi că, poate, vor fi eliberaţi.

Numai eu auzeam rîsul energic, diavolesc, peste tot. Numai eu ştiam cîţi monştri supranaturali ne pîndeau, în timp ce eram duşi la lumina unui foc monstruos.

Pînza de pe mine a fost ruptă. M-am rostogolit, agăţîndu-mă de iarbă. Am privit în sus şi am văzut că ne aflam într-un luminiş, sub stelele strălucitoare şi indiferente. Eram înconjuraţi de aerul de vară, de copacii verzi, înalţi ca nişte turnuri. Dar sunetul focului deforma totul. Băieţii, adunaţi grămadă, cu hainele sfîşiate, cu feţele zgîriate şi murdare de sînge, au urlat frenetic atunci cînd m-au văzut, deşi mă aflam departe de ei şi eram ţinut de un grup de diavoli acoperiţi cu glugi.

– Nu vă pot ajuta! le-am strigat.

Era un lucru egoist şi teribil. Venea din mîndria mea. Şi crea doar panică printre ei.

L-am văzut pe Riccardo, la fel de rău bătut ca şi ceilalţi, dat dintr-o parte în alta, încercînd să-i liniştească; avea ambele mîini legate în faţă, iar vesta îi era sfîşiată aproape complet la spate.

Şi-a întors privirea către mine, apoi ne-am uitat amîndoi în jur, la mulţimea de siluete îmbrăcate în negru care ne înconjurau. Oare el vedea albul feţelor şi mîinilor lor? Oare ştia, intuitiv, ce erau ei?

– Dacă vreţi să ne omorîţi, faceţi-o repede! a strigat. Noi nu am făcut nimic. Nu ştim cine sînteţi sau de ce ne-aţi luat. Sîntem toţi, pînă la ultimul, inocenţi.

Am fost impresionat de curajul lui şi mi-am adunat gîndurile. Trebuie să încetez să mai fiu îngrozit de moartea Stăpînului, trebuie să mi-l imaginez viu şi să mă gîndesc la ce mi-ar spune el să fac.

Eram depăşiţi numeric, asta era clar, şi nu puteam zări nici un zîmbet pe feţele celor acoperiţi cu glugi, care, deşi îşi ascunseseră ochii în umbră, lăsaseră să li se vadă gurile mari.

– Cine este şeful aici? am întrebat, ridicîndu-mi vocea mai sus de puterea omenească. Observi, cu siguranţă, că aceşti băieţi sînt nişte bieţi muritori. Lupta ta trebuie să se desfăşoare cu mine!

La auzul vorbelor mele, lungul şir de siluete în negru au încetat să mai şoptească între ele. Cei adunaţi în jurul băieţilor puşi în lanţuri au strîns rîndurile. În timp ce creaturile pe care abia le vedeam aruncau mai multe lemne şi smoală în focul cel mare, părea că duşmanul se pregăteşte de acţiune.

Două cupluri s-au aşezat în faţa ucenicilor care nu păreau să înţeleagă ce însemnau toate acestea.

Mi-am dat seama imediat:

– Nu, trebuie să vorbiţi cu mine, să ne lămurim! am strigat smucindu-mă să scap de cei care mă ţineau.

Spre groaza mea, ei doar au rîs.

Deodată, au reînceput tobele, unele de o sută de ori mai tare ca înainte, de parcă toboşarii ne-ar fi înconjurat şi ar fi suflat flăcări spre noi.

Au început ritmul constant al imnului *Dies Irae* şi imediat siluetele în negru s-au adunat şi s-au prins de mîini. Au început să cînte versurile latineşti despre groaznica zi a suferinţei.

Fiecare siluetă a început să se mişte, ridicîndu-şi genunchii în marş, în timp ce sute de voci rosteau cuvintele în ritmul dansului. Îşi băteau, pur şi simplu, joc de cuvintele pioase.

Tobele erau acompaniate de sunetele stridente ale fluierelor şi de zgomotul repetat al tamburinelor; dintr-o dată, grupul de dansatori, ţinîndu-se încă de mînă, s-a mişcat, cu trupurile legănîndu-se unul lîngă altul, cu capetele pendulînd, cu gurile rînjind.

Am intrat în panică. Dar nu puteam să scap din strînsoarea în care eram ţinut. Am urlat.

Primul cuplu de fiinţe îmbrăcate în robe din faţa băieţilor s-a năpustit asupra primului care trebuia să sufere şi l-a azvîrlit în aer. Al doilea cuplu l-a prins, şi, cu mişcări supraomeneşti, l-a aruncat pe bietul copil, cu o traiectorie arcuită, în focul cel mare.

Strigînd vrednic de milă, băiatul a căzut în flăcări şi a dispărut, iar ceilalţi ucenici, siguri acum de soarta lor, au început să urle sălbatic, să suspine şi să ţipe, dar fără nici un folos.

Unul după altul, băieţii erau luaţi dintre fraţii lor şi aruncaţi în flăcări.

Mă zvîrcoleam în toate părţile, lovind cu picioarele în pămînt şi în duşmanii mei. Cînd reuşeam să-mi eliberez un braţ, eram imediat înşfăcat de alte trei siluete cu degete care strîngeau puternic. Am rostit printre suspine:

– Nu faceţi asta, ei sînt nevinovaţi. Nu-i omorîţi. Nu!

Indiferent cît de tare strigam, tot auzeam ţipetele celor care mureau, ale băieţilor care erau arşi: „Amadeo, salvează-ne!" În cele din urmă, toţi cei în viaţă au început să scandeze: „Amadeo, salvează-ne!" dar grupul lor era înjumătăţit şi curînd a mai rămas doar un sfert, care se agitau şi se luptau, fiindcă erau duşi spre o moarte îngrozitoare.

Tobele cîntau mai departe, acompaniate de sunetele sfidătoare ale tamburinelor şi de melodia cornilor. Vocile alcătuiau un cor teribil; pe măsură ce imnul era intonat, fiecare silabă era ascuţită de venin.

– Toate acestea pentru cohortele tale, a şuierat silueta de lîngă mine. Aşadar, suspini pentru ei, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-i găteşti şi să-i mănînci, pe rînd, din dragoste pentru Dumnezeu!

– Iubirea pentru Dumnezeu! am strigat. Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre iubirea lui Dumnezeu! Tu măcelăreşti copii!

Am reuşit să mă întorc şi să-l lovesc, rănindu-l mai rău decît se aşteptase, dar, ca de obicei, alte trei gărzi i-au luat locul.

În cele din urmă, au mai rămas doar trei copii în focul aprins; erau cei mai tineri şi nici unul nu a scos un sunet. Tăcerea lor era sinistră, feţele lor erau ude şi tremurau, ochii goi şi neîncrezători, în timp ce se lăsau pradă focului.

I-am strigat pe nume. Am strigat din toţi rărunchii:

– În rai, fraţilor, în rai, mergeţi în braţele lui Dumnezeu!

Dar cum ar fi putut urechile lor de muritori să audă prin cîntecul asurzitor al cîntăreţilor?

Deodată, mi-am dat seama că Riccardo nu fusese printre ei. Fie scăpase, fie fusese păstrat pentru ceva cu mult mai rău. M-am încruntat ca să las deoparte astfel de gînduri şi ca să nu le aduc aminte acestor bestii de prietenul meu.

Dar am fost distras de la gîndurile mele şi tîrît spre rug:

– Acum e rîndul tău, curajosule, Ganymede al ereticilor, heruvim încăpăţînat şi nerușinat!

– Nu!

Mi-am înfipt călcîiele în pămînt. Era de neimaginat. Nu puteam muri în felul acesta; nu puteam fi aruncat în flăcări. Vorbeam cu mine însumi: „Dar tocmai i-ai văzut pe fraţii tăi murind, tu de ce nu?"

Şi totuşi nu puteam accepta acest lucru ca posibil, nu, eu nu, eram nemuritor, nu!

– Da, tu, te vei prăji în foc, aşa cum s-a întîmplat şi cu fraţii tăi. Simţi mirosul cărnii lor prăjite? Al oaselor arse?

Mîinile lor puternice m-au aruncat sus, în aer, suficient de sus ca să simt dogoarea cuprinzîndu-mi părul, iar apoi să

scrutez focul al cărui suflu distrugător îmi lovea fața, gîtul, brațele întinse.

Jos, jos, tot mai jos spre focul ucigător, în trosnetul lemnelor care ardeau și al dansului flăcărilor portocalii. *Iată-mă murind!* Mă întrebam dacă mă mai pot gîndi la ceva, dar cred că nu cunoșteam decît panica în acele momente și cedam, mă dădeam bătut, capitulam în fața durerii de nedescris.

Am fost prins de niște mîini, lemnul care ardea a căzut și a bubuit sub mine. Eram tras afară din foc. Eram tîrît pe pămînt. Peste hainele mele în flăcări călcau niște tălpi. Mi-a fost smulsă tunica în flăcări. Mă sufocam. Simțeam durerea în tot trupul, durerea crîncenă a cărnii arse și, intenționat, mi-am dat ochii pe spate, ca să caut uitarea. „Vino, Stăpîne, vino dacă există un paradis pentru noi, vino la mine!" Mi l-am imaginat, un schelet ars, negru, dar care și-a întins brațele să mă primească.

O siluetă stătea peste mine. Eu zăceam la sînul jilav al Mamei-Glii, slavă Domnului, iar fumul încă se mai ridica din mîinile mele scorojite, din față și din păr. Silueta avea umerii lați, era înaltă și avea părul negru.

A ridicat două mîini albe, puternice, cu încheieturi groase, și și-a dat gluga pe spate, dezvăluindu-și părul bogat, de un negru strălucitor. Avea ochii mari, cu un alb sidefat și cu pupile scăpărătoare, iar sprîncenele, deși foarte groase, erau frumos arcuite peste ochi. Era vampir, ca și ceilalți, dar avea o frumusețe unică și o prezență maiestuoasă, privindu-mă de parcă ar fi fost mai interesat de mine decît de sine, deși se aștepta ca el să fie centrul atenției tuturor.

Un fior de mulțumire m-a străbătut; el părea, datorită ochilor săi și gurii în formă de arc al lui Cupidon, a fi stăpînit de ceva asemănător rațiunii umane.

– Îl vei sluji pe Dumnezeu? m-a întrebat.

Vocea sa era a unei persoane educate, blînde, iar ochii nu exprimau deloc ironie.

– Răspunde-mi, îl vei sluji pe Dumnezeu, căci, dacă nu, vei fi aruncat înapoi în foc.

Simţeam durere în tot corpul. Nu mi-a venit nimic în cap, decît că vorbele lui erau neinteligibile, nu aveau nici o noimă şi, de aceea, nu-i puteam da nici un răspuns.

Deodată, ajutoarele sale m-au ridicat iar, rîzînd şi cîntînd în acelaşi timp imnul care nu încetase nici o clipă: „În foc, în foc!"

– Nu! a strigat conducătorul lor. Văd în el dragostea pură a Mîntuitorului nostru.

Şi-a ridicat mîna. Ceilalţi şi-au domolit avîntul, deşi încă mă mai ţineau suspendat, cu braţele şi picioarele desfăcute, în aer.

– Eşti bun? am şoptit disperat spre el. Cum se poate acest lucru?

Am plîns.

El s-a apropiat de mine. S-a aplecat spre mine. Cît de frumos era! Gura plină era reprezentarea perfectă a arcului lui Cupidon, aşa cum am mai spus, dar abia acum am văzut ce culoare intensă avea, naturală, şi chiar şi o umbră de barbă, rasă ultima dată în viaţa de muritor, fără îndoială, care îi acoperea partea de jos a feţei, conferindu-i un aer masculin. Fruntea lată părea făcută dintr-un os de un alb pur, cu tîmple rotunjite, cu o linie foarte subţire, ascuţită, din care cădeau cîrlionţi negri, alcătuind un contur care contrasta cu faţa sa.

Dar ceea ce mă fascina erau, ca întotdeauna, ochii, ochi mari, ovali, strălucitori.

– Copile, a şoptit. Aş tolera asemenea orori, dacă nu ar fi pentru Dumnezeu?

Am plîns şi mai tare.

Nu-mi mai era frică. Nu-mi păsa că simţeam atîta durere. Durerea era roşie şi aurie, cum fuseseră şi flăcările, şi alerga prin mine de parcă ar fi fost un fluid, dar, deşi o simţeam, nu îmi mai făcea rău, şi nu-mi mai păsa.

Am fost transportat fără să opun rezistență, cu ochii închiși, printr-un pasaj în care se auzea ecoul pașilor celor care mă duceau.

Mi s-a dat drumul să mă rostogolesc pe pământ și m-am întors cu fața în jos, trist, pentru că stăteam întins pe un culcuș făcut din covoare vechi și nu simțeam sînul moale al Mamei-Glii, cînd aveam nevoie de el, dar nici acest lucru nu era important și mi-am pus obrazul pe hainele murdare și m-am lăsat dus, de parcă aș fi fost lăsat să dorm.

Pielea mea arsă era parte din mine, nu parte a mea. Am suspinat lung, știind, deși nu formam cuvinte în minte, că, în mod cert, toți băieții muriseră. Nu se putea ca focul să-i fi torturat multă vreme, nu. Căldura sa era prea mare și, cu siguranță, sufletele lor au luat drumul raiului, ca privighetorile care dispăreau în ceață.

Băieții mei nu mai erau pe Pământ și nimeni nu le mai putea face rău. Toate lucrurile bune pe care le făcuse Marius pentru ei – profesorii, talentele pe care le deprinseseră, dansul lor, rîsul, cîntatul, operele pe care le pictaseră – toate acestea nu mai erau, iar sufletele lor luaseră calea raiului pe aripi albe, moi.

Urmam eu, oare? Ar fi primit Dumnezeu sufletul unui băutor de sînge în raiul Său? Aș fi părăsit sunetul groaznic al acestor demoni care cîntă în latină pentru tărîmul cîntecelor îngerești?

De ce permiteau cei din jurul meu ca astfel de gînduri să îmi dea tîrcoale? Cu siguranță, ei puteau să-mi citească gîndurile. Simțeam prezența liderului, cel cu ochii negri, cel puternic. Poate că mă lăsaseră singur cu el. Dacă el putea să îmi explice ce se întîmpla, dacă putea asocia un sens celor petrecute, cu siguranță, era un sfînt al lui Dumnezeu. Am văzut călugări murdari și înfometați în peșteri.

M-am întors pe spate, savurînd stropii roșii și galbeni de durere care mă scăldau și mi-am deschis ochii.

15

O voce suavă şi liniştitoare mi-a vorbit direct:

– Toate lucrările de prisos ale Stăpînului tău au fost arse; din tablourile sale nu a mai rămas decît cenuşă. Dumnezeu să-l ierte pentru că nu şi-a folosit puterile în slujba Lui, ci în cea a lumii, a cărnii şi a diavolului, da, chiar aşa cum auzi, a diavolului, deşi diavolul este susţinătorul nostru, fiindcă Cel Rău este mîndru de noi şi mulţumit de durerea noastră; dar Marius i-a servit diavolului fără să ţină seama de voinţa lui Dumnezeu, de milostenia pe care ne-o acordă El, pentru ca, în loc să ardem în focul iadului, să domnim în umbrele Pămîntului.

– O, am şoptit. Înţeleg filozofia ta cam încurcată.

Nu am fost certat pentru vorbele mele.

Încet, deşi preferam să aud doar vocea aceea, ochii mei au început să cerceteze încăperea. Cranii umane, curăţate şi acoperite de praf, erau fixate în pămîntul îngrămădit deasupra capului meu cu mortar, astfel încît formau întregul acoperiş, ca nişte scoici albe, curate, din mare. „Coji pentru creier, pentru ce mai rămîne din el", mi-am zis, privindu-le cum ieşeau în afară din mortarul din spatele lor, calota care acoperise creierul şi găurile negre, rotunde, în care fuseseră cîndva ochii moi, ageri ca nişte dansatori, vigilenţi, pentru a comunica minţii ascunse în carapace splendorile lumii.

Peste tot numai cranii, un morman de cranii, iar acolo unde mormanul se întîlnea cu pereţii era un cordon de femururi, iar sub el erau diverse oase de muritori, care nu formau nici un

model, aşa cum nu formează pietrele puse la întîmplare în mortar pentru a forma un zid.

Peste tot numai oase în acest loc, luminate de lumînări. Da, miroseam lumînările, din cea mai pură ceară de albine, aşa cum numai cei bogaţi îşi permit.

– Nu, a spus prudent o voce, mai degrabă cum există în biserici, deoarece aceasta este biserica lui Dumnezeu, deşi diavolul este generalul nostru suprem, sfîntul fondator al ordinului nostru, aşa că de ce să nu fie ceară de albine? După tine, un veneţian frivol, acesta este un lux, îl confunzi cu bunăstarea în care te-ai bălăcit, ca porcul în cocină.

Am rîs încet.

– Mai serveşte-mi exemple din logica ta generoasă şi imbecilă, am spus. Fii d'Aquino al diavolului. Vorbeşte mai departe.

– Nu-ţi bate joc de mine, m-a implorat sincer. Te-am salvat din foc.

– Dacă n-ai fi făcut-o, acum aş fi fost mort.

– Vrei să arzi?

– Nu, nu vreau să sufăr astfel. Nu suport nici măcar gîndul că eu sau oricine altcineva poate suferi astfel. Dar să mor, da.

– Şi care crezi că va fi destinaţia ta, dacă mori? Nu sînt flăcările iadului de cincizeci de ori mai puternice decît focul pe care l-am aprins pentru tine şi prietenii tăi? Eşti copilul iadului; din primul moment în care Marius ţi-a dat din sîngele nostru. Nimeni nu poate schimba această sentinţă. Te menţii în viaţă cu sîngele blestemat, nefiresc şi plăcut Satanei, plăcut şi lui Dumnezeu în măsura în care El are nevoie de Satana pentru a-şi arăta bunătatea şi pentru a le da oamenilor şansa de a fi buni sau răi.

Am rîs iar, cît de respectuos am putut:

– Sînt mulţi ca tine, am spus.

Am întors capul. Numărul mare de lumînări mă orbea, dar nu era neplăcut. Era ca şi cum un alt fel de flăcări ar fi dansat în fitile, nu cele care îi arseseră pe fraţii mei.

– Aceşti muritori răsfăţaţi au fost fraţii tăi? m-a întrebat, fără să-şi modifice vocea.

– Tu crezi tot ce vorbim noi aici? l-am întrebat, imitîndu-i tonul.

De data aceasta a rîs el şi era un rîs ecleziastic, aproape decent, de parcă am fi vorbit despre absurditatea unei predici. Dar Sfînta Împărtăşanie nu era aici, aşa cum se întîmplă în bisericile sfinţite, aşa că de ce trebuia să şoptim?

– Dragule, a spus, ar fi atît de simplu să te torturez, să-ţi întorc pe dos mintea aia arogantă şi să te transform, pur şi simplu, într-un instrument care scoate ţipete răguşite. Ar fi o nimica toată să te înconjur cu un zid, astfel încît ţipetele tale să nu fie prea puternice pentru noi, ci doar un acompaniament plăcut pentru meditaţia noastră nocturnă. Dar nu-mi plac astfel de lucruri. De aceea îi slujesc atît de bine diavolului; nu am ajuns niciodată să-mi placă răutatea sau cruzimea. Le disprețuiesc şi, dacă aş putea privi un crucifix, aş face-o şi aş plînge, aşa cum făceam cînd eram muritor.

Am închis ochii, părăsind flăcările care dansau şi confereau sclipire întunericului. Mi-am trimis puterea cea mai mare şi mai tainică spre mintea lui, dar ea s-a izbit de o uşă încuiată.

– Da, aceasta este imaginea cu care te încui afară. Dureros în sensul cel mai propriu pentru un necredincios educat. Dar atunci, consacrarea ta lui Hristos Domnul a fost alimentată printre naivi, nu-i aşa? Dar iată că cineva vine să-ţi aducă un dar care îţi va grăbi în mare măsură învoiala.

– Învoială, *sir*, şi ce învoială va fi aceasta? am întrebat.

L-am auzit şi eu pe celălalt. Un miros puternic, teribil, mi-a pătruns în nări. Nu m-am mişcat şi nici nu am deschis ochii. L-am auzit pe celălalt rîzînd în acel fel hodorogit, aşa cum rîseseră cei care cîntaseră *Dies Irae* cu aşa de puţină pricepere. Mirosul era nociv, era cel al cărnii de om arse sau ceva asemănător. Îl uram. Am început să întorc capul şi am încercat să mă

opresc. Puteam îndura sunete şi durere, dar nu şi acest miros groaznic, înfiorător de groaznic.

– Un dar pentru tine, Amadeo, a spus celălalt.

Am privit în sus. Am privit lung în ochii unui vampir cu chip tînăr, cu păr blond albinos şi cu alura unui viking. Ţinea în mîinile ridicate o urnă mare. Apoi a întors-o.

– A, nu, încetează!

Mi-am zvîrlit mîinile în sus. Ştiam ce era. Dar era prea tîrziu!

Cenuşa se revărsa asupra mea ca un torent. M-am sufocat şi am plîns, apoi m-am răsucit. Îmi intrase în gură şi în ochi şi nu o mai puteam scoate.

– Cenuşa fraţilor tăi, Amadeo, a spus vampirul scandinav.

Şi a început să rîdă sălbatic.

Eram lipsit de ajutor, stăteam întins cu faţa în jos, cu mîinile în sus de o parte şi de alta a feţei; m-am scuturat tot, simţind greutatea fierbinte a cenuşii. În cele din urmă, m-am întors pe o parte şi pe cealaltă, apoi am sărit în genunchi şi, în final, în picioare. M-am retras către perete. Un sfeşnic mare de fier cu lumînări s-a răsturnat, flăcările s-au arcuit sub privirea mea înceţoşată, iar lumina lor s-a stins în noroi. Am auzit zdrăngănitul oaselor. Mi-am întins mîinile în faţă:

– Ce s-a întîmplat cu liniştea noastră? a întrebat vampirul scandinav. Sîntem nişte heruvimi care plîng, nu-i aşa? Aşa îţi spunea Stăpînul tău, heruvim, nu? Stai aşa!

M-a tras de braţ, iar cu cealaltă mînă a încercat să întindă cenuşa pe mine.

– Diavol ce eşti! am strigat.

M-am înfuriat. Eram indignat. L-am apucat de cap cu ambele mîini şi, folosindu-mi întreaga forţă, i l-am sucit în jurul gîtului, trosnindu-i oasele, apoi l-am lovit puternic cu piciorul drept. A căzut în genunchi, gemînd, cu gîtul rupt, dar i-am jurat că nu va mai trăi nici o părticică din el; l-am lovit iar cu toată forţa cu piciorul drept, i-am zburat capul de pe umeri,

sfîşiindu-i pielea, iar sîngele a început să curgă din trupu-i deschis, după ce îi prinsesem capul.

– A, uită-te la tine acum, *sir!* am spus, privind în ochii săi frenetici.

Pupilele încă mai dansau.

– Haide, mori, pentru binele tău.

Mi-am îngropat adînc degetele de la mîna stîngă în părul lui şi, trăgîndu-l într-o parte şi în cealaltă, am găsit cu dreapta o lumînare, am smuls-o din suportul de fier care o susţinea şi i-am băgat-o în fiecare ochi, pe rînd, pînă cînd l-am orbit.

– A, apoi se poate face şi aşa, am spus privind în sus şi clipind în lumina lumînărilor.

Încet, i-am deslușit silueta. Părul său negru, cîrlionţat era desfăcut şi încîlcit; stătea într-un colţ, faldurile negre ale robei cădeau în jurul lui, întors uşor în altă direcţie, dar reuşeam să-i deslușesc uşor în lumină trăsăturile feţei. O faţă nobilă şi frumoasă, cu buze arcuite, ca şi ochii mari.

– Nu mi-a plăcut niciodată, a spus încet, ridicînd din sprîncene, deşi, trebuie s-o spun, mă impresionezi şi nu mă aşteptam ca el să piară atît de repede.

M-am înfiorat. O răceală teribilă m-a cuprins, o furie urîtă, fără suflet – regret, nebunie, speranţă.

Uram capul pe care îl ţineam în mînă şi voiam să-i dau drumul jos, dar era încă în viaţă. Ochii însîngeraţi tremurau, iar limba zvîcnea dintr-o parte în alta a gurii.

– O, acesta este un lucru revoltător! am strigat.

– El a spus mereu astfel de lucruri neobişnuite, a zis brunetul. A fost păgîn, înţelegi? Tu nu ai fost niciodată. Vreau să spun că el credea în zeii pădurilor nordice, în Thor care roteşte lumea cu ciocanul său...

– Ai de gînd să taci? am întrebat. Tot trebuie să ard acest lucru, nu-i aşa?

Mi-a aruncat zîmbetul cel mai încîntător şi mai inocent:

– Eşti un prost că te afli aici, am şoptit. Mîinile îmi tremurau incontrolabil.

Fără să aştept vreun răspuns, m-am întors, am luat o altă lumînare, pentru că cealaltă se consumase, şi am dat foc părului fiinţei moarte. Mi s-a făcut rău de la miros. Parcă eram un băiat care plînge.

Am dat drumul capului cuprins de flăcări peste trupul în robă, decapitat. Am aruncat lumînarea în flăcări, astfel încît ceara să le alimenteze. Am adunat celelalte lumînări care îmi căzuseră şi le-am aruncat şi pe ele în foc, m-am tras înapoi, fiindcă din cel mort se ridica o căldură mare.

Capul părea să se rostogolească în flăcări, mai mult decît ar fi trebuit, aşa că am apucat sfeşnicul de fier pe care îl răsturnasem şi, folosindu-l drept vătrai, l-am vîrît în masa care ardea ca să strivesc şi să zdrobesc ceea ce era sub foc.

În final, mîinile sale întinse s-au încolăcit, degetele pătrunzîndu-i în palme. A, să mai ai viaţă şi în această stare, mă gîndeam obosit, şi am lovit braţele peste corp cu vătraiul. Focul putea a zdrenţe şi a sînge omenesc, sînge pe care îl băuse, cu siguranţă, dar nu mai avea nici un alt miros omenesc; am văzut, cu disperare, cum făcusem din el un foc chiar în mijlocul cenuşii prietenilor mei.

Părea potrivit.

– Sînteţi răzbunaţi prin unul dintre ei, am spus, învins.

Am aruncat jos sfeşnicul ce-mi servise drept vătrai. L-am lăsat acolo. Camera era spaţioasă. Mergeam demoralizat, cu picioarele goale de la focul care îmi arsese papucii din pîslă; mă îndreptam spre alt loc larg printre sfeşnice de fier, unde pămîntul umed era negru şi părea curat; acolo m-am întins iar, ca înainte, fără să-mi pese că brunetul mă vedea foarte bine acolo, căci eram chiar în faţa lui.

– Cunoşti acel cult vechi, scandinav? m-a întrebat de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic groaznic. O, Thor acela roteşte mereu ciocanul, iar cercul se face din ce în ce mai mic, iar dincolo se

întinde haosul; noi sîntem aici, blestemaţi, în interiorul cercului de căldură. Ai auzit vreodată de acest lucru? El era păgîn, creat de magicienii renegaţi care îl foloseau ca să le omoare duşmanii. Mă bucur că am scăpat de el, dar tu de ce plîngi?

Eu nu am răspuns. Era lipsit de orice speranţă: încăperea aceasta de coşmar, împodobită cu cupola de cranii, cu luminările nenumărate care mai luminau doar rămăşiţele morţii, fiinţa aceasta frumoasă, puternică, cu părul negru, care domnea în mijlocul tuturor acestor orori şi care nu simţea nimic la moartea unuia care îi slujise şi care era acum doar o grămadă mocnită de oase urît mirositoare.

Mi-am imaginat că sînt acasă. Eram în siguranţă, în dormitorul Stăpînului. Stăteam împreună. El citea dintr-un text latinesc. Nu contau cuvintele. În jurul nostru erau amprentele civilizaţiei, lucruri plăcute, iar obiectele din cameră fuseseră toate lucrate de mîini omeneşti.

– Lucruri deşarte, a spus brunetul. Deşarte şi prosteşti, dar o să ajungi şi tu să înţelegi asta. Eşti mai puternic decît credeam. Dar el avea secole bune, Stăpînul tău, nimeni nu poate vorbi de vremea în care el nu era, lupul singuratic, care nu acceptă pe nimeni pe teritoriul său, Marius, distrugătorul celor tineri.

– Ştiu că nu i-a distrus decît pe cei care erau răi, am spus în şoaptă.

– Noi sîntem răi, nu-i aşa? Toţi sîntem răi. Aşa că ne-a distrus pe toţi fără pic de remuşcare. Credea că nu sîntem un pericol pentru el. Ne-a întors spatele! Nu ne-a considerat demni să ne acorde atenţie şi uite cum şi-a irosit toată puterea cu un băiat! Dar trebuie să spun că eşti un băiat foarte frumos.

Am auzit un zgomot, un murmur răutăcios, nu tocmai necunoscut. Mi-a mirosit a şobolani.

– O, da, copiii mei, şobolanii, a spus. Vin la mine. Vrei să vezi? Întoarce-te şi uită-te la mine, dacă vrei. Nu te mai gîndi la Sfîntul Francis din Assissi, cu păsările, veveriţele şi lupul de partea sa. Gîndeşte-te la Santino, cu şobolanii lui.

M-am uitat. Mi-am ținut respirația. M-am ridicat în capul oaselor, în mizerie, și m-am uitat la el. Un șoarece mare stătea pe umărul lui, sărutîndu-i urechea cu botul cu mustăți, iar coada i se răsucise în spatele capului. Altul venise și stătea liniștit, ca vrăjit, în poala lui. Alții i se adunaseră la picioare.

Nevrînd să se miște ca să nu-i sperie, și-a vîrît ușor mîna dreaptă într-un bol cu firimituri de pîine uscată. Abia acum a ajuns mirosul la mine, amestecat cu cel al șobolanilor. I-a dat o mînă de firimituri celui de pe umăr, care le-a mîncat recunoscător și cu o delicatețe neobișnuită, apoi a pus cîteva firimituri în poală, unde au venit imediat trei șobolani să se ospăteze.

– Crezi că îmi plac asemenea lucruri? a întrebat.

M-a privit atent, cu ochii măriți, accentuînd cuvintele. Părul negru i se revărsa în dezordine pe umeri, fruntea îi era foarte netedă și strălucea în lumina lumînării.

– Crezi că îmi place să locuiesc aici, în pîntecele lumii, a întrebat trist, sub măreața Romă, unde se scurge murdăria întregii gloate de deasupra și unde, de aceea, tovarășii îmi sînt doar viermii? Crezi că nu am fost niciodată carne și sînge sau că, transformîndu-mă de dragul lui Dumnezeu cel Atotputernic și Milostiv și al Planului Său Divin, nu mai tînjesc după viața pe care ai dus-o tu cu Stăpînul tău cel lacom? Am și eu ochi să văd culorile minunate pe care Stăpînul tău le-a pus pe pînzele sale. Crezi că nu-mi place muzica nereligioasă?

A suspinat de parcă ar fi fost în agonie:

– Ce a făcut sau a suferit Dumnezeu și este neplăcut? a continuat. Păcatul în sine nu stîrnește repulsie; cît de absurd să crezi așa ceva! Nimănui nu-i place durerea. Doar sperăm să o putem îndura.

– Cum se explică toate astea? am întrebat.

Îmi venea să vomit, dar m-am abținut. Am respirat adînc, atît cît am putut, ca să las toate mirosurile din încăperea asta de coșmar să-mi pătrundă în plămîni, ca să nu mă mai chinuie.

M-am așezat la loc, picior peste picior, ca să îl pot analiza. Mi-am șters cenușa din ochi:

– Cum? Subiectele astea de discuție îmi sînt foarte familiare, dar spune-mi mai bine ce este acest tărîm al vampirilor în robe negre de călugări?

– Sîntem Apărătorii Adevărului, a spus el cu sinceritate în glas.

– O, cine nu este apărătorul adevărului, din dragoste pentru Cer! am spus cu amărăciune în glas. Uite, sîngele fratelui tău întru Hristos pe mîinile mele! Iar tu stai aici ca o statuie bizară îndopată cu sîngele unei ființe omenești, holbîndu-te la toate acestea de parcă ar fi doar fleacuri printre lumînări!

– A, tu ai o limbă prea ascuțită pentru fața asta dulce! replică el cu răceală. Pari atît de docil cu ochii tăi căprui blînzi și cu părul arămiu, dar ești isteț.

– Isteț? Mi-ai ars Stăpînul! L-ai distrus. I-ai nimicit copiii! Eu îți sînt prizonier aici, nu-i așa? Pentru ce? Iar tu vorbești cu mine despre Domnul Iisus Hristos? Tu? Tu? Răspunde-mi, ce este mlaștina asta stranie plină de zoaie, plămădită din lut și lumînări sfințite?

A rîs. Ochii i s-au încrețit la colțuri, iar fața îi era veselă și plăcută. Părul, deși murdar și încîlcit, își păstra strălucirea supraomenească. Cît de minunat ar fi putut fi dacă nu ar fi făcut parte din acest coșmar!

– Amadeo, noi sîntem Copiii Întunericului, mi-a explicat răbdător. Noi, vampirii, sîntem făcuți ca să-i pedepsim pe oameni, așa cum face ciuma. Sîntem parte din durerile și năpastele acestei lumi; bem sînge și ucidem pentru gloria lui Dumnezeu care își pune la încercare creaturile umane.

– Nu vorbi asemenea grozăvii.

Mi-am pus mîinile pe urechi și m-am dat înapoi, cuprins de frică:

– O, dar știi că este adevărat, a insistat fără să ridice tonul. Știi prea bine acest lucru. Mă supun lui Dumnezeului Celui

Viu aşa cum se supuneau călugării din vechime înainte să înveţe să-şi picteze pereţii cu tablouri erotice.

– Vorbeşti prostii şi nu ştiu de ce faci acest lucru.

Nu voiam să îmi amintesc de Lavra Pecerska!

– Îl fac pentru că aici am găsit scopul meu şi pe cel al lui Dumnezeu şi nu există nimic mai presus de el. Ai vrea să fii blestemat, singur, egoist şi fără menire? Ai întoarce spatele unui plan atît de minunat, în care nici un copil, oricît de mic ar fi, nu este uitat? Ai crezut că poţi trăi de-a pururi fără măreţia acestui plan, străduindu-te să negi lucrarea lui Dumnezeu vizibilă în fiecare obiect pe care l-ai rîvnit şi pe care ţi l-ai însuşit?

Am rămas mut. „Nu te mai gîndi la sfinţii ruşi!" mi-am spus. În mod înţelept pentru el, nu a mai insistat. Dimpotrivă, foarte blînd, fără cadenţa diavolească, a început să cînte imnul latinesc:

Dies irae, dies illa
Solvet saeclum in favilla
Teste David cum Sibylla
Quantus tremor est futurus...

„Ziua aceea a mîniei, ziua aceea
va preface pămîntul în cenuşă.
Aşa cum au prezis atît David, cît şi Sibila
Ce groază mare va fi atunci..."

– Şi în acea zi, acea zi de pe urmă, vom avea sarcini de îndeplinit pentru El, noi, Îngerii Lui Întunecaţi, vom lua sufletele cele rele şi le vom duce în infern, după cum va fi dorinţa Lui divină.

L-am privit.

– Şi apoi pledoaria finală a acestui imn – ca El să aibă milă de noi – nu şi-a găsit răspunsul în iubirea Lui pentru noi?

Am cîntat-o încet în latină:

Recordare, Jesu pie,
Quod sum causa tuae viae...

„Adu-ţi aminte, Iisuse, îndurătorule,
Că eu am fost unealta ta..."

M-am grăbit, pentru că nu prea aveam starea necesară, să-mi mărturisesc pe deplin groaza:

– Ce călugăr din mănăstirea copilăriei mele nu spera că într-o bună zi va fi cu Dumnezeu? De ce îmi spui acum că noi, Fiii Întunericului, îi slujim fără *speranţa de a fi cu El într-o zi?*

Deodată a căpătat înfăţişarea unui om distrus:

– Roagă-te să fie un secret pe care nu îl ştim, a şoptit.

Părea că se roagă:

– De ce nu-l iubeşte pe Satana dacă acesta a procedat corect? Cum să nu ne iubească pe noi? Nu înţeleg, dar sînt ceea ce sînt, asta e, iar tu eşti în aceeaşi situaţie.

M-a privit ridicînd uşor din sprîncene pentru a sublinia cît e de uimit.

– Şi trebuie să-i slujim. Altminteri sîntem pierduţi.

S-a dat jos de pe scaun, s-a îndreptat către mine, aşezîndu-se pe podea în faţa mea, cu picioarele încrucişate şi şi-a întins braţul pentru a putea pune mîna pe umărul meu.

– Splendidă fiinţă, am spus, şi cînd te gîndeşti că Dumnezeu te-a creat aşa cum i-a creat şi pe băieţii pe care i-ai distrus în seara asta, trupurile perfecte pe care le-ai aruncat în flăcări.

Era într-o mare suferinţă:

– Amadeo, ia-ţi alt nume şi vino cu noi, fii unul de-ai noştri! Avem nevoie de tine. Ce vei face tu singur?

– Spune-mi de ce l-ai ucis pe Stăpînul meu.

A luat mîna de pe mine şi a lăsat-o să-i cadă în poala robei negre, strînse pe genunchi:

– Ne este interzis să ne folosim puterile pentru a-i orbi pe muritori. Ne este interzis să-i păcălim cu abilităţile noastre. Ne

este interzis să căutăm doar compania lor. Ne este interzis să mergem prin locurile luminate.

Nimic din ceea ce mi-a spus nu m-a surprins.

– Sîntem călugări la fel de puri la suflet ca şi benedictinii din Abaţia Cluny, a continuat. Ne facem mănăstirile aspre şi sfinte, vînăm şi ucidem pentru a perfecţiona Grădina Domnului nostru, ca pe o Vale a Plîngerii.

A făcut o pauză şi apoi, cu o voce blajină şi mirată, a continuat:

– Sîntem albinele care înţeapă şi şobolanii care fură grînele; sîntem ca Moartea Neagră care vine şi îi ia pe cei tineri şi pe cei bătrîni, pe cei frumoşi şi pe cei urîţi, iar bărbaţii şi femeile vor trebui să tremure în faţa puterii lui Dumnezeu.

M-a privit, implorîndu-mă să-l înţeleg:

– Catedralele se ridică din praf pentru a-i arăta omului minunea. Şi în piatră oamenii pot sculpta Dansul Macabru pentru a sugera că viaţa este scurtă. Noi ne ducem coasele în armata scheletului în robe care este sculptat pe mii de uşi, pe mii de pereţi. Sîntem discipolii Morţii, a cărei faţă crudă este desenată în milioane de cărticele pe care le ţin în mînă cei bogaţi şi cei săraci, deopotrivă.

Avea ochii mari şi visători. A privit în jurul nostru, la celula cumplită în care stăteam. Vedeam lumînările reflectîndu-i-se în pupilele negre. A închis ochii pentru o clipă şi i-a deschis apoi mai curaţi, mai strălucitori.

– Stăpînul tău ştia aceste lucruri, a spus cu regret în glas. Ştia. Dar el venea din vremuri păgîne, îndărătnic şi mînios, şi a refuzat mereu harul lui Dumnezeu. El a văzut harul lui Dumnezeu în tine, deoarece sufletul tău este pur. Eşti tînăr şi blînd, deschis ca regina-nopţii, pentru a primi lumina lunii. Ne urăşti acum, dar vei ajunge să înţelegi.

– Nu ştiu dacă voi mai înţelege ceva vreodată. Sînt rece, mic şi nu pot înţelege acum sentimente, năzuinţe, ură. Nu vă urăsc, deşi ar trebui. Sînt gol. Şi vreau să mor.

– Dumnezeu hotărăşte, Amadeo, cînd trebuie să mori. Nu tu.

M-a privit adînc şi am ştiut că nu îmi mai puteam ascunde amintirile de el – călugării din Kiev, înfometîndu-se încet în chiliile lor din pămînt, spunînd că trebuie să-şi asigure subzistenţa pentru că era voinţa lui Dumnezeu cînd vor muri.

Am încercat să ascund aceste lucruri, am retras aceste imagini mărunte în interiorul meu şi le-am încuiat. Nu mă gîndeam la nimic. Îmi venea un singur cuvînt pe limbă: groaza. Şi apoi gîndul că înainte fusesem un prost.

A intrat cineva în încăpere. Era o femeie vampir. A intrat printr-o uşă de lemn, pe care a închis-o cu grija în urma ei, aşa cum ar face o bună călugăriţă, pentru a nu produce un zgomot inutil. A venit pînă la el şi a rămas în picioare în spatele lui.

Părul ei des, grizonat, era încurcat şi murdar, ca al lui, şi îi cădea pe umeri ca un văl bogat şi greu. Hainele ei erau nişte zdrenţe vechi. Purta o curea lăsată pe talie, precum femeile din timpuri străvechi, înfrumuseţînd o rochie care lăsa să i se vadă mijlocul şi şoldurile plăcut conturate, veşmîntul de curte care se poate vedea sculptat pe siluetele de piatră ale sarcofagelor bogate. Ochii ei, ca ai lui, erau uriaşi, de parcă ar fi adunat fiecare particulă de lumină din semiîntunericul camerei. Avea o gură fermă, iar oasele delicate ale obrajilor străluceau destul de bine, avînd în vedere stratul subţire de praf argintiu care îi acoperea. Gîtul şi pieptul îi erau aproape dezgolite.

– Va fi şi el unul de-ai noştri? a întrebat.

Avea o voce încîntătoare, atît de mîngîietoare, că o simţeam atingîndu-mă parcă.

– M-am rugat pentru el. L-am auzit plîngînd înăuntru, deşi nu scotea nici un sunet.

Mi-am luat privirea de la ea, hotărît să mă simt dezgustat de ea, duşmanul meu, care îi ucisese pe cei pe care i-am iubit.

– Da, a spus Santino, brunetul. Va fi unul de-ai noştri şi poate fi chiar un conducător. Are puterea necesară. L-a ucis pe Alfredo acolo, înţelegi? O, era minunat să-l vezi cum a făcut-o, cu cîtă furie şi cu cîtă mînie pe chip.

Ea se uita dincolo de mine, la ce mai rămăsese din acel vampir, lucru pe care nu-l știam. Nu mă întorsesem să mă uit la el.

Regretul i se citea acum pe chip. Ce frumoasă trebuie să fi fost în viață; și cît de frumoasă ar mai fi fost și acum dacă și-ar fi îndepărtat praful de pe ea!

Ochii ei m-au țintuit imediat, acuzatori, și apoi s-au domolit.

– Gînduri zadarnice, copile, a spus ea. Eu nu trăiesc pentru oglinzi, cum a zis Stăpînul tău. Nu am nevoie de catifea și mătăsuri pentru a-i servi Domnului meu. Ah, Santino, uite ce ingenuu e, privește-l!

La mine se referea.

– În secolele care au trecut aș fi putut să cinstesc în poezii asemenea frumusețe, pentru ca ea să se reverse asupra noastră ca un acoperămînt al lui Dumnezeu, un crin în întuneric, un copil de basm stînd în lumina lunii, în găleata unei mulgătoare, pentru a robi lumea cu privirea sa de fetiță și cu șoapta-i bărbătească.

Complimentele ei m-au înfuriat, dar nu suportam ca în acest iad să pierd frumusețea pură a vocii sale, dulceața ei adîncă. Nu-mi păsa ce spusese. Privindu-i fața albă, împietrită, știam că este mult prea bătrînă pentru violența mea impetuoasă. Dar să ucid, da, să decapitez, da, să rănesc cu lumînări, da. Mă gîndeam la aceste lucruri cu dinții încleștați, și la el, la cum l-aș trimite pe lumea cealaltă, pentru că nu era prea bătrîn, dar toate aceste impulsuri au pierit din mintea mea ca semințele împrăștiate de un vînt nordic, vîntul rece al dorinței care murea în mine.

A, dar sînt atît de frumoși!

– Nu vei renunța la toată frumusețea, a spus ea amabil, citindu-mi gîndurile, probabil, în ciuda eforturilor mele de a le ascunde. Vei vedea o altă formă de frumusețe – una aspră și pestriță – cînd vei ucide și vei înțelege că trupul fizic minunat devine o pînză în flăcări, pe măsură ce sugi tot sîngele din el, iar gîndurile morții cad asupra ta ca un văl pentru a-ți acoperi ochii și pentru a face din tine doar învățăcelul acelor suflete

sărmane cărora te-ai grăbit să le dai viaţă veşnică sau să le duci la pierzanie – da, frumuseţe. Vei vedea frumuseţea în stelele care-ţi pot oferi mereu alinare. Şi în pămînt, da, în pămîntul însuşi, vei găsi sute de umbre întunecate. Aceasta va fi frumuseţea ta. Tu nu vei face altceva decît să te lepezi de culorile omenirii şi de lumina sfidătoare a celor bogaţi şi a celor vicleni.

– Nu mă lepăd de nimic, am răspuns.

Ea a zîmbit, iar faţa i s-a umplut de o căldură irezistibilă, cu părul lung, alb, încreţit pe alocuri, în flăcările jucăuşe ale lumînărilor.

L-a privit pe Santino:

– Cît de bine înţelege lucrurile pe care le spunem. Şi totuşi pare un băiat neascultător care ia în derîdere toate lucrurile, din ignoranţă.

– Ştie, ştie, a răspuns celălalt cu o amărăciune surprinzătoare.

Îşi hrănea şoarecii. S-a uitat la mine şi la ea. Părea să mediteze şi chiar să fredoneze iarăşi vechiul cîntec gregorian.

I-am auzit şi pe alţii în întuneric. În depărtare încă mai băteau tobele, dar aceasta era de neîndurat. M-am uitat la tavanul acestui loc, la craniile fără gură şi cu orbitele goale, care priveau totul cu o răbdare nesfîrşită.

M-am uitat la ei, la Santino care stătea jos, punînd ceva la cale sau doar pierdut în gînduri, şi, în spatele lui, în picioare, la forma ei statuară, la zdrenţele care o acopereau, la părul grizonat despărţit de o cărare pe mijloc, la faţa ei prăfuită.

– Cei-Care-Trebuie-Păstraţi, copile, cine sînt? a întrebat ea deodată.

Santino a ridicat mîna dreapta şi a făcut un gest plictisit.

– Alessandra, e ceva ce nu ştie. Ceva ce sigur nu ştie. Marius a fost prea deştept ca să-i spună. Ce zici despre legenda pe care noi am vînat-o ani nenumăraţi? Cei-Care-Trebuie-Păstraţi. Dacă ei sînt astfel încît trebuie păstraţi, atunci ei nu mai sînt, deoarece Marius nu mai este ca să îi păstreze.

M-a trecut un fior, de spaimă că aş fi putut izbucni într-un plîns incontrolabil, ca să-i las să vadă cît de cumplit era acest lucru. Marius nu mai...

Santino s-a grabit să continue, de parcă s-ar fi temut de mine:

– Dumnezeu a vrut-o. Dumnezeu a vrut ca toate construcţiile să se prefacă în ruine, ca toate textele să fie furate sau arse, ca toţi martorii acestui mister să fie distruşi. Gîndeşte-te la asta, Alessandra. Gîndeşte-te! Timpul a trecut peste toate cele scrise de Matei, Marcu, Luca, Ioan şi Pavel. A rămas vreun pergament care să poarte semnătura lui Aristotel? Şi Platon, am mai fi avut noi vreo fărîmă din opera lui, dacă ar fi aruncat-o în foc atunci cînd lucra febril?

– Ce sînt acele lucruri pentru noi, Santino? a întrebat ea, dar mîna ei i-a atins capul, cînd a privit în jos. I-a netezit părul, de parcă ar fi fost mama lui.

– Am vrut să spun că este voinţa lui Dumnezeu, a spus Santino, creaţia sa. Chiar şi ce este scris în piatră este şters de timp, iar sub focul şi cenuşa munţilor se întind oraşe întregi. Vreau să spun că Pămîntul devorează totul, iar acum l-a luat pe el, pe această legendă, pe acest Marius, care este mai bătrîn decît oricine cunoaştem noi pe nume, iar cu el pier şi secretele preţioase pe care le deţinea.

Mi-am strîns mîinile pentru a le opri din tremurat. Nu am spus nimic.

– A existat un oraş în care am trăit, a continuat el, ca un murmur.

Ţinea în braţe un şoarece negru, gras, îi mîngîia blana, de parcă ar fi fost cea mai drăguţă dintre pisici; cu ochii mici, părea incapabil să se mişte, iar coada îi era curbată în jos, ca o coasă.

– Era un oraş minunat, cu ziduri groase, înalte, şi un tîrg în fiecare an; nu se poate descrie în cuvinte locul în care negustorii îşi expuneau marfa, iar satele mai apropiate sau mai depărtate îi trimiteau pe cei tineri şi pe cei mai puţin tineri să

cumpere, să vîndă, să danseze, să petreacă... părea locul perfect! Şi totuşi ni l-a luat ciuma. A venit fără să-i pese de nici un zid sau turn, invizibilă pentru oamenii Domnului, pentru tatăl care lucra pe cîmp şi pentru mama care robotea în bucătărie. Ciuma a luat totul, cu excepţia celor mai netrebnici. În casa mea m-au înconjurat cadavrele umflate ale fraţilor şi ale surorilor mele. M-a găsit un vampir, pentru că, umblînd pe acolo, nu a găsit alt sînge să bea decît pe al meu. Şi era atît de mult!

– Nu renunţăm la trecutul nostru de muritori din dragoste pentru Dumnezeu? a întrebat Alessandra cu mare grijă.

Mîna ei se juca în părul lui, dîndu-i-l la o parte de pe frunte.

Ochii lui erau mari, goliţi de gînduri şi de amintiri, şi, pe măsură ce a început să vorbească iar, s-a uitat la mine, poate chiar fără să mă vadă:

– Acum nu mai sînt ziduri acolo. S-au transformat în copaci, în iarbă, în grămezi de moloz. Iar în castelele din depărtare pot fi găsite pietrele din care era format cîndva drumul seniorului nostru, străzile noastre frumos pavate, casele noastre mîndre. Este în firea lucrurilor din această lume ca toate să fie devorate, iar timpul este o gură la fel de sîngeroasă ca oricare alta.

S-a lăsat tăcerea. Eram înfiorat. Trupul meu se cutremura. Un geamăt mi-a scăpat de pe buze. Am privit de la stînga la dreapta şi mi-am plecat capul, mi-am strîns mîinile în jurul gîtului, ca să nu strig.

Cînd am ridicat iar privirea, am vorbit:

– Nu vă voi sluji! Înţeleg jocul vostru. Vă cunosc scripturile, pioşenia, iubirea pentru resemnare! Sînteţi păianjeni cu pînze întunecate şi încîlcite, *nimic mai mult*, iar înmulţirea prin sînge este tot ce ştiţi şi în jurul acestui lucru vă ţeseţi capcanele nesuferite, la fel de jalnici precum păsările care îşi fac cuiburile pe pervazurile murdare ale ferestrelor din zidurile de marmură. Aşa se ţes minciunile voastre. Vă urăsc. Nu vă voi sluji.

Cu cîtă iubire m-au privit amîndoi!

– O, sărmane copil, a spus Alessandra cu un oftat. Tu de-abia ai început să suferi. De ce trebuie să fie de dragul mîndriei, şi nu pentru Dumnezeu?

– Te blestem!

Santino a trosnit din degete. Era un gest minor. Dar din umbre, prin uşile ca nişte guri mute, secrete, în pereţii de pămînt, au venit servitorii lui, cu capetele acoperite, cu robe, ca înainte. M-au prins, mi-au fixat membrele, dar nu m-am mai luptat.

M-au tîrît într-o celulă din bare de fier şi pereţi de pămînt. Şi cînd am încercat să-mi sap un canal de evadare, degetele mele cu gheare au dat de pietre prinse cu fier şi nu am putut sapa mai departe.

M-am întins pe jos. Am plîns. Am plîns după Stăpînul meu. Nu-mi păsa dacă mă aude cineva sau dacă îşi bate joc de mine. Nu-mi mai păsa. Am cunoscut doar pierderea, iar în acea pierdere am recunoscut însăşi măsura iubirii mele, şi doar cunoscînd dimensiunile iubirii, poţi simţi splendoarea ei. Am plîns întruna. M-am întors şi m-am tîrît pe pămînt. M-am agăţat de el, l-am sfîşiat, apoi m-am întins nemişcat, doar lacrimile curgîndu-mi în linişte.

Alessandra stătea în picioare, cu mîinile pe bare:

– Sărman copil! a şoptit. Voi fi cu tine, întotdeauna voi fi cu tine. Trebuie doar să mă chemi.

– De ce să fac asta? De ce? am strigat, iar vocea mea şi-a găsit ecou în zidurile de piatră. Răspunde-mi!

– În adîncurile iadului, a spus ea, oare demonii nu se iubesc unul pe altul?

A trecut o oră. Noaptea era pe trecute.

Îmi era sete.

Ardeam de sete. Iar ea ştia asta! M-am făcut ghemotoc pe podea, cu capul plecat, stînd pe călcîie. Mai degrabă muream decît să mai beau sînge. Dar era tot ce puteam înţelege, singurul lucru la care mă puteam gîndi, tot ce puteam dori. Sînge!

După prima noapte am crezut că voi muri de sete.

După cea de-a doua, am crezut ca voi pieri urlînd.

După a treia mai visam doar la el, plîngînd disperat, lingîndu-mi lacrimile de sînge de pe vîrfurile degetelor.

După şase astfel de nopţi, cînd nu am mai putut îndura setea, mi-au adus o victimă care se zbătea.

Am mirosit sîngele prin tunelul întunecat. L-am mirosit înainte să văd torţele lor.

Un tînăr bine făcut, puţind a murdărie, era tîrît spre celula mea. Îi lovea cu picioarele şi îi înjura, mormăind şi scuipînd ca un nebun, ţipînd doar la vederea torţei cu care îl chinuiau, forţîndu-l să vină spre mine.

M-am ridicat în picioare, prea slab pentru acest efort, şi am căzut peste el, peste carnea lui fierbinte şi suculentă, i-am sfîşiat gîtul, rîzînd şi plîngînd în timp ce făceam asta, în timp ce gura mea se îneca cu sînge.

Urlînd şi bîlbîindu-se, a căzut sub mine. Sîngele clocotea din arteră pe buzele şi pe degetele mele subţiri, care arătau ca nişte oase. Am băut pînă cînd nu am mai putut şi toată durerea a dispărut din mine, toată disperarea a pierit prin satisfacerea setei, prin devorarea lacomă, plină de ură şi de egoism a sîngelui binecuvîntat.

M-au lăsat să mă bucur de acest festin vorace, sălbatic şi irațional.

Apoi, prăbuşindu-mă, mi-am recăpătat vederea ascuţită în întuneric. Pereţii din jurul meu sclipeau iar, ca nişte bucăţele de aur pe un firmament. M-am uitat şi am văzut că victima pe care o primisem era Riccardo, iubitul meu Riccardo, dragul şi bunul meu Riccardo – gol, murdar, un prizonier pus la îngrăşat, ţinut în tot acest timp în vreo celulă împuţită de pămînt tocmai cu acest scop.

Am urlat.

Am bătut în gratii şi m-am lovit cu capul de ele. Temnicerii mei, albi la faţă, s-au repezit la gratii, apoi s-au retras, de

teamă, şi se uitau la mine din coridorul întunecat. Am căzut în genunchi plîngînd.

Am apucat cadavrul:

– Riccardo, bea!

Mi-am muşcat limba şi am scuipat sîngele pe faţa lui unsuroasă.

– Riccardo!

Dar el era mort şi gol, iar ei plecaseră, lăsîndu-l acolo, ca să putrezească cu mine în acest loc, să putrezească lîngă mine.

Am început să cînt *Dies irae, dies illa* şi să rîd în timp ce cîntam.

Trei nopţi mai tîrziu, ţipînd şi înjurînd, am sfîşiat corpul lui Riccardo, membru cu membru, pentru a putea azvîrli bucăţile afară din celula. Nu mai puteam suporta! Am aruncat în gratii de cîteva ori trupul umflat şi am căzut, plîngînd în hohote, incapabil să dau cu pumnul sau cu piciorul în el pentru a-l zdrobi. M-am ghemuit în colţul cel mai îndepărtat al celulei ca să mă îndepărtez de el.

A venit Alessandra:

– Copile, ce aş putea spune pentru a te alina?

O şoaptă fără trup în întuneric.

Dar mai era o siluetă acolo, Santino. Întorcîndu-mă, am văzut la o lumină pribeagă pe care numai ochii vampirilor o pot zări, că el şi-a dus degetul la buze şi a clătinat din cap, corectînd-o cu blîndeţe:

– Trebuie să fie singur acum.

– Sînge! am ţipat.

Am alergat la gratii şi mi-am întinse mîinile printre ele, speriindu-i pe amîndoi şi făcîndu-i să se îndepărteze.

La sfîrşitul a încă şapte nopţi, cînd eram atît de înfometat, încît nici măcar mirosul de sînge nu mă mai trezea, au depus victima, un copil de pe străzi care cerşea îndurare, direct în braţele mele.

– O, nu-ţi fie teamă, am şoptit înfigîndu-mi dinţii în gîtul lui. Hm, ai încredere în mine, am continuat, savurînd sîngele, încercînd să nu rîd de plăcere, în timp ce lacrimile mele de sînge alunecau pe faţa lui mică. O, visează, visează lucruri plăcute! Vor veni sfinţii; îi vezi?

Apoi m-am lăsat pe spate, sătul, adunînd de pe tavanul întunecat de deasupra capului meu acele mii de stele din piatră tare şi strălucitoare sau cremene pe care le amestecaseră în pămînt. Mi-am lăsat capul să se rostogolească într-o parte, departe de corpul copilului, pe care l-am aranjat cu grijă, ca pentru somnul de veci, lîngă peretele din spatele meu.

Am văzut o siluetă în celula mea, una mică. I-am văzut conturul subţire pe perete, stînd şi uitîndu-se la mine. Alt copil? M-am ridicat înspăimîntat. Nu venea nici un miros dinspre el. M-am întors şi m-am uitat la cadavru. Era întins ca şi mai devreme. Totuşi, acolo, lîngă peretele opus, se afla chiar băiatul, mic, palid şi pierdut, privindu-mă.

– Cum se poate acest lucru? am şoptit.

Dar lucrul acela mic nu putea vorbi. Putea doar să privească. Era îmbrăcat în aceleaşi haine albe care erau şi pe cadavru, iar ochii îi erau mari, lipsiţi de culoare şi meditativi.

Mi-a ajuns la ureche un sunet de departe. O tîrşîire de picioare în lunga catacombă ce ducea spre închisoarea mea. Nu era pas de vampir. M-am apropiat, mişcîndu-mi uşor nările, în timp ce încercam să prind mirosul acestei fiinţe. Nimic nu se schimbase în aerul mucegăit şi umed. În celula mea se simţea doar mirosul morţii, al sărmanului trupşor neînsufleţit.

Mi-am fixat privirea pe fantoma mică şi perseverentă:

– Pe cine bîntui aici? am întrebat disperat, în şoaptă. De ce te pot vedea?

Şi-a mişcat gura mică de parcă ar fi vrut să vorbească, însă a dat doar din cap foarte uşor, dar grăitor pentru tulburarea sa.

Paşii se apropiau. Am încercat iar să prind mirosul. Dar nu era nimic, nici măcar izul de murdărie al robelor pline de praf ale vampirilor, doar atît: apropierea acestui sunet de picioare tîrşîite. În cele din urmă, lîngă gratii a apărut silueta înaltă a unei femei sălbatice.

Ştiam că este moartă. Ştiam! Ştiam că este moartă, ca şi cel mic care plutea pe perete.

– Vorbeşte cu mine, te rog, o, te rog, te implor, te rog, vorbeşte cu mine! am strigat.

Dar nici una din fantome nu-şi putea lua ochii de la cealaltă. Copilul, cu paşii uşori, s-a grăbit să ajungă în braţele femeii, iar ea, întorcîndu-se, după ce şi-a regăsit pruncul, a început să se facă nevăzută, în timp ce paşii ei scoteau din nou acelaşi sunet hîrşîit pe podeaua tare, care îi anunţase venirea.

– Uită-te la mine! am implorat-o cu voce scăzută. Doar o privire.

S-a oprit. Nu mai rămăsese aproape nimic din ea. Dar a întors capul şi lumina slabă a ochilor ei s-a fixat asupra mea. Apoi, fără nici un zgomot, într-o linişte desăvîrşită, a dispărut.

M-am lungit pe spate, cu mîinile întinse, într-un semn de disperare, şi am simţit corpul copilului, care încă nu se răcise de tot.

Nu am văzut mereu fantomele lor.

Nu am încercat să stăpînesc mijlocul de a face acest lucru.

Aceste spirite care se adunau din cînd în cînd pe scena faptelor mele sîngeroase nu-mi erau prieteni, ci erau un nou blestem. Nu citeam speranţa pe faţa lor atunci cînd treceau prin acele momente de mizerie a mea, cînd sîngele era foarte cald în mine. Nu erau înconjurate de nici o lumină strălucitoare. Era oare foamea cea care producea aceasta putere?

Nu am vorbit nimănui despre ele. În acea celulă afurisită, în acel loc blestemat în care sufletul meu era distrus săptămînă de săptămînă, fără mîngîierea unui coşciug, îmi era teamă de ele şi, cu timpul, am ajuns să le urăsc.

Numai viitorul îmi va arăta că toți ceilalți vampiri, în general, nu le văd niciodată. Era oare un act de îndurare? Nu știam. Dar am început din nou să povestesc înainte.

Dați-mi voie să revin la acel moment groaznic, la acea ordalie.

Petrecusem vreo douăzeci de săptămîni în această suferință.

Nici măcar nu mai credeam că lumea strălucitoare și fantastică a Veneției existase vreodată. Și știam că Stăpînul meu era mort. Știam acest lucru. Știam că tot ce iubisem murise.

Și eram eu însumi mort. Uneori visam că eram acasă, în Kiev, în Lavra Pecerska, un sfînt. Apoi mă trezeam la suferința mea.

Cînd Santino și Alessandra cea grizonată au venit la mine, au fost blînzi, ca întotdeauna, iar Santino a lăcrimat văzîndu-mă cum ajunsesem și mi-a spus:

– Vino la mine, vino acum, vino să înveți de la mine cu adevărat, vino! Nici măcar cei nenorociți, cum sîntem noi, nu ar trebui să sufere în halul în care suferi tu. Vino la mine!

M-am încredințat brațelor sale, mi-am deschis buzele pentru ale lui, mi-am plecat capul pentru a-mi lăsa fața pe pieptul său și, ascultîndu-i bătăile inimii, respiram adînc, de parcă și aerul îmi fusese refuzat pînă în acel moment.

Alessandra și-a lăsat mîinile reci, delicate, pe mine:

– Sărman copil orfan! Copil rătăcitor, o, ai făcut un drum atît de lung pentru a veni la noi!

Și ce minune era faptul că tot ceea ce-mi făcuseră părea doar un lucru pe care-l suferiserăm împreună, o catastrofă comună și inevitabilă.

CELULA LUI SANTINO.

Stăteam întins pe podea, în brațele Alessandrei, care mă legăna și îmi mîngîia părul.

– Vreau să vînezi cu noi diseară, a spus Santino. Vino cu noi, cu Alessandra și cu mine. Nu-i vom lăsa pe ceilalți să te chinuie. Îți este foame. Îți este tare foame, nu-i așa?

Și astfel a început existența mea alături de Copiii Întunericului.

Seară de seară vînam în liniște cu noii mei tovarăși, noii mei iubiți – noul meu Stăpîn și noua mea Stăpînă – și după aceea am fost gata să-mi încep cu adevărat ucenicia, iar Santino, profesorul meu, avînd-o pe Alessandra drept ajutor din cînd în cînd, m-a făcut elevul său, ceea ce era o mare onoare în clan, după cum se grăbeau să-mi spună ceilalți, cînd aveau ocazia.

Am aflat ce a scris deja Lestat din ceea ce-i dezvăluisem, Marile Legi.

În primul rînd, că noi eram organizați în clanuri în întreaga lume și că fiecare clan își avea conducătorul său, iar mie îmi era menit să fiu unul dintre ei, o căpetenie de clan, și că toată puterea avea să fie în mîinile mele. Eu și numai eu eram cel care hotăra cînd să fie creat un nou vampir care să ni se alăture; eu și numai eu trebuia să veghez ca transformarea să se facă în mod corespunzător.

În al doilea rînd, Darul Întunecat, pentru că așa îi spunem noi, nu trebuie dat niciodată celor care nu erau frumoși, deoarece înrobirea celui frumos cu Sîngele Întunecat era mai plăcută Domnului Celui Drept.

În al treilea rînd, un vampir bătrîn nu trebuia niciodată să-și facă un nou ucenic, deoarece puterile noastre sporesc o dată cu trecerea anilor, iar puterea celor bătrîni este prea mare pentru cei tineri. Tragedia suferită de mine, cel creat de ultimul dintre Copiii Mileniilor, Marius cel Mare, este o dovadă. Eu aveam forța unui diavol în trupul unui copil.

În al patrulea rînd, nici unul dintre noi nu-l poate distruge pe altul, cu excepția conducătorului clanului, care trebuie să fie oricînd pregătit să-i distrugă pe cei din turma sa care nu-i dau ascultare. Toți vampirii vagabonzi, care nu aparțineau nici unui clan, trebuiau distruși de conducătorul care îi vedea.

În al cincilea rînd, nici un vampir nu trebuie să-și dezvăluie vreodată identitatea sau puterile magice în fața vreunui

muritor şi apoi să-l lase să trăiască. Nici un vampir nu trebuie să scrie vreodată vreun cuvînt care să trădeze aceste secrete. Într-adevăr, numele nici unui vampir nu a ajuns să fie cunoscut vreodată printre muritori şi fiecare dovadă a existenţei noastre care a scăpat vreodată în lumea lor trebuie, cu orice preţ, distrusă, la fel ca şi aceia care au permis o asemenea încălcare a voinţei lui Dumnezeu.

Mai erau şi alte lucruri. Existau ritualuri, incantaţii, un folclor de toate tipurile.

– Noi nu intrăm în biserici, pentru că Dumnezeu ne-ar ucide imediat, dacă am intra, m-a lămurit Santino. Nu ne uităm la crucifixe; doar prezenţa lor pe lanţul de la gîtul unei victime este suficientă pentru a-i salva viaţa acelui muritor. Ne întoarcem ochii şi degetele de la medalioanele cu Sfînta Fecioară. Ne ferim de imaginile sfinţilor. Dar îi lovim cu un foc sfînt pe cei care merg neprotejaţi. Petrecem cînd şi unde vrem, cu cruzime, pe seama celor nevinovaţi şi a celor binecuvîntaţi cu mai multă frumuseţe şi bogăţie. Dar nu ne lăudăm în lume cu ceea ce facem şi nici măcar unul faţă de altul. Marile castele şi curţi ale lumii ne sînt închise, pentru că absolut niciodată nu trebuie să ne amestecăm în destinul pe care Domnul nostru Iisus Hristos l-a menit celor creaţi după chipul Său, mai mult decît viermii, focul arzător sau Moartea cea Neagră. Sîntem un blestem al tenebrelor; sîntem un secret. Sîntem eterni. Şi atunci cînd lucrarea noastră se face pentru El, ne adunăm fără confortul oferit de bogăţie şi de lux, în acele locuri care ne-au fost menite în subteran pentru somn, şi acolo, avînd ca surse de lumină doar lumînări şi foc, ne spunem rugăciunile, ne cîntăm cîntecele, dansăm, da, dansăm în jurul focului, întărindu-ne astfel voinţa, bucurîndu-ne de forţa noastră cu surorile şi cu fraţii noştri.

Au trecut şase luni lungi, timp în care am studiat aceste lucruri, m-am aventurat pe aleile lăturalnice ale Romei pentru a vîna cu ceilalţi, pentru a mă ghiftui din cei părăsiţi de soartă, care îmi cădeau aşa de uşor în mînă.

Nu-mi mai făceam probleme de conştiinţă pentru a-i găsi victimei o vină care să justifice festinul meu prădalnic. Nu mai practicam arta fină de a bea fără să provoc durere, nu-l mai apăram pe nenorocitul muritor de groaza de a-mi vedea faţa, mîinile mele disperate, colţii mei.

Într-o noapte, m-am trezit înconjurat de fraţii mei. Femeia cu părul grizonat m-a ajutat să mă ridic din sicriul de plumb şi mi-a spus că trebuia să merg cu ei.

Am plecat împreună afară, sub cerul înstelat. Făcuseră un foc foarte mare, ca în noaptea în care fraţii mei muritori îşi pierduseră vieţile.

Aerul era răcoros şi încărcat de mirosul florilor de primăvară. Auzeam privighetorile cîntînd. Iar în depărtare, şoaptele şi murmurele aglomeratei, măreţei Rome. M-am uitat spre oraş. I-am văzut cele şapte coline acoperite de lumini slabe, tremurătoare. Am văzut deasupra norii, coloraţi în auriu, îndreptîndu-se ameninţători spre aceste frumoase locuri.

Am văzut cercul format în jurul focului. Erau Copiii Întunericului. Santino, într-o robă nouă, scumpă, de catifea neagră, o încălcare a regulilor noastre stricte, a înaintat ca să mă sărute pe fiecare obraz.

– Te trimitem departe, în nordul Europei, a spus, la Paris, unde a pierit conducătorul clanului, aşa cum vom pieri cu toţii mai devreme sau mai tîrziu, în foc. Copiii lui te aşteaptă. Au auzit poveşti despre tine, despre bunătatea ta, despre pioşenia şi frumuseţea ta. Vei fi conducătorul şi sfîntul lor.

Unul după altul, fraţii au venit să mă sărute. Surorile, puţine la număr, m-au sărutat şi ele pe obraji.

Nu am spus nimic. Stăteam liniştit, ascultînd cuminte cîntecul păsărilor în pinii din apropiere, iar ochii îmi alunecau din cînd în cînd spre Cerurile care coborîseră, întrebîndu-mă dacă va ploua, dacă va cădea ploaia al cărei miros îl simţeam, atît de curat şi de pur, singura apă purificatoare care îmi era permisă acum, ploaia dulce, romană, blîndă şi caldă.

– Depui jurămîntul solemn că o să conduci clanul pe Căile Întunericului, aşa cum va dori Satana şi Dumnezeu, stăpînul şi creatorul lui?

– Da.

– Juri să respecţi toate ordinele încredinţate ţie de Clanul Roman?

– Da.

Cuvinte, cuvinte şi iar cuvinte.

Au fost aruncate lemne în foc. Tobele dăduseră startul tonurilor celor solemne.

Am început să plîng.

Atunci Alessandra şi-a lăsat braţele delicate, părul ei grizonat, peste gîtul meu.

– Voi merge în nord cu tine, copile, a spus ea.

Eram copleşit de recunoştinţă. Am luat-o în braţe şi i-am ţinut trupul rece aproape de mine, cutremurîndu-mă de plîns.

– Da, dragule. Voi sta cu tine. Sînt bătrînă şi voi sta cu tine pînă atunci cînd va veni vremea să merg la Judecata lui Dumnezeu, aşa cum trebuie să facem cu toţii.

– Atunci vom dansa de veselie! a strigat Santino. Satana şi Hristos, fraţi în Casa lui Dumnezeu, noi îţi dăm acest suflet perfect!

Şi-a ridicat braţele.

Alessandra s-a îndepărtat de mine, cu ochii sclipindu-i de lacrimi. Nu mă puteam gîndi la nimic decît la mulţumirea provocată de faptul că ea va fi cu mine, că nu voi face singur această călătorie groaznică. Cu mine, Alessandra, cu mine. O, nebunul lui Satana şi al Dumnezeului care l-a făcut!

Stătea lîngă Santino şi, cum acesta era înalt, îşi ridicase şi ea maiestuos braţele şi îşi flutura părul dintr-o parte în alta.

– Să înceapă dansul! a strigat ea.

Tobele au început un ropot, cornii urlau, iar bufniturile tamburinelor îmi umpleau urechile.

Un strigăt jos și lung s-a auzit din cercul uriaș al vampirilor care, dintr-o dată, unindu-și mîinile, au început să danseze.

M-au tras în cercul pe care îl făcuseră în jurul focului dezlănțuit. Eram smucit ba la stînga, ba la dreapta, după cum se mișcau ei, după care m-au aruncat în sus, făcîndu-mă să mă învîrtesc.

În timp ce mă răsuceam, am simțit vîntul pe ceafă. Am ajuns cu bine jos, m-am lăsat prins de mîini, apoi m-am legănat iar la stînga și la dreapta.

Deasupra, norii tăcuți se îngroșau, încolăcindu-se și traversînd cerul întunecat. A venit ploaia, iar zgomotul ei surd se pierdea printre strigătele siluetelor care dansau nebunește, în trosnetul vreascurilor și în răpăitul tobelor.

Am auzit-o. M-am întors și am sărit în aer, am primit ploaia argintie care cădea peste mine ca o binecuvîntare a Cerurilor întunecate, ca un botez cu apă al celor blestemați.

Muzica s-a întețit. Un ritm barbar a izbucnit pretutindeni, iar lanțul ordonat de dansatori a fost uitat. În ploaie și în lumina de nepotolit a focului uriaș, vampirii și-au ridicat brațele, urlînd, contorsionîndu-se, lăsîndu-se pe vine, cu spatele îndoit, lovind cu călcîiele în pămînt, apoi aruncîndu-le în aer, cu brațele întinse, cu gurile deschise, cu șoldurile unduindu-li-se cînd se răsuceau și săreau; și ritmul revenea în gîtlejurilor răgușite: *Dies irae, dies illa*. O, da, o, da, ziua suferinței, o, ziua focului!

După aceea, cînd ploaia cădea solemn și liniștit, cînd din foc nu mai rămăseseră decît niște urme negre, cînd toți plecaseră la vînătoare, cînd numai cîțiva mai tocau pămîntul negru în dansul sabatic, intonîndu-și rugăciunile într-un delir chinuit, m-am întins nemișcat, lăsînd ploaia să mă spele, și mi-am întors fața spre pămînt.

Mi se părea că acolo erau călugării din vechea mănăstire din Kiev. Rîdeau de mine, dar blînd. Spuneau:

– Andrei, ce te-a făcut să crezi că vei scăpa? Ştiai că Dumnezeu te chemase?

– Plecaţi de la mine, voi nu sînteţi aici, iar eu nu sînt nicăieri; sînt pierdut în întunericul unei ierni fără sfîrşit.

Am încercat să mi-L imaginez pe El, Chipul Lui Sfînt. Dar acolo nu era decît Alessandra venită să mă ajute să mă ridic în picioare. Alessandra, care promisese să-mi vorbească despre timpurile întunecate, de dinainte de crearea lui Santino, cînd ea primise Darul Întunecat în pădurile Franţei, spre care urma să plecăm împreună acum.

– O, Doamne, ascultă-mi rugăciunea, am şoptit.

Dacă aş fi putut măcar să-i văd Chipul Sfînt!

Dar astfel de lucruri ne erau interzise. Nu puteam să-I privim niciodată Chipul! Pînă la sfîrşitul lumii trebuia să lucrăm fără această binecuvîntare. Căci iadul este chiar absenţa lui Dumnezeu.

Ce pot spune în apărarea mea acum?

Ce pot spune?

Au spus alţii povestea despre cum, timp de secole, am fost conducătorul neclintit al Clanului din Paris, cum am trăit acei ani în ignoranţă şi în umbră, respectînd legile, pînă cînd n-a mai fost Santino sau Clanul Roman care să mi le trimită, cum, în zdrenţe şi disperat, m-am agăţat de Vechea Credinţă şi de Vechile Drumuri, în timp ce alţii se aruncau în foc pentru a se distruge, sau, pur şi simplu, plecau în lumea largă.

Ce pot spune în apărarea transformării şi a sfîntului care am devenit?

Timp de trei sute de ani am fost un îngeraş vagabond al lui Satana, am fost ucigaşul lui cu chip de copil, locotenentul său, nebunul său. Alessandra a fost întotdeauna cu mine; cînd alţii au pierit sau au dezertat, alături mi-a fost întotdeauna Alessandra, cea care a păstrat credinţa. Dar a fost păcatul meu, călătoria mea, prostia mea teribilă, şi eu singur trebuie să duc povara acestui lucru pentru tot restul vieţii mele.

În acea ultimă dimineaţă în Roma, înainte de plecarea spre nord, au hotărît că trebuia să îmi schimb numele.

Amadeo, care conţinea chiar numele lui Dumnezeu, era cel mai ruşinos nume pentru un Copil al Întunericului, mai ales unul care urma să se afle în fruntea Clanului din Paris.

Din mulţimea de variante ce mi-au fost propuse, Alessandra a ales numele Armand.

Aşa că am devenit Vampirul Armand.

PARTEA A DOUA

Puntea suspinelor

16

Refuz să mai vorbesc despre trecut. Nu-mi place. Nu-mi pasă de el. Cum să vă povestesc despre ceva ce nu mă interesează? Să presupun că vă interesează pe voi?

Problema este că s-a scris deja prea mult despre trecutul meu. Dar dacă nu aţi citit acele cărţi? Dacă nu v-aţi adîncit în descrierile înflorite ale Vampirului Lestat despre mine şi despre pretinsele mele iluzii şi greşeli?

În regulă! Încă puţin, dar numai ca să revin în New York, la momentul în care am văzut Marama Sfintei Veronica, astfel încît să nu mai trebuiască să vă întoarceţi şi să citiţi acele cărţi, adică să fie suficientă lectura acesteia.

În regulă! Trebuie să continuăm traversarea Podului Suspinelor.

Timp de trei sute de ani am fost credincios vechilor metode ale lui Santino, chiar şi după ce Santino însuşi a dispărut. Trebuie să înţelegeţi că acest vampir nu era mort. El a reapărut în epoca modernă, destul de sănătos, puternic, tăcut şi fără să mai facă apologia credinţelor pe care mi le băgase pe gît în anul 1500, înainte să fiu trimis la Paris.

Eram nebun în acele vremuri. Am condus clanul şi, din ceremoniile lui, din litaniile întunecate şi din botezul însîngerat, am devenit arhitectul şi stăpînul. Forţa mea fizică a sporit cu fiecare an, aşa cum se întîmplă cu toţi vampirii; îmi hrăneam forţele vampirice bînd cu lăcomie din victimele mele, aceasta fiind singura plăcere la care puteam visa.

Le puteam face vrăji celor pe care îi omoram. Alegîndu-i pe cei mai frumoşi, mai promiţători, mai cutezători şi mai minunaţi pentru festinul meu, le insuflam viziuni fantastice, care să le spulbere teama şi suferinţa.

Eram nebun. Respingeam locurile luminate, confortul pe care îl oferea intrarea într-o biserică, eram înclinat spre perfecţiunea întru cele întunecate, hoinăream ca o fantomă prăfuită prin aleile cele mai întunecoase ale Parisului, transformîndu-i muzica şi poezia cele mai nobile în zgomot, cu pietatea şi bigotismul care îmi astupase urechile, orb în faţa maiestuozităţii catedralelor şi palatelor.

Clanul îmi acapara toată dragostea, cu sporovăiala din întuneric despre cum să fim sfinţi mai buni ai Satanei sau dacă un otrăvitor frumos şi îndrăzneţ ar trebui oferit pactului nostru demonic şi să devină unul de-al nostru.

Uneori însă treceam de la o nebunie acceptabilă la o stare ale cărei pericole le cunoşteam. În chilia mea de pămînt din catacombele secrete de sub marele Cimitir al Inocenţilor din Paris, unde ne aveam vizuina, visam în fiecare noapte un lucru ciudat şi fără semnificaţie: ce se întîmplase cu acea comoară mică, fină, pe care mi-o dăduse mama? Ce se întîmplase cu acel artefact ciudat din Podil, pe care ea îl luase din colţul icoanelor şi mi-l pusese în mînă, acel ou vopsit în roşu cu o stea foarte frumos pictată pe el? Unde putea fi acum? Ce se întîmplase cu el? Dacă nu l-aş fi lăsat, înfăşurat bine în blană, în sicriul de aur care-mi servise drept locuinţă cîndva, oare s-ar mai fi întîmplat toate acestea? Îmi aminteam de viaţa petrecută într-un oraş cu palate cu ţiglă albă şi cu canale strălucitoare, cu o mare cenuşie cu multe corăbii graţioase şi iuţi, plutind perfect, de parcă ar fi fost însufleţite, corăbii pictate frumos, adesea cu puntea împodobită de flori, cu pînzele cele mai albe, de parcă n-ar fi fost adevărate. Îmi aminteam de încăperea de aur cu un sicriu de aur în ea şi de această comoară, acel lucru fragil şi minunat, acest ou vopsit, acest ou

fragil şi perfect, al cărui exterior pictat încuia în sine perfecţiunea, amestecul misterios de fluide vitale – o, ce imagine ciudată! Dar ce se întîmplase cu el? Cine îl găsise?

Cu siguranţă, îl găsise cineva.

Fie se întîmplase aşa, fie mai era încă acolo, ascuns în palatul îndepărtat din acel oraş plutitor, ascuns în carcera subterană, rezistentă la apă, construită adînc în pămîntul nămolos de sub apele lagunei. Nu, niciodată! Nu aşa, nu acolo! Nu te gîndi la asta! Nu te gîndi că l-au luat nişte mîini profane. Şi ştii, suflet mincinos şi trădător, că nu te-ai întors niciodată, dar niciodată, într-un astfel de loc, cum era oraşul cu apă îngheţată pe străzi, unde tatăl tău bea vin din mîinile tale şi te ierta că plecaseşi să te faci o pasăre întunecată, cu aripi puternice, o pasăre de noapte care zbura mai sus de turnurile Oraşului lui Vladimir, de parcă cineva ar fi spart acel ou pictat atît de meticulos pe care mama ta îl preţuia cînd ţi l-a dat, l-ar fi spart cu un deget nelegiuit pe care l-ar fi apăsat direct în el şi din acel lichid stricat, din acel lichid împuţit, ai ieşit tu, pasărea nopţii, zburînd peste coşurile fumegînde din Podil, peste turnurile Oraşului lui Vladimir, din ce în ce mai sus, mai departe, peste stepe, pe deasupra lumii, pînă în această pădure întunecată, adîncă şi nemărginită, din care nu vei scăpa niciodată, această sălbăticie rece şi neplăcută a lupilor înfometaţi, a şobolanilor, a viermilor care mişună şi a victimei care strigă.

A venit Alessandra:

– Trezeşte-te, Armand. Trezeşte-te! Visezi lucruri triste, sînt acele vise care precedă nebunia; nu mă părăsi, copile, nu; mă tem de moarte mai mult decît de acest lucru şi nu vreau să fiu singură. Nu te poţi duce în foc, nu te poţi duce şi să mă laşi aici.

Nu. Nu puteam. Nu aveam curajul să fac acest pas. Nu mai speram la nimic, deşi nu mai primisem nici o veste de la Clanul Roman de zeci de ani.

Dar iată că a venit şi sfîrşitul secolelor lungi în care am fost în slujirea Satanei.

A venit învesmîntat în haine roşii, chiar veşmintele care îi plăcuseră atît de mult Stăpînului meu, regele din vise, Marius. A venit mîndru, oprindu-se pe străzile luminate ale Parisului, de parcă ar fi fost creaţia lui Dumnezeu.

Dar era un vampir-copil, ca şi mine, fiu al secolului al şaptesprezecelea, după cum socoteau atunci că este vremea, un băutor de sînge rumen, obraznic, cu ifose, ilar şi ironic deghizat ca tînăr, venit să înăbuşe focul sacru care mai ardea în ţesutul cicatrizat al sufletului meu şi să împrăştie cenuşa.

Era Vampirul Lestat. Nu era vina lui. Dacă unul dintre noi ar fi reuşit să-l doboare într-o noapte, învingîndu-l cu sabia sa şi dîndu-i foc, am mai fi trăit cîteva zeci de ani de deziluzii jalnice.

Dar nimeni nu a fost în stare. Era prea puternic pentru noi.

Creat de un renegat puternic şi bătrîn, un vampir legendar pe nume Magnus, acest Lestat, în vîrstă de douăzeci de ani de muritor, un aristocrat de ţară rătăcitor şi fără bani, din ţinuturile sălbatice din Auvergne, care se lepădase de obiceiurile, respectabilitatea şi idealurile curteneşti pe care nu le avusese niciodată, pentru că nu ştia nici măcar să scrie sau să citească, părîndu-i-se prea insultător să slujească un rege sau o regină, care devenise o celebritate blondă a teatrelor bulevardiere, un iubitor de femei şi de bărbaţi, un ambiţios egoist, acest Lestat, acest tînăr cu ochii albaştri, încrezător în sine, a fost lăsat orfan chiar în noaptea în care a fost creat de monstrul bătrîn. Acesta i-a lăsat moştenire o avere într-o încăpere secretă dintr-un turn medieval ruinat şi apoi s-a îndreptat spre tihna eternă a flăcărilor mistuitoare.

Acest Lestat, care nu ştia nimic despre Clanurile Vechi şi despre Căile Vechi ale bandiţilor murdari de funingine, care se căpătuiau prin cimitire şi credeau că aveau dreptul să-l califice drept eretic, rebel şi bastard al Darului Întunecat, a păşit ţanţoş prin Parisul modern, singur şi tulburat de puterile sale supranaturale, dar şi mîndru de ele, dansînd la Tuilleries cu cele mai frumoase şi mai bine îmbrăcate femei, delectîndu-se la balet şi la teatru.

Cutreiera nu numai Locurile Luminii, cum le numeam noi, dar şi catedrala Notre Dame de Paris, ajungînd chiar în faţa Altarului, fără ca lumina lui Dumnezeu să-l lovească acolo unde stătea.

El ne-a distrus. El m-a distrus.

Alessandra, nebună pe vremea aceea, ca mulţi dintre cei bătrîni, a avut o discuţie jovială cu el după ce, din datorie, l-am arestat şi l-am tîrît în sala noastră de judecată subterană, apoi ea s-a aruncat în flăcări, lăsîndu-mă să mă confrunt cu o absurditate evidentă: Căile Vechi nu mai existau, superstiţiile noastre – demne de luat în rîs, robele noastre negre şi prăfuite – ridicole, pedeapsa noastră şi negarea de sine – fără rost, credinţa noastră că l-am slujit pe Dumnezeu şi pe diavol – naivă şi stupidă, iar organizaţia noastră – la fel de absurdă în lumea pariziană atee din Epoca Raţionalismului pe cît i s-ar fi părut dragului meu veneţian, Marius, cu multe secole în urmă.

Lestat era distrugătorul, cel care rîdea, piratul care, neînchinîndu-se nimănui şi la nimic, a părăsit curînd Europa pentru a-şi găsi siguranţa şi teritoriul propriu în colonia New Orleans din Lumea Nouă.

Nu îmi oferea nici o filozofie consolatoare el, diaconul cu chip de copil care venise din închisoarea cea mai întunecată, golit de orice credinţă, pentru a îmbrăca hainele la modă, potrivite vîrstei, şi a se plimba pe străzi, aşa cum făcusem şi eu cu trei sute de ani în urmă în Veneţia.

Adepţii mei, cei cîţiva pe care nu îi puteam învinge şi nu îi puteam încredinţa flăcărilor, se poticneau neajutoraţi în această libertate nouă – liberi să culeagă aurul din buzunarele victimelor lor şi să le îmbrace mătăsurile şi perucile pudrate cu alb, să stea plini de uimire în faţa strălucirii scenei pictate, a armoniei sutelor de viori, a bufoneriilor actorilor care recitau.

Care urma să fie soarta noastră, atunci cînd, cu ochii înceţoşaţi, ne croiam drum pe bulevarde seara devreme, prin case opulente şi prin săli de bal grandios decorate?

Ne hrăneam în budoare căptuşite cu satin şi pe pernele de damasc ale trăsurilor aurite. Ne cumpăram singuri sicrie scumpe, sculptate frumos şi îmbrăcate în catifea, depozitate pentru noapte în beciuri cu lambriuri aurite de mahon.

Oare ce-avea să se aleagă de noi, cei dezbinaţi? Copiii mei se temeau de mine, iar eu, nesigur de momentul în care frivolitatea şi frenezia Oraşului Luminilor i-ar fi făcut să se dedea la bufonerii pripite sau distructive?

Lestat a fost cel care mi-a oferit soluţia, mi-a dat locul în care să îmi odihnesc inima nebună, în care să îmi aduc adepţii la o oarecare împăcare cu lumea modernă.

Înainte să mă lase pradă vechilor mele obiceiuri, mi-a lăsat moştenire chiar teatrul de bulevard în care jucase cîndva rolul flăcăului din Commedia dell'Arte. Toţi actorii lui umani din piesă plecaseră. Nu mai rămăsese decît cadrul elegant şi îmbietor, cu scena pictată vesel şi cu arcul aurit al avanscenei, cu cortina de catifea şi cu scaunele goale care mai aşteptau încă publicul zgomotos. Aici ne-am găsit refugiul cel mai sigur, atît de nerăbdători să ne ascundem în spatele măştilor vopsite în ulei şi al strălucirii care ne deghiza foarte bine pielea albă, lucioasă, graţia fantastică şi îndemînarea.

Am devenit actori, o companie obişnuită de nemuritori adunaţi pentru a interpreta pantomime decadente vesele pentru publicul muritor care nu a bănuit vreodată că noi, actorii cu faţa albă, eram mai monstruoşi decît oricare dintre monştrii pe care îi interpretam în farsele şi în tragediile noastre.

Şi astfel a luat fiinţă Teatrul Vampirilor.

Şi, îmbrăcat ca un om, dar cu mai puţine pretenţii la acel titlu decît în toţi anii mei de eşec, am devenit mentorul lui.

Era cel mai puţin important lucru pe care îl puteam face pentru orfanii mei din Credinţa cea Veche, fluşturatici şi fericiţi cum erau într-o lume vulgară şi lipsită de Dumnezeu, în pragul revoluţiei politice.

De ce am condus atît de mult acest teatru, de ce am rămas an după an cu acest așa-zis clan, nu știu. Singurul lucru pe care îl știu este că aveam nevoie de acest lucru, așa cum avusesem nevoie de Marius și de casa noastră din Veneția sau de Alessandra și de Clanul de sub Cimitirul Inocenților din Paris. Aveam nevoie de un loc în care să mă întorc înainte de răsăritul soarelui, un loc în care știam că alții de felul meu se odihneau în siguranță.

Și pot afirma cu bună-credință: adepții mei vampiri aveau nevoie de mine.

Aveau nevoie să creadă în calitățile mele de conducător și, atunci cînd răul a tras la rău, nu i-am înșelat, impunînd anumite restricții asupra acelor nemuritori neglijenți care ne puneau în primejdie din cînd în cînd prin etalarea publică a puterii supranaturale sau a cruzimii lor extreme, și rezolvînd, cu abilitatea matematică a unui savant idiot, afacerilor noastre cu lumea.

M-am descurcat cu taxele, cu biletele, cu fluturașii și combustibilul pentru încălzire, cu iluminatul rampei, cu supravegherea fabuliștilor feroce, într-un cuvînt, cu toate.

Și, din cînd în cînd, simțeam o mare mîndrie și plăcere în acest lucru.

Creșteam cu fiecare sezon și la fel se întîmpla cu publicul nostru: băncile tari au fost înlocuite cu scaune de catifea, iar pantomima ieftină cu producții mai poetice.

În fiecare seară îmi ocupam locul din loja mea cu draperii de catifea, un gentilom cu venituri evidente, în pantaloni strîmți, după moda vremii, cu jiletcă pe talie, din mătase imprimată, și cu haină strîmtă din lînă, cu părul pieptănat pe spate sub o panglică neagră sau aranjat deasupra gulerului alb, înalt, țeapăn; mă gîndeam la acele secole pierdute de ritualuri dezgustătoare și de vise demonice, așa cum cineva și-ar aduce aminte de o boală lungă și dureroasă într-o cameră lipsită de lumină, printre leacuri amare și incantații fără noimă. Nu putea

fi adevărat nimic din toate acestea: ciuma celor săraci şi prădalnici, cum eram noi, cîntînd despre Satana în întuneric.

Şi toate vieţile pe care le trăisem şi lumile pe care le cunoscusem păreau chiar mai lipsite de substanţă ca oricînd.

Ce stătea ascuns în zorzoanele mele, dincolo de ochii mei liniştiţi şi neiscoditori? Cine eram eu? Nu-mi mai aminteam de nici o flacără mai caldă decît cea care dădea strălucirea argintie zîmbetului meu palid? Nu îmi aminteam de nimeni care să fi trăit şi respirat vreodată în forma mea care se mişca. Un crucifix cu sînge pictat, o Fecioară de zahăr pe pagina unei cărţi de rugăciuni sau făcută din cremă pictată în pastel, ce erau toate aceste lucruri decît nişte rămăşiţe vulgare ale unui timp aspru, insondabil, cînd puterile acum eliberate pluteau în potirul de aur sau ardeau înfricoşător pe un chip, deasupra unui altar strălucitor.

Nu ştiam nimic despre astfel de lucruri. Crucile smulse de la gîturile fecioarelor erau topite pentru a fi transformate în inele de aur pentru mine. Rozariile erau aruncate atunci cînd degetele mele de hoţ sfîşiau nasturii de diamant ai victimei.

În cei optzeci de ani petrecuţi la Teatrul Vampirilor – pînă la Revoluţia Franceză, în timpul căreia am rezistat cu o energie uimitoare, publicul pretinzînd că spectacolele noastre păreau frivole şi morbide – şi mult timp după dispariţia teatrului, la sfîrşitul secolului al douăzecilea, mi-am dezvoltat şi mi-am păstrat neschimbat felul ascuns şi tăcut de a fi, lăsînd ca faţa mea de copil să-i păcălească pe adversari, pe potenţialii duşmani (rar i-am luat în serios) şi pe sclavii mei vampiri.

Eram cel mai rău dintre conducători, adică un conducător rece, indiferent, care inspiră frică în inimile tuturor, dar nu se deranjează să iubească pe nimeni. Mai păstram Teatrul Vampirilor, cum îl numeam noi în anul 1870, cînd fiul lui Lestat, Louis, a venit căutînd răspunsurile pe care creatorul său înfumurat şi obraznic nu i le dăduse niciodată la întrebările lui, vechi de secole: de unde vin vampirii, cine ne-a creat şi de ce?

A, dar înainte să vă vorbesc despre venirea faimosului şi irezistibilului vampir Louis şi despre iubita lui splendidă, Claudia, daţi-mi voie să vă povestesc despre un incident minor, ce mi s-a întîmplat în primii ani ai secolului al nouăsprezecelea.

Poate că nu are nici o semnificaţie sau poate că trădează existenţa secretă a altcuiva. Nu ştiu. O relatez doar pentru că, în mod fantezist, dacă nu chiar real, au legătură cu cineva care a jucat un rol dramatic în povestea mea.

Nu pot preciza anul în care s-a petrecut acest mic eveniment. Daţi-mi voie să spun doar că muzica minunată, de vis, pentru pian a lui Chopin era în vogă la Paris, că romanele lui George Sand făceau furori şi că femeile renunţaseră deja la rochiile drepte şi lascive ale Imperiului şi purtau rochii de tafta, cu talia scurtă, cu poale grele şi ample, în care apăreau atît de des în daghereotipurile vechi.

Teatrul înflorea, după cum ar spune cineva cu vorbele de astăzi, iar eu, obosit de spectacolele de aici, mă plimbam singur într-o seară pe terenul împădurit de dincolo de luminile Parisului, nu departe de o casă de ţară, din care răzbăteau voci fericite şi în care se vedeau candelabre aprinse.

Acolo am dat de un alt vampir.

Am recunoscut-o imediat după tăcerea ei, după lipsa de miros şi graţia aproape divină cu care îşi croia drum printre arbuştii sălbatici, aranjîndu-şi cum putea, cu mîinile albe şi mici, pelerina lungă, fîlfîitoare şi fusta bogată, avînd ca ţintă ferestrele minunat luminate din apropiere.

Mi-a simţit prezenţa aproape la fel de repede cum am simţit-o eu pe a ei fiind destul de alarmantă de vîrsta şi puterile mele. A îngheţat fără să se întoarcă şi să se uite.

Deşi vampirii vicioşi care jucau la teatru îşi păstraseră dreptul de a-i distruge pe rătăcitori şi pe intruşii din rîndul celor nemuritori, eu, şeful lor, după anii în care fusesem un sfînt amăgit, nu dădeam un ban pe astfel de lucruri.

Nu voiam să-i fac nici un rău acestei creaturi şi, nepăsător, am rostit, cu o voce obişnuită şi blîndă, în franceză, un avertisment:

– Teritoriu pustiit, draga mea. Nici nu e de tine aici. Îndreaptă-te spre un oraş mai sigur înainte de răsăritul soarelui.

Nici o ureche omenească nu putea auzi cuvintele pe care le rostisem.

Creatura nu a răspuns; gluga de tafta i-a căzut cînd şi-a plecat capul. Apoi, întorcîndu-se, mi s-a dezvăluit în razele lungi de lumină aurie care cădeau în spatele ei prin ferestre.

O cunoşteam pe această creatură. Îi cunoşteam faţa. O ştiam!

Şi într-o secundă înfiorătoare – o secundă hotărîtoare – am înţeles că ea, poate, nu mă recunoştea pe mine, aşa cum arătam acum, cu părul tăiat scurt, în pantaloni închişi la culoare, cu o haină ordinară, în acest moment tragic în care pozam în om, transformat în întregime din copilul bogat împodobit pe care îl ştia ea.

De ce nu am strigat? Bianca!

Dar nu înţelegeam, nu puteam crede, nu-mi puteam lăsa inima să salte de bucurie la ceea ce ochii îmi spuneau că este adevărat, că faţa ovală, splendidă, înconjurată de părul auriu şi de gluga de tafta era a ei, foarte sigur, cu aceleaşi trăsături din alte vremuri; era chiar ea, a cărei faţă fusese întipărită în sufletul meu aprins înainte şi după ce orice Dar Întunecat mi-ar fi fost dat.

Bianca!

Dar dispăruse deja! Timp de mai puţin de o secundă i-am văzut ochii mari, prudenţi, plini de teamă vampirică, mai puternică şi mai ameninţătoare decît s-ar putea manifesta vreun muritor, apoi silueta ei a dispărut din pădure, din împrejurimi, din toate grădinile mari, întortocheate, pe care le-am scotocit, încet, dînd din cap, mormăind singur, spunînd: „Nu, nu se poate, nu, sigur că nu. Nu!"

Nu am mai văzut-o după aceea.

Acum nu știu dacă acea creatură fusese sau nu Bianca. Dar acum îmi cred sufletul, acum, cînd dictez această poveste, cred, cu un suflet vindecat și căruia speranța nu-i este străină, că a fost Bianca! Pot descrie foarte bine felul cum s-a întors către mine în grădina împădurită, iar în această imagine se mai află un detaliu care îmi confirmă că era ea: în acea seară, în afara Parisului, avea perle în părul ei blond. O, cît îi plăceau Biancăi perlele și cît îi plăcea să și le pună în păr! Și le văzusem la lumina casei de țară, sub umbra glugii ei, șiraguri de perle mici, răsucite în părul ei blond, iar în acel cadru era frumusețea florentină pe care nu am uitat-o niciodată – la fel de delicată în albul vampiric precum fusese înveșmîntată de culorile lui Fra Filippo Lippi.

Nu m-a durut atunci. Nu m-a cutremurat. Aveam un suflet prea mic, prea amorțit, eram prea obișnuit să văd toate lucrurile doar ca pe niște fragmente într-o serie de vise fără legătură între ele. Era foarte probabil că nu îmi permiteam să cred astfel de lucruri.

Numai că acum mă rog să fi fost ea, Bianca mea, și ca cineva, puteți ghici foarte bine cine ar putea fi acel cineva, să-mi spună dacă era sau nu curtezana mea dragă.

Oare vreun membru al Clanului Roman, plin de ură și setos de sînge, vînînd-o în noaptea din Veneția, a căzut sub vraja ei, a părăsit Căile Întunecate și a făcut-o iubita lui pentru totdeauna? Sau oare Stăpînul meu, supraviețuind focului groaznic, după cum știm că s-a întîmplat, a căutat-o pentru sîngele de care avea nevoie și i-a oferit nemurirea pentru a-i fi alături în timp ce se refăcea?

Nu mă pot pune în situația de a-l întreba pe Marius despre acest lucru. Poate o faceți voi. Și poate prefer să sper că era ea, nu să aud negări care mi-ar face speranța lipsită de temei.

A trebuit să vă spun acest lucru. A trebuit. Cred că era Bianca.

Acum daţi-mi voie să mă întorc la Parisul anului 1870 – cîteva zeci de ani mai tîrziu – în momentul în care vampirul Lumii celei Noi, Louis, a venit la uşa mea în căutarea atît de tristă a răspunsurilor la întrebările sale înfricoşătoare: de ce sîntem aici şi cu ce scop.

Cît de trist pentru Louis că trebuia să îmi pună toate acele întrebări! Cît de trist pentru mine!

Cine putea mai bine decît mine să ia în derîdere cu mai mult sînge rece întreaga idee a cadrului salvator pentru creaturile nopţii, care, fiind cîndva oameni, nu pot fi absolvite de fratricid, de înfruptarea din sîngele omenesc? Cunoscusem umanismul orbitor, înţelept, al Renaşterii, recrudescenţa întunecată a ascetismului în Clanul Roman şi cinismul sumbru al epocii Romantismului.

Ce altceva aveam eu să-i spun acestui vampir cu faţa blîndă, Louis, această creaţie a mai puternicului şi mai neruşinatului Lestat, decît că va găsi în lume suficientă frumuseţe care să-l susţină şi că în sufletul său trebuie să afle curajul necesar pentru a trăi, dacă, într-adevăr, era alegerea lui să continue să trăiască, fără să privească imagini ale lui Dumnezeu şi fără ca diavolul să-i dea o linişte artificială şi de scurtă durată.

Nu i-am împărtăşit niciodată lui Louis istoria mea amară; totuşi, i-am mărturisit secretul îngrozitor, că în jurul anului 1870, cînd existam deja de patru sute de ani printre cei nemuritori, nu cunoşteam un băutor de sînge mai bătrîn decît mine.

Această mărturisire mi-a trezit un acut sentiment de singurătate şi, privind faţa chinuită a lui Louis, mergînd în urma siluetei lui slabe, delicate, pe măsură ce îşi croia drum prin zarva Parisului secolul al nouăsprezecelea, am ştiut că acest gentleman cu părul negru şi înveşmîntat în haine negre, atît de slab, atît de bine făcut, atît de sensibil în toate trăsăturile sale, era întruparea ademenitoare a suferinţei pe care o trăisem eu.

El jelea pierderea graţiei dintr-o singură viaţă omenească. Eu jeleam pierderea graţiei secolelor. Supus stilurilor epocii

care l-a format – dîndu-i redingota neagră, amplă şi vesta fină, din mătase albă, gulerul înalt, asemănător cu cel al preoţilor catolici, cu jabouri imaculate de olandă – m-am îndrăgostit nebuneşte de el; am lăsat în ruină Teatrul Vampirilor (l-a ars el din temelii, furios dintr-un motiv bine întemeiat) şi am călătorit cu el prin lume pînă foarte/tîrziu în epoca modernă.

În cele din urmă, timpul a distrus dragostea noastră. Timpul a spulberat intimitatea noastră dulce. Timpul a devorat orice conversaţie sau plăcere de care ne bucuraserăm împreună.

A mai fost un lucru, inevitabil, oribil şi de neuitat, care a contribuit la distrugerea noastră. A, nu vreau să vorbesc despre el, dar care dintre noi îmi va permite să păstrez tăcerea în privinţa Claudiei, vampirul-copil pe care sînt acuzat că l-am distrus?

Claudia. Cine dintre noi, cei de astăzi, pentru care dictez această poveste, cine din publicul modern care citeşte aceste poveşti ca pe o ficţiune plăcută, nu are în cap o imagine vie a ei, copilul-vampir cu părul de aur, cîrlionţat, creat de Louis şi de Lestat într-o noapte de nebunii din New Orleans, vampirul-copil a cărui minte şi suflet au devenit la fel de mari ca ale unei femei nemuritoare, în timp ce trupul a rămas cel al unei păpuşi franceze perfect pictate?

Pentru a vă reaminti, a fost ucisă de trupa mea nebună de actori şi actriţe-demoni, deoarece, cînd a apărut la Teatrul Vampirilor cu Louis drept protectorul şi iubitul ei, a devenit clar pentru prea mulţi că ea încercase să-l ucidă pe creatorul ei principal, pe Lestat. Uciderea propriului creator sau încercarea de a-l ucide pe acesta era o crimă ce se pedepsea cu moartea, dar ea era printre condamnaţi din momentul în care a devenit cunoscută Clanului din Paris, deoarece era un lucru interzis, un copil nemuritor, prea mică, prea fragilă, cu tot farmecul ei, şi prea vicleană să supravieţuiască de una singură. A, sărmană creatură blasfematoare şi nurlie! Vocea ei blîndă şi

monotonă, ieşind de pe buze mici, ce ar fi fost sărutate neîntrerupt, mă va bîntui mereu.

Dar nu eu am hotărît uciderea ei. A murit mai oribil decît şi-ar putea cineva imagina şi nu am acum tăria necesară să spun această poveste. Daţi-mi voie să spun doar că înainte să de a fi vîrîtă într-o fîntînă de cărămidă pentru a aştepta sentinţa la moarte a zeului Phoebus, am încercat să-i îndeplinesc dorinţa cea mai mare, aceea de a avea un trup de femeie, o formă potrivită dimensiunii tragice a sufletului ei.

Ei bine, cu alchimia mea lipsită de îndemînare, tăind capetele de pe trupuri şi împotmolindu-mă la transplantul lor de la unul la altul, am eşuat în încercarea mea. Într-o noapte, cînd voi fi băut sînge de la mai multe victime şi voi fi mai obişnuit cu confesiunea decît sînt acum, vă voi povesti operaţiile crude şi sinistre pe care le-am făcut, ajutat de încăpăţînarea unui magician şi de nepriceperea unui copil, şi vă voi povesti cu detalii groteşti şi înfiorătoare catastrofa care a ieşit din scalpelul, aţa şi acul meu chirurgical.

Daţi-mi voie să spun aici că era iar ea însăşi, hidos mutilată, o replică prost croită a copilului angelic care fusese înainte de încercarea mea, cînd a fost încuiată în dimineaţa aceea violentă pentru a-şi aştepta moartea cu mintea limpede. Focul iadului a distrus dovada groaznică a chirurgiei mele satanice, transformînd-o într-un monument din cenuşă. Nu a rămas nici o urmă din ultimele ore pe care le-a petrecut în camera de tortură din laboratorul meu improvizat. Nu este nevoie să cunoască nimeni ceea ce spun eu acum.

M-a bîntuit mulţi ani. Nu-mi puteam alunga din minte imaginea capului ei de fetiţă şi a cîrlionţilor căzuţi, fixaţi ciudat cu înţepături negre, grosolane, de trupul biciuit, tremurător şi decăzut de vampir-femeie, al cărei cap îl aruncasem în foc.

A, ce dezastru mare a fost, femeia-monstru cu cap de copil, incapabilă să vorbească, dansînd într-un cerc frenetic, cu sîngele şiroindu-i pe gura înfiorătoare, cu ochii alunecînd dintr-o

parte în alta, cu brațele bălăngănindu-i-se ca oasele rupte ale unei aripi invizibile.

Era un adevăr pe care am jurat să-l țin ascuns pentru totdeauna față de Louis de Pointe du Lac și față de toți care mă vor chestiona vreodată. Mai bine să îi las să creadă că am condamnat-o fără să încerc s-o salvez, atît de vampirii din teatru, cît și de nefericita dilemă a formei sale angelice mici, ademenitoare, cu pieptul plat și pielea mătăsoasă.

Nu mai putea fi vorba de salvare după ce am ratat operația, măcelărind-o; era ca un prizonier supus cruzimii celui care doar zîmbește amar și visător, în timp ce ea este condusă, sfîșiată și nefericită, spre groaza finală a rugului. Fusese un pacient lipsit de ajutor, în firida urît mirositoare a morții antiseptice dintr-un spital modern, eliberată, în sfîrșit, din mîinile doctorilor tineri și zeloși doar ca să-și dea duhul pe o pernă albă.

Destul! Nu vreau să retrăiesc acele momente.

Nu vreau!

Nu am iubit-o niciodată. Nu am știut cum.

Mi-am realizat planurile cu o detașare rece și cu un pragmatism diabolic. Fiind condamnată și, ca atare, nemaifiind nimic și nimeni, era specimenul cel mai potrivit pentru fanteziile mele. Aceasta era groaza a ceea ce s-a întîmplat, groaza secretă care a eclipsat orice credință pe care am mai invocat-o ulterior, cu tot curajul pe care l-am avut în experimentele mele. Așa că secretul a rămas la mine, la Armand, care fusesem martorul a secole întregi de cruzimi nespuse, o poveste nepotrivită pentru urechile delicate ale lui Louis, care nu ar fi suportat astfel de descrieri ale degradării și ale suferințelor ei și care nu a supraviețuit cu adevărat, în sufletul său, morții ei pline de cruzime.

Cît despre ceilalți, turma mea cinică și proastă, care asculta pervers la ușa mea țipetele, ghicind poate dimensiunea vrăjitoriei mele ratate, acei vampiri au murit de mîna lui Louis.

Într-adevăr, tot teatrul a plătit pentru durerea și furia lui, și poate că așa a fost drept.

Eu nu pot judeca.

Nu i-am iubit pe cabotinii aceia francezi, decadenți și cinici. Cei pe care îi iubisem și cei pe care îi puteam iubi erau cu toții, în afară de Louis de Pointe du Lac, dincolo de stăpînirea mea.

Trebuia să îl am pe Louis, aceasta era decizia mea. Nu mai știam altceva. Așa că nu am intervenit atunci cînd Louis a incinerat întregul Clan și teatrul infam, lovind, cu riscul propriei vieți, cu flăcări și cu coasa chiar în zori.

De ce m-a însoțit apoi pe mine?

De ce nu l-a urît pe cel pe care l-a învinovățit de moartea Claudiei?

– Tu ai fost conducătorul lor; ai fi putut să îi oprești.

Îmi tot spunea aceste cuvinte.

De ce hoinărisem atîția ani împreună, alunecînd ca niște fantome elegante în giulgiurile noastre de catifea, cu panglici, în luminile electrice și prin zgomotul electronic al vremurilor moderne?

A rămas cu mine pentru că trebuia să o facă. Era singura modalitate prin care putea continua să existe, pentru că nu a avut niciodată curajul necesar să înfrunte moartea și nici nu-l va avea.

Și astfel a suferit după moartea Claudiei, la fel cum suferisem eu secole de-a rîndul și în anii spectacolelor bulevardiere de prost-gust, dar, cu timpul, a învățat să fie singur.

Louis, însoțitorul meu, se usca de bunăvoie ca un trandafir frumos, în mod intenționat neudat, ca să-și păstreze forma, ba, chiar mai mult, mirosul și culoarea. Cu tot sîngele pe care îl bea, se usca și el, și inima lui, devenind un străin față de el însuși și față de mine.

Înțelegînd prea bine limitele spiritului meu pervertit, m-a uitat cu mult înainte să mă alunge, dar și eu învățasem cîte ceva de la el.

Pentru scurtă vreme, cu evlavie pentru lume și tulburat de ea, și eu am continuat singur, poate pentru prima oară cu adevărat singur.

Dar cît timp poate rezista vreunul dintre noi fără un seamăn? Pentru mine, în orele cele mai întunecate, fusese bătrîna călugăriță a Căilor Vechi, Alessandra, sau cel puțin murmurele celor care credeau că sînt un mic sfînt.

De ce în acest ultim deceniu al secolului XX fiecare dintre noi caută pe altul doar pentru cîteva vorbe de convenienţă şi pentru schimburi de impresii? De ce ne-am adunat cu toţii aici, în această mănăstire veche şi prăfuită, cu atîtea camere goale cu pereţi din cărămidă, pentru a-l plînge pe Vampirul Lestat? De ce vin aici cei mai vechi dintre noi pentru a fi martori la această înfrîngere, cea mai recentă şi cea mai îngrozitoare?

Pentru că nu suportăm să fim singuri. Nu îndurăm singurătatea, aşa cum nu o puteau îndura nici călugării din vechime, bărbaţii care credeau că au renunţat la toate de dragul lui Hristos şi, cu toate acestea, se adunau împreună în congregaţii pentru a fi împreună, chiar şi atunci cînd îşi impuneau să respecte regulile aspre ale chiliilor solitare şi ale tăcerii netulburate. Pentru că pur şi simplu nu puteau suporta să fie singuri.

Sîntem prea mult bărbaţi şi femei; sîntem făcuţi după chipul Creatorului şi ce putem spune despre El cu siguranţă decît că El, oricine ar fi – Hristos, Yahweh, Allah... El ne-a făcut, deoarece chiar şi El, în infinita Lui perfecţiune, nu poate suporta singurătatea.

Cu timpul am cunoscut o altă iubire, o iubire pentru un băiat muritor, Daniel, căruia Louis îi spusese cu patimă povestea sa, publicată sub titlul absurd *Interviu cu un vampir*, pe care l-am transformat mai tîrziu în vampir, din aceleaşi motive pentru care Marius m-a făcut pe mine cu atîta vreme în urmă: pentru că băiatul, care fusese însoţitorul meu muritor, fidel şi doar uneori mi-a dat bătăi de cap, era în pragul morţii.

Crearea lui Daniel nu ascunde nici un mister în sine. Singurătatea ne va împinge întotdeauna la astfel de lucruri. Dar credeam cu tărie că aceia care ne fac pe noi ne disprețuiesc mereu pentru că ne-au creat. Nu pot pretinde că nu l-am disprețuit

niciodată pe Marius, atît pentru că m-a creat cît şi pentru faptul că nu s-a mai întors niciodată să mă asigure că supravieţuise focului groaznic provocat de Clanul Roman. Preferasem să îl caut pe Louis decît să creez alţi vampiri. La scurt timp după ce l-am creat pe Daniel, am văzut cum temerile mele s-au împlinit.

Daniel, deşi viu şi plimbăreţ, politicos şi amabil, nu mai poate suporta compania mea, aşa cum nici eu nu o suport pe a lui. Avînd în vene sîngele meu puternic, poate rivaliza cu oricine este suficient de prost să îi strice planurile pentru o seară, o lună sau un an, dar nu poate lupta cu compania mea permanentă, şi nici eu cu a lui.

L-am transformat pe Daniel dintr-un romantic incurabil într-un ucigaş adevărat; am făcut reală, în celulele sîngelui său, oroarea pe care pretindea că o înţelege la mine. I-am îndesat faţa în carnea primului tînăr inocent pe care a trebuit să îl ucidă pentru a-şi astîmpăra setea inevitabilă, şi astfel am căzut de pe piedestalul pe care mă pusese în mintea lui nebună, imaginativă, poetică, exuberantă.

Dar eram înconjurat de alţi vampiri cînd l-am pierdut pe Daniel sau, mai bine zis, făcîndu-mi-l pe Daniel ucenic, l-am pierdut ca iubit muritor şi, treptat, am început să-l las să se îndepărteze.

Nu eram singur, pentru că mai făcusem, din motive pe care nu mi le pot explica nici mie, nici altora, un clan – unul care să-l continue pe cel de sub Cimitirul Inocenţilor din Paris şi pe cel de la Teatrului Vampirilor, iar acesta avea un refugiu modern pretenţios pentru cei mai bătrîni, mai învăţaţi, mai rezistenţi din tagma noastră. Era un fagure cu camere luxoase într-una dintre cele mai potrivite clădiri – un hotel modern aglomerat, un adevărat paradis comercial de pe o insulă de lîngă coasta oraşului Miami, din Florida, o insulă pe care luminile nu se stingeau niciodată şi muzica nu înceta niciodată să cînte, o insulă pe care bărbaţii şi femeile veneau cu miile de pe ţărm în bărci mici pentru a colinda magazinele scumpe sau

pentru a face dragoste în camere şi în apartamente de hotel opulente, decadente, impresionante şi mereu la modă.

Insula Nopţii – aceasta era creaţia mea, cu propriul port, cu cazinourile secrete, ilegale, cu sala de gimnastică ai cărei pereţi erau acoperiţi cu oglinzi, cu piscina cu apă foarte caldă, cu fîntînile arteziene de cristal, cu scările rulante argintii, cu magazinele sale ameţitoare, cu barurile sale, tavernele, locurile de petrecere a timpului liber, teatrele în care eu însumi, în jachete de catifea elegante, pantaloni strîmţi din dril şi ochelari fumurii, cu părul tuns în fiecare seară (deoarece creşte zilnic la lungimea sa din vremea Renaşterii), puteam să hoinăresc în linişte, anonim, înotînd printre murmurele nepăsătoare, dar plăcute ale muritorilor din jurul meu, căutînd momentul în care setea făcea să aleg un muritor care mă dorea cu adevărat, un individ care, sănătos fiind, sărac, normal sau nebun, voia să fie primit în braţele experimentate şi distrugătoare ale morţii şi supt de tot de sînge şi de viaţă.

Nu ajungea să mi se facă foame. Îmi aruncam victimele în apele curate, calde şi adînci ale Mării Caraibilor. Îmi deschideam uşa pentru toţi cei care se ştergeau pe picioare înainte să intre. Era ca şi cum s-ar fi întors vremurile trecute, din Veneţia, cînd palatul Biancăi le era deschis tuturor doamnelor şi domnilor, tuturor artiştilor, poeţilor, visătorilor şi intriganţilor care îndrăzneau să se arate.

Ei bine, acele vremuri încă nu se întorseseră.

Nu a fost nevoie de vagabonzi cu robe negre pentru a destrăma Clanul Insulei Nopţii. Cei care se aciuaseră pentru o vreme, de obicei, hoinăreau solitari. Vampirilor nu le place compania altor vampiri. Ei doresc iubirea altor nemuritori, întotdeauna aşa stau lucrurile, şi au nevoie de ea, aşa cum au nevoie de legăturile trainice ale loialităţii, ce apare inevitabil printre cei care refuză să devină duşmani. Dar ei nu doresc companie.

Cînd splendidele mele saloane cu pereţi de sticlă de pe Insula Nopţii s-au golit, eu începusem cu mult înainte să hoinăresc singur săptămîni întregi, chiar luni de zile.

Insula Nopţii încă mai există. Este acolo şi, din cînd în cînd, mă întorc la ea şi găsesc nemuritori singuratici care s-au înregistrat, cum spunem azi, pentru a vedea cum o duc ceilalţi din tagma noastră, sau să-i întîlnesc pe cei care se află în vizită. Am vîndut marea afacere în schimbul unei averi de muritor, dar am păstrat dreptul de proprietate asupra vilei de patru etaje (un club privat numit *Il Villagio*), cu criptele sale subterane secrete, în care sînt bine veniţi toţi cei asemenea nouă.

Toţi cei ca noi.

Nu sînt mulţi. Dar daţi-mi voie acum să vă spun cine sînt ei. Permiteţi-mi să vă spun cine a supravieţuit secolelor, cine a reapărut după sute de ani de absenţă misterioasă, cine s-a remarcat pentru a fi menţionat în recensămîntul nescris al Morţilor Vii moderni.

Unul dintre ei este Lestat, primul şi cel mai important, autorul a patru cărţi despre viaţa şi aventurile sale, cuprinzînd tot ce aţi vrea să ştiţi despre el, plus cîteva lucruri despre unii dintre noi. Lestat a fost mereu un hoinar pus pe farse. Înalt de şase picioare, era un tînăr de vreo douăzeci de ani atunci cînd a fost făcut vampir, avea ochii albaştri, mari şi calzi, părul blond şi des, maxilarele puternice, gura frumos desenată, iar pielea uşor bronzată în urma unui sejur petrecut la soare, care ar fi ucis un vampir mai slab. Era un bărbat admirat de femei, ca o creaţie a lui Oscar Wilde, era oglinda modei, cel mai îndrăzneţ şi, uneori, nepoliticos vagabond, un singuratic, un rătăcitor, un sfîşietor de inimi şi un tip isteţ, poreclit „Prinţul Ştrengar" de către Stăpînul meu – da, imaginaţi-vă, Marius al meu, da, chiar el, care a supravieţuit torţelor Clanului Roman! „Prinţul Ştrengar"! deşi aş vrea să ştiu de la ce curte era şi ce drept divin şi sînge regal avea. Lestat, în venele căruia curgea sîngele celei mai vechi dintre noi, da, chiar sîngele Evei speciei

noastre, cea care a supraviețuit Edenului ei de acum cinci sau șapte mii de ani, groaza perfectă care, ridicîndu-se sub numele poetic și înșelător de Regina Akasha a Celor-Care-Trebuie-Păstrați, aproape a distrus lumea.

Lestat nu era un prieten de lepădat, ci unul pentru care aș fi renunțat bucuros la nemurirea mea, unul dintre cei a căror companie și iubire am implorat-o uneori, unul dintre cei pe care îi găsesc exasperați, fascinanți și insuportabil de enervanți, unul fără de care nu pot trăi.

Cam atît despre el.

Louis de Pointe du Lac, pe care vi l-am descris deja mai sus, dar la care îmi face mereu plăcere să mă gîndesc: zvelt, puțin mai înalt decît Lestat, creatorul său, cu părul negru, uscățiv, cu pielea albă, cu degete incredibil de lungi și delicate, cu picioare care nu fac nici un zgomot cînd pășește. Louis, ai cărui ochi verzi însuflețiți sînt oglinda însăși a nefericirii îndurate, cu vocea blîndă, foarte uman, slab, a trăit doar două sute de ani, fără să reușească să citească în mintea altuia, nici să leviteze sau să fascineze pe cineva decît din neatenție, ceea ce poate fi considerat un lucru ilar, el fiind un nemuritor de care se îndrăgosteau muritorii. Louis, un ucigaș fără discernămînt pentru că nu-și putea potoli setea decît ucigînd, deși este prea slab pentru a risca să-și vadă victima murindu-i în brațe, și, pentru că nu are pic de mîndrie sau de vanitate care să-l împingă la o ierarhizare a victimelor alese, îi ia așadar pe cei al căror drum se intersectează cu al său, indiferent de vîrstă, de înzestrări fizice, de binecuvîntări ale naturii sau ale sorții. Louis, un vampir înverșunat și romantic, tipul de creatură a nopții care bîntuie prin umbrele adînci ale Operei pentru a o asculta pe Regina Nopții a lui Mozart dînd glas cîntecului său irezistibil.

Louis – cel care nu a dispărut niciodată, cel care a fost mereu deosebit de ceilalți, care este atît de ușor de urmărit și de abandonat, Louis, care nu va mai crea alți băutori de sînge după gafele

sale cu copiii-vampir, Louis, care, în trecut, punea întrebări despre Dumnezeu, despre diavol, despre Adevăr şi Iubire.

Dragul de Louis, atît de plictisitor, citind Keats la lumina lumînării. Louis stînd în ploaie, pe o stradă pustie, privind prin vitrinele magazinelor cum extraordinarul actor Leonado DiCaprio, interpretîndu-l pe Romeo al lui Shakespeare, o sărută pe Julieta lui iubită (Claire Danes) pe ecranul televizorului.

Gabrielle. Ea mai este încă printre noi. A fost şi pe Insula Nopţii. Toată lumea o urăşte. Este mama lui Lestat şi l-a abandonat de secole bune; nu este în stare să ia în seamă ţipetele după ajutor, regulate şi inevitabil înnebunite, ale acestuia; chiar dacă nu le poate auzi, fiind creaţia ei, ar putea afla despre ele de la alţi vampiri care, atunci cînd Lestat este în încurcătură, de-abia aşteaptă să răspîndească vestea prin lume. Gabrielle seamănă cu el, doar că este femeie, o femeie adevărată, adică are trăsături mai ascuţite, mijlocul subţire, sîni mari, ochi dulci, şăgalnici întru totul lipsiţi de loialitate, şi arată superb în rochia neagră de bal, cu părul desfăcut, cel mai adesea pudrat, fără sex, înveşmîntată în piele moale sau într-o uniformă kaki cu curea, un călător neobosit şi un vampir atît de viclean şi de crud, încît a uitat pînă şi ce înseamnă să fii uman sau să suferi. Cred că a uitat peste noapte, dacă a ştiut vreodată. În viaţa de muritor a fost una dintre acele fiinţe pe care le interesează mereu ce fac ceilalţi. Gabrielle, cu vocea slabă, răutăcioasă şi cînd nu vrea, glacială, neplăcută, o rătăcitoare prin pădurile înzăpezite ale Nordului îndepărtat, o ucigaşă de urşi albi uriaşi, precum şi de tigri albi, o legendă rece a triburilor neîmblînzite, mai asemănătoare cu reptilele preistorice decît cu oamenii. Frumoasă, desigur, cu părul blond prins cu o panglică la spate, aproape regală în jacheta de safari de piele de culoarea ciocolatei şi cu o pălărie cu boruri mici, cu mers maiestuos, o ucigaşă rapidă, incapabilă de milă, în aparenţă îngîndurată, dar un mister pentru totdeauna. Gabrielle, fără a fi în stare să-i fie

cuiva de folos, decît ei înseşi. Poate că într-o noapte va spune ceva cuiva.

Pandora, copilă de peste două milenii, consoarta iubitului meu Marius, cu o mie de ani înainte de naşterea mea. O zeiţă, făcută din marmură însîngerată, o frumuseţe puternică din sufletul foarte adînc Romei antice, avînd ferocitatea dublată de moralitate a vechii clase senatoriale a celui mai marelui imperiu pe care l-a cunoscut Apusul. Nu o cunosc. Faţa ei ovală luceşte de sub mantia de păr castaniu ondulat. Pare prea frumoasă pentru a răni pe cineva. Are vocea blîndă, ochii inocenţi, imploratori, chipul fără cusur, iar, din înţelegere faţă de ceilalţi, devine vulnerabilă şi caldă. Un mister. Cînd mătasea o descoperă pentru scurt timp, i se zăreşte braţul gol, împodobit cu o brăţară în formă de şarpe; este prea fermecătoare pentru bărbaţii muritori şi este invidiată de femei. Învăluită în rochii lungi, se mişcă precum o fantomă prin camerele din jur, de parcă nu ar fi reale pentru ea; iar ea, fantoma unui dansator, caută un loc perfect pe care doar ea este în stare să-l găsească. Puterile ei rivalizează, desigur, cu cele ale lui Marius. A băut din izvorul Edenului, adică din sîngele Reginei Akasha. Poate da foc obiectelor uscate, poate ucide băutorii tineri de sînge dacă aceştia o ameninţă, dar, cu toate acestea, pare inofensivă, mereu feminină, deşi fără sex, o femeie palidă şi melancolică, pe care aş vrea să o strîng în braţe.

Mai e apoi Santino, vechiul sfînt al Romei. A călătorit prin dezastrele erei moderne, păstrîndu-şi nealterată frumuseţea, avînd încă umerii laţi, pieptul puternic, pielea măslinie, mai palidă acum din cauza necruţătorului sînge magic, capul mare, cu păr negru, ondulat, adesea tăiat seara, la apus, poate pentru a-şi păstra anonimatul, modest, îmbrăcat perfect în negru. Nu spune nimic nimănui. Mă priveşte în tăcere, de parcă nu am fi discutat niciodată despre teologie şi misticism, de parcă nu mi-ar fi tulburat niciodată fericirea, nu mi-ar fi transformat tinereţea în cenuşă, nu mi-ar fi adus Stăpînul într-o convalescenţă ce a

durat un secol, nu mi-ar fi spulberat tot confortul. Poate își imaginează că sîntem victimele unei moralități intelectuale puternice, a unei pasiuni tulburătoare pentru conceptul de finalitate, doi răniți din același război.

Din cînd în cînd pare viclean și chiar antipatic. Știe multe lucruri. Nu subestimează puterile celor din vechime, care, spre deosebire de secolele trecute, se plimbă acum printre noi cu dezinvoltură. Cînd mă privește, ochii lui negri sînt neșovăielnici și pasivi. Umbra bărbii sale, fixată pentru totdeauna în pielea lui, este la fel de frumoasă cum a fost întotdeauna. Are toate atributele virilității, poartă cămașă albă apretată, descheiată la gît, lăsînd să i se vadă părul negru, cîrlionțat și des de pe piept și smocurile care îi acoperă pielea vizibilă de la încheietura mîinii. Preferă hainele negre, lucioase, cu rever din piele sau din blană, mașinile negre, joase, care se mișcă cu 200 de kilometri pe oră, și are întotdeauna la el o brichetă de aur pe care o aprinde întruna doar pentru a privi flacăra. Nimeni nu va ști vreodată unde trăiește el de fapt sau cînd își va face apariția.

Santino! Nu știu mai multe despre el. Stăm la o distanță respectabilă unul de celălalt. Bănuiesc că suferința lui a fost groaznică; nu încerc să sparg carapacea neagră, strălucitoare a atitudinii sale ca să descopăr vreo tragedie sîngeroasă sub ea. Este întotdeauna timp pentru a-l cunoaște pe Santino.

Acum dați-mi voie să-l descriu pentru cei mai tineri cititori pe Stăpînul meu, Marius, așa cum este acum. Atît de multe încercări și atît de mult timp ne desparte acum, de parcă am avea un aisberg între noi și ne-am uita unul la celălalt peste albul strălucitor al acelei întinderi de netrecut, putînd doar să vorbim cu voci politicoase și potolite, cu bun-simț, eu, tînăra creatură, prea ingenuu pentru o credință obișnuită, iar el, mondenul rafinat, savantul zilei, filozoful secolului, moralistul mileniului, istoricul tuturor timpurilor.

Pășește drept, așa cum a făcut întotdeauna, imperial încă, îmbrăcat după moda secolului XX, cu haine croite din catifea

veche care amintesc vag de maiestuozitatea robelor sale noc-

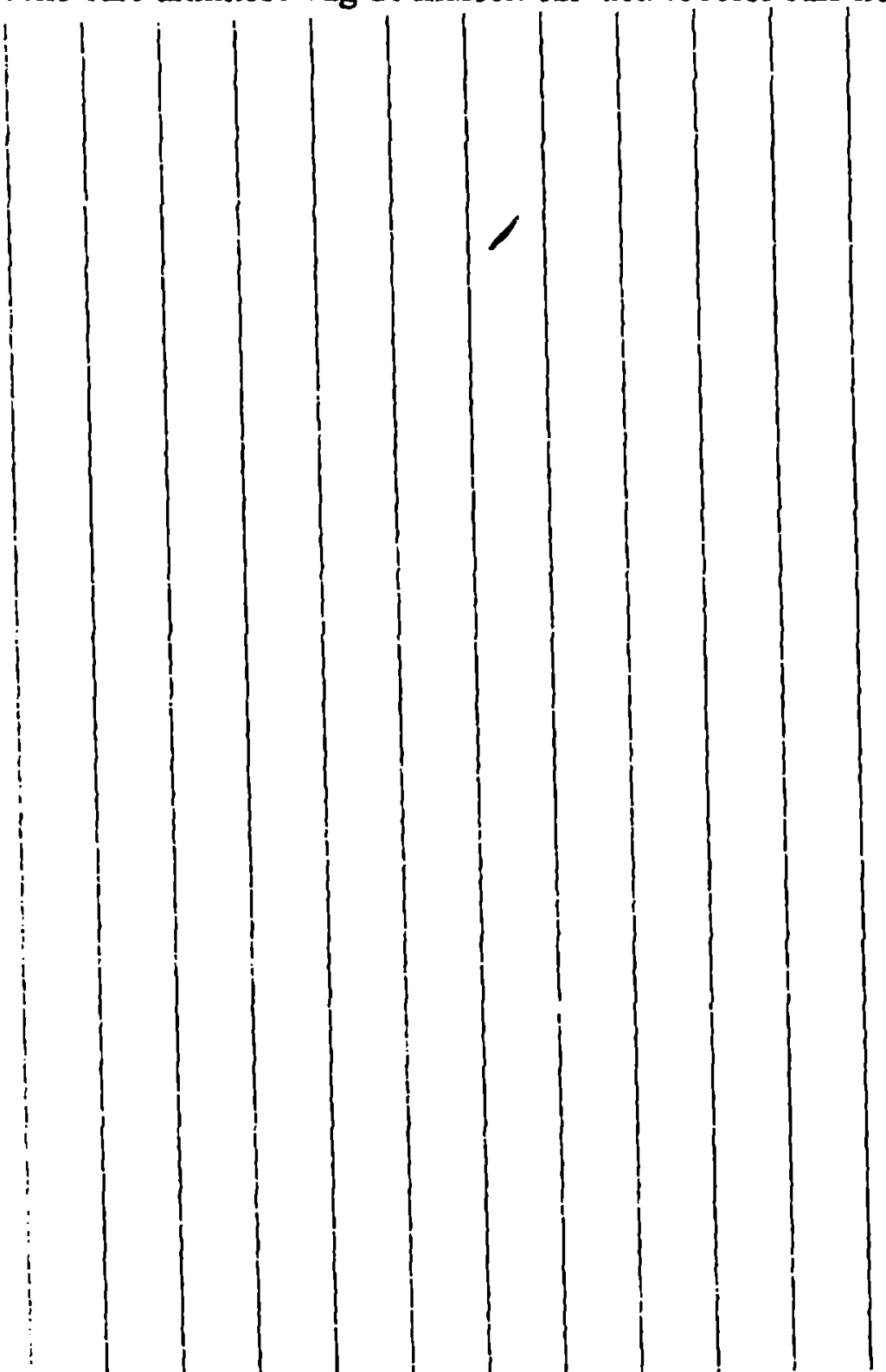

turnile viței, ca să spun așa, pe care înflorim noi cu încăpățînare și atît de frumos. Ele sînt reginele celor condamnați.

Apoi este *Jesse Reeves, o ucenică din secolul XX, creată de* Maharet, cea mai bătrînă și, de aceea, un monstru extraordinar,

durat un secol, nu mi-ar fi spulberat tot confortul. Poate își imaginează că sîntem victimele unei moralități intelectuale puternice, a unei pasiuni tulburătoare pentru conceptul de finalitate, doi răniți din același război.

Din cînd în cînd pare viclean și chiar antipatic. Știe multe lucruri. Nu subestimează puterile celor din vechime, care, spre deosebire de secolele trecute, se plimbă acum printre noi cu dezinvoltură. Cînd mă privește, ochii lui negri sînt neșovăielnici și pasivi. Umbra bărbii sale, fixată pentru totdeauna în pielea lui, este la fel de frumoasă cum a fost întotdeauna. Are toate atributele virilității, poartă cămașă albă apretată, descheiată la gît, lăsînd să i se vadă părul negru, cîrlionțat și des de pe piept și smocurile care îi acoperă pielea vizibilă de la încheietura mîinii. Preferă hainele negre, lucioase, cu rever din piele sau din blană, mașinile negre, joase, care se mișcă cu 200 de kilometri pe oră, și are întotdeauna la el o brichetă de aur pe care o aprinde întruna doar pentru a privi flacăra. Nimeni nu va ști vreodată unde trăiește el de fapt sau cînd își va face apariția.

Santino! Nu știu mai multe despre el. Stăm la o distanță respectabilă unul de celălalt. Bănuiesc că suferința lui a fost groaznică; nu încerc să sparg carapacea neagră, strălucitoare a atitudinii sale ca să descopăr vreo tragedie sîngeroasă sub ea. Este întotdeauna timp pentru a-l cunoaște pe Santino.

Acum dați-mi voie să-l descriu pentru cei mai tineri cititori pe Stăpînul meu, Marius, așa cum este acum. Atît de multe încercări și atît de mult timp ne desparte acum, de parcă am avea un aisberg între noi și ne-am uita unul la celălalt peste albul strălucitor al acelei întinderi de netrecut, putînd doar să vorbim cu voci politicoase și potolite, cu bun-simț, eu, tînăra creatură, prea ingenuu pentru o credință obișnuită, iar el, mondenul rafinat, savantul zilei, filozoful secolului, moralistul mileniului, istoricul tuturor timpurilor.

Pășește drept, așa cum a făcut întotdeauna, imperial încă, îmbrăcat după moda secolului XX, cu haine croite din catifea

veche care amintesc vag de maiestuozitatea robelor sale nocturne de demult. Din cînd în cînd își taie părul blond, lung, pe care îl purta cu mîndrie în vechea Veneție. A fost întotdeauna ager la limbă și la minte și nerăbdător să găsească soluții înțelepte, a fost înzestrat cu multă răbdare și cu o curiozitate greu de satisfăcut, refuzînd să renunțe la propria soartă, la noi sau la această lume. Nici o cunoaștere nu-l poate înfrînge; domolit doar de foc și de timp, este prea puternic pentru ororile tehnologiei sau pentru minunile științei. Nici microscoapele, nici computerele, nu-i zdruncină credința în infinit, deși responsabilitățile sale cîndva solemne – Cei Care Trebuie Păstrați și care promiteau mîntuirea – au fost răsturnate demult din tronurile lor arhaice.

Mi-e teamă de el. Nu știu de ce. Poate că mi-e teamă de el deoarece l-aș putea iubi din nou și, iubindu-l, aș ajunge să am din nou nevoie de el și, avînd nevoie de el, aș ajunge să învăț de la el și, învățînd de la el, aș deveni iar elevul său credincios în toate, pentru ca, în cele din urmă, să descopăr că răbdarea pe care mi-o arată nu poate înlocui pasiunea care a strălucit cu mult timp în urmă în ochii săi.

Am nevoie de acea pasiune! Am nevoie de ea. Dar ajunge cît am vorbit despre el! Două mii de ani supraviețuise strecurîndu-se în și afară din curentul principal al vieții omenești fără remușcare, un mare practician al artei de a fi om, dovedind întotdeauna grația și demnitatea liniștită a Epocii Augustiniene a Romei invincibile, în care a fost născut.

Mai sînt două femei-vampir care nu sînt acum aici cu mine, deși au fost pe Insula Nopții și am să le revăd. Sînt gemenele străvechi, Mekare și Maharet, care aveau în îngrijire fîntîna primordială de sînge din care vine viața noastră, rădăcinile viței, ca să spun așa, pe care înflorim noi cu încăpățînare și atît de frumos. Ele sînt reginele celor condamnați.

Apoi este Jesse Reeves, o ucenică din secolul XX, creată de Maharet, cea mai bătrînă și, de aceea, un monstru extraordinar,

necunoscută mie, dar foarte admirată. Ea este necunoscută, deşi aduce cu ea în lumea nemuritorilor o educaţie fără seamăn în istorie, paranormal, filozofie şi lingvistică. Oare focul o va consuma şi pe ea aşa cum s-a întîmplat şi cu alţii, care, împovăraţi de viaţă, nu pot accepta nemurirea? Sau inteligenţa ei adaptată la secolul XX îi va oferi un fel de armură unică şi indestructibilă în faţa schimbărilor despre care ştim că se vor ivi în calea noastră?

A, mai sînt şi alţii! Mai sînt rătăcitori. Le aud vocile noaptea, din cînd în cînd. Sînt cei de departe, care nu ne cunosc tradiţiile şi şi-au îndreptat stiletul împotriva noastră, împotriva scrierilor noastre şi pentru a se amuza pe seama strămoşilor noştri, Clanul Celor Diferiţi, fiinţe ciudate, „neînregimentate", de diferite vîrste, forţe, atitudini, care, atunci cînd văd pe un raft un exemplar din *Vampirul Lestat*, îl rup în bucăţi şi apoi îl fac praf cu mîinile lor puternice şi dispreţuitoare.

Poate că ne vor împrumuta învăţătura lor pentru o cronică viitoare, într-un timp greu de precizat acum. Cine ştie?

Pentru moment, mai este doar un jucător pe care trebuie să îl descriu înainte de a-mi continua povestirea.

Acela eşti tu, David Talbot, pe care abia de-l cunosc, tu, care scrii cu o viteză furioasă toate cuvintele care ies încet din mine atunci cînd te privesc, fascinat întru cîtva de simplul fapt că aceste sentimente au ars atîta vreme în mine, iar acum sînt scrise pe hîrtie, aparent pentru eternitate.

Ce eşti tu, David Talbot – cu peste şapte decenii de educaţie, un savant, un suflet profund şi iubitor? Oare cum se poate spune? Că tot ceea ce erai în viaţă, la care s-a adăugat înţelepciunea căpătată în ani, întărită de necazurile obişnuite şi de experienţa unei existenţe complete ca muritor a fost transpusă cu toate amintirile şi învăţătura intacte, în corpul unui tînăr. Apoi acel corp, un *potir preţios pentru Graalul sufletului* tău, care ştia atît de bine valoarea ambelor elemente, a fost apoi asaltat de cel mai apropiat dintre prietenii tăi, monstrul iubitor,

vampirul care ar fi vrut să te aibă ca însoţitor în călătoriile sale în eternitate, chiar dacă tu îl acceptai sau nu, dragul nostru Lestat.

Nu-mi pot imagina o astfel de răpire. Stau prea departe de umanitatea întreagă, nefiind niciodată un om întreg. În faţa ta văd vigoarea şi frumuseţea unui anglo-hindus cu pielea aurie, de al cărui trup te bucuri, iar în ochii tăi văd sufletul calm şi periculos de bine stăpînit al bătrînului.

Părul îţi este negru, delicat, tăiat sub urechi. Te îmbraci fără să acorzi importanţă stilului. Mă priveşti de parcă ar trebui să fiu cu garda pregătită în faţa curiozităţii tale, pe cînd nimic de acest fel nu este adevărat.

Răneşte-mă şi te voi distruge. Nu-mi pasă cît eşti de puternic sau ce sînge ţi-a dat Lestat. Ştiu mai multe decît tine. Pentru că îţi arăt durerea mea, nu înseamnă că te iubesc. Fac acest lucru pentru mine şi pentru alţii, doar pentru ideea de ceilalţi, pentru oricine va şti şi pentru muritorii mei, cei pe care mi i-am adunat de curînd, cele două fiinţe preţioase care au devenit ceasul care îmi dă puterea să continuu.

Simfonie pentru Sybelle. Acesta ar putea fi titlul acestei confesiuni. Aşa cum am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru Sybelle, aşa voi face tot ce îmi stă în putinţă şi pentru voi.

Nu sînt acestea suficiente pentru trecut? Nu este un prolog suficient pentru timpul petrecut în New York, cînd am văzut faţa lui Hristos pe Maramă? Acolo a început ultimul capitol al vieţii mele. Nu mai este altceva. Aveţi restul. Ceea ce urmează acum este doar un rezumat al celor care m-au adus aici.

Fii prietenul meu, David! Nu am vrut să-ţi spun astfel de lucruri groaznice. Mă doare sufletul. Am nevoie de tine doar ca să-mi spui că mă pot grăbi. Ajută-mă cu experienţa ta. Nu este suficient? Pot continua? Vreau să aud muzica lui Sybelle. Vreau să vorbesc despre salvatori dragi. Nu pot măsura proporţiile acestei poveşti. Ştiu doar că sînt gata... Am ajuns la celălalt capăt al Punţii Suspinelor.

A, dar este decizia mea, da, iar tu aştepţi să scrii ceea ce voi spune eu.

Ei bine, permite-mi să trec acum la Maramă.

Permite-mi să merg acum spre Faţa lui Hristos, de parcă aş urca dealul din Podil pe vreme de iarnă cu zăpadă, cu mult timp în urmă, sub turnurile distruse ale Oraşului lui Vladimir, căutînd în Lavra Pecerska vopseaua şi lemnul pe care să văd că prinde formă sub ochii mei: Faţa Lui. Hristos, da, Mîntuitorul, Domnul cel viu.

PARTEA A TREIA

Appassionata

17

Nu voiam să mă duc la el. Era iarnă şi eram mulţumit în Londra, bîntuind teatrele ca să văd piesele lui Shakespeare şi citind dramaturgie şi sonete cît era noaptea de lungă. Numai Shakespeare era în mintea mea acum. Mi-l băgase Lestat. Cînd mă cuprindea disperarea, deschideam cărţile şi începeam să citesc.

Dar Lestat mă chema. Îi era frică sau, cel puţin, aşa pretindea.

A trebuit să plec. Ultima dată cînd avusese necazuri, nu fusesem liber să mă grăbesc să-l salvez. E şi aceasta o poveste, dar nu la fel de importantă ca aceea pe care am să v-o spun acum.

Ştiam că liniştea mea spirituală, cu greu cîştigată, putea fi tulburată de simplul contact cu el, dar voia să mă duc, aşa că am plecat.

Mai întîi l-am găsit în New York, deşi el nu ştia acest lucru şi nu ar fi putut să mă aducă într-o furtună de zăpadă mai mare, nici dacă ar fi încercat. În acea noapte ucisese un muritor de care se îndrăgostise, aşa cum îi era obiceiul în ultima vreme – să aleagă aceste celebrităţi ale crimei – şi să le pîndească înainte de noaptea ospăţului.

Mă întrebam ce voia de la mine. Tu erai acolo, David. L-ai fi putut ajuta. Sau aşa se părea. Fiindu-i novice, nu îi auziseşi strigătul direct, ci ajunsese în alt fel la tine, iar voi doi, ca nişte adevăraţi gentlemeni, v-aţi întîlnit ca să discutaţi în şoaptă despre ultimele temeri ale lui Lestat.

Cînd l-am ajuns din urmă a doua oară, era în New Orleans. Şi mi-a spus simplu. Ai fost acolo. Diavolul venise la el deghizat în om. Diavolul îşi putea schimba înfăţişarea, fiind ba groaznic, înspăimîntător, cu aripi palmate şi picioare cu copite, ba un om obişnuit. Lestat era înnebunit după asemenea poveşti. Diavolul îi făcuse o propunere teribilă: ca el, Lestat, să devină ajutorul diavolului în serviciul lui Dumnezeu.

Vă amintiţi cît de calm i-am răspuns la povestea lui, la întrebările lui, la rugămintea lui de a-i da sfaturi? O, i-am spus cu hotărîre că era un lucru nebunesc să creadă că orice lucru imaterial era gata să-i spună lui adevărul.

Dar abia acum ştiţi ce răni a deschis cu această fabulă ciudată şi minunată. Aşa că l-ar face diavolul un ajutor al său şi, prin aceasta, un servitor al lui Dumnezeu? Aş fi putut să-i rîd în faţă sau să plîng, spunîndu-i că mă considerasem şi eu cîndva un sfînt al răului, tremurînd în zdrenţe, pe cînd îmi urmăream victimele în iarna pariziană, pentru cinstea şi gloria lui Dumnezeu.

Dar el ştia toate acestea. Nu mai era nevoie să învîrt cuţitul în rană, să mă aşez eu în lumina reflectoarelor, în locul lui, care, fiind steaua strălucitoare, îl merita pe deplin.

Vorbeam civilizat sub stejarii acoperiţi de muşchi. Voi şi cu mine l-am implorat să fie atent. Bineînţeles că a ignorat tot ce am spus noi.

Totul avea legătură cu Dora, o fermecătoare muritoare, care locuia atunci chiar în această clădire, în această mănăstire veche din cărămidă, fiica bărbatului pe care Lestat îl urmărise şi-l ucisese.

Atunci cînd ne-a obligat să o pîndim, am fost puţin supărat. Am fost adesea îndrăgostit de muritori. Am să vă spun şi acele poveşti. Acum sînt îndrăgostit de Sybelle şi de Benjamin, pe care îi numesc copiii mei, dar am fost trubadurul secret şi al altor muritori în trecutul înnegurat.

El era îndrăgostit de Dora, își pusese capul pe un sîn de muritoare, voia sîngele pîntecelui ei, care nu-i mai era de folos, era bîntuit, înnebunit de fantoma tatălui ei și curtat de însuși Prințul Răului.

Ce să vă spun despre ea? Că poseda puterea unui Rasputin dincolo de chipul unei propovăduitoare a călugăriei, cînd, de fapt, ea este un teolog cu experiență, nu un lider mistic, un demagog, nu o vizionară cu ambiții ecleziastice care să le întreacă pe cele ale Sfinților Petru și Pavel la un loc; ea este ca orice floare pe care Lestat a adunat-o din Grădina Sălbatică a acestei lumi: o creatură mică, foarte fină, un exemplar încîntător al Creației lui Dumnezeu – cu părul negru ca pana corbului, gura plină, obraji de porțelan și brațe și picioare de nimfă.

Bineînțeles că am știut imediat că el a părăsit această lume. Am simțit acest lucru. Eram deja în New York, foarte aproape de el și eram conștient că și tu erai acolo. Nici unul dintre noi nu voia să-l scape din vedere, pe cît era posibil. Atunci a venit momentul în care a dispărut în viscol, a fost sorbit din atmosfera terestră de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Fiindu-i ucenic, tu nu puteai auzi tăcerea perfectă ce s-a lăsat la dispariția lui. Nu puteai ști cît de complet fusese retras din toate lucrurile minuscule, materiale care reverberaseră o dată cu bătăile inimii sale.

Știam, și cred că trebuia că ne tulbure pe amîndoi, așa că am propus să mergem la muritoarea rănită care, cu siguranță, era zdruncinată de faptul că tatăl ei fusese ucis de mîinile unui monstru băutor de sînge, chipeș, blond, care și-o făcuse prietenă și confidentă.

Nu era greu să o ajutăm în nopțile pline de evenimente care au urmat, cînd groaza urma altei groaze: descoperirea morții tatălui ei, viața lui sordidă devenită dintr-o dată, ca printr-o magie, temă de conversație pentru întreaga lume.

Parcă ar fi acum un secol, nu cu așa puțină vreme în urmă, cînd am mutat moștenirea de crucifixe și de statui a tatălui ei,

de icoane, pe care le-am tratat cu atîta răceală, de parcă nu aș fi iubit niciodată asemenea comori.

Parcă acum un secol m-am îmbrăcat frumos pentru ea; găsisem într-un magazin în vogă de pe Fifth Avenue o haină bine croită din catifea roșie veche, o cămașă de poet, cum i se spune acum, din bumbac scrobit, cu șireturi, și, în completare, pantaloni pe picior, din lînă neagră, cizme lucioase, care se încheiau cu o cataramă la gleznă, toate acestea pentru a o însoți în acțiunea de identificare a capului rănit al tatălui ei, în lumina fluorescentă a unei morgi imense și supraaglomerate.

Un lucru bun pentru acest ultim deceniu al secolului XX este acela că bărbații, indiferent de vîrstă, își pot purta părul de orice lungime.

Pare să fi fost acum un secol cînd eu îmi pieptănam părul lung, creț și curat pentru ea.

Pare să fi fost cu un secol în urmă cînd noi stăteam neclintiți lîngă ea, chiar o țineam pe această mică vrăjitoare cu gîtul lung, cu părul scurt, în brațele noastre, cînd deplîngea moartea tatălui ei și ne bombarda cu întrebări febrile, inteligente, la obiect despre natura noastră sinistră, de parcă o incursiune rapidă în anatomia vampirului ar fi putut să închidă cumva cercul groazei care îi amenința normalitatea, psihicul și ar fi putut să-i aducă tatăl înapoi.

Nu, de fapt nu se ruga pentru întoarcerea lui Roger; credea prea mult în omnisciența și în mila lui Dumnezeu. Pe lîngă asta, a vedea capul mutilat al unui om este un șoc destul de mare, avea capul înghețat, iar un cîine rosese puțin din Roger înainte să fie descoperit; și chiar cu regulile stricte ale criminalităților de azi care interzic atingerea probelor, capul era și pentru mine neplăcut de privit. (Îmi amintesc că asistenta procurorului mi-a spus emoționată că eram prea tînăr să văd astfel de lucruri. A crezut că sînt fratele mai mic al Dorei. Ce femeie dulce era! Poate că merită să facem din cînd în cînd o incursiune în lumea oficială a celor morți, pentru a fi numiți

„actori reali", şi nu îngerii lui Botticelli, care au devenit pentru mine o istorie amuzantă printre cei Nemuritori.)

Dora visa la întoarcerea lui Lestat. Ce altceva i-ar fi permis să se elibereze de farmecele noastre decît binecuvîntarea finală a însuşi prinţului încoronat?

Stăteam la fereastra cu sticlă fumurie a apartamentului, privind zăpada înaltă de pe Fifth Avenue, aşteptînd-o şi rugîndu-mă pentru ea, dorind ca întinsul Pămînt să nu fie atît de gol fără vechiul meu duşman şi crezînd, în inima mea proastă, că, peste timp, acest mister al dispariţiei lui va fi rezolvat, aşa cum se întîmplă cu toate miracolele, cu tristeţea şi cu micile pierderi. Aveam revelaţia că m-a părăsit aşa cum fusesem mereu părăsit, din acea noapte veneţiană în care Stăpînul şi cu mine am fost despărţiţi pentru totdeauna.

Nu-mi era teamă pentru Lestat. Nu speram la aventuri din partea lui, cu excepţia faptului că va apărea mai devreme sau mai tîrziu şi ne va spune vreo istorie fantastică. Ceva tipic pentru el, pentru că nimeni altcineva nu exagerează atît de mult aventurile absurde. Prin acest lucru nu vreau să spun că nu a făcut schimb de corp cu un muritor. Ştiu că a făcut acest lucru. Nu vreau să spun că nu a trezit-o pe zeiţa noastră de temut, Akasha; ştiu că a făcut şi acest lucru. Nu vreau să spun că nu mi-a spulberat vechile mele superstiţii despre Clan în anii de dinaintea Revoluţiei Franceze. V-am povestit deja despre asta.

Dar felul în care descrie lucrurile care i s-au întîmplat mă înnebuneşte, felul în care face legătura între un incident şi altul, de parcă toate aceste întîmplări înfiorătoare se leagă într-un lanţ ieftin de semnificaţii. Nu este aşa. Sînt prostii. Şi el ştie acest lucru. Dar trebuie să facă un teatru din asta.

James Bond al vampirilor, Sam Spade al propriilor pagini! Un cîntăreţ rock care urlă pe scena muritorilor timp de două ore fără întrerupere şi, bazîndu-se pe această forţă, iese la pensie cu nişte înregistrări care îi aduc un cîştig de la agenţiile muritorilor pînă în aceste zile.

Are darul de a face tragedii din năpaste şi de a se ierta pentru orice în fiecare paragraf de confesiune care iese de sub peniţa lui.

Sincer, nu-l pot învinui. Nu mă pot abţine să nu urăsc faptul că acum zace în comă pe podeaua acestei capele, privind pierdut, în linişte totală, în ciuda ucenicilor care îl înconjoară – din exact acelaşi motiv pentru care şi eu fac acest lucru, ca să vadă singuri dacă sîngele lui Hristos l-a transformat în vreun fel, iar el nu cumva reprezintă vreo manifestare măreaţă a miracolului Transsubstanţierii. Dar voi ajunge şi la asta imediat.

M-am retras într-un colţ. Ştiu de ce îl disprețuiesc atît şi găsesc că este atît de liniştitor să-i condamn reputaţia, să lovesc în imensitatea lui cu pumnii.

M-a învăţat prea multe. El m-a adus în acest moment, aici, unde stau acum şi îţi dictez trecutul meu cu o coerenţă şi un calm care ar fi fost imposibile înainte să ajung să beneficiez de ajutorul pe care mi l-a dat prin preţiosul său Diavol Memnoch şi prin vulnerabila Dora.

Acum două sute de ani m-a despuiat de iluzii, minciuni, scuze şi m-a scos pe străzile din Paris, gol pentru a-mi regăsi drumul spre măreţia din lumina stelelor, pe care o cunoscusem cîndva şi pe care o pierdusem în mod dureros.

Dar, în timp ce aşteptam în apartamentul drăguţ de deasupra Catedralei St. Patrick, nu îmi imaginam de ce lucruri mă mai poate despuia şi îl urăsc doar pentru că nu-mi pot imagina acum sufletul fără el şi pentru că, datorîndu-i tot ce sînt şi ştiu, nu pot face nimic pentru a-l trezi din somnul rece.

Dar permiteţi-mi să iau lucrurile pe rînd. La ce bun să revenim acum la capela de aici şi să-mi pun iar mîinile pe el şi să-l implor să mă asculte, cînd el zace de parcă l-ar fi părăsit toate simţurile şi nu-i vor mai reveni vreodată.

Nu pot accepta asta. Nu pot! Mi-am pierdut toată răbdarea; am pierdut amorţeala cu care mă consolam. Găsesc acest moment intolerabil...

Dar mai am încă lucruri pe care trebuie să vi le povestesc!

Trebuie să vă spun ce s-a întîmplat cînd am văzut Marama şi cînd soarele m-a izbit şi, lucrul cel mai greu de suportat pentru mine, ce am văzut în cele din urmă, cînd am ajuns la Lestat şi m-am apropiat atît de mult, încît aş fi putut să-i beau sîngele.

Da, ascultaţi mai departe. Acum ştiu de ce făcea el diverse conexiuni. Nu este mîndria, nu-i aşa? Este nevoia. Povestea nu poate fi spusă fără a lega faptele între ele, iar noi, bieţi orfani ai timpului, nu cunoaştem alt mijloc de măsură decît secvenţa. Căzut într-un întuneric înzăpezit, într-o lume mai rea decît cea a vidului, am ajuns într-un lanţ, nu-i aşa? O, Doamne, ce n-aş fi dat în acea cădere groaznică să mă pot prinde de un lanţ de metal!

S-a întors atît de brusc – la tine, la Dora şi la mine!

S-a întîmplat a treia dimineaţă, nu cu mult timp înainte de ivirea zorilor. Am auzit uşile trîntite departe, sub noi, în turnul de sticlă, iar apoi acel sunet care cîştigă în volum cu fiecare an care trece, bătăile inimii lui.

Cine s-a ridicat primul de la masă? Mie îmi era încă teamă. A venit prea repede şi erau acele mirosuri neplăcute care pluteau în jurul lui, miros de lemn de pădure şi de pămînt umed. A zdrobit toate barierele de parcă ar fi fost urmărit de cei care-l furaseră; cu toate astea, nu era nimeni în urma lui. A venit în apartament, trîntind uşa şi apărînd în faţa noastră, mai teribil decît mi-am imaginat vreodată, mai ruinat decît l-am văzut vreodată în vreuna dintre micile sale înfrîngeri.

Plină de dragoste, Dora a alergat la el; cu o dorinţă disperată, care era pur umană, el s-a agăţat de ea atît de puternic, încît am crezut că o va distruge.

– Acum eşti în siguranţă, dragule, a strigat ea, luptîndu-se să-l facă să înţeleagă.

Noi a trebuit doar să-l privim ca să ne dăm seama că lucrurile nu se terminau aici, deşi am murmurat cu toţii aceleaşi cuvinte în faţa celor pe care le vedeam.

18

Venise din vîrtej. Îi rămăsese doar un pantof în picioare, celălalt picior era gol, avea haina sfîşiată, părul răvăşit şi cu spini prin el, cu frunze uscate şi petale de flori.

Strîngea la pieptu-i un sul neted de pînză înfăşurată, de parcă ar fi cărat întreaga soartă a lumii brodată pe ea.

Dar cel mai rău, cea mai teribilă oroare dintre toate, era că îi fusese scos un ochi de pe faţa frumoasă, şi pleoapele sale vampirice făceau cute şi tremurau, încercînd să se închidă, refuzînd să accepte această desfigurare oribilă a corpului care fusese menit să fie perfect pentru totdeauna cînd fusese făcut nemuritor.

Am vrut să-l iau în braţe. Am vrut să-l alin, să-i spun că, indiferent unde fusese şi indiferent ce se întîmplase, acum era iar în siguranţă alături de noi, dar nimic nu-l putea linişti.

O oboseală adîncă ne-a salvat pe toţi de la o poveste inevitabilă. A trebuit să ne căutăm ungherele întunecate, departe de soarele curios, a trebuit să aşteptăm pînă noaptea următoare, cînd el urma să îşi revină şi să ne spună ce se întîmplase.

Încă agăţîndu-se de sul, refuzînd orice ajutor, s-a închis în sine, cu rană cu tot. Nu am avut încotro şi a trebuit să-l las.

Cînd mă scufundam în acea dimineaţă în culcuşul meu, în siguranţa oferită de întunericul modern, curat, am plîns ca un copil. O, de ce venisem în ajutorul lui? De ce trebuie să-l văd

înjosit în halul acesta, de vreme ce a durat zeci de ani dureroşi să-mi statornicesc iubirea pentru el?

Cîndva, demult, cu o sută de ani în urmă, venise împleticindu-se în Teatrul Vampirilor, pe urma ucenicului pe care-l renegase, blîndul Louis, şi a copilului condamnat, şi atunci îmi fusese milă de el, aşa cum era, cu pielea plină de cicatrice după încercarea prostească şi neîndemînatică a Claudiei de a-l ucide.

Îl iubeam atunci, da, dar acesta fusese un dezastru corporal, pe care sîngele său rău îl putea vindeca, şi ştiam, din cunoştinţele noastre vechi, că, prin vindecare, va căpăta forţe şi mai mari decît ar fi dobîndit în timp.

Dar ceea ce văzusem acum pe faţa sa chinuită era un suflet devastat, iar ochiul albastru, strălucind aşa de viu pe faţa-i nenorocită, era de nesuportat.

Nu-mi amintesc să fi vorbit, David. Îmi amintesc doar că dimineaţa ne-a forţat să ne grăbim şi, dacă ai striga şi tu, nu te-aş auzi niciodată, nu m-aş gîndi să te ascult. În ceea ce priveşte sulul pe care îl căra, ce putea fi? Nici măcar nu cred că m-am gîndit la asta.

Noaptea următoare...

A venit încet în salonul apartamentului, la lăsarea întunericului, înainte să înceapă să ningă. Era spălat şi îmbrăcat, iar piciorul sfîşiat şi însîngerat i se vindecase, cu siguranţă. Purta pantofi noi.

Dar nimic nu putea şterge imaginea grotescă a feţei sale sfîşiate, pe care tăieturile unei gheare sau ale unei unghii înconjurau gaura, pleoapa cutată. S-a aşezat în linişte.

M-a privit şi un zîmbet încîntător, slab, i-a luminat faţa:

– Nu-ţi fie teamă pentru mine, micuţule diavol Armand, a spus. Să-ţi fie teamă pentru noi toţi. Acum nu mai sînt nimic. Nu sînt nimic.

I-am şoptit planul meu:

– Lasă-mă să merg pe străzi, lasă-mă să fur un ochi pentru tine de la muritori, de la vreo ființă rea care a irosit darurile fizice cu care a înzestrat-o Dumnezeu. Şi dă-mi voie să-l pun aici, în orbita goală. Sîngele tău îl va năpădi şi-l va face să vadă. Ştii asta! Ai mai văzut această minune la bătrîna Maharet: o pereche de ochi de muritor scăldaţi în sîngele ei aparte puteau vedea. Am să fac asta pentru tine. Nu-mi va lua decît o clipă şi apoi voi avea ochiul în mînă şi voi face eu însumi pe doctorul şi ţi-l voi implanta aici. Te rog.

Doar a dat din cap. M-a sărutat repede pe obraz:

– De ce mă mai iubeşti după tot ce ţi-am făcut?

Îşi păstrase frumuseţea pielii înnegrite de soare, netede, şi chiar şi gaura întunecată a orbitei goale părea să mă privească cu o putere tainică, pentru a-i transmite imaginea la inimă. Era chipeş şi strălucitor, iar chipul său emana o lumină roşiatică, de parcă ar fi înţeles un mare mister.

– Da, dar îţi spun, a zis începînd să plîngă. Trebuie să-ţi mărturisesc totul. Crede-mă, aşa cum ai crezut ce ai văzut noaptea trecută, florile sălbatice atîrnîndu-mi în păr, tăieturile – uite, mîinile mele se vindecă, dar nu suficient de repede – crede-mă.

Atunci ai intervenit tu, David:

– Spune-ne, Lestat. Te-am fi aşteptat aici pentru totdeauna. Povesteşte-ne! Unde te-a dus acest diavol, Memnoch?

Cît de mîngîietoare şi chibzuită suna vocea ta! Cred că ai fost făcut pentru asta, pentru chibzuinţă, şi ne-ai fost dat, dacă-mi permiţi să fac nişte speculaţii, pentru a ne obliga să vedem catastrofele noastre în lumina nouă a conştiinţei moderne. Dar putem vorbi despre acele lucruri multe nopţi de acum încolo.

Daţi-mi voie să mă întorc la scena în care eram adunaţi noi trei în scaunele chinezeşti lăcuite în negru, din jurul mesei de sticlă groasă, iar Dora intra; a fost izbită imediat de prezenţa lui, despre care simţurile ei de muritoare nu o înştiinţaseră; arăta bine cu părul negru, tăiat scurt, pentru a lăsa să i se vadă

ceafa fragilă a gîtului ei de lebădă, trupul ei înalt şi suplu, înveşmîntat într-o rochie largă, fără curea, dintr-o ţesătură de un roşu purpuriu, care se aduna în falduri pe sînii ei şi pe coapsele zvelte. Ah, ce înger al lui Dumnezeu, mă gîndeam, această moştenitoare a capului retezat al tatălui. Predă doctrinele care conţin etapele ce-i fac pe zeii păgîni din lut să o sanctifice pe ea cu veselie.

Purta în jurul gîtului un crucifix atît de mic, încît părea un ţîntar de aur agăţat de un lanţ uşor din zale minuscule, ţesute de zîne. Ce altceva sînt aceste obiecte sfinte acum, cînd cad pe sînii lăptoşi cu atîta uşurinţă, decît nişte podoabe lipsite de valoare de pe piaţă? Gîndurile mele erau nemiloase, dar eram doar unul care îi evalua indiferent frumuseţea. Sînii ei umflaţi, cu şanţul dintre ei umbrit, destul de vizibil prin cusătura simplă a rochiei scurte, spuneau mai multe despre Dumnezeu şi despre Divinitate.

Dar cea mai de seamă podoabă era, în aceste momente, iubirea înlăcrimată şi nerăbdătoare pentru el, lipsa temerilor la vederea feţei lui mutilate, graţia braţelor albe cînd îl îmbrăţişa, atît de sigură pe sine şi atît de recunoscătoare pentru că trupul lui i se oferea. Eram atît de mulţumit că îl iubea!

– Aşadar, Prinţul Minciunilor are de spus o poveste, nu-i aşa? a întrebat ea.

Nu-şi putea reprima tremurul vocii.

– Vasăzică, te-a dus în iadul lui şi apoi te-a adus înapoi? A luat faţa lui Lestat în mîinile ei şi a întors-o către ea: Atunci spune-ne ce a fost acest iad, spune-ne de ce trebuie să ne temem. Spune-ne de ce te temi tu, dar cred că este ceva mult mai rău decît teamă ce citesc eu în tine acum.

El a dat din cap aprobator. A împins în spate scaunul chinezesc şi, frîngîndu-şi degetele, a început să măsoare camera din mers, preludiul inerent al spunerii poveştii.

– Ascultaţi tot ce am de spus, înainte să judecaţi, a rostit ferm, fixîndu-ne cu privirea pe noi, cei trei care eram adunaţi

în jurul mesei, un public nerăbdător, gata să facem tot ce ne cerea el.

Ochii lui au zăbovit asupra ta, David, savantul englez, îmbrăcat în costum bărbătesc, care, în ciuda faptului că îl iubeai, îl priveai cu un ochi critic, gata să-i cîntărești cuvintele cu înțelepciunea care te caracterizează.

A început să vorbească. A vorbit ore întregi. Ore de-a rîndul cuvintele au ieșit din gura lui, încălzite și grăbite, uneori învălmășite unele peste altele, încît trebuia să se oprească, să-și tragă sufletul, dar nu a făcut niciodată o pauză de-adevăratelea, în timp ce a vorbit întreaga noapte și ne-a spus povestea aventurii sale.

Da, Diavolul Memnoch îl luase în iad, dar era un iad inventat de Memnoch, un purgatoriu în care sufletele tuturor celor care trăiseră vreodată erau invitate să vină de bunăvoie, din vîrtejul morții care îi preluase. Și în acel Purgatoriu, confruntați cu toate faptele pe care le-au făcut de-a lungul vieții, învățau lecția cea mai macabră dintre toate, consecințele fără sfîrșit ale acțiunilor săvîrșite. Ucigași și mame deopotrivă, copii vagabonzi măcelăriți într-o inocență aparentă, soldați scăldați în sînge pe cîmpurile de bătălie, toți erau primiți în acest loc groaznic al fumului și al focului sulfuros, însă doar pentru a vedea rănile adînci provocate altora de mînia sau de mîinile lor inocente, pentru a astupa abisurile altor suflete și inimi pe care le răniseră.

Toată groaza era o iluzie a acestui loc, dar cea mai mare grozăvie era persoana lui Dumnezeu Întrupat, care permisese această Școală Ultimă pentru cei care ar merita să intre în Paradisul Lui. Iar Lestat o văzuse și pe aceasta, raiul zărit de milioane de ori de sfinți și de victime pe patul morții, raiul copacilor pururea înfloriți și al florilor mereu frumoase, al turnurilor nesfîrșite de cristal, turnuri ale fericirii, al ființelor fericite, lipsite de substanță fizică și al corurilor nenumărate de îngeri cîntăreți.

Era o poveste veche. Prea veche. Fusese spusă de prea multe ori această poveste – a raiului cu porţile sale deschise şi a lui Dumnezeu, Creatorul nostru, Care-şi trimite lumina nesfîrşită asupra celor care au urcat scările mitice pentru a face parte pentru totdeauna din curtea cerească.

Sînt atîţia muritori care, trezindu-se dintr-un somn vecin cu moartea, s-au străduit să descrie aceleaşi minuni!

Cîţi sfinţi au pretins că au zărit acest Eden etern, greu de descris în cuvinte?

Cît de inteligent îşi expusese Diavolul Memnoch cauza, pledînd pentru obţinerea compasiunii muritorilor pentru păcatul său, că el singur se opusese unui Dumnezeu neîndurător şi indiferent, pentru a implora acea Divinitate să privească cu ochi plini de milă trupurile fiinţelor care, prin iubirea lor altruistă, au reuşit să producă suflete demne de atenţia lui?

Aceasta, apoi, a fost căderea lui Lucifer din cer, ca Luceafăr de dimineaţă – un înger care îi implora pe Fiii şi pe Fiicele Oamenilor să aibă chipul şi inima îngerilor.

– Dă-le Paradisul, Doamne, dă-li-l, după ce vor învăţa în şcoala mea cum să preţuiască tot ce ai creat Tu.

O, o carte întreagă a fost scrisă despre această aventură. *Diavolul Memnoch* nu poate fi rezumată aici în doar cîteva paragrafe.

Dar asta a fost ce mi-a ajuns la urechi cît am stat în acea cameră răcoroasă din New York, privind din cînd în cînd spre cerul alb din care cădea întruna zăpada, dincolo de silueta de nebun a lui Lestat, a cărui povestire extraordinară acoperea freamătul oraşului de jos, şi luptîndu-mă cu teama grozavă că va trebui să-l dezamăgesc atunci cînd va ajunge la punctul culminant al aventurii sale. Că trebuia să-i reamintesc că nu făcuse altceva decît să prezinte călătoria mistică a miilor de sfinţi într-o manieră nouă şi plăcută.

Aşadar, există o şcoală care înlocuieşte acele cercuri de foc etern descrise de poetul Dante în aşa fel încît să-l dezguste pe

cititor şi pe care Fra Angelico s-a simţit obligat să le picteze, unde muritorilor aruncaţi în flăcări le era menit să sufere pentru veşnicie.

O şcoală, un loc al speranţei, o promisiune a mîntuirii suficient de mare pentru a beneficia de ea şi noi, Copiii Nopţii, care numărăm printre păcatele noastre atîtea crime cîte au provocat vechii huni şi mongoli la un loc.

O, acest lucru era foarte plăcut, această imagine a vieţii de apoi, ororile lumii prezentate în faţa unui Dumnezeu înţelept, dar rece, şi a prostiei diavolului redate cu o inteligenţă vie!

Măcar de ar fi fost adevărată, dacă toate aceste poezii şi picturi ale lumii ar fi fost doar o oglindă a unei asemenea splendori pline de speranţă.

Poate că m-ar fi întristat; poate m-ar fi doborît şi nu aş mai fi putut să-l privesc.

Dar un singur amănunt din povestea sa, unul care pentru el a fost o întîlnire trecătoare, mi s-a conturat întreg dincolo de toate celelalte şi mi s-a fixat în gînduri, astfel încît, în timp ce el îşi continua relatarea, nu mi-l puteam scoate din cap: că el, Lestat, băuse chiar din sîngele lui Hristos pe drumul Calvarului. Că el, Lestat vorbise cu acest Dumnezeu Întrupat, Care, prin voinţa Sa, mersese spre Moartea teribilă de pe Golgota. Că el, Lestat, martor înfricoşat şi emoţionat, fusese făcut să stea pe străzile înguste şi prăfuite ale Ierusalimului pentru a-L vedea trecînd pe Domnul Nostru şi că acest Dumnezeu, Dumnezeul Nostru Cel Viu, cu traversa crucifixului înfiptă în umeri, îşi oferise gîtul lui Lestat, elevul cel ales.

Ah, ce fantezie, ce nebunie! Nu mă aşteptasem să fiu rănit de nimic din această poveste. Nu mă aşteptasem ca ea să-mi provoace o arsură în piept, dar ceva mă strîngea de gît, făcîndu-mă să nu mai pot rosti nici un cuvînt. Nu voisem asta. Singura salvare pentru inima mea rănită era să mă gîndesc cît de ciudat şi absurd era că un astfel de tablou – Ierusalimul, strada prăfuită, mulţimile furioase, Dumnezeu sîngerînd,

osîndit şi şchiopătînd sub greutatea lemnului – ar trebui să cuprindă legenda veche a unei femei cu un văl, o maramă întinsă pentru a şterge Faţa însîngerată a lui Hristos, oferindu-i mîngîiere şi primind astfel Chipul Său pentru totdeauna.

Nu trebuie să fii un savant, David, pentru a şti că asemenea sfinţi au fost creaţi de alţi sfinţi de-a lungul secolelor, pentru a apărea ca actori şi actriţe aleşi pentru o piesă a patimilor într-un sat. Veronica! Veronica, al cărei nume înseamnă Icoană Reală.

Şi eroul nostru, Lestat, Prometeul nostru, cu acel văl primit chiar din mîna lui Dumnezeu, fugise din această lume fantomatică a raiului şi a iadului şi din opririle pe Drumul Crucii strigînd: „Nu!" şi „Nu vreau!" Şi se întorsese, gîfîind, alergînd ca un nebun prin zăpezile din New York, căutînd doar să fie cu noi, să întoarcă spatele la toate cele văzute.

Îmi vîjîia capul. În mine se dădea un război. Nu îl puteam privi.

A continuat, trecînd peste acest episod, vorbind iar despre raiul de safir şi despre cîntecul îngerilor, se certa acum cu el însuşi, cu tine şi cu Dora, iar conversaţia părea incoerentă. Nu mai puteam suporta.

Sîngele lui Hristos în el? Sîngele lui Hristos trecînd pe buzele lui murdare, care nu cunoscuseră moartea, sîngele lui Hristos transformîndu-l într-un Ciborium monstruos? Sîngele lui Hristos?

– Lăsaţi-mă să beau! am strigat deodată. Lestat, lasă-mă să beau din tine, lasă-mă să beau sîngele tău care-l are în el pe Cel al lui Dumnezeu!

Nu puteam să-mi cred urechilor auzindu-mi sinceritatea, disperarea sălbatică:

– Lestat, lasă-mă să beau. Lasă-mă să caut sîngele cu limba şi cu inima mea. Lasă-mă să beau, te rog; nu-mi poţi refuza această plăcere. Şi, dacă a fost Hristos... dacă a fost...

Nu am putut să-mi duc gîndul la bun sfîrşit.

– O, copil nebun şi prost, a spus el. Tot ce vei afla dacă îţi înfigi dinţii în mine este ceea ce aflăm din ceea ce vedem la victimele noastre. Vei afla ce cred că am văzut. Vei afla ceea ce cred că mi-a fost revelat. Vei afla că sîngele meu îmi curge prin vene, ceea ce ştii şi acum, de altfel. Vei afla că eu cred că a fost Hristos şi nimic mai mult.

A dat din cap privindu-mă dezamăgit.

– Nu, voi afla, am spus.

M-am ridicat de la masă, iar mîinile îmi tremurau:

– Lestat, acordă-mi această singură îmbrăţişare şi nu-ţi voi mai cere nimic niciodată. Lasă-mă să-mi pun buzele pe gîtul tău, Lestat, lasă-mă să verific povestea, lasă-mă să o fac!

– Îmi frîngi inima, prostule! a spus cu lacrimi scurgîndu-i-se din ochi. Întotdeauna ai făcut asta.

– Nu mă judeca! am strigat.

A continuat să-mi vorbească numai mie, atît cu mintea cît şi cu glas tare. N-aş putea spune dacă-l mai auzea cineva dintre cei de acolo. Dar eu îl auzeam. Nu voi uita un singur cuvînt din cele pe care mi le-a spus:

– Şi dacă vei afla că a fost Sîngele lui Dumnezeu, Armand, şi nu o minciună sfruntată? Du-te la liturghia de dimineaţa şi înhaţă-ţi victima dintre cei veniţi la Împărtăşanie! Ce joc drăguţ ar fi, Armand, să te hrăneşti pentru totdeauna din cei veniţi la Sfînta Împărtăşanie! Poţi lua Sîngele lui Dumnezeu din toţi aceştia. Ascultă-mă, nu cred aceste spirite, Dumnezeu, Memnoch, aceşti mincinoşi; ascultă-mă, refuz! Nu am stat, am fugit din şcoala lor blestemată, mi-am pierdut ochiul luptîndu-mă cu ei, ei mi l-au smuls, îngeri răi care au pus gheara pe mine cînd am fugit de acolo! Dacă vrei Sîngele lui Hristos, atunci coboară acum în biserica întunecată a turmei pescarului şi dă-l la o parte pe preotul somnoros din Altar, dacă vrei, şi înşfacă Potirul din mîinile lui consfinţite. Haide, fă-o! Sîngele lui Hristos! a continuat, iar singurul ochi pe care-l mai avea mă fixa fără milă. Dacă acest sînge sfînt ar fi fost vreodată în mine,

atunci trupul meu l-ar fi dizolvat şi l-ar fi ars, aşa cum ceara lumînării îi devorează fitilul. Ştii asta. Ce rămîne din Hristos în stomacul credincioşilor Săi, cînd aceştia părăsesc biserica?

– Nu. Nu, dar noi nu sîntem oameni! am şoptit, încercînd cumva să-i domolesc vehemenţa mînioasă cu blîndeţea mea. Lestat, voi afla. A fost Sîngele Său, nu pîine şi vin transsubstanţiate! Sîngele Lui, Lestat, şi voi şti dacă este în tine. O, lasă-mă să beau, te implor. Lasă-mă să beau pentru a uita fiecare lucru blestemat pe care ni l-ai spus, lasă-mă să beau!

Abia mă puteam abţine să nu pun mîna pe el, să nu-l supun cu forţa voinţei mele, fără să ţin cont de puterea sa legendară, de temperamentul său înspăimîntător. L-aş fi prins şi l-aş fi făcut să mi se supună. I-aş fi sorbit sîngele...

Dar aceste gînduri erau prosteşti şi zadarnice. Întreaga lui poveste era prostească şi absurdă şi totuşi m-am întors şi i-am aruncat cu furie cuvintele:

– De ce nu ai acceptat? De ce nu te-ai dus cu Memnoch dacă ar fi putut să te scoată din acest iad în care trăim cu toţii, de ce?

– Te-au lăsat să scapi, i-ai spus tu, David.

Ai intervenit, liniştindu-mă cu un gest mărunt al mîinii tale stîngi.

Dar nu aveam răbdarea necesară pentru analize sau pentru interpretări. Nu-mi puteam scoate din cap acea imagine, Domnul Nostru Însîngerat, Domnul Nostru cu Crucea prinsă de umeri, iar Veronica, această născocire plăcută, cu vălul în mîini. O, cum poate deveni o astfel de fantezie aşa de profundă?

– Pleacă de la mine, plecaţi cu toţii, a strigat el. Am marama. V-am spus! Hristos mi-a dat-o. Veronica mi-a dat-o. Am luat-o cu mine cînd am plecat din iadul lui Memnoch, cînd toţi dracii săi au încercat să mi-o ia.

Abia mai auzeam. Marama, adevărata Maramă, ce păcăleală mai este şi asta? Mă durea capul. Turma pescarului. Dacă exista aşa ceva în Catedrala St. Patrick, voiam să merg acolo.

Mă săturasem de camera din turnul său cu pereți de sticlă, izolat de bătaia vîntului și de umezeala înviorătoare a zăpezii.

De ce s-a retras Lestat lîngă perete? Ce a scos din haină? Marama! O șmecherie ieftină pentru a completa această capodoperă a mutilării?

Mi-am ridicat privirea, cu ochii rătăcind prin noaptea înzăpezită de dincolo de sticlă și găsind cu greu semnul căutat: pînza desfăcută pe care o ținea în mîini, cu capul plecat, pînza pe care ne-o arăta cu tot atîta venerație cu cîtă ar fi făcut-o și Veronica.

– Doamne! am șoptit.

Lumea întreagă a dispărut în cercuri de lumină și sunet lipsite de greutate. L-am văzut pe El acolo.

– Dumnezeul meu!

I-am văzut Fața, nu pictată, întipărită sau altminteri elegant măsluită în fibrele micuțe ale pînzei albe, fine, dar arzînd cu o flacără care nu consuma vehiculul ce purta căldura ei. Domnul meu, Dumnezeul meu, Hristosul meu, Omul cu coroana neagră de spini ascuțiți, cu păr castaniu, lung, cu sînge închegat prin el, cu ochi mari, curioși, care se uitau direct la mine, porțile vii ale Sufletului lui Dumnezeu, emanînd o iubire nesfîrșită, că întreaga poezie piere în fața ei, și o gură mătăsoasă, de o simplitate care nu interoghează și nu judecă, deschisă pentru a respira încet, în agonie, chiar în acel moment în care venise Marama să-i liniștească suferința îngrozitoare.

Am plîns. Mi-am dus mîinile la gură, dar nu-mi puteam stăvili cuvintele:

– O, Hristoase, Hristosul meu tragic! am șoptit. Cel nefăcut de mîini omenești! am strigat.

Cît de jalnice îmi erau cuvintele, cît de slabe, cît de pline de tristețe!

– Fața acestui Om, Fața aceasta a lui Dumnezeu și a Omului. Sîngerează. Din dragoste pentru Dumnezeu cel Atotputernic, priviți-o!

Dar nu ieşea nici un sunet din mine. Nu mă puteam mişca. Nu puteam respira. Căzusem în genunchi din cauza şocului şi a neputinţei. Nu mai voiam să-mi iau ochii de la el. Nu-mi mai doream nimic altceva. Voiam doar să-l privesc. Voiam doar să mă uit la El şi îl vedeam, aşa cum am văzut în urmă cu multe secole, Faţa Lui la lumina lămpii de pământ care ardea în casa din Podil, Faţa Lui uitîndu-se la mine din icoana care-mi tremura între degete, din scriptoriul Mănăstirii Peşterilor, Faţa Lui, aşa cum nu o văzusem niciodată pe acei pereţi din Veneţia sau din Florenţa, unde o căutasem atîta vreme şi cu atîta disperare.

Faţa Lui, faţa Lui umană însufleţită de divin, Domnul meu tragic uitîndu-se la mine din braţele mamei mele în noroiul îngheţat din Podil, Domnul meu iubitor în Măreţia-i însîngerată.

Nu-mi păsa ce spunea Dora.

Nu-mi păsa că Îi striga Numele Sfînt. Nu-mi păsa. Ştiam.

În timp ce îşi mărturisea credinţa, smulgînd Marama din mîinile lui Lestat şi fugind cu ea afară din apartament, am urmat-o, pe ea şi Marama Sfintei Veronica, deşi în sanctuarul inimii mele nu m-am mişcat niciodată.

Nu m-am clintit niciodată.

O mare nemişcare îmi cuprinsese mintea, iar membrele mele nu mai contau.

Nu avea nici o importanţă că Lestat se luptase cu ea şi o avertizase că nu trebuia să creadă acest lucru şi că noi trei stăteam pe treptele catedralei, iar zăpada cădea ca o binecuvîntare din cerul invizibil.

Nu conta că soarele urma să răsară în curînd, o minge aprinsă de argint, dincolo de bolta norilor care se destrămau.

Puteam muri.

Îl văzusem, iar tot restul – cuvintele lui Memnoch şi ale Dumnezeului său închipuit, pledoariile lui Lestat ca să fugim, să ne ascundem înainte să ne devoreze dimineaţa – nu mai conta.

Puteam muri.

– Nefăcut de mîini omeneşti! am şoptit.

O mulțime s-a adunat în jurul nostru la uși. Aerul cald a ieșit din biserică într-un val plăcut. Nu conta.

– Marama, Marama Sfintei Veronica! au strigat ei.

L-au văzut! I-au văzut Fața.

Strigătele disperate și imploratoare ale lui Lestat se stingeau.

S-a lăsat dimineața, cu nemaipomenita ei lumină albă, rostogolindu-se peste acoperișuri, alungînd noaptea în miile de pereți de sticlă ca să-și poată elibera splendoarea monstruoasă.

– Martori, am spus.

Mi-am desfăcut brațele spre lumina orbitoare, moartea de argint topit.

– Acest păcătos moare pentru El! Acest păcătos merge la El.

Aruncă-mă în iad, Doamne, dacă asta este voința Ta! Mi-ai dăruit Cerul. Mi-ai arătat Fața Ta. Și Fața Ta era omenească.

19

M-am aruncat în sus. Durerea pe care o simţeam era totală, arzîndu-mi întreaga voinţă şi putere. O explozie din interior m-a trimis spre cer, direct în lumina perlată a zăpezii care cădea aşa cum cade mereu, dintr-un ochi ameninţător o clipă, trimiţîndu-şi razele nesfîrşite peste oraş, într-un val de lumină topită, lipsită de greutate, care se rostogolea peste toate lucrurile, mici şi mari deopotrivă.

Mă înălţam din ce în ce mai mult, rotindu-mă, de parcă forţa exploziei interioare nu şi-ar fi pierdut intensitatea; cu groază am văzut că hainele îmi arseseră şi în vînt se ridica fum din braţele şi picioarele mele.

Mi-am zărit conturul braţelor şi al picioarelor dezgolite şi întinse, pe fundalul luminii orbitoare. Carnea îmi era arsă pînă la tendoane, căzută în haosul de muşchi care îmi îmbrăcau oasele.

Durerea a atins punctul maxim al rezistenţei mele, dar cum să explic faptul că acest lucru nu conta pentru mine; eram pe drumul spre moarte, iar această tortură ce părea fără sfîrşit era nimic, absolut nimic. Puteam îndura toate astea, chiar şi arsura din ochi, avînd conştiinţa că se vor topi în curînd şi vor exploda în acest furnal de lumină solară, şi că tot ce eram avea să treacă dincolo de trup.

Scena s-a schimbat brusc. Urletul vîntului a pierit, ochii îmi erau liniştiţi şi concentraţi, iar în jur se înălţa un cor de imnuri cunoscute. Stăteam în picioare în faţa unui altar şi,

privind în sus, am zărit în fața mea o biserică plină de oameni, cu coloanele pictate ridicîndu-se ca niște trunchiuri de copac împodobite din puzderia glasurilor care cîntau și a ochilor iscoditori. Pretutindeni, și la stînga, și la dreapta, am văzut această adunare nesfîrșită. Biserica nu avea pereți care să-i țină la un loc și chiar și turnurile înalte, din aurul cel mai pur și mai strălucitor, cu sfinți răstigniți și cu îngeri lăsau să se vadă cerul albastru, nesfîrșit.

Tămîia mi-a inundat nările. În jurul meu sunau în cor clopotele de aur și o secvență de melodie se suprapunea repede peste alta. Fumul îmi ardea ochii, dar atît de plăcut, în vreme ce mirosul tămîiei îmi inunda nările și îmi umezea ochii, iar vederea îmi devenea una cu tot ce gustam, atingeam și auzeam.

Mi-am desfăcut brațele și am văzut că erau acoperite de mîneci albe, lungi, tivite cu aur, căzînd peste încheieturile mîinilor, care erau acoperite cu un puf delicat de păr. Acestea erau mîinile mele, da, dar mîinile mele dinainte de-a mi se da viață de nemuritor. Erau mîinile unui om.

Din gură îmi ieșea un cîntec, care răsuna puternic și melodios deasupra adunării aceleia, apoi vocile lor s-au ridicat să-mi răspundă; cîntînd mi-am afirmat convingerea care mă cuprinsese pînă în măduva oaselor:

– Hristos a venit! Întruparea a început în toate lucrurile și în toți bărbații și în toate femeile și va continua pentru vecie!

Părea un cîntec de o asemenea perfecțiune, că mi-au dat lacrimile; în timp ce-mi plecam capul și-mi strîngeam mîinile, am privit în jos ca să văd pîinea și vinul din fața mea, pîinea rotundă ce aștepta să fie binecuvîntată și ruptă, și vinul din potirul de aur, pentru a fi transsubstanțiate.

– Acesta este Trupul lui Hristos, iar acesta este Sîngele vărsat pentru noi acum și pururea și în vecii vecilor!

Cîntam. Mi-am pus mîinile pe pîine și am ridicat-o; o lumină puternică s-a scurs din ea, iar adunarea a intonat cel mai frumos imn de laudă.

Ţineam în mîini potirul. Îl ţineam ridicat, în timp ce clopotele se revărsau din turnurile aglomerate, unele lîngă altele, în această biserică ce se întindea pe kilometri întregi în toate direcţiile, lumea întreagă devenise o întindere mare de biserici, iar aici, lîngă mine, băteau clopotele de aur.

A mai venit o dată mirosul de tămîie. Punînd jos potirul, m-am uitat la marea de feţe ce se întindea înaintea mea. Mi-am întors capul de la stînga la dreapta şi apoi am privit în direcţia Cerului, la mozaicurile ce dispăreau, devenind una cu norii albi care se ridicau.

Am văzut turnuri de aur sub Cer.

Am văzut acoperişurile nesfîrşite ale Podilului.

Ştiam că este Oraşul lui Vladimir în toată gloria lui şi că stăteam în marele sanctuar al Sfintei Sofia; toate paravanele fuseseră îndepărtate şi nu mă mai despărţea nimic de oameni; toate bisericile care fuseseră nişte ruine în copilăria mea erau acum restaurate în toată splendoarea lor, iar cupolele aurite ale Kievului sorbeau lumina soarelui şi o reflectau cu puterea a milioane de planete care se încălzeau la focul a milioane de stele.

– Domnul meu şi Dumnezeul meu! am strigat.

Am privit în jos, spre veşmintele mele brodate, la satinul verde şi la firele sale de aur pur.

De fiecare parte a mea stăteau fraţii mei întru Hristos, cu bărbi, cu ochii strălucind în timp ce mă asistau, în timp ce cîntau imnul pe care îl cîntam şi eu, iar vocile noastre se împleteau, accentuînd fiecare imn în note pe care abia le puteam vedea ridicîndu-se înaintea mea către firmamentul de deasupra.

– Dă-le-o lor! Dă-le-o lor, pentru că le este foame! am strigat.

Am rupt pîinea în mîini. Am rupt-o în jumătăţi şi apoi în sferturi, iar pe acestea le-am transformat în fărîmiţe care se aglomerau pe farfuriile de aur strălucitoare.

Împreună, toţi membrii adunării au urcat treptele, cu mîinile mici, roz, blînde, întinse după fărîmiţele pe care le

împărțeam cît de repede puteam, fără să-mi cadă vreuna; pîinea era ruptă în zeci de bucăți, în sute, în mii, pe măsură ce ei se împingeau tot mai în față, cei nou-veniți nepermițîndu-le celor care fuseseră deja hrăniți să se mai retragă.

Veneau încontinuu. Dar imnurile nu încetau. Vocile, tăcute în fața altarului, stinse pentru a devora pîinea, au reizbucnit curînd, tare și triumfător.

Pîinea era veșnică.

Am rupt iar coaja ei groasă și moale și am continuat să o pun în palmele întinse, în degetele strînse grațios.

– Luați-o, luați Trupul lui Hristos! am spus.

Forme întunecate se ridicau în jurul meu din podeaua strălucitoare de aur și argint. Erau trunchiuri de copaci, iar ramurile le erau arcuite în sus și coborau spre mine, iar frunzele și fructele cădeau de pe aceste ramuri pe altar, pe farfuria de aur și peste această pîine sacră transformată acum în mii de fărîme.

– Adunați-le! am strigat. Am cules frunzele verzi, moi, și ghindele mirositoare și le-am dat tot mîinilor nerăbdătoare. Am privit în jos și am văzut grîu curgîndu-mi printre degete, grîu pe care îl ofeream buzelor deschise, grîu pe care îl vărsam în gurile deschise.

Aerul se îndesise atît de mult din cauza căderii tăcute a frunzelor verzi, încît umbra strălucitor de verde, ce colorase totul în jur, a fost spartă deodată de zborul unor păsărele. Un milion de vrăbii s-au înălțat spre Cer. Un milion de cinteze s-au avîntat și ele, iar soarele scînteietor se oprea pe aripile lor micuțe, deschise.

– Pentru totdeauna, mereu, în fiecare celulă și în fiecare atom, m-am rugat. Întruparea, am spus. Și Domnul a locuit printre noi.

Cuvintele mele sunau de parcă ar fi fost un acoperiș deasupra noastră, un acoperiș în care cîntecul meu să-și găsească ecoul, deși acum acoperișul nostru era doar cerul cel fără de acoperiș.

Mulţimea încă mai avansa. Înconjurase altarul. Fraţii mei plecaseră, iar mii de mîini se agăţau de veşmintele lor, trăgîndu-i de la masa lui Dumnezeu. Peste tot în jurul meu se înghesuiau aceşti înfometaţi care luau pîinea ce le era dată, luau grîul, ghindele, chiar şi frunzele verzi.

Lîngă mine stătea mama, frumoasă şi tristă, cu o broboadă fină peste părul des, grizonat, cu ochii ei mici, ridaţi, fixaţi asupra mea, iar în mîinile care-i tremurau, între degetele uscate şi temătoare, ţinea cel mai frumos dintre daruri, ouăle pictate! Roşii şi albastre, galbene şi aurii, cu brîie de diamant şi cu şiraguri de flori de cîmp, ouăle străluceau în splendoarea lor lăcuită, de parcă ar fi fost nestemate mari, şlefuite.

Şi în centrul darului ei, pe care îl ţinea cu braţele zbîrcite şi tremurînde, se afla chiar oul pe care mi-l încredinţase cu mult timp în urmă, oul uşor, crud, atît de minunat încondeiat în roşu-rubiniu, cu steaua de aur chiar în mijlocul ovalului, acest ou preţios, care, cu siguranţă, fusese creaţia ei cea mai fină, cea mai fină realizare a orelor petrecute cu ceara fierbinte şi cu vopseaua fiartă.

Nu era pierdut. Nu fusese niciodată pierdut. Era acolo. Dar se petrecea ceva. Auzeam acest lucru. În ciuda cîntecului mulţimilor puteam auzi sunetul slab din ou, sunetul scăzut, strigătul slab.

– Mamă, am spus.

L-am luat. L-am ţinut în ambele mîini şi mi-am pus degetele mari pe coaja fragilă.

– Nu, fiule! a strigat ea. Nu, nu, fiule, nu!

Dar era prea tîrziu. Coaja lăcuită fusese zdrobită sub degetele mele şi din bucăţile ei se ridicase o pasăre, una frumoasă şi matură, cu aripi albe ca zăpada, cu un cioc mic, galben şi cu ochi negri strălucitori, care semănau cu nişte cărbuni mici.

Am scos un oftat lung.

Pasărea s-a ridicat din ou, desfăcîndu-şi aripile albe, perfecte şi îmbrăcate în pene, cu ciocul mic deschis într-un strigăt

ascuțit, neașteptat. A zburat în sus, eliberată din coaja roșie, spartă, din ce în ce mai sus, peste capetele mulțimii, prin ploaia de frunze verzi și printre vrăbii, prin sunetele clopotelor.

Clopotele turnurilor băteau atît de tare, încît cutremurau frunzele în aer, atît de tare, încît coloanele se cutremurau, încît mulțimea s-a legănat și cînta cu din ce în ce mai mult patos, pentru a fi la unison cu sunetele ce ieșeau din gîtlejurile de aur. Pasărea era liberă.

– Hristos S-a născut, am șoptit. Hristos S-a înălțat. Hristos este în Ceruri și pe Pămînt. Hristos este cu noi.

Dar nu-mi auzea nimeni vocea. Ce mai conta, de vreme ce toată lumea cînta același cîntec?

O mînă m-a agățat. Obraznic, cu răutate, mi-a sfîșiat mînecile albe. M-am întors. Mi-am redus respirația pentru a putea urla și am înghețat de frică.

Un bărbat, apărut de nicăieri, stătea lîngă mine, atît de aproape, încît fețele noastre parcă se atingeau. Se uita în jos la mine. Îi cunoșteam părul roșu și barba, ochii albaștri, înspăimîntători și necuviincioși. Știam că este tata, dar nu era el, ci o prezență oribilă și puternică ce luase chipul lui și stătea acolo, fixată lîngă mine, un uriaș, privindu-mă, bătîndu-și joc de mine cu puterile și înălțimea lui.

S-a întins și a trîntit cu dosul mîinii potirul de aur. Acesta s-a clătinat și a căzut, iar vinul sfințit a pătat fărîmele de pîine, pînza altarului, țesută din aur.

– Dar nu poți face așa ceva! am strigat. Uite ce ai făcut!

Oare nu mă auzea nimeni prin cîntecul din jur? Oare nu mă auzea nimeni prin bătaia clopotelor?

Eram singur.

Stăteam într-o cameră modernă. Stăteam sub un tavan de ipsos alb. Stăteam într-o cameră a unei case.

Eram eu însumi, un bărbat micuț, cu cîrlionții lungi pînă la umeri și cu haina de catifea roșie ca purpura, cu gulerul din dantelă albă. Mă sprijineam de perete. Împietrit, stăteam spri-

jinit acolo, știind doar că fiecare părticică din acest loc, fiecare părticică din mine era la fel de tare și de reală cum fusese cu cîteva secunde înainte.

Covorul de sub picioarele mele era la fel de real ca frunzele care căzuseră precum fulgii de zăpadă prin Catedrala Sfînta Sofia, iar mîinile mele de băiețel, lipsite de păr, erau la fel de reale ca și cele ale preotului care fusesem o clipă mai devreme, cînd împărțisem pîinea.

Un suspin teribil mi s-a ridicat în gît, un țipăt teribil pe care eu însumi nu puteam suporta să-l ascult. Respirația mi s-ar opri dacă nu l-aș elibera, iar acest corp, blestemat sau sacru, muritor sau nemuritor, pur sau depravat, ar exploda, cu siguranță.

Dar un cîntec m-a mîngîiat. O muzică se articula încet, curată și delicată, complet diferită de marele cor pe care tocmai îl auzisem.

Din tăcere au izbucnit aceste note perfecte, această multitudine de sunete care păreau să vorbească direct, sfidînd parcă avalanșa de sunete ce îmi plăcuseră atît de mult.

O, să crezi că doar zece degete ar putea modela aceste sunete dintr-un instrument de lemn în care ciocanele, cu o mișcare perseverentă, au lovit o harpă de bronz cu fire bine întinse!

Știam, cunoșteam acest cîntec, știam sonata pentru pian și îmi plăcuse foarte mult cîndva, iar acum furia ei mă paraliza. *Appassionata.* Notele sunau sus și jos, în arpegii superbe, coborînd mult pentru a exploda în bubuit de tobe, pentru ca apoi să suie iar. Melodia vioaie continua, elocventă, sărbătorească și pe deplin umană, impunînd să fie și simțită, nu doar ascultată, cerînd să fie urmărită în fiecare răsucire complicată.

Appassionata.

În torentul furios al notelor am auzit ecoul care reverbera în lemnul pianului; am auzit cum vibrează harpa sa de bronz întinsă. Am auzit vibrațiile numeroaselor sale coarde. O, da, mereu, continuu, fără încetare, mai tare, mai grav, mai pur, cît mai aproape de perfecțiune, sunînd și frîngîndu-se, de parcă

notele ar putea plînge. Cum poate oare ieşi din mîinile omeneşti o astfel de încîntare, cum pot scoate din aceste clape de fildeş acest noian de frumuseţe sonoră?

S-a oprit. Agonia mea fusese atît de mare, că mai puteam doar să închid ochii şi să gem pentru pierderea acelor note cristaline, să gem pentru pierderea acestei precizii primitive, a acestui sunet care mi-a vorbit, m-a implorat să-i fiu martor, să înţeleg furia intensă a altuia.

Un ţipăt m-a făcut să tresar. Am deschis ochii. Camera în care mă aflam era spaţioasă şi ticsită cu tot felul de obiecte, cu picturi pe tavan, cu covoare înflorate sub picioarele arcuite ale scaunelor şi ale meselor moderne; acolo era şi pianul, marele pian din care ieşise acest sunet, strălucind chiar şi după ce încetase, cu clapele sale albe, un triumf al inimii, al sufletului şi al minţii.

În faţa mea, pe podea, a îngenuncheat să se roage un băiat, un arab cu cîrlionţi bogaţi cu o *djellaba* ce i se potrivea perfect – cu o robă de bumbac specifică celor din deşert. Avea ochii închişi, iar faţa mică, rotundă, era orientată în sus, dar nu mă vedea, sprîncenele-i negre erau încruntate şi buzele i se mişcau frenetic, rostind cuvinte în arabă.

– O, să vină vreun demon, vreun înger, să-l oprească, o, să vină ceva din întuneric, nu-mi pasă ce, ceva puternic şi răzbunător, nu-mi pasă ce, să vină, să vină din lumină şi din voinţa zeilor care nu pot sta să privească nepăsători oprimarea răufăcătorilor. Opriţi-l înainte să o ucidă pe Sybelle a mea. Opriţi-l, acesta este Benjamin, fiul lui Abdulla, care te cheamă, ia-mi sufletul pierdut, ia-mi viaţa, dar vino, vino, tu care eşti mai puternic decît mine, şi salveaz-o pe Sybelle a mea!

– Linişte! am strigat.

Mi se tăiase respiraţia. Faţa mi-era udă. Buzele îmi tremurau incontrolabil.

– Ce vrei? Spune-mi!

El s-a uitat la mine. M-a văzut. Fața lui mică, rotundă, bizantină ar fi putut apărea din senin pe peretele bisericii, dar el era aici, real și m-a văzut, iar eu eram ceea ce voia el să vadă.

– Ascultă, îngerule! a strigat el cu vocea ascuțită de accentul arab. Nu poți să vezi cu ochii tăi mari!

Am văzut.

Întreaga lui realitate s-a liniștit deodată. Ea, tînăra femeie, Sybelle, se lupta să se prindă de pian, să nu fie smulsă de pe scaun, cu mîinile întinse, luptîndu-se să ajungă clapele, cu gura închisă, iar un geamăt teribil îi apăsa buzele strînse, părul galben îi flutura peste umeri. Bărbatul care o scutura, care trăgea de ea, care striga la ea, a lovit-o dintr-o dată cu pumnul în spate, făcînd-o să cadă de pe scaunul pianului și să-i scape un strigăt în timp ce se prăbușea grămadă pe covor.

– *Appassionata, Appassionata,* a urlat el la ea, o creatură enormă cu temperament megaloman. Nu voi asculta asta, nu-mi vei face asta mie, vieții mele. Este viața mea!

Urla ca un taur:

– Nu te voi lăsa să continui.

Băiatul a sărit în picioare și s-a agățat de mine. Mi-a prins încheieturile mîinilor și cînd am încercat să-l dau la o parte, privindu-l dezorientat, s-a apucat de manșetele mele de catifea.

– Oprește-l, îngerule! Oprește-l, diavole! Nu mai trebuie s-o bată. O va ucide. Oprește-l, diavole, oprește-l, ea este bună!

Ea a îngenuncheat, cu părul ca un văl sfîșiat ascunzîndu-i fața. O mare pată de sînge uscat îi acoperea talia îngustă, într-o parte, o pată ce pătrunsese adînc în materialul înflorat. Mîniat, priveam cum bărbatul se retrăgea. Înalt, cu capul ras, cu ochii măriți, și-a pus mîinile la urechi și a înjurat-o:

– Tîrfă proastă, tîrfă egoistă și rea. Eu nu am viață? Eu nu am dreptate? Eu nu am vise?

Dar ea își întinsese din nou mîinile spre clape. Se grăbea spre partea a doua din *Appassionata*, de parcă nici nu ar fi fost întreruptă. Mîinile ei loveau claviatura. Un torent furios de

note îi urma altuia, de parcă nu ar fi fost scrise cu alt scop decît pentru a-i răspunde lui, decît pentru a-l sfida, pentru a striga tare: „Nu mă voi opri, nu mă voi opri..."

Am văzut ce urma să se întîmple. El s-a întors şi a privit-o, dar numai pentru ca furia lui să atingă punctul maxim, avea ochii larg deschişi şi gura desfigurată de suferinţă. Un zîmbet sinistru a apărut pe buzele sale. Ea se legăna înainte şi înapoi pe scaunul pianului, cu părul fluturînd, cu faţa ridicată, fără să fie nevoie să privească clapele pe care le atingea, să stabilească cursul mîinilor ei, care alergau de la stînga la dreapta şi nu pierdeau niciodată controlul torentului.

De pe buzele ei strînse a ieşit murmur jos, un murmur pe acelaşi ton cu melodiile care ieşeau în grabă de pe clape. Şi-a arcuit spatele şi şi-a plecat capul, iar părul i-a căzut pe mîinile grăbite. Ea continua, spre torent, spre certitudine, spre refuz, spre sfidare, spre afirmare, da, da, da, da, da.

Bărbatul s-a mişcat către ea.

Băiatul înnebunit m-a părăsit, disperat, şi s-a grăbit să ajungă între ei, dar bărbatul l-a împins deoparte cu atîta furie, încît a fost întins pe podea.

Înainte ca mîinile bărbatului să ajungă la umerii ei, înainte ca el să o poată atinge – iar ea revenise acum la prima parte, ah, ah, aaaah! *Appassionata* de la început cu toată forţa ei – îl apucasem şi l-am întors cu faţa spre mine.

– Vrei să o omori? am şoptit. Ei bine, mai vedem!

– Da! a urlat el, cu faţa transpirată, cu ochii măriţi aruncînd scîntei. O omor! M-a făcut să grăiesc nebunii, asta a făcut şi va muri.

Prea enervat ca să mă mai întrebe ce caut acolo, a încercat să mă împingă deoparte, cu privirile fixate din nou asupra ei:

– Fii blestemată, Sybelle, încetează cu muzica aia, încetează!

Melodia şi coardele ei erau iarăşi la fragmentul tunetului. Legănîndu-şi părul dintr-o parte în alta, a continuat.

Pe el l-am tras îndărăt, apucîndu-l de umăr cu mîna stîngă, iar cu cea dreaptă îi împingeam barba în sus, eliberîndu-mi astfel calea spre gîtul lui, l-am deschis şi am lăsat sîngele să-mi pătrundă în gură. Era fierbinte, bogat şi plin de ura lui, plin de amărăciune, de visele şi de fanteziile lui răzbunătoare.

O, căldura acestui lucru! Am luat-o în sorbituri adînci, înţelegînd totul, cum o iubise, cum o hrănise pe ea, sora lui talentată, el, cel deştept, rău de gură, fratele fără ureche muzicală, ghidînd-o către turnul universului său preţios şi rafinat, pînă cînd o tragedie obişnuită i-a întrerupt urcuşul şi a înnebunit-o, îndepărtîndu-l de el, de amintiri, de ambiţii, îndoliată pentru totdeauna în memoria victimelor acelei tragedii, a părinţilor iubitori şi care o încurajau, nenorociţi pe un drum cu meandre, printr-o vale întunecată, chiar în nopţile de dinaintea celui mai mare triumf al ei, debutul ca un geniu perfect pregătit al pianului, în întreaga lume.

Am văzut maşina lor prin întuneric. L-am auzit pe frate de pe locul din spate vorbind, în timp ce sora lui dormea adînc lîngă el. Am văzut cum maşina s-a lovit de alta. Am văzut stelele de deasupra, martori tăcuţi şi cruzi. Am văzut trupurile rănite şi fără viaţă. Am văzut faţa ei înmărmurită în timp ce stăteam fără să fi păţit nimic, cu hainele sfîşiate, pe marginea drumului. L-am auzit pe el ţipînd îngrozit. L-am auzit blestemînd din necredinţă. Am văzut geamul spart. Bucăţele din el străluceau pretutindeni în lumina lanternelor. Am văzut ochii ei albaştri, palizi. Am văzut cum şi-a închis inima.

Victima mea era moartă. A alunecat din braţele mele.

Era la fel de lipsit de viaţă, cum fuseseră părinţii lui în acel deşert fierbinte.

Era mort, distrus şi nu o mai putea răni vreodată, nu o mai putea trage de părul galben, lung, nu o mai putea bate, nu o mai putea opri din cîntat.

Nu era nici o mişcare în cameră. Se auzea numai ea cîntînd. Ajunsese la partea a treia şi interpreta începutul mai lent.

Băiatul dansa de bucurie. În *djellaba* lui mică, cu picioarele goale, cu capul rotund acoperit de bucle negre, era un înger arab care sărea în aer, dansa, striga:

– Este mort, este mort, este mort!

Bătea din palme şi le freca una de alta, bătea iar din palme şi apoi îşi arunca mîinile în sus:

– Este mort, este mort, este mort, nu o va mai răni niciodată, nu o va mai supăra, este mort, este mort.

Dar ea nu-l mai auzea. Cînta mai departe, croindu-şi drum printre notele joase, murmurînd delicat şi desfăcîndu-şi buzele pentru un cîntec monosilabic.

Eram plin de sîngele lui. Îl simţeam scurgîndu-se prin mine. Mi-a plăcut, mi-a plăcut fiecare picătură din el. Mi-am recăpătat suflul după efortul de a-l fi băut atît de repede, apoi am păşit încet, cît de încet am putut, de parcă ea m-ar fi putut auzi, şi am rămas în picioare lîngă pian, privind-o.

Ce faţă mică şi delicată avea, cu ochii albaştri, mari, adînci! Dar ia uite ce cicatrice are pe faţă. Uite ce zgîrieturi însîngerate are pe obraz! Uite ce răni sîngerînde are pe tîmplă, în locul din care i-a fost smuls un smoc de păr din rădăcini.

Nu-i păsa. Nu lua în seamă vînătăile de pe braţele dezgolite. Cînta mai departe.

Ce gît delicat avea, chiar şi cu urmele umflate şi înnegrite ale degetelor lui şi ce umeri graţioşi avea, ososi, mici, abia ţinînd mînecile rochiei subţiri din bumbac înflorat! Sprîncenele sure se întîlneau, de concentrare, în încruntarea cea mai dulce, cînd ea privea înainte, fără să vadă nimic, doar muzica ritmică, doar degetele lungi şi curate, relevînd puterea ei titanică, de neînvins.

Şi-a oprit privirea asupra mea şi a zîmbit, de parcă ar fi văzut ceva ce a mulţumit-o pe moment; şi-a înclinat capul o dată, de două ori, de trei ori, în ritmul rapid al muzicii, dar parcă mi-ar fi făcut mie semn:

– Sybelle, am şoptit.

Mi-am dus degetele la buze şi le-am sărutat, apoi i-am suflat sărutul, în timp ce degetele ei cîntau în continuare.

Apoi ochii s-au înceţoşat, s-a rupt din nou de ce-o înconjura. Muzica trebuia interpretată cu rapiditate şi ea şi-a dat brusc capul pe spate din cauza efortului cu care lovea clapele. Şi sonata a izbucnit din nou.

Ceva mai puternic decît lumina soarelui s-a năpustit asupra mea. Era o putere atît de mare, că m-a înconjurat pe deplin şi m-a tras afară din cameră, afară din lume, afară din sunetul muzicii ei, afară din simţurile mele:

– Nuuuuu, nu mă lua acum! am strigat.

Dar un întuneric imens şi gol a înghiţit sunetul.

Zburam, fără greutate, cu membrele arse, negre, întinse, într-un iad al durerii chinuitoare. Acesta nu poate fi trupul meu, am suspinat, văzînd carnea neagră, prinsă de muşchi ca pielea, văzînd fiecare tendon al braţelor mele, unghiile îndoite şi înnegrite ca bucăţile de coarne arse. „Nu, nu este corpul meu, am strigat, o, mamă, ajută-mă, ajută-mă! Benjamin, ajută-mă...

Am început să cad. O, nu era nimeni acolo care să mă ajute acum, cu excepţia unei singure Fiinţe.

– Doamne, dă-mi curaj! am strigat. Doamne, dacă a început, dă-mi curaj, Doamne, nu pot să renunţ la raţiune, Doamne, spune-mi unde sînt, Doamne, fă-mă să înţeleg ce se petrece, Doamne, unde este biserica, Doamne, unde sînt pîinea şi vinul, Doamne, unde este ea, Doamne, ajută-mă, ajută-mă!

Cădeam din ce în ce mai jos, treceam peste turnul de sticlă, peste grilajele ferestrelor. Peste acoperişuri şi turnuri ascuţite. Cădeam prin bătaia aspră şi sălbatică a vîntului. Cădeam prin torentul de zăpadă. Cădeam întruna. Cădeam peste fereastra unde stătea silueta inconfundabilă a lui Benjamin, cu mînuţa pe draperie, cu ochii negri fixaţi asupra mea pentru o fracţiune de secundă, cu gura deschisă, un îngeraş arab. Cădeam fără încetare, cu pielea atît de zbîrcită şi de încreţită pe picioare, încît nu mi le mai puteam îndoi, atît de strînsă pe faţă, încît nu

mai puteam deschide gura, pînă cînd, cu o explozie de durere vie, agonizantă, m-am izbit de zăpadă.

Aveam ochii deschişi şi focul îi inunda.

Soarele se ridicase sus pe boltă.

– Am să mor acum. Am să mor! am şoptit.

Şi în acest ultim moment de paralizie, cînd întreaga lume a pierit şi nu a mai rămas nimic, auzeam muzica ei! O auzeam cîntînd ultimele note din *Appassionata!* O auzeam. Îi auzeam cîntecul tumultuos.

20

Nu am murit. Sub nici un chip.

M-am trezit şi am auzit-o cîntînd, dar atît ea cît şi pianul erau foarte departe. În primele cîteva ore după asfinţit, cînd durerea devenise insuportabilă, am folosit sunetul muzicii ei, am folosit căutarea lui, pentru a mă abţine să nu strig înnebunit, deoarece nimic nu-mi putea face durerea să înceteze.

Învelit în zăpadă, nu mă puteam mişca şi nu puteam vedea decît ceea ce mintea mea ar fi putut să vadă, dacă aş fi vrut să o folosesc, dar, cum eu voiam să mor, nu foloseam nimic. Doar o ascultam pe ea cîntînd *Appassionata* şi, uneori, cîntam şi eu cu ea în visele mele.

Atît în prima noapte cît şi în cea de-a doua, am ascultat-o de fiecare dată cînd avea chef să cînte. Uneori se oprea ore întregi, poate pentru a dormi. Nu puteam şti. Apoi reîncepea şi, o dată cu ea, începeam şi eu.

Am urmărit-o în cele trei părţi pînă cînd am ajuns să le ştiu pe dinafară, aşa cum probabil le ştia şi ea. Cunoşteam variaţiunile pe care le făcea ea, ştiam că niciodată două bucăţi pe care le cînta nu erau la fel.

L-am auzit pe Benjamin strigîndu-mă. I-am auzit vocea delicată vorbind foarte repede şi foarte mult, în stilul din New York, spunînd:

– Îngerule, nu ai terminat cu noi, ce să facem cu el? Îngerule, întoarce-te! Îngerule, îţi voi da ţigări. Îngerule, am o mulţime de ţigări bune. Întoarce-te! Îngerule, asta este doar o

glumă. Ştiu că poţi avea ţigări, dacă vrei. Dar asta este chiar enervant, să părăseşti trupul mort, Îngerule. Întoarce-te!

Erau ore în care nu auzeam nimic de la nici unul din ei. Mintea mea nu avea puterea să ajungă la ei telepatic, măcar să-i vadă, unul prin ochii celuilalt. Nu. Acea putere pierise.

Zăceam într-o nemişcare mută, ars în aceeaşi măsură de tot ce văzusem şi simţisem, ca şi de lumina soarelui, rănit şi gol pe dinăuntru, ucis la minte şi la inimă; neramînîndu-mi altceva în afară de iubirea pentru ei. Era destul de uşor, nu-i aşa, ca în cea mai cumplită nefericire să iubeşti doi străini drăguţi, o fată nebună şi un băiat ştrengar, căruia îi păsa de ea? Nu exista nici un motiv din trecutul meu pentru care să-i ucid fratele. Erau cinci sute de ani de istorie care se adunau în durere.

Erau ore în care numai oraşul îmi vorbea, marele oraş New York – flecar, agitat, zgomotos, cu traficul lui tot timpul aglomerat, chiar şi pe zăpada cea mai mare, cu voci care se suprapuneau unele peste altele şi cu vieţi care se ridicau pînă la platoul pe care mă aflam eu, apoi dincolo de el, în depărtare, în turnurile pe care lumea nu le-a văzut niciodată.

Recunoşteam lucrurile, dar nu mai ştiam ce să fac cu ele. Ştiam că zăpada care mă acoperea creştea tot mai mult, se întărea, şi nu înţelegeam cum un lucru precum gheaţa putea ţine departe de mine razele soarelui.

„Cu siguranţă trebuie să mor, m-am gîndit. Dacă nu în ziua care vine, în următoarea." Mă gîndeam la Lestat ţinînd ridicată Marama. Mă părăsise toată speranţa.

„Voi muri, mă gîndeam. Dimineaţă după dimineaţă, voi muri."

Dar nu am murit.

În oraş, departe de mine, îi auzeam pe ceilalţi vampiri. Nu am încercat să-i ascult, aşa că nu gîndurile lor ajungeau pînă la mine, ci, din cînd în cînd, cuvintele lor. Lestat şi David erau acolo şi credeau că sînt mort. Mă jeleau. Dar lucruri şi mai groaznice se abătuseră asupra lui Lestat, deoarece Dora şi

lumea îi luaseră Marama, iar oraşul se umpluse acum de credincioşi. Catedrala abia îi mai cuprindea.

Veneau şi alţi muritori, tineri, slabi, iar uneori, cel mai groaznic lucru, cei mai bătrîni nemuritori, care doreau să vadă acest miracol, se strecurau noaptea în biserică printre cei care se închinau şi priveau înnebuniţi Marama Sfintei Veronica.

Uneori vorbeau despre sărmanul Armand sau despre viteazul Armand, chiar despre Sfîntul Armand, care, prin devoţiunea sa faţă de Hristos cel răstignit, se jertfise chiar la uşa acestei biserici!

Uneori făceau şi ei la fel. Şi chiar înainte de răsăritul soarelui, îi auzeam, auzeam rugăciunile lor disperate în aşteptarea razelor ucigaşe. Oare au călătorit mai bine decît mine? Şi-au găsit refugiul în braţele lui Dumnezeu? Sau urlau în agonie, în agonia pe care o simţeam şi eu, suferind de arsuri dincolo de limita suportabilităţii, şi incapabili să scape de ea, ori s-au pierdut şi ei ca şi mine, pe alei sau pe acoperişuri? Nu, ei veneau şi plecau, oricare le-ar fi fost soarta.

Cît de vag era totul, cît de departe! Eram aşa de trist pentru Lestat, pentru că mă jelise, dar trebuia să mor aici. Mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să mor. Orice aş fi văzut în momentul în care m-am ridicat spre soare nu mai conta. Trebuia să mor. Asta era tot.

Străbătînd noaptea înzăpezită, voci electronice vorbeau despre miracol, că Faţa lui Hristos de pe o Maramă îi vindecase pe cei bolnavi şi că se imprimase şi pe alte pînze ce fuseseră puse peste ea. Apoi a urmat o ceartă între clerici şi sceptici, o zarvă grozavă.

Aveam sentimentul nimicniciei. Sufeream. Arsesem. Nu puteam deschide ochii şi, cînd am încercat, pleoapele mi-au zgîriat ochii, iar agonia era prea greu de îndurat. O aşteptam în întuneric.

Mai devreme sau mai tîrziu, fără greş, venea muzica ei splendidă, cu toate variaţiile noi şi minunate, şi atunci nimic

nu mai conta pentru mine, nici măcar locul misterios în care fusesem sau ceea ce aş fi putut vedea acolo, sau ceea ce voiau să facă Lestat şi David.

Abia într-a şaptea noapte simţurile mele s-au refăcut complet şi am putut înţelege pe deplin în ce situaţie groaznică mă aflam.

Lestat plecase. La fel şi David. Biserica fusese închisă. Din murmurele muritorilor am înţeles curînd că Marama fusese furată.

Auzeam minţile întregului oraş, o gălăgie insuportabilă. M-am închis în mine ca să nu mai aud, temîndu-mă de nemuritorul rătăcitor care ar da peste mine, dacă ar prinde măcar o frîntură din mintea mea telepatică. Nu puteam suporta gîndul unei încercări a fi salvat de nişte străini nemuritori. Nu puteam suporta gîndul la feţele lor, la întrebările lor, la posibila lor preocupare sau indiferenţă fără milă. M-am ascuns de ei, făcîndu-mă colac în carnea mea plesnită şi scorojită. Totuşi, îi auzeam, aşa cum auzeam vocile muritorilor din jurul lor, vorbind despre miracole, mîntuire şi iubirea lui Dumnezeu.

În plus, aveam timp suficient să mă gîndesc la situaţia în care mă aflam şi la cum se întîmplase totul.

Zăceam pe un acoperiş. Acolo aterizasem din căzătură, dar nu sub cerul liber, aşa cum sperasem sau bănuisem. Dimpotrivă, trupul meu se rostogolise pe o pantă de tablă metalică şi se oprise sub o copertină ruptă şi ruginită şi aici fusese îngropat în mod repetat de zăpada spulberată de vînt.

Cum ajunsesem acolo? Puteam doar să presupun.

Punîndu-mi sîngele în mişcare, în lumina soarelui de dimineaţă, m-am îndreptat, probabil, în sus, probabil cît de sus am putut. Secole întregi ştiusem cum să mă înalţ în aer şi cum să mă mişc acolo, dar nu împinsesem niciodată aceste cunoştinţe la limită, dar acum, în dorinţa mea arzătoare de a muri, m-am chinuit din toate puterile pe care le aveam ca să mă îndrept spre Cer. Căzusem de la cea mai mare înălţime.

Clădirea de sub mine era goală, abandonată, periculoasă, fără căldură şi lumină.

Nici un sunet nu se ridica din cuşca de metal a liftului sau din camerele dărăpănate. Vîntul şuiera prin ea, de parcă ar fi fost o orgă enormă. Cînd Sybelle nu cînta la pian, aceasta era muzica pe care o ascultam, ca să nu mai aud zgomotul oraşului.

Din cînd în cînd se strecurau muritori la etajele inferioare. Mă cuprindea speranţa. Oare o fi vreunul suficient de prost să se aventureze pînă pe acoperiş, iar eu să pun mîna pe el şi să-i beau sîngele de care aveam nevoie doar ca să mă eliberez de aici, unde eram protejat de copertina asta, şi, în felul acesta, să mă las în voia soarelui? Cum zăceam acum, soarele nu ajungea la mine. Doar o rază albă mă ardea prin giulgiul de zăpadă în care eram înfăşurat, şi, cu lungimea fiecărei nopţi, această nouă durere se topea în cealaltă.

Dar nimeni nu a urcat pînă la mine.

Moartea va fi lentă, foarte lentă. Poate că va trebui să aştept pînă la încălzirea vremii, cînd se va topi zăpada.

Şi tot aşa în fiecare dimineaţă, tînjind după moarte, am ajuns să mă obişnuiesc cu ideea că mă voi trezi, mai ars, poate, decît niciodată, dar din ce în ce mai bine ascuns de furtuna de zăpadă, aşa cum fusesem tot timpul ascuns, de sutele de ferestre luminate care dădeau spre acest acoperiş.

Cînd era linişte perfectă, cînd Sybelle dormea şi Benji înceta să mi se mai roage şi să-mi vorbească de la fereastră, s-a petrecut ce era mai rău. Mă gîndeam, oarecum nepăsător, la acele lucruri ciudate care mi se întîmplaseră cînd mă rostogolisem, dar numai pentru că prin spaţiu nu mă puteam gîndi la altceva.

Cît de reale fuseseră altarul Sfintei Sofia şi pîinea pe care o rupsesem cu mîinile mele. Ştiusem multe lucruri, atît de multe lucruri, pe care nu mi le mai puteam aminti sau descrie în cuvinte, lucruri pe care nu le pot pomeni aici, în această povestire, chiar dacă încerc să retrăiesc întîmplările acelea.

Real. Tangibil. Simţisem pînza altarului şi văzusem cum se varsă vinul, iar înainte de asta, cum iese pasărea din ou. Auzisem cum crăpa coaja. Auzisem vocea mamei...

Dar mintea mea nu mai voia aceste lucruri. Nu le mai voia. Zelul evlavios se dovedise fragil. Trecuse, ca nopţile petrecute cu Stăpînul meu în Veneţia, ca anii de pribegie cu Louis, ca lunile de sărbătoare de pe Insula Nopţii, ca lungile secole ruşinoase alături de Copiii Întunericului, cînd am fost un prost, un biet prost.

Mă puteam gîndi la Marama Sfintei Veronica, la Cer, la cum stătusem lîngă Altar şi săvîrşisem miracolul cu Trupul lui Hristos în mîinile mele. Da, mă puteam gîndi la toate acestea. Dar ansamblul era prea înfricoşător şi nu eram mort, nu exista un Memnoch care să mă convingă să-i devin ajutor, şi nici un Hristos cu braţele întinse către lumina infinită a lui Dumnezeu.

Era mult mai plăcut să mă gîndesc la Sybelle, să-mi amintesc că salonul ei cu covoare turceşti bogate, roşii şi albastre şi cu picturi întunecate, fusese la fel de real ca Sfînta Sofia din Kiev, să mă gîndesc la faţa ei ovală, albă, cînd s-a întors să mă privească, să mă gîndesc la strălucirea bruscă a ochilor ei umezi, pătrunzători.

Într-o seară, cînd ochii mei chiar s-au deschis, pentru că pleoapele mi s-au retras cu adevărat de pe ochi şi am putut să văd prin stratul alb de zăpadă de deasupra mea, mi-am dat seama că mă vindecam.

Am încercat să-mi mişc braţele. Le puteam ridica atît de uşor, iar gheaţa s-a spart. Ce sunet extraordinar!

Soarele pur şi simplu nu putea ajunge pînă aici, la mine, sau nu ajungea suficient pentru a lucra împotriva furiei supranaturale a sîngelui puternic din trupul meu. Ah, Doamne, cînd te gîndeşti la o adică, de cinci sute de ani sînt din ce în ce mai puternic, născut din sîngele lui Marius, un monstru care nu şi-a cunoscut niciodată adevărata forţă!

Pentru o clipă mi s-a părut că furia şi disperarea mea nu mai puteau creşte. Părea că durerea aprinsă din întregul meu trup nu putea fi mai mare.

Apoi Sybelle a început să cînte. A început să cînte *Appassionata* şi nimic altceva nu a mai contat.

Şi nu va mai conta pînă ce muzica nu se va opri. Noaptea era mai caldă decît de obicei; zăpada se topise uşor. Nu păreau să fie muritori prin preajmă. Ştiam că Marama fusese furată şi dusă la Vatican. Şi oare nu mai exista nici un motiv ca muritorii să vină aici?

Sărmana Dora! Ştirile de noapte spuneau că îi fuseseră furat premiul. Roma trebuia să examineze acest Văl. Poveştile ei despre îngeri blonzi, ciudaţi, umpleau coloanele ziarelor şi nici ea nu mai era aici.

Într-un moment de îndrăzneală, mi-am fixat inima la muzica lui Sybelle şi, cu o durere cumplită de cap, mi-am transmis viziunea telepatică, de parcă ar fi fost parte din carnea mea, o limbă ce necesita vitalitate, pentru a vedea prin ochii lui Benjamin camera care îi găzduia pe amîndoi.

Am văzut-o într-o ceaţă aurie, plăcută, am văzut pereţii acoperiţi de picturi înrămate, grele, am văzut-o chiar pe frumoasa mea, într-o rochie albă, scămoşată, cu papuci vechi, cu degetele la lucru. Ce măreţ era plînsul muzicii! Şi Benjamin, micul războinic, încruntat, pufăind dintr-o ţigară neagră, cu mîinile prinse la spate, păşind desculţ şi dînd din cap, în timp ce murmura ca pentru sine:

– Îngerule, ţi-am spus să te întorci!

Am zîmbit. Cutele de pe obraji mă dureau de parcă mi-ar fi fost făcute de cineva cu vîrful ascuţit al unui cuţit. Mi-am închis ochiul telepatic. M-am lăsat să adorm în crescendo-ul grăbit al pianului. În plus, Benjamin simţise ceva; mintea lui, nepervertită de gîndirea occidentalilor, conştientizase cumva indiscreţia mea. Destul despre asta!

Apoi am avut o altă halucinație, foarte clară, foarte specială și neobișnuită, ceva ce nu trebuie ignorat. Mi-am întors din nou capul, făcînd gheața să trosnească. Țineam ochii deschiși. Vedeam deasupra, ca prin ceață, niște turnuri luminate.

Niște nemuritori, acolo, jos, în oraș, se gîndeau la mine, cineva care era prea departe, la multe blocuri de catedrala închisă. De fapt, am simțit imediat prezența îndepărtată a doi vampiri puternici, pe care îi știam și care știau de moartea mea și o deplîngeau amarnic, în timp ce duceau la îndeplinire o sarcină importantă.

Acesta era un risc. Încearcă să-i vezi și ei vor prinde mult mai mult decît o umbră din mine, așa cum reușise să prindă Benjamin. Dar în oraș nu mai erau alți băutori de sînge în afara lor, din cîte îmi puteam da seama, și trebuia să știu ce îi făcuse să se miște cu atîta prudență și pe furiș.

Poate că a trecut o oră. Sybelle tăcea. Ei, vampirii puternici, erau încă la lucru. Am hotărît să-mi asum riscul.

M-am apropiat cu vederea mea și mi-am dat repede seama că îl puteam vedea pe unul prin ochii celuilalt, dar că invers nu mergea.

Motivul era clar. Mi-am ascuțit vederea. Priveam prin ochii lui Santino, Stăpînul meu din Clanul Roman, iar celălalt pe care îl vedeam era Marius, Creatorul meu, a cărui minte era încuiată pentru mine pe vecie.

Era o clădire mare, importantă, în care înaintau cu atenție, îmbrăcați amîndoi ca doi gentlemeni la modă, în haine bleumarin, îngrijite, cu gulere albe, apretate, și cravate de mătase subțire. Amîndoi își tăiaseră părul, din respect pentru corporație. Dar pe aici, pe unde umblau după pradă, amenințînd orice muritor care ar fi încercat să le apară în cale, nu era o corporație. Era un spital. Și mi-am dat curînd seama care era misiunea lor.

Laboratorul prin care umblau era cel de medicină judiciară al orașului. Și, deși nu se grăbiseră să adune documente pe care să și le pună în servietele grele, acum se grăbeau, agitați,

trăgînd din compartimentele înghețate rămășițele vampirilor care, urmîndu-mi exemplul, se lăsaseră în voia soarelui.

Desigur, ei confiscau dovezile pe care lumea le avea acum despre noi. Adunau rămășițele. Puneau în saci de plastic obișnuiți reziduurile luate din sertarele asemănătoare cu niște coșciuge și din tăvițele de oțel strălucitor. Oase întregi, cenușă, dinți, a, da, chiar și dinți, puneau în sacii lor. Iar acum, dintr-o serie de dulapuri, sustrăgeau mostrele înfășurate în plastic ale veșmintelor rămase.

Inima mi-a luat-o razna. M-am agitat în gheață, iar aceasta mi-a răspuns. O, inimă, stai liniștită! Lasă-mă să văd! Era șiretul meu, chiar el, gros, venețian, ars pe margini, și cu cîteva zdrențe de catifea de un roșu-stacojiu! Da, au luat din compartimentele etichetate ale sertarului, hainele mele ca vai de lume și le-au strecurat în geanta lor.

Marius s-a oprit. Am întors capul și m-am gîndit la altceva. Să nu mă vadă. Dacă mă vede, vine aici, și jur pe Dumnezeu că voi... că voi face ce? Nu am putere nici măcar să mă mișc. Nu am putere să scap. O, Sybelle, te rog, cîntă pentru mine, trebuie să scap de asta!

Dar atunci, amintindu-mi că el fusese cîndva Stăpînul meu, amintindu-mi că mă putea depista doar prin mintea mai slabă, mai zăpăcită, a însoțitorului său, Santino, am simțit că inima mi se liniștește.

Din banca cu amintiri recente, am luat muzica ei, am înconjurat-o cu numere, cifre și date, tot grohotișul pe care îl adusesem cu mine de-a lungul secolelor, pînă la ea: că Beethoven scrisese capodopera ei, această Sonată 23 în Fa Minor, Opus 57. Mă gîndeam la asta. Mă gîndeam la Beethoven. Mă gîndeam la o noapte imaginară în Viena, imaginară pentru că nu știam nimic despre ea, mă gîndeam la el scriind muzică folosindu-se de o pană, care scîrțîia și zgîria, pe care el însuși nu o auzea. Mă gîndeam cum era răsplătit cu venituri derizorii. Și mă gîndeam zîmbind, da, cu un zîmbet dureros, care-mi făcea

fața să sîngereze, la cum i-au adus pian după pian, așa era de puternic, atît de tare, atît de furibund lovea clapele.

Și ea, frumoasa Sybelle, ce urmașă drăguță îi era, cu degetele ei puternice, lovind clapele cu o forță care i-ar fi provocat o mare încîntare, dacă ar fi putut s-o vadă în viitorul îndepărtat, în mijlocul admiratorilor săi frenetici și al discipolilor săi, pe această fată înnebunită după muzică.

Era o noapte mai caldă. Gheața se topea. Fără nici o îndoială. Mi-am strîns buzele și am ridicat iar mîna dreaptă. Se crease o cavitate în care puteam acum să îmi mișc degetele de la mîna dreaptă.

Dar nu-i puteam uita, perechea nepotrivită, pe cel care mă crease și pe cel care încercase să-l distrugă, Marius și Santino. Trebuia să mă întorc. Cu grijă, mi-am trimis raza slabă a gîndului. Instantaneu, i-am fixat.

Stăteau în fața unui incinerator, în pîntecele clădirii, și aruncau într-o gură înspăimîntătoare toate dovezile pe care le adunaseră, sac după sac, răsucindu-se și trosnind în flăcări.

Ce ciudat! Oare nu voiseră ei înșiși să se uite la aceste fragmente sub microscop? Dar atunci cu siguranță că alții ca noi făcuseră asta; și de ce să te uiți la oasele și la dinții celor care fuseseră arși în iad cînd poți tăia o bucată de țesut alb din propria mînă și o poți pune pe lamela de sticlă, în vreme ce mîna ți se vindecă singură, miraculos, așa cum mă vindecam eu acum?

Întîrziam asupra acestei viziuni. Am văzut subsolul încețoșat din jurul lor. Am văzut razele scăzute de deasupra capetelor lor. Adunîndu-mi întreaga putere în privirea proiectată, am văzut fața lui Santino, atît de îngrijorată, de plăpîndă, cea care ruinase unica tinerețe pe care o trăisem vreodată. Mi-am văzut vechiul Stăpîn privind aproape nostalgic flăcările.

– Am terminat, i-a spus Marius celuilalt, cu vocea lui liniștită, poruncitoare, vorbind perfect italiana. Nu văd să mai avem altceva de făcut.

– Să distrugem Vaticanul şi să le furăm Marama Sfintei Veronica! a răspuns Santino. Ce drept au ei să revendice un asemenea lucru?

Am văzut reacţia lui Marius, şocul lui şi apoi zîmbetul politicos şi cumpătat:

– De ce, a întrebat el, de parcă nu ar fi deţinut nici un secret. Ce este Marama pentru noi, prietene? Crezi că îi va aduce înapoi simţurile? Iartă-mă, Santino, dar tu eşti prea tînăr.

Simţurile lui, să-i aduci înapoi simţurile. Adică pe ale lui Lestat, cu siguranţă. Nu putea exista un alt sens. Mi-am încercat norocul. Am scanat mintea lui Santino, ca să aflu ce ştia, şi am tresărit îngrozit, dar captivat de ce am văzut.

Lestat, Lestat al meu – pentru că nu a fost niciodată al lor, nu-i aşa? – Lestat al meu înnebunise ca urmare a întîmplărilor prin care trecuse, fusese prins şi era ţinut prizonier de către cei mai vechi dintre noi, cu sentinţa finală că, dacă nu înceta să tulbure pacea, ceea ce însemna, desigur, taina noastră, va fi distrus, aşa cum numai cei mai vechi o puteau face, şi nimeni nu ar fi putut pleda în favoarea lui.

Nu, asta nu se putea întîmpla! M-am învîrtit şi m-am răsucit. Durerea m-a săgetat, cu fulgere roşii, violete şi cu lumini portocalii. Nu mai văzusem asemenea culori de cînd căzusem. Îmi reveneam, dar pentru ce? Să fie distrus Lestat! Lestat – făcut prizonier, aşa cum fusesem şi eu cu multe secole în urmă, în catacombele din Roma ale lui Santino. O, Doamne, asta este mai rău decît focul soarelui, este mai rău decît să-l vezi pe acest frate ticălos lovind faţa mică, cu obrajii ca prunele, a lui Sybelle şi trîntind-o de la pian! Ceea ce simt este furie ucigaşă!

Răul mai mic era deja făcut.

– Vino, trebuie să ieşim de aici, a spus Santino. Este ceva în neregulă, simt ceva ce nu pot explica. Este ca şi cum cineva ar fi lîngă noi, dar nu chiar lîngă noi; este ca şi cum cineva la fel de puternic ca mine a auzit paşii mei la kilometri distanţă.

Marius privea, amabil, curios, fără să se alarmeze:

– New York-ul este al nostru în seara asta, a spus el simplu. Apoi, cu o teamă slabă, a privit în gura furnalului pentru ultima dată: Doar dacă ceva cu suflet, plin de viaţă, nu atîrnă încă de acest şiret şi de catifeaua pe care a purtat-o.

Am închis ochii. „O, Doamne, lasă-mă să-mi închid mintea. Lasă-mă să o încui bine!"

Vocea lui a continuat, pătrunzînd prin carapacea conştiinţei mele:

– Nu am crezut niciodată astfel de lucruri, a spus. Sîntem ca însăşi Euharistia, într-o anume măsură, nu crezi? Sîntem trupul şi sîngele unui zeu misterios doar atîta vreme cît ne păstrăm forma aleasă. Ce sînt acele smocuri de păr roşu şi şireturile scorojite şi zdrenţuite? A pierit.

– Nu te înţeleg, s-a confesat Santino. Dar dacă tu crezi că nu l-am iubit niciodată, te înşeli amarnic.

– Atunci să mergem, a spus Marius. Ne-am terminat treaba. Orice urmă a fiecăruia a fost ascunsă. Dar promite-mi în vechiul tău suflet romano-catolic, promite-mi că nu vei pleca în căutarea Maramei. Un milion de perechi de ochi au privit-o, Santino, şi nimic nu s-a schimbat. Lumea este lume, iar copiii mor în fiecare loc de sub rai, înfometaţi şi singuri.

Nu puteam risca mai mult.

M-am îndepărtat, scotocind prin noapte ca o rază, în căutarea unor muritori care ar putea să-i vadă părăsind clădirea în care îşi rezolvaseră treburile atît de importante, dar retragerea lor era prea secretă, prea rapidă pentru asta.

I-am simţit plecînd. Am simţit absenţa bruscă a respiraţiei lor, a pulsului lor, şi am ştiut că vîntul îi luase cu el.

În cele din urmă, după încă o oră, mi-am lăsat ochiul să colinde prin aceleaşi camere vechi prin care colindaseră ei.

Nu li se întîmplase nimic bieţilor laboranţi şi gardieni pe care spectre cu faţa albă, de pe alt tărîm, îi vrăjiseră uşor în timp ce se învîrteau pe-acolo spre a-şi îndeplini misiunea lor cumplită.

Pînă dimineaţa avea să se descopere atît hoţul cît şi ceea ce lipsea, iar miracolul Dorei va suferi o altă insultă, îndepărtîndu-se încă şi mai repede din istoria zilelor noastre.

Eram necăjit; am plîns fără lacrimi, incapabil să produc lacrimi.

Cred că odată mi-am văzut mîna în gheaţa scînteietoare, o gheară grotescă, mai curînd jupuită decît arsă, de un negru strălucitor din cîte mi-aduc aminte.

Apoi a început să mă bîntuie un mister. Cum de l-am putut ucide pe fratele cel rău al sărmanei mele iubite? Oare gestul acela justiţiar se poate să nu fi fost altceva decît o iluzie?

Şi dacă nu s-ar fi întîmplat, dacă nu l-aş fi ucis pe acel frate răzbunător, atunci erau amîndoi doar un vis, atît Sybelle a mea cît şi micul meu beduin? O, te rog, acesta era ultimul lucru pe care-l doream?

Noaptea se apropia de sfîrşit, de ceasul ei rău. Ceasuri întunecate sunau în camerele văruite. Roţile amestecau zăpada care scîrţîia. Am ridicat iar mîna. S-a auzit un trosnet. Gheaţa spartă cădea în jurul meu ca sticla pisată!

Am privit în sus, la stelele pure şi sclipitoare. Cît de încîntătoare erau aceste spirale de sticlă cu tot fastul lor şi cu pătratele aurii de lumină tăiate în şiruri care traversau şi coborau prin întunecimea nopţii de iarnă; iată un vînt care fluieră prin canioanele cristaline, ajungînd pînă la acest pătuţ părăsit, unde zace un demon uitat privind pe ascuns luminile oraşului de deasupra. O, steluţelor, cît de mult v-am urît şi v-am invidiat pentru că vă puteţi urma drumul prin vidul fantomatic cu atîta hotărîre!

Acum nu mai uram nimic. Durerea era un purgativ pentru toate lucrurile lipsite de semnificaţie. Am privit cerul înnorat de deasupra, strălucitor, devenit pentru o clipă superbă un diamant, şi apoi iar luminile oraşului printre care cădeau cei mai fini şi mai uşori fulgi de zăpadă.

Îmi atingeau fața. Îmi atingeau mîna întinsă. Fulgii magici se topeau de cum mă atingeau.

– Şi acum va apărea soarele, am şoptit, de parcă un înger păzitor ar fi fost pe aproape, şi chiar şi aici, sub aceste bucăţi de tablă îndoită, mă va găsi prin acest acoperiş spart şi îmi va lua sufletul şi mi-l va duce în adîncurile durerii.

O voce protesta. O voce implora să nu fie aşa. A mea, am crezut, desigur, de ce nu această autodezamăgire? Aş fi nebun să cred că pot suporta arsura pe care am suferit-o şi că o mai pot îndura încă o dată, de bunăvoie.

Dar nu era vocea mea. Era Benjamin, care se ruga. Cu ochii minţii, l-am văzut. Stătea în genunchi în cameră, în timp ce ea dormea ca o piersică coaptă şi zemoasă printre cearşafurile moi.

– O, îngerule, Dybbuk, ajută-ne! Dybbuk, ai venit o dată. Mai vino! Mă faci nefericit cînd nu vii.

„Cîte ore mai sînt pînă la răsăritul soarelui, omule?" i-am şoptit în scoica mică a urechii, de parcă nu aş fi ştiut.

– Dybbuk! a strigat. Tu eşti, tu-mi vorbeşti. Sybelle, trezeşte-te, Sybelle!

„A, dar gîndeşte-te înainte să o scoli. Este o misiune groaznică. Nu sînt fiinţa splendidă pe care ai văzut-o, care sugea sîngele din duşmanul tău şi care iubeşte nebuneşte frumuseţea ei şi bucuria ta. Este un monstru cel căruia vrei să-i plăteşti datoria, o insultă pentru ochii tăi nevinovaţi. Dar fii sigur, omuleţule, că voi fi al tău pentru totdeauna, dacă îmi faci acest serviciu, dacă vii la mine, dacă mă ajuţi, deoarece voinţa mă părăseşte, iar eu sînt singur şi voi fi refăcut acum şi nu mă pot abţine, iar anii mei nu mai înseamnă nimic, şi-mi este teamă."

S-a ridicat în picioare. Stătea la fereastra depărtată, uitîndu-se în gol, fereastra prin care îl văzusem într-un crîmpei de vis, dar el nu putea să mă vadă, cum stăteam întins pe acoperiş, undeva, mult mai jos de apartamentul

minunat pe care îl împărţea cu îngerul meu. Şi-a îndreptat umerii mici, iar acum, cu sprîncenele negre încruntate, era chiar imaginea de pe peretele bizantin, un heruvim mai mic decît mine.

– Spune, Dybbuk, vin pentru tine! a spus hotărît şi şi-a strîns mîna dreaptă, mică, într-un pumn. Unde eşti, Dybbuk, ce ţi-e teamă că nu putem cuceri împreună? Sybelle, trezeşte-te, Sybelle! Dybbuk al nostru cel sfînt s-a întors şi are nevoie de noi.

21

Veneau după mine în clădirea de lîngă a lor, o ruină abandonată. Benjamin o ştia. Îl implorasem cu cîteva şoapte telepatice să aducă un ciocan şi o daltă ca să spargă gheaţa, precum şi pături moi în care să mă învelească.

Ştiam că sînt uşor. Cu braţele chircite de durere am mai spart puţin din învelişul transparent. Am simţit cu mîna ca o gheară că îmi crescuse la loc părul, bogat şi roşcat, ca întotdeauna. Mă apăram cu mîna de lumină, dar nu mai suportam durerea şi am lăsat-o jos, nemaiputîndu-mi mişca degetele uscate.

Trebuia să spun o vrajă, cel puţin cînd aveau să ajungă. Nu îi puteam lăsa să vadă cum arătam, un monstru cu pielea neagră. Nici un muritor nu ar fi rezistat, indiferent de ce aş fi spus. Trebuia să mă acopăr cumva.

Neavînd oglindă, n-aveam cum să-mi dau seama de felul în care arăt sau ce anume trebuia să fac. Trebuia să visez la zilele veneţiene cînd îmi văzusem frumuseţea în oglinda croitorului şi să proiectez aceea imagine în mintea lor, chiar dacă mi-ar seca toate puterile. Mai trebuia să le dau şi cîteva instrucţiuni.

Zăceam nemişcat, privind fulgii de zăpadă, atît de diferiţi de viscolul teribil de mai devreme. Nu am cutezat să îmi folosesc forţele urmărindu-i.

Am auzit un zgomot puternic de sticlă spartă. O uşă s-a trîntit undeva, jos. Le-am auzit paşii, urcînd grăbiţi scara de metal.

Inima îmi bătea tare şi, cu fiecare bătaie, durerea îmi inunda corpul, ca şi cum propriul sînge mă opărea.

Deodată, uşa de oţel a acoperişului s-a deschis. I-am auzit alergînd spre mine. Le-am văzut chipurile în lumina turnurilor din jur, ea – o femeie de vis, el – un copil de cel mult 12 ani.

Sybelle! Oh, a venit pe acoperiş fără haină, cu părul în vînt – ce păcat! Şi Benjamin într-o *djellaba* de lînă, subţire. Dar avea o pătură de catifea pentru mine şi a trebuit să le arăt o viziune.

„Fă-mă băiatul care am fost, îmbracă-mă în cel mai fin satin cu strat peste strat de dantelă, dă-mi ciorapi şi cizme, fă-mi părul curat şi strălucitor."

Am deschis încet ochii, uitîndu-mă la feţele lor palide şi supte.

– Oh, Dybbuk, eram atît de îngrijoraţi, dar uite ce bine arăţi, a spus Benjamin cu vioiciune.

– Nu, să nu te laşi păcălit de ceea ce vezi, Benjamin. Grăbeşte-te să spargi gheaţa şi acoperă-mă cu pătura!

Sybelle a luat ciocanul şi a lovit cu ambele mîini, spărgînd stratul de gheaţă. Benjamin sfărîma gheaţa cu dalta ca un roboţel, lovind în stînga şi în dreapta, proiectînd mici bucăţi de gheaţă în aer.

Vîntul sufla părul în ochii lui Sybelle, iar fulgii de zăpadă se agăţau de genele ei.

Mi-am păstrat imaginea, un băiat neajutorat învelit în satin, întors pe-o parte şi neputincios să-i ajute.

– Nu plînge Dybbuk, a spus Benjamin, apucînd o bucată mare din gheaţa subţire cu ambele mîini. Te vom elibera, nu plînge, eşti cu noi. Avem noi grijă de tine.

A aruncat bucăţile de gheaţă şi, apoi, de uimire a îngheţat el.

– Dybbuk, îţi schimbi culoarea!

A încercat să-mi atingă faţa iluzorie.

– Nu face asta, Benji! a spus Sybelle.

A fost prima oară cînd i-am auzit vocea, i-am văzut calmul în expresia feţei, cu lacrimi în ochi din cauza vîntului, dar hotărîtă să meargă pînă la capăt. Mi-a luat gheaţa din păr.

M-a cuprins un fior groaznic şi mi-au dat lacrimile. Le-am simţit căldura. Era oare sînge?

– Nu vă uitaţi la mine, am spus. Benji, Sybelle, uitaţi-vă în altă parte! Doar acoperiţi-mă cu pătura.

Ochii ei se micşorau cînd mă fixa cu privirea, neascultătoare, încremenită, în timp ce îşi încheia cu o mînă gulerul cămăşii de noapte ca să se apere de vînt.

– Ce ţi s-a întîmplat de cînd ai fost la noi? a întrebat Sybelle. Cine ţi-a făcut asta?

Am înghiţit cu greu şi am creat din nou viziunea. Am făcut-o prin toţi porii, de parcă aş fi respirat prin tot corpul.

– Nu, nu mai face asta, a spus Sybelle. Te slăbeşte şi suferi teribil.

– Mă pot vindeca, draga mea. Promit. Nu se va întîmpla asta mereu. Nici măcar în curînd. Doar luaţi-mă de pe acest acoperiş. Luaţi-mă din frigul ăsta, duceţi-mă undeva unde soarele să nu mă atingă. El mi-a făcut asta. Numai Soarele. Luaţi-mă, vă rog! Nu pot să merg. Nu pot să mă tîrăsc. Sînt o creatură a nopţii. Ascundeţi-mă în noapte!

– Ajunge, nu spune mai mult, a strigat Benji.

Am deschis ochii şi am văzut un val de un albastru strălucitor învăluindu-mă, ca şi cum cerul verii ar fi coborît să mă învelească. Am simţit atingerea delicată a catifelei, chiar şi asta m-a durut, ca o arsură, dar era o durere suportabilă, pentru că mîinile lor aveau grijă de mine şi, pentru asta, pentru atingerea lor, pentru dragostea lor, eram gata să îndur orice.

Am simţit cînd m-au ridicat. Ştiam că sînt uşor, dar tot îmi displăcea să fiu aşa de neajutorat cînd ei mă înveleau.

– Nu sînt destul de uşor? Capul îmi căzuse pe spate, vedeam din nou zăpada şi mă gîndeam că, atunci cînd o să-mi revin, o să văd din nou stelele, sus, pe cer, trăind eternitatea peste sclipirea micii noastre planete.

– Nu te teme, a şoptit Sybelle.

Mirosul sîngelui lor a devenit dintr-o dată puternic şi bogat ca mierea.

Mă ţineau amîndoi în braţele lor şi au fugit cu mine. Scăpasem de zăpadă şi de gheaţă, aproape pentru totdeauna. Nu era permis să mă gîndesc la sîngele lor. Nu era permis ca trupul acesta ars să-şi urmeze pofta. Era de neconceput!

Am coborît pe scara de metal, auzind zgomotul făcut de ei pe treapte, simţindu-mi trupul zdruncinat şi în agonie. Vedeam tavanul. Mirosul sîngelui lor m-a doborît, am închis ochii, am stîns pumnii auzind cum îmi crapă pielea. Mi-am înfipt unghiile în carne.

Am auzit vocea lui Sybelle în urechea mea:

– Avem noi grijă de tine, te ţinem bine, nu îţi dăm drumul. Mai avem puţin. Oh, Doamne, uite cum arăţi, uite ce ţi-a făcut soarele!

– Nu te uita! a spus Benji. Doar grăbeşte-te! Crezi că Dybbuk, atît de puternic, nu ştie ce crezi tu? Fii isteaţă, grăbeşte-te!

Ajunseseră la parter, la geamul spart. Am simţit cum Sybelle m-a ridicat şi am auzit vocea lui Benji venind din spate fără ecou:

– Aşa, acum lasă-mi-l mie, pot să-l ţin.

Avea o voce furioasă şi nerăbdătoare, dar ea a trecut prin fereastră cu mine, mi-am dat seama, deşi mintea mea de Dybbuk era sleită de puteri. Nu ştiam nimic, simţeam doar durerea şi sîngele, şi paşii lor grăbiţi pe o alee întunecoasă de unde nu puteam să văd raiul. Dar era atît de plăcut! Mişcarea de balansare, leganatul picioarelor mele arse şi atingerea delicată a degetelor ei prin pătură, toate erau extraordinar de dureroase. Nu mai era durere, era doar o senzaţie. Apoi, pătura mi-a acoperit faţa.

Auzeam paşii lor grăbiţi, strivind zăpada sub picioare, pe Benji alunecînd şi înjurînd cu voce tare şi pe Sybelle prinzîndu-l să nu cadă.

Ce greu era pentru ei în frig! Trebuia să se termine odată.

Am intrat în hotelul în care locuiau. Aerul cald dinăuntru ne-a învăluit chiar de cînd au deschis uşile şi, înainte să se închidă, pe hol răsunau deja paşii uşori ai lui Sybelle şi hîrşîitul sandalelor lui Benji.

Deodată, cu o durere profundă, m-am simţit ridicat cînd am intrat în lift. Mi-am înghiţit un urlet de durere. Nimic nu mai conta. Liftul, mirosind a vechi şi a ulei, şi-a început călătoria zbuciumată.

– Sîntem acasă, Dybbuk, a şoptit Benji, cu faţa apropiată de obrazul meu, încercînd să mă ţină prin pătură. Sîntem în siguranţă acum, te-am prins, te avem.

Am auzit încuietorile, apoi paşi pe duşumea, mirosea a esenţe şi a parfum de femeie, a poliţe pentru lucruri fine şi a tablouri vechi, cu vopseaua crăpată; şi mai era parfumul puternic de liliac alb.

Trupul meu a fost aşezat uşor pe un pat, acoperit doar cu pătura, ca să mă pot cufunda în mătase şi în catifea, cu perne atît de moi, încît se topeau sub mine.

Era chiar cuibuşorul neprihănit în care mi-o imaginasem de atîtea ori, blondă, dormind, în cămaşa ei aurie şi ea l-a cedat unui monstru ca mine!

– Nu mă dezveli, am spus.

Ştiam că micul meu prieten dorea asta.

Fără nici o ezitare, a tras uşor pătura. Am încercat să o prind, să o aduc înapoi, dar nu am reuşit decît să-mi mişc degetele.

Stăteau lîngă pat, uitîndu-se la mine. Lumina îi învăluia, amestecată cu căldură, aceste două făpturi fragile, fata de porţelan, subţire, cu vînătăile vindecate de pe pielea albă ca laptele şi micul arab, băiatul beduin – pentru că mi-am dat seama că ăsta era el. S-au uitat fără frică la ceea ar trebui să fie de nesuportat pentru ochii oamenilor.

– Luceşti atît de tare! a spus Benji. Te doare?

– Ce putem face? a întrebat Sybelle atît de încet, de parcă sunetul vocii ei m-ar fi putut răni.

Şi-a acoperit buzele cu mîna. Părul ei întins se mişca în lumină, braţele i se învineţiseră de la frigul de afară şi nu se putea opri din tremurat. Biata fiinţă, atît de delicată! Cămaşa de noapte era făcută din bumbac alb, subţire, cu un model cu floricele şi cu un şiret de mătase, ceva potrivit pentru o fecioară neprihănită. Privirea ei era plină de compătimire.

– Cunoaşte-mi sufletul, îngerul meu. Sînt un lucru diabolic. Dumnezeu nu m-a vrut. Şi nici Lucifer. Am stat în soare ca să-mi poată lua sufletul. A fost ceva făcut din dragoste, fără frică de focurile iadului sau de durere. Dar acest Pămînt, chiar acest Pămînt, a fost Purgatoriul meu. Nu ştiu cum am venit la tine. Nu ştiu ce putere mi-au dat acele secunde pe care le-am petrecut aici, în camera ta şi a intervenit între tine şi moartea care plutea ca o umbră deasupra ta.

– Oh, nu, a şoptit Sybelle, cu ochii sticlind în lumina camerei. Nu m-ar fi ucis.

– Ba da, te-ar fi ucis! am spus în acelaşi timp cu Benjamin.

– Era beat şi nu îi păsa de ceea ce făcea, a spus Benji înfuriat, iar mîinile lui erau mari, neîndemînatice şi rele şi nu îi păsa ce făcea. Cînd te-a lovit ultima oară, ai zăcut două ore în patul ăsta fără să te mişti! Crezi că un Dybbuk îţi omoară fratele fără un motiv?

– Cred că spune adevărul, drăguţo, am zis.

Mi-era foarte greu să vorbesc. La fiecare cuvînt trebuia să îmi ridic pieptul. În disperarea mea aveam nevoie de o oglindă. M-am mişcat şi m-am întors în pat, dar am încremenit de durere.

Cei doi au intrat în panică.

– Nu te mişca, Dybbuk! m-a implorat Benji. Sybelle, mătasea, eşarfele de mătase, scoate-le şi înfăşoară-le în jurul lui!

– Nu! am şoptit. Acoperiţi-mă! Dacă trebuie să îmi vedeţi faţa, lăsaţi-o descoperită, dar înveliţi restul. Sau...

– Sau ce, Dybbuk? Spune-mi!

– Ridicați-mă să văd cum arăt. Ridicați-mă în fața unei oglinzi înalte.

Au tăcut, uimiți. Părul blond-deschis, lung, al lui Sybelle îi cobora pe sînii mari. Benjamin își mușca buza lui mică.

Toată camera se scălda în culori. Mi-am imaginat că aud clinchetul paharelor, cînd se atingeau aceste podoabe inestimabile. În mintea mea ușor tulburată, mi s-a părut că nu mai văzusem niciodată o splendoare atît de simplă, că uitasem de-a lungul timpului cît de strălucitoare și de încîntătoare era lumea.

Am închis ochii, păstrînd în inimă imaginea camerei. Am respirat luptîndu-mă cu parfumul sîngelui lor, cu mireasma dulce și curată a crinilor.

– Mă lăsați să văd florile acelea? am șoptit.

Buzele mele erau pîrlite? Puteau ei oare să-mi vadă colții? Îmi erau oare colții îngălbeniți de foc? Am plutit pe mătăsurile de sub mine. Am plutit. Am plutit și mi se părea că puteam visa acum în siguranță, cu adevărat. Crinii își închiseseră cupele. M-am întins din nou. Am pipăit petalele și mi-au dat lacrimile. Erau ele sînge pur? Mă rog să nu fi fost așa, dar am auzit respirația sacadată a lui Benji și pe Sybelle, cu cel mai dulce glas, încercînd să-l liniștească.

– Aveam 17 ani, cred, cînd s-a întîmplat, am spus. Acum sute de ani. Eram prea tînăr într-adevăr. Stăpînul meu era o ființă iubitoare; el nu credea că sîntem niște creaturi malefice. El credea că noi ne putem hrăni din lucrurile rele. Dacă nu aș fi fost pe moarte, nu m-ar fi transformat atît de curînd. Voia ca eu să cunosc lucrurile, să fiu pregătit.

Am deschis ochii. Erau fermecați! L-au văzut din nou pe băiatul care fusesem. N-o făcusem cu intenție.

– O, atît de frumos, a spus Benji. Atît de plăcut, Dybbuk!

– Micuțule, am spus cu un oftat, simțind cum iluzia fragilă despre persoana mea se spulbera în aer, de acum înainte strigă-mă

pe numele meu; nu sînt Dybbuk. Cred că l-ai ales pe acesta de la evreii din Palestina.

A rîs. N-a tresărit cînd am dispărut în eul meu oribil.

– Atunci, spune-mi numele tău.

I l-am spus.

– Armand, a spus Sybelle. Spune-mi: ce putem face? Dacă şaluri din mătase nu, atunci alifii, aloe, da, aloe! Îţi va vindeca rănile.

Am rîs, dar doar aşa, de formă, dorind să par drăguţ.

– Sîngele meu este mai puternic decît orice aloe, copilă. Am nevoie de un om rău, un om care merită să moară. Cum îl găsesc acum?

– Ce va face sîngele ăsta? a întrebat Benji.

El stătea jos, chiar lîngă mine, aplecat asupra mea, ca şi cum aş fi fost cel mai fascinant specimen.

– Ştii, Armand, eşti negru ca smoala, eşti făcut din piele neagră, eşti precum oamenii aceia care pescuiesc în mlaştini, strălucitor pe dinăuntru şi cu tot ce e al tău închis. Privindu-te, aş putea să învăţ o lecţie despre muşchi.

– Benji, opreşte-te, a spus Sybelle, luptîndu-se cu dezaprobarea ei, cu teama ei. Trebuie să ne gîndim cum să faci rost de un om rău.

– Vorbeşti serios? spuse el, uitîndu-se peste pat la ea, care stătea cu mîinile strînse ca într-o rugăciune.

– Sybelle, asta e o nimica toată. Mai greu e să scapi de el după aceea. El m-a privit: Ştii ce am făcut cu fratele ei?

Ea şi-a acoperit urechile cu mîinile şi şi-a plecat capul. De cîte ori procedasem şi eu la fel cînd mi se păruse că un torent de cuvinte şi de imagini mă va distruge!

– Eşti atît de fătarnic, Armand! spuse Benji. Dar pot să-ţi fac rost de un om rău, uite aşa, nu e greu. Vrei un om rău? Hai să facem un plan.

S-a aplecat asupra mea, încercînd parcă să-mi scormonească în creier. Mi-am dat seama imediat că el se uita la colţii mei.

– Benji, am spus, nu te apropia. Sybelle, ia-l de aici!

– Dar ce am făcut?

– Nimic, a spus ea. A coborît tonul şi a spus disperată: E flămînd.

– Vrei să ridici cuverturile din nou? am întrebat. Ridică-le, priveşte-mă şi lasă-mă să mă uit în ochii tăi, care vor fi oglinda mea. Vreau să văd cît de rău este.

– Hm, Armand, a replicat. Cred că eşti smintit, nebun sau cam aşa ceva.

Sybelle s-a aplecat şi a dat cuvertura la o parte cu mîinile ei grijulii, lăsîndu-mă dezvelit.

Am intrat în mintea ei.

Era mai rău decît îmi imaginasem vreodată.

Imaginea oribilă a unui cadavru plin de noroi, aşa cum spusese Benji, era perfect adevărată, imaginea oribilă a unui cap mare, cu păr castaniu-roşcat, cu ochii imenşi, căprui, fără pleoape, cu dinţii albi înşiraţi perfect în jurul gurii zbîrcite. În josul pielii negre, încreţite a feţei erau dungi de sînge, care fuseseră lacrimile mele.

Mi-am băgat repede capul în perna pufoasă. Am simţit cuverturile venind spre mine.

– Voi nu puteţi continua aşa, chiar dacă eu aş putea, am spus. Este ceva ce nu aş vrea să mai vedeţi, deoarece, cu cît veţi trăi cu asta, cu atît mai mult vă veţi obişnui cu orice. Nu. Nu poate continua!

– Orice, spuse Sybelle. S-a ghemuit lîngă mine: Mîna mea e răcoroasă dacă o pun pe fruntea ta? Este plăcut cînd îţi ating părul?

Am privit-o cu ochii întredeschişi.

Gîtul lung, subţire, făcea parte din drăgălăşenia ei fragilă şi vlăguită. În spatele ei, în lumina plăcută a camerei, am văzut pianul. M-am gîndit cum degetele ei lungi atingeau clapele. Ascultam cu ochii minţii ritmul din *Appassionata*.

Am auzit o smucitură, o pocnitură şi apoi a venit parfumul tare de tutun fin.

Benji umbla de colo pînă colo, cu ţigareta lui neagră în gură.

– Am un plan, a zis el ţinînd ţigara între buzele pe jumătate deschise. Cobor pe străzi. Cît ai clipi întîlnesc un tip rău, rău. Îi spun că sînt singur în acest apartament, sus, aici în hotel, cu un bărbat beat, imbecil şi nebun şi că avem de vînzare cocaina asta şi nu ştiu ce să fac şi am nevoie de ajutor.

În ciuda durerii, am început să rîd.

Micul beduin a dat din umeri şi şi-a arătat palmele, pufăind din ţigara neagră, în timp ce fumul se rotea în jurul lui ca un nor magic.

– Ce zici? Încă funcţionează. Uită-te, sînt un bun judecător de caractere. Acum, tu, Sybelle, dă-te la o parte şi lasă-mă să conduc *acest sac mizerabil de gunoi*, acest tip rău pe care îl voi ademeni în capcana mea, chiar spre pat. Îi pun piedică şi el cade exact în braţele tale, Armand, ce părere ai?

– Şi dacă nu merge? am întrebat.

– Atunci, frumoasa mea Sybelle îl pocneşte în cap cu ciocanul.

– Am o idee mai bună, am spus, deşi Dumnezeu ştie că ceea ce tocmai ai pus la cale este, fără doar şi poate, minunat. Tu îi spui că drogurile sînt sub plapumă, în saci mici de plastic, întinşi, dar, dacă nu muşcă momeala asta şi vine aici să se convingă, atunci să o lăsăm pe frumoasa noastră Sybelle să tragă plapuma şi cînd va vedea ce zace, de fapt, în acest pat, va ieşi de aici fără să se gîndească să mai rănească pe cineva.

– Asta e! a strigat Sybelle.

A bătut din palme. Ochii ei palizi se umeziseră.

– E perfect, aprobă Benji.

– Dar fii atent să nu ai cu tine un bănuţ de aramă. Măcar dacă am avea puţin din pudra albă diavolească cu care să momim bestia.

– Dar avem, spuse Sybelle. Chiar avem, l-am găsit în buzunarele fratelui meu.

Ea s-a uitat la mine gînditoare, fără să mă vadă, dar urmărind în mintea-i supusă planul.

– Scoatem tot, în aşa fel încît cînd va fi găsit, ei să nu descopere nimic asupra lui. Sînt foarte mulţi cei părăsiţi în New York. Sigur că e o treabă foarte neplăcută să-l tragi.

– Dar avem aceea pudră diavolească, da! zise Benji, strîngînd-o de umăr şi, apoi, zbughind-o din faţa mea, ca să se întoarcă cu un mic portţigaret.

– Pune-l aici, de unde pot mirosi ce e înăuntru, am zis.

Am văzut că nici unul din ei nu ştia sigur.

Benji a deschis capacul cutiei din argint. Acolo, ascunsă într-o punguţă din plastic, împăturită cu cea mai mare grijă, era pudra mirosind exact cum îmi doream. Nu era nevoie să o pun pe limba mea pentru care şi zahărul are un gust străin.

– Este în regulă. Goleşte jumătate din ea acum, să-i mai rămînă doar un pic şi lasă cutia de argint aici, ca să nu dai peste vreun nebun care să te omoare pentru ea.

Sybelle s-a cutremurat de teamă:

– Benji, vin cu tine.

– Nu, asta ar fi complet greşit, am spus. El poate scăpa de oricine mult mai repede fără tine.

– Oh, cîtă dreptate ai! zise Benji, trăgînd un ultim fum din ţigaretă şi stingînd-o apoi în scrumiera mare din sticlă de lîngă pat, unde mai aştepta o duzină de alte mucuri de ţigară Şi de cîte ori îi spun eu cînd ies după ţigări în mijlocul nopţii? Ascultă ea?

A plecat fără să aştepte un răspuns. Am auzit apa ţîşnind dintr-un robinet. Îndepărta jumătate din cocaină. Mi-am lăsat privirea să rătăcească prin cameră, după îngerul păzitor plin de sînge.

– Există oameni buni din naştere, am spus, care vor să-i ajute pe alţii. Tu eşti unul dintre ei, Sybelle. Nu voi avea un

moment de odihnă cît voi trăi. Voi fi lîngă tine. Voi fi numai acolo, să te păzesc şi să te răsplătesc.

Ea a zîmbit.

Eram uimit.

Pe faţa ei uscăţivă, cu buzele palide bine conturate, a apărut cel mai proaspăt şi mai sănătos zîmbet, de parcă grija şi durerea n-o măcinaseră nicicînd.

– Vei fi un înger păzitor pentru mine, Armand? a întrebat ea.

– Întotdeauna.

– Am terminat, a spus Benji solemn.

Cu un scăpărat de chibrit şi o pocnitură şi-a aprins altă ţigară. Plămînii lui trebuie să fi fost asemenea unor saci de cărbune.

– Ies în noapte. Dar, dacă acest ticălos este bolnav sau murdar sau...

– Nu înseamnă nimic pentru mine. Sîngele este sînge. Doar să-l aduci aici. Nu încerca această lovitură fantezistă cu piciorul. Aşteaptă pînă îl vei avea aici, lîngă pat şi cînd se va întinde să ridice cuvertura, tu, Sybelle, trage-o înapoi, iar tu, Benji, împinge-o peste el cu toată puterea astfel încît să se împiedice cu braţele de pat. Şi după asta, mă voi ocupa eu de el.

El s-a îndreptat către uşă.

– Aşteaptă, am şoptit.

Unde îmi era mintea în lăcomia mea? M-am uitat la faţa ei zîmbitoare, tăcută şi, apoi, la el, roboţelul care pufăia din ţigareta lui neagră, nepurtînd nimic pe el împotriva iernii teribile de afară, cu excepţia nenorocitei de *djellaba*.

– Nu, acest lucru trebuie făcut, a zis Sybelle. Şi Benjamin va alege un bărbat foarte rău, nu-i aşa, Benji? Un bărbat rău care vrea să te jefuiască şi să te omoare.

– Ştiu unde să mă duc, zise Benji cu un zîmbet strîmb. Doar să vă jucaţi rolurile, amîndoi, cînd mă voi întoarce. Acoperă-l, Sybelle! Nu te uita la ceas! Nu te îngrijora pentru mine!

A plecat trîntind uşa, iar încuietoarea grea s-a închis automat în urma lui.

Aşadar, venea. Sînge, sînge roşu, gros. Venea. Venea şi era fierbinte şi delicios, şi era bărbătesc şi venea, venea în scurt timp.

Am închis şi am deschis ochii, am lăsat din nou camera să capete contur – cu draperiile albastre la fiecare fereastră, cu falduri bogate atîrnînd pe podea şi covorul cu un medalion de trandafiri. Şi ea, o minunăţie de fată care se uita la mine şi îmi zîmbea dulce, ca şi cum crima din noapte n-ar fi însemnat nimic pentru ea.

A venit în genunchi lîngă mine, periculos de aproape şi mi-a atins din nou părul cu mîna ei delicată. Sînii ei frumoşi, neîncătuşaţi mi-au atins braţul. I-am citit gîndurile ca în palmă, dînd la o parte fiecare strat al conştiinţei ei, am văzut din nou drumul bătut de vînt, şerpuind de-a lungul Văii Iordanului, părinţii mergînd cu maşina prea repede prin întunericul ca tăciunele şi curbele periculoase şi i-am văzut pe şoferii arabi care veneau pe rînd cu o viteză şi mai mare, astfel încît fiecare întîlnire de faruri să devină o întrecere extenuantă.

– Să mănînc peşte din Marea Galileii, a spus ea cu privirea aiurea. Eu am vrut. A fost ideea mea să mergem acolo. Mai aveam o zi de stat pe Pămîntul Sfînt şi ne-au informat că e drum lung de la Ierusalim la Nazaret şi eu am zis: „Dar El a mers pe apă". A fost întotdeauna cea mai ciudată poveste pentru mine. O ştii?

– Da, am spus.

– Că El mergea chiar pe apă, de parcă ar fi uitat că Apostolii erau acolo sau că L-ar putea vedea cineva şi aceştia au strigat din barcă: „Doamne!" şi El a fost uimit. Un miracol atît de ciudat, ca şi cum totul ar fi fost... accidental. Eu am fost cea care a vrut să meargă. Eu am fost cea care a vrut să mănînce peşte proaspăt chiar din mare, din aceeaşi apă din care Petre şi ceilalţi pescuiseră. A fost alegerea mea. Oh, nu spun că din

vina mea au murit. Ne îndreptam cu toţii spre casă pentru marea mea noapte la Carnegie Hall, iar compania de înregistrare aranjase să înregistreze în direct. Făcusem o înregistrare înainte, ştii. Făcusem o treabă mult mai bună decît se aşteptase vreodată cineva. Dar în noaptea aceea, noaptea aceea care nu s-a petrecut niciodată, asta aveam de gînd să fac – să cînt *Appassionata*. Era tot ce conta pentru mine. Iubesc şi celelalte sonate, *Sonata lunii*, *Patetica*, dar pentru mine conta doar... *Appassionata*. Tata şi mama mea erau atît de mîndri! Dar fratele meu, el a fost cel care a luptat întotdeauna, mi-a făcut rost mereu la timpul potrivit de spaţiul, de pianul cel mai bun, de profesorii de care aveam nevoie. El a fost cel care i-a făcut să înţeleagă, dar desigur că el nu avea o viaţă a lui şi noi toţi ne-am dat seama de ce avea să urmeze. Seara vorbeam despre asta în timpul mesei, că el trebuie să-şi facă o viaţă proprie, că nu era bine să lucreze pentru mine, dar el spunea că eu voi avea nevoie de el ani de zile, nici nu mi-am putut imagina. El se ocupa de înregistrări, de interpretări, de repertoriu şi de onorariile pe care le ceream. Agenţii nu erau de încredere. Şi nici nu ştiam, spunea el, cît de sus voi ajunge.

A tăcut, cu capul într-o parte, cu o expresie serioasă.

– Nu a fost decizia mea, înţelegi, a spus ea. Doar că nu am făcut nimic altceva. Muriseră. N-am mai ieşit din casă. N-am mai răspuns la telefon. N-am mai cîntat nimic altceva. N-am mai ascultat ce îmi spunea el. Nu mi-am mai făcut planuri. Nu am mai mîncat. Nu m-am schimbat de haine. Am cîntat doar *Appassionata*.

– Înţeleg, am zis cu căldură.

– El l-a adus pe Benji cu noi, ca să aibă grijă de mine. Întotdeauna m-am întrebat cum. Cred că Benji a fost cumpărat, ştii tu, cumpărat cu bani peşin.

– Ştiu.

– Cred că asta s-a întîmplat. El spunea că nu mă poate lăsa singură, nici măcar la King David, acesta era hotelul...

– Da.

– Pentru că, spunea el, voi sta la fereastră fără haine sau nu o voi lăsa pe servitoare să intre sau voi cînta la pian în toiul nopții și el nu va putea să doarmă. Așa că l-a adus pe Benji. Îl iubesc pe Benji.

– Știu.

– Aș face întotdeauna tot ce mi-ar spune Benji. El n-a îndrăznit niciodată să-l lovească pe Benji. Doar către sfîrșit a început să-mi facă rău cu adevărat. Înainte de asta n-au fost decît palme, știi, și lovituri cu piciorul. Sau mă trăgea de păr. Mă apuca de păr cu o mînă și mă tîra pe podea. Făcea adeseori treaba asta. Dar nu îndrăznea să-l lovească pe Benji. Știa că, dacă o va face, voi țipa întruna. Dar uneori, cînd Benji încerca să-l lovească... Dar nu sînt atît de sigură de asta, pentru că eram atît de amețită. Mă durea capul.

– Înțeleg, am zis.

Cu siguranță, îl lovise și pe Benji.

Ea era gînditoare, liniștită, cu ochii mari, liniștiți și atît de strălucitori, fără lacrimi sau cearcăne.

– Noi semănăm, tu și cu mine, șopti ea, uitîndu-se la mine.

Ținea mîna aproape de obrazul meu și m-a apăsat încet cu partea de sus a arătătorului.

– Semănăm? am întrebat. La ce Dumnezeu te referi?

– Monștri, spuse ea. Copii.

Am zîmbit. Dar ea nu. Era visătoare:

– Am fost atît de bucuroasă cînd ai venit! zise. Am știut că e mort. Am știut cînd tu stăteai lîngă pian și mă priveai. Am știut cînd stăteai acolo, ascultîndu-mă. Eram atît de fericită că s-a găsit cineva care să-l omoare.

– Fă asta pentru mine, am spus.

– Ce? a întrebat ea. Armand, voi face orice!

– Du-te la pian chiar acum. Cînt-o pentru mine. Cîntă *Appassionata*.

– Dar planul? m-a întrebat ea pe un ton stins. Vine bărbatul cel rău.

– Lasă asta în seama mea şi a lui Benji. Nu te întoarce să te uiţi. Tu cîntă doar *Appassionata*.

– Nu, te rog, mi-a cerut ea amabil.

– Dar de ce nu? am zis. De ce trebuie să treci printr-un asemenea chin?

– Tu nu înţelegi, a zis pătrunzîndu-mă cu privirea. Vreau să văd asta.

22

Benji tocmai ajunsese jos, la intrarea în hotel. Sunetul îndepărtat al vocii lui, prea slab ca să fie auzit de Sybelle, făcea ca durerea să-mi revină imediat în tot corpul.

– Asta am vrut să spun, vezi, trăncănea el, totul se află sub cadavru, şi nu vrem să-l ridicăm, şi tu, fiind poliţist de la Narcotice, *vei şti ce e de făcut.*

Am început sa rîd. El chiar se depăşise pe sine! M-am uitat din nou la Sybelle, care se holba la mine cu o expresie hotărîtă, inteligentă şi gînditoare.

– Acoperă-mi faţa cu asta, am spus, şi îndepărtează-te. El ne aduce un prinţ obişnuit al tîlharilor. Grăbeşte-te.

S-a executat. Simţeam deja mirosul acestei victime, deşi omul se afla încă în lift, vorbind precaut cu Benji.

– Şi asta s-a petrecut în acest apartament unde nu mai este nimeni altcineva în afara de tine şi de ea?

Oh, el era o frumuseţe! Din vocea lui mi-am dat seama ce criminal se ascundea din el.

– Ţi-am spus tot, zise Benji pe cel mai natural ton posibil.

– Ştii, tu doar mă ajuţi, nu pot să chem poliţia aici! şopti. Acesta este un hotel respectabil. De unde să ştiu că tipul ăsta avea să moară aici! Noi nu folosim droguri, tu le iei, doar să scoţi corpul de aici. Acum să-ţi spun ceva...

Liftul a ajuns la etajul nostru:

– Corpul ăsta e terminat, aşa că să nu îmi smiorcăi cînd ai să-l vezi.

– Să smiorcăi? mormăi victima.

Paşii lor se auzeau grăbiţi pe covor.

Benji nu nimerea cheia în uşă, prefăcîndu-se zăpăcit:

– Sybelle! strigă el în semn de prevenire. Sybelle, deschide uşa!

– Nu face asta, am zis încet.

– Sigur că nu, răspunse ea cu vocea-i catifelată.

Cheia se răsuci în uşă.

– Şi, pur şi simplu, tipul ăsta a venit şi a murit aici, cu toată marfa asta?

– Păi, nu chiar, a spus Benji, dar tu ai făcut o înţelegere cu mine şi mă aştept să te ţii de cuvînt.

– Uite ce e, golănaşule, nu am făcut nici o înţelegere cu tine.

– Bine, atunci poate chiar o să chem poliţia. Te cunosc. Toate lumea din bar ştie cine eşti, eşti mereu prin preajmă. Ce ai de gînd să faci, pistolarule? Să mă omori?

Uşa s-a închis în urma lor. Mirosul sîngelui bărbatului a invadat tot apartamentul. Era ameţit de coniac şi avea injectată cocaină în vene, dar asta nu conta pentru setea mea. Abia mă puteam abţine. Mădularele mi se încordau şi încercam să le mişc sub cuvertură.

– Nu este ea o adevărată prinţesă! zise el, cînd a dat cu ochii de Sybelle.

Ea nu l-a băgat în seamă.

– Las-o pe ea, priveşte acolo, sub cuverturi. Sybelle, vino aici lîngă mine. Vino, Sybelle!

– Dedesubt unde? Vrei să-mi spui că trupul e acolo dedesubt, iar cocaina este sub el?

– De cîte ori ţi-am zis? l-a întrebat Benji dînd din umeri în stilul său caracteristic. Ce parte nu înţelegi, aş vrea să ştiu? Nu vrei cocaina asta? O dau de pomană. Voi deveni cunoscut în barul tău favorit. Sybelle, omul ăsta zice că ne ajută şi apoi se răzgîndeşte. Vorbe, vorbe, vorbe, gargară tipic guvernamentală.

– Pe cine faci tu neparolist, copile? îl întrebă bărbatul, luîndu-l în rîs şi răspîndind miros de coniac. Ai un vocabular dezvoltat pentru un ţînc! Cîţi ani ai? Cum naiba ai ajuns în ţara asta? Întotdeauna umbli pe străzi în cămaşa asta de noapte?

– Da, sigur, spune-mi Lawrence al Arabiei. Sybelle, vino aici!

Nu voiam ca ea să se ducă. Voiam s-o ţin cît mai departe posibil de situaţia asta. Ea nu s-a mişcat şi m-am bucurat.

– Îmi plac hainele mele, a continuat să sporovăiască Benji, pufăind din ţigară. Presupun că ar trebui să mă îmbrac precum copiii de aici, în blugi? Poporul meu se îmbracă aşa de pe vremea lui Mohammed.

– Nici urmă de progres, spuse bărbatul rîzînd gutural.

Se apropie cu paşi repezi de pat. Mirosea atît de puternic a sînge, încît simţeam cum porii pielii mele arse se deschideau.

Ajutîndu-mă un pic de puterea mea, mi-am format prin ochii lor o imagine telepatică a sa – un bărbat înalt cu ochii căprui, faţă palidă, obraji supţi, păr castaniu, rar, îmbrăcat într-un costum italienesc din mătase neagră cu butoniere strălucitoare de diamant. Era nervos, îşi mişca degetele, incapabil să stea într-un loc, plin de umor, cinism şi curiozitate nestăpînită. Avea ochi lacomi şi jucăuşi. Neliniştea scotea totul la iveală, şi avea în el o doză puternică de nebunie crasă, alimentată de droguri. Îşi purta crimele la fel de mîndru cum îşi purta splendidul costum şi cizmele maro, lucioase.

Sybelle veni lîngă pat, parfumul dulce pătrunzător al cărnii ei pure se contopea acum cu parfumul mai tare al bărbatului. Dar ceea ce savuram era sîngele lui, sînge care mi-a făcut gura să saliveze. Cu greu m-am abţinut să nu oftez de unde eram. Am simţit cum corpul meu era gata să-şi revină din amorţeala dureroasă.

Şmecherul măsura locul, uitîndu-se în stînga şi în dreapta prin uşile deschise, ciulind urechile, întrebîndu-se dacă ar trebui să cerceteze apartamentul excentric şi dezordonat înainte

de a face ceva. Își mișca încontinuu degetele. Într-o clipă, mi-am dat seama că el prizase cocaina pe care Benji i-o dăduse și voia mai mult imediat.

– Vai, dar ești o tînără frumoasă! îi spuse lui Sybelle.

– Vrei să ridic cuvertura? întrebă ea.

Am mirosit că are o armă mică vîrîtă în cizmele lungi din piele și una foarte modernă, în tocul de sub braț. Am simțit și mirosul de bani pe care îi avea asupra lui, mirosul acela stătut, inconfundabil, de bancnote murdare.

– Haide, ești laș, bătrîne? întrebă Benji. Vrei să trag învelitoarea? Spune cînd. Vei fi foarte surprins, crede-mă!

– Nu este nici un cadavru acolo, spuse batjocoritor. De ce nu ne așezăm să stăm un pic de vorbă? Nu stai aici, nu-i așa? Cred că voi, copiii, aveți nevoie de puțină îndrumare părintească.

– Corpul este ars în întregime, spuse Benji. Să nu ți se facă rău acum.

– Ars! spuse bărbatul.

Deodată, Sybelle a tras cuvertura cu mîna ei lungă. Am simțit aerul răcoros. M-am holbat la acel individ, care s-a dat înapoi, cu gura căscată.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Corpul meu a țîșnit, atras de sînge ca o marionetă hidoasă trasă de sfori. M-am năpustit asupra lui, m-am agățat de gîtul lui cu o mînă și cu cealaltă l-am încolăcit într-o îmbrățișare dureroasă, limba mi-a jubilat cînd sîngele a început să curgă din rănile pe care le făcusem înfigîndu-mi ghearele și, ignorînd durerea blestemată pe care o simțeam în față, am deschis gura larg și mi-am înfipt colții.

Acum era al meu.

Statura, vigoarea, umerii, mîinile lui imense strîngîndu-mi carnea rănită, nimic din toate astea nu-l putea ajuta. Era al meu. Am luat prima înghițitură de sînge gros și m-am gîndit că o să

leşin. Dar corpul meu a fost receptiv. De parcă aş fi avut nişte tentacule devoratoare.

Deodată, gîndurile lui nebuneşti m-au tras într-un vîrtej de imagini newyorkeze, de o cruzime neîndurătoare şi de o oroare grotescă, de o energie agresivă dată de drog şi de un umor sinistru. Am lăsat imaginile să mă inunde. Nu-l puteam lăsa să moară repede. Trebuia să am fiecare picătură de sînge din el şi, pentru asta inima trebuia să pompeze şi iar să pompeze; nu trebuia să renunţe.

Nu-mi aminteam să fi gustat vreodată un sînge atît de puternic, de dulce şi de sărat; n-a fost chip să-mi amintesc un asemenea deliciu – încîntarea absolută provocată de potolirea setei, de astîmpărarea foamei, de dizolvarea singurătăţii în această îmbrăţişarea fierbinte şi intimă, în care respiraţia mea clocotindă şi încordată m-ar fi îngrozit, dacă mi-ar fi păsat.

Am făcut atîta zgomot, un zgomot îngrozitor de desfătare. Degetele mele îi masau muşchii mari, nările mele îi simţeau pielea răsfăţată de miros de săpun.

– Hm, te iubesc, nu ţi-aş face rău pentru nimic în lume, îl simţi, e dulce, nu-i aşa? i-am şoptit peste şiroaiele de sînge abundent. Hm, da, atît de dulce, nici cel mai bun coniac nu-l întrece, hmmm...

În şocul şi neîncrederea lui, s-a lăsat complet pradă delirului pe care l-am creat cu fiecare cuvînt. I-am sfîşiat gîtul, mărind rana, spărgînd şi mai mult artera. Sîngele a ţîşnit din nou.

M-a trecut un fior violent pe spinare, mi-a cuprins capătul braţelor, şezutul şi picioarele. Era şi dureros, dar şi plăcut pentru că sîngele fierbinte, plin de energie pătrundea prin microfibrele cărnii mele uscate; pentru că punea în mişcare muşchii de sub pielea prăjită; pentru că mi-a ajuns pînă în măduva oaselor. Mai mult, trebuie să obţin mai mult!

– Rămîi viu, nu vrei să mori, nu, rămîi în viaţă, am gîngurit, trecîndu-mi degetul prin părul lui, simţind că acum aveam degete, nu degetele de pterodactil, aşa cum fuseseră cu cîteva

momente în urmă. Oh, erau fierbinți; simțeam focul din nou, focul chinuitor în mădularele mele pîrjolite, de data asta moartea trebuia să vină, nu mai puteam suporta, dar momentul culminant trecuse și o durere plăcută m-a iradiat.

Fața mea pompa și trăgea, gura îmi era plină iar acum, gîtul înghițea, fără efort.

– Ah, da, viu, ești atît de puternic, extraordinar de puternic! am șoptit. Nu, nu pleca, nu încă, nu e timpul.

Genunchii i se îndoiră. Alunecă încet pe covor și eu o dată cu el, împingîndu-l cu blîndețe pe pat și lăsîndu-l să cadă lîngă mine, în așa fel încît să stăm încolăciți ca niște îndrăgostiți. Era mult, mult mai mult, mai mult decît aș fi putut bea vreodată în stare normală, mai mult decît aș fi vrut vreodată.

Chiar și în rarele ocazii cînd eram la început și eram lacom și beam sîngele a două sau trei victime pe noapte, n-o supsesem pe nici una atît de adînc. Acum, mă înfruptam din „drojdia" gustoasă, scoțînd cheaguri de sînge dulci care se dizolvau pe limba mea.

– Oh, ești strașnic, da, da.

Dar inima lui nu mai rezista. Încetinea către o pace iremediabilă. Mi-am înfipt dinții în pielea capului, i-am sfîșiat fruntea, lipăind amestecul consistent de vase sîngerînde care îi acopereau craniul. Era atît de mult sînge aici, atît de mult sînge în țesuturile feței! Am supt fibrele și, apoi, le-am scuipat albe și fără sînge, privindu-le cum cad pe podea ca niște lături.

Voiam inima și creierul. Îi văzusem pe bătrîni luîndu-o. Știam cum. O văzusem pe Pandora la Roma odată cum s-a dus direct la piept.

Am acționat. Uimit de ce formă căpătase mîna mea în părul castaniu, mi-am încordat mîinile ca o lopată, rupîndu-i rufăria și făcîndu-i osul pieptului să trosnească, ajungînd la măruntaiele lui fine pînă cînd am găsit inima și am luat-o așa cum o văzusem pe Pandora. Am băut din ea. Oh, era plină de

sînge. Era minunat! Am supt-o pînă la ultima picătură şi am aruncat-o.

Stăteam întins, liniştit, lîngă el, cu mîna dreaptă pe grumazul lui, cu capul aplecat pe pieptul lui, răsuflînd din greu. Sîngele dansa în mine. Îmi simţeam braţele şi picioarele tresărind. Trupul îmi era cuprins de spasme, şi trupul său mort îmi juca în faţa ochilor. Camera apărea şi dispărea.

– Oh, ce frate dulce, am şoptit. Frate, dulce frate!

M-am lăsat pe spate. Auzeam murmurul sîngelui său în urechi, îl simţeam circulînd prin pielea capului, furnicîndu-mi în obraji şi în palme. Oh, bun, prea bun, prea suculent!

– Băiat rău, hm?

Era vocea lui Benji, în depărtare, în lumea celor vii.

Departe, pe un alt tărîm, unde cîntatul la pian e obligatoriu şi băieţeii ar trebui să danseze, ei stăteau cu nişte figuri de piatră în lumina camerei şi se holbau pur şi simplu la mine. El, un mic ştrengar, pufăind din ţigara neagră, modernă, plescăind şi ridicînd din sprîncene; ea, de-a dreptul plutind, părea la fel de demnă şi de gînditoare ca înainte, neatinsă, neşocată, poate.

M-am ridicat şi mi-am întins picioarele. M-am ridicat apoi, ajutîndu-mă un pic de marginea patului ca să mă echilibrez. Stăteam gol şi mă uitam la ea.

Privirea îi era mohorîtă şi, cînd s-a uitat la mine, mi-a zîmbit:

– Oh, minunat! a şoptit.

– Minunat? am spus.

Mi-am ridicat mîinile şi mi-am dat părul de pe faţă.

– Arată-mi drumul spre pahar. Grăbeşte-te! Mi-e sete. Mi-e sete deja, din nou.

Aşa era, nu minţeam. Într-un moment de stupoare m-am uitat în oglindă. Mai văzusem nişte specimene atît de terminate, dar fiecare dintre noi este terminat în felul său, iar eu, din motive alchimice pe care nu le puteam înţelege, eram o creatură brună, exact de culoarea ciocolatei, cu ochi de opal,

remarcabili, ale căror pupile erau cafeniu-deschis. Sfîrcurile îmi erau negre ca stafidele. Aveam obrajii supți, coastele perfect definite sub pielea lucioasă și venele, venele erau pline de viață, erau încordate ca niște frînghii de-a lungul brațelor și pulpelor. Părul meu nu fusese niciodată atît de lucitor, atît de plin, de tînăr și de natural.

Am deschis gura. Mă durea de sete. Toată carnea trezită la viață cerea de băut sau mă blestema să-mi fie sete. De parcă o mie de celule zdrobite și tăcute cîntau acum sînge.

– Trebuie să am mai mult. Trebuie. Stai departe de mine.

Am trecut repede pe lîngă Benji, care dansa lîngă mine.

– Ce vrei, cu ce te pot ajuta? Îți aduc altul.

– Nu, voi face singur asta.

M-am lăsat peste victimă și i-am dezlegat cravata de mătase. L-am descheiat repede la cămașă.

Imediat, Benji i-a desfăcut cureaua. În genunchi, Sybelle i-a tras cizmele.

– Fii atentă la armă, am zis, alarmat. Du-te de lîngă el!

– Am văzut arma, spuse ea, dojenitor.

O puse de-o parte cu grijă, de parcă era un pește proaspăt prins și putea să-i sară din mînă. L-a dezbrăcat de șosete.

– Armand, hainele astea sînt prea mari, a zis.

– Benji, ai pantofi? am întrebat. Eu am picioare mici.

M-am ridicat în picioare, mi-am pus repede cămașa, încheindu-mă la nasturi cu o repeziciune care i-a uimit.

– Nu vă uitați la mine, luați pantofii, am spus.

Am tras pe mine pantalonii, am tras fermoarul și, cu ajutorul lui Sybelle, mi-am prins cureaua de piele. Am strîns-o cît am putut de tare. Asta am făcut.

S-a ghemuit în fața mea, să-mi tragă pantalonii pe picioarele goale. În rochia ei largă, înflorată era de-a dreptul minunată.

Îmi strecurasem degetele pe sub manșetele cămășii lui fără să le deranjez.

Benji mi-a aruncat pantofii de bal negri, pantofi Bally buni, pe care micul nenorocit nu îi purtase niciodată. Sybelle a luat o șosetă, iar Benji pe cealaltă.

Eram gata cînd mi-am pus haina. Furnicătura dulce din vene se oprise. Simțeam durerea din nou, începea să urle, de parcă eram cusut cu foc și vrăjitoarea cu acul trăgea firul din greu ca să mă facă să tremur.

– Un prosop, dragii mei, ceva vechi, obișnuit. Nu, nu, nu acum, nici să nu vă gîndiți.

Plin de scîrbă m-am uitat la carnea lui vînătă. Stătea întins holbîndu-se la tavan, cu firișoare de păr în nările foarte negre, pe pielea uscată și îngrozitoare, cu dinți galbeni și buze fără culoare. Părul de pe piept era o încîlceală de fire în sudoarea provocată de moarte, și, rostogolită pe jos, stătea bucata care fusese cîndva inima lui, ah, aceasta era dovada diavolească înfiorătoare care trebuia îndepărtată din ochii lumii.

M-am aplecat și am strecurat rămășițele inimii lui înapoi în piept. Am scuipat pe rană și am frecat cu mîinile mele.

Lui Benji i se tăie respirația.

– Uită-te, Sybelle, se vindecă, a strigat el.

– Nu prea, am spus. E prea rece, prea gol.

M-am uitat de jur împrejur. Pe jos erau portofelul bărbatului, actele, o geantă de piele, o serie de hîrtii verzi într-o agrafă de argint. Le-am adunat pe toate. Am băgat banii mototoliți într-un buzunar și restul în celălalt. Ce mai avea? Țigări, un briceag și armele, ah, da, armele.

Am pus aceste obiecte în buzunarul de la haină.

Înfrîngîndu-mi greața, m-am aplecat și l-am apucat, un bărbat alb, moale, oribil, cu lenjeria sa din mătase de doi bani și cu ceasul lui de buzunar din aur. Îmi revenea, într-adevăr, puterea. Era greu, dar am putut să-l pun pe umăr cu ușurință.

– Ce vei face, unde te duci? strigă Sybelle. Armand, nu poți să ne părăsești!

– Te vei întoarce! spuse Benji. Dă-mi ceasul àla, nu arunca ceasul omului.

– Şşşşş! rosti Sybelle. Ştii al naibii de bine că ţi-am cumpărat cele mai bune ceasuri. Nu-l atinge. Armand cu ce să te ajutăm?

S-a apropiat de mine.

– Priveşte! spuse ea, arătînd către braţul care atîrna sub cotul meu drept. Are manichiura făcută. Ce ciudat!

– Oh, da, întotdeauna a avut mare grijă de el, zise Benji. Ştii că ceasul valorează cinci mii de dolari?

– Nu mai vorbi despre ceas, a spus ea. Nu vrem lucrurile lui.

Ea s-a uitat din nou la mine:

– Armand, chiar şi acum te mai schimbi. Faţa ta se împlineşte.

– Da, şi doare, am spus. Aşteptaţi-mă. Pregătiţi-mi o cameră întunecată. Mă voi întoarce de îndată ce mă voi fi hrănit. Acum trebuie să mă hrănesc, din nou şi din nou, ca să vindec rănile care au rămas. Deschideţi uşa pentru mine.

– Hai să vedem dacă este cineva afară, a spus Benji, năpustindu-se la uşă.

Am ieşit pe hol, cărînd cu uşurinţă bietul cadavru, cu braţele bălăgănindu-i-se puţin pe lîngă mine.

Cum arătam în hainele acelea mari! Trebuie să fi arătat ca un şcolar melancolic, nebun care dăduse iama prin magazinele ieftine după cele mai frumoase haine şi acum ieşea în oraş, în pantofii săi fistichii, să caute trupe de muzică rock.

– Nu este nimeni aici, micul meu prieten, am spus. Este ora trei şi hotelul doarme. Şi, dacă am dreptate, àsta e drumul spre scara de incendiu, la capătul holului, corect? Nici pe scara de incendiu nu e nimeni.

– Oh, Armand, ce isteţ eşti! Îmi faci o favoare? Ochii lui mici s-au micşorat; a sărit în sus şi în jos, fără zgomot, pe covorul holului: Dă-mi ceasul! a şoptit.

– Nu, am spus. Ea are dreptate. E bogată şi eu sînt bogat, şi tu eşti. Nu fi cerşetor!

– Te vom aştepta, Armand, a spus Sybelle din tocul uşii. Vino înăuntru imediat, Benji!

– Oh, uită-te la ea acum, cum se trezeşte! Cum vorbeşte! „Benji, vino înăuntru!" Hei, dragă, nu ai nimic de făcut acum, să cînţi la pian, de exemplu?

Fata izbucni în rîs fără să vrea. Am zîmbit. Ce pereche ciudată erau! Nu le venea să creadă. Dar e destul de normal în secolul ăsta. M-am întrebat cînd vor începe să vadă şi după ce vor fi văzut, să înceapă să strige.

– La revedere, dragilor, am spus. Pregătiţi-vă pentru mine.

– Armand, să te întorci. Avea ochii în lacrimi: Mi-ai promis.

Eram zăpăcit:

– Sybelle, am spus. Care e lucrul acela pe care femeile îşi doresc să-l audă foarte des şi aşteaptă atît de mult să-l audă? Te iubesc.

Am plecat, alergînd pe scări, mutînd cadavrul pe celălalt umăr, cînd greutatea lui mă apăsa dureros. Durerea mă îneca, în valuri. Aerul rece de afară mă frigea.

– Hrană, am şoptit.

Dar ce să fac cu el? Era mult prea gol ca să-l car pe Fifth Avenue.

I-am scos ceasul, pentru că era singurul obiect care îl identifica şi, îngreţoşat de rămăşiţele fetide, l-am tras după mine repede pe aleea din spate, apoi pe o străduţă şi apoi pe alta.

Am alergat prin vîntul rece, fără să mă opresc să observ formele uriaşe care se mişcau în întunericul umed sau singura maşină care se tîra pe asfaltul umed.

În cîteva secunde parcursesem distanţa dintre două cvartaluri şi am găsit o alee cu o poartă mare unde stăteau cerşetorii pe timp de noapte, am ridicat repede drugii şi am azvîrlit cadavrul la capătul aleii. A căzut în zăpada care se topea. Scăpasem de el!

Acum trebuia să fac rost de sînge. Nu era timp pentru vechiul joc, care consta în a-i descoperi pe cei care visau să moară, cei care rîvneau cu adevărat după îmbrăţişarea mea, cei

care erau deja îndrăgostiţi de tărîmul morţii despre care nu ştiau nimic.

A trebuit să mă moşmondesc şi să mă tîrăsc în jacheta moale, mătăsoasă, cu pantalonii suflecaţi, cu părul lung acoperindu-mi faţa, un biet tînăr confuz, ţinta perfectă pentru cuţitul tău, arma ta, pumnul tău.

N-a durat mult.

Primul a fost un beţiv, un ticălos hoinar care m-a asaltat cu întrebări înainte să scoată la iveală lama lucioasă şi să vrea s-o înfigă în mine. L-am împins spre clădire şi m-am hrănit cu lăcomie.

Următorul a fost un tînăr disperat, plin de răni care supurau, care omorîse de două ori înainte pentru heroina de care avea nevoie la fel de tare cum eu aveam nevoie de sîngele lui condamnat la moarte.

Am băut mai încet.

Rănile cele mai dureroase de pe corpul meu dispăreau încet. Dar setea, setea nu-mi dădea pace. Maţele îmi fremătau de parcă s-ar fi devorat singure. Ochii îmi pulsau de durere.

Dar oraşul umed, rece, cu zgomotele sale ameţitoare, se lumina înaintea mea. Auzeam voci la mai multe blocuri depărtare şi mici difuzoare în clădirile înalte. Dincolo de norii care se răspîndeau, vedeam stelele numeroase.

Aproape că eram eu însumi din nou.

Aşa că oricine va veni la mine acum, va fi bine venit, m-am gîndit, în acest moment dezolant înainte de revărsarea zorilor, cînd zăpada se topeşte în aerul mai cald, şi toate neoanele s-au închis, iar ziarele ude foşnesc precum frunzele dintr-o pădure dezgolită şi îngheţată:

Am luat toate lucrurile care aparţinuseră primei mele victime şi le-am aruncat ici şi colo prin pubele.

Încă un ucigaş, da, te rog, destin, dă-mi asta, cît mai este timp şi, într-adevăr, a apărut, prost blestemat, dintr-o maşină în care aştepta şoferul cu motorul oprit.

– De ce naiba îţi ia atît de mult? a întrebat şoferul în cele din urmă.

– Nimic, am zis şi m-am aplecat spre prietenul lui.

M-am înclinat ca să mă uit la el. Era la fel de depravat ca şi amicul lui. Şi-a ridicat mîna, dar inutil şi prea tîrziu. L-am împins pe scaunul din piele şi am sorbit cu sete din plăcerea dulce, pură, nebunească.

Am mers încet în noapte, cu braţele afară şi cu ochii spre Ceruri.

După zăbrelele negre ale aleii care licărea parcă, se revărsa aburul pur al locurilor încălzite de jos. Gunoiul strîns în saci de plastic lucioşi părea expus într-o expoziţie modernă şi strălucitoare pe bordurile trotoarelor.

Copaci mici, cu frunzuliţe nepieritoare, ca nişte vîrfuri de condei de un verde-deschis în noapte, îşi aplecau trunchiurile în bătaia vîntului. *Peste tot, uşile înalte din sticlă curată ale* clădirilor din granit încadrau mirific splendoarea coridoarelor bogate. Ferestrele magazinelor îşi expuneau diamantele strălucitoare, blănurile lucioase şi hainele elegant croite, rochiile de vis pe manechinele din cositor.

Catedrala era cufundată în întuneric, cu turnuri ferecate în tăcere, iar trotuarul unde am stat în dimineaţa în care m-a prins soarele era curat.

Rătăcind pe acolo, am închis ochii, încercînd poate să-mi aduc aminte de minune şi de zelul meu evlavios, de curajul şi de aşteptarea glorioasă.

În schimb, prin aerul curat s-au auzit doar notele cristaline din *Appassionata*. Rostogolindu-se, gonind, huruind, melodia fără pereche mă chema acasă. Am urmat-o.

Ceasul din foaierul hotelului bătea ora şase. Întunericul iernii dispărea rapid precum gheaţa care mă ţinuse cîndva captiv. Biroul mare, lustruit era gol în luminile tăcute.

M-am privit într-o oglindă înrămată în aur, în stil rococo: eram palid, ceruit şi imaculat. Oh, ce s-au distrat mai soarele

şi gheaţa pe seama mea, furia unuia a fost repede îngheţată de puterea nemiloasă a celuilalt. Nu mi-a rămas nici o cicatrice acolo unde pielea arsese pînă la muşchi. Eram refăcut, solid, agonizînd pe dinăuntru, cu degete albe, curate, vii şi gene întoarse în jurul ochilor căprui, iar hainele erau doar o grămadă mizerabilă de accesorii nepotrivite, pătate, pe heruvimul neînduplecat.

Nu fusesem niciodată recunoscător pentru faţa mea prea tînără, pentru bărbia mea prea puţin păroasă şi, mîinile prea fine şi delicate. Dar aş fi putut, acum, să le mulţumesc zeilor pentru aripi.

Deasupra muzica se auzea în continuare, de un dramatism grandios şi clar, şi de un spirit puternic şi senzual. O iubeam atît de mult! Cine din lumea întreagă ar putea cînta vreodată Sonata ca ea (fiecare frază la fel de nouă, precum cîntecele păsărilor care nu cunosc decît acest motiv).

Am privit în jur. Era un loc plăcut, scump, cu lambriuri vechi, cîteva scaune adînci şi cheile de la uşi aranjate în cutiuţe din lemn negru.

O vază mare de flori, semnul infailibil al hotelului din New York, trona în toată splendoarea ei pe masa rotundă, din marmură neagră. Am ocolit buchetul, am luat un crin mare, roz cu mijlocul roşu şi petalele încreţite, gălbui pe exterior şi am urcat în linişte scările ca să-mi găsesc copiii.

Ea nu s-a oprit din cîntat cînd Benji m-a lăsat să intru.

– Arăţi chiar bine, Îngerule, a spus el.

Ea a continuat să cînte, capul mişcîndu-i-se nepăsător într-o perfectă sincronizare cu ritmul Sonatei.

El m-a condus printr-o serie de camere frumos decorate şi zugrăvite.

– A mea era prea somptuoasă, am şoptit, văzînd tapiseria şi pernele frumoase, brodate cu fire de aur.

Aveam nevoie doar de un întuneric perfect.

– Dar asta este tot ce avem, zise el, dînd uşor din cap.

Se schimbase cu o robă albă, curată, imprimată cu o frumoasă dungă albastră (un model pe care îl văzusem adesea în țările arabe). Purta șosete albe și sandale maro. Pufăia din mica lui țigaretă turcească și mă privea cu coada ochiului prin fum.

– Mi-ai adus înapoi ceasul, nu-i așa!

Dădu din cap dispreţuitor şi amuzat.

– Nu, am spus și am băgat mîna în buzunar. Dar pot să-ți dau banii. Spune-mi, din moment ce ești atît de deștept, te-a văzut cineva cînd îl aduceai aici pe ticălosul acela cu insignă și armă?

– Îl văd tot timpul, a spus, dînd plictisit din mîna lui mică. Am părăsit barul separat. Am împușcat doi iepuri dintr-o lovitură. Sînt foarte deștept.

– Cum așa? am întrebat.

Am pus crinul în mîna lui mică:

– Fratele lui Sybelle cumpăra de la el. Polițistul ăla a fost singurul tip pe care l-a ratat vreodată. A rîs un pic și și-a pus crinul după urechea dreaptă, apoi l-a tras și l-a răsucit între degete.

– Inteligent, nu? Acum nimeni nu întreabă unde e.

– Da, într-adevăr, doi iepuri dintr-o lovitură, ai mare dreptate, am zis. Deși sînt sigur că e mult mai mult de atît.

– Dar ne vei ajuta acum, nu-i așa?

– O voi face. Sînt foarte bogat, ți-am zis. Voi pune lucrurile la punct. Mă pricep să fac asta. Am avut un teatru într-un oraș îndepărtat, apoi o insulă cu magazine moderne și alte lucruri de astea. Sînt un monstru care circulă în multe locuri, se pare. Niciodată nu va mai trebui să vă fie frică din nou.

– Ești într-adevăr frumos, știi, a spus ridicînd o sprînceană și apoi făcîndu-mi repede cu ochiul.

A mai tras din mica lui țigaretă savuroasă și apoi mi-a oferit-o. Ţinea crinul cu grijă în mîna stîngă.

– Nu pot. Doar beau sînge, am spus. În principal, sînt un vampir obişnuit. Am nevoie de întuneric beznă în lumina zilei care se apropie. Nu trebuie să vă atingeţi de uşa asta.

– Ha! a rîs cu o încîntare drăcească. Asta i-am spus ei. Şi-a dat ochii peste cap şi s-a uitat spre camera de zi. I-am spus că trebuie să furăm un coşciug pentru tine imediat, dar ea a spus nu, tu vei lua hotărîrea asta.

– Cîtă dreptate avea. Camera e în regulă, dar îmi plac destul de mult şi coşciugurile. Chiar îmi plac.

– Şi poţi să ne faci şi pe noi vampiri?

– Niciodată. Nicidecum. Aveţi o inimă pură, sînteţi prea vii şi nu am o astfel de putere. Nu se va întîmpla niciodată. Nu se poate.

A dat din umeri, din nou:

– Atunci pe tine cine te-a făcut? m-a întrebat el.

– M-am născut dintr-un ou negru, am spus. Noi toţi ne naştem aşa.

A rîs batjocoritor:

– Păi ai văzut tot restul, am replicat. De ce nu crezi partea cea mai bună?

Zîmbea, pufăia şi se uita la mine strengăreşte.

Pianul se auzea în continuare în cascade zdrobitoare, notele topindu-se la fel de repede cum se năşteau, precum ultimii fulgi de zăpadă care dispar înainte de a atinge pămîntul.

– Pot s-o sărut înainte de a merge la culcare? am întrebat.

A luat o poziţie solemnă şi a dat din cap.

– Dacă nu vrea, nu se va opri niciodată din cîntat, suficient încît să spună asta.

M-am întors în salon. Cît de curat era totul – somptuoasele peisaje franţuzeşti cu nori din aur şi cer din cobalt, vazele chinezeşti în suporturile lor, catifeaua răvăşită de la marginile din bronz ale ferestrelor înguste, vechi. Am văzut totul dintr-o dată, inclusiv patul unde ucisesem, acum acoperit cu cuverturi curate şi cu perne cu broderii vechi.

Iar ea era un diamant printre toate aceste lucruri: într-o flanelă lungă, albă, cu franjuri la încheieturile mîinilor şi tiv de dantelă irlandeză veche, cîntîndu-şi partitura cu îndemînare, cu părul blond strălucitor care îi cădea pe umeri.

I-am sărutat buclele, gîtul delicat şi i-am surprins rîsul de domnişoară şi privirea intensă în timp ce cînta, înclinîndu-şi capul ca să-mi mîngîie haina.

Mi-am strecurat mîna în jurul gîtului ei. S-a sprijinit de mine cu corpul ei delicat. Am prins-o bine de talie. Am simţit cum umerii ei se împotriveau îmbrăţişării mele puternice.

Am îndrăznit să fredonez în şoaptă cîntecul şi ea a fredonat cu mine.

– *Appassionata*, i-am şoptit la ureche.

Plîngeam. Nu am vrut s-o ating cu sîngele lacrimilor mele. Era prea curată, prea frumoasă. Am întors capul.

A continuat să cînte. Mîinile ei se dezlănţuiau pe clapele pianului într-un final furtunos.

S-a făcut dintr-o dată o linişte cristalină ca muzica de dinainte.

S-a întors şi şi-a aruncat braţele în jurul meu, m-a strîns tare şi a pronunţat cuvintele pe care nu le mai auzisem niciodată de la un muritor de-a lungul întregii mele vieţi de nemuritor:

– Armand, te iubesc!

23

E nevoie să spun că sînt camarazii perfecţi?

Nici unuia din ei nu i-a păsat de crime. Nu am putut înţelege deloc asta. Erau interesaţi de alte lucruri, de pacea mondială, de săracii fără acoperiş deasupra capului, care sufereau din cauza iernii reci din New York, erau interesaţi de preţul medicamentelor pentru bolnavi şi de cît de îngrozitor era faptul că Israelul şi Palestina se aflau veşnic în război. Nu le păsa deloc de ororile la care fuseseră martori. Nu le păsa că omoram pentru sînge în fiecare noapte, că trăiam din asta şi că natura fiinţei mele era destinată distrugerii oamanilor.

Nu le-a păsat nici un pic de fratele mort (apropo, numele lui era Fox, şi este mai bine ca numele de familie al frumosului meu copil să nu fie menţionat).

De fapt, dacă acest text va fi vreodată tipărit, Talbot, ai datoria să schimbi atît numele ei de familie cît şi pe cel al lui Benjamin.

Oricum, nu asta mă preocupă acum. Nu pot să mă gîndesc la destinul acestor pagini, decît că ele înseamnă foarte mult pentru ea, aşa cum v-am spus înainte, şi îmi permit să le numesc *Simfonie pentru Sybelle.*

Vă rog să nu înţelegeţi că ţin mai puţin la Benji. Doar că nu am acelaşi sentiment copleşitor de protecţie pentru el. Ştiu că Benji va avea o viaţa frumoasă şi plină de aventuri, indiferent de ce mi se va întîmpla mie sau lui Sybelle şi indiferent de vremuri. Stă în firea-i de beduin flexibil şi răbdător. El este

copilul şatrei şi al nisipurilor mişcătoare, deşi, în cazul lui, casă i-a fost o coşmelie întunecată din zgură, aflată la periferia Ierusalimului, unde îi convingea pe turişti să se pozeze cu el şi cu o cămilă murdară pentru sume mari.

Fusese răpit de Fox şi înrobit, în termenii criminali ai unui contract de servitute pe termen lung, pentru care Fox plătise cinci mii de dolari tatălui lui Benji. Cîştigul a fost că a intrat în posesia unui paşaport de emigrare falsificat. Fără îndoială, el fusese geniul tribului, nu prea ştia ce e dorul de casă şi învăţase pe străzile din New York să fure, să fumeze şi să înjure, în această ordine. Deşi tot timpul se jura că nu ştie să citească, s-a dovedit că ştie şi, de îndată ce am început să îi aduc cărţi, a început să citească aproape cu obsesie.

De fapt, el ştia să citească în engleză, ebraică şi arabă de cînd se ştia, pe toate trei le învăţase citind ziarele de acasă.

Îi plăcea să aibă grijă de Sybelle. Avea grijă ca ea să mănînce, să bea lapte, să se spele şi să se schimbe atunci cînd ea nu putea să se ocupe de aceste sarcini de rutină. Se mîndrea că putea să-i dea tot ceea ce avea ea nevoie, indiferent de ce i se întîmpla.

El era mîna ei dreaptă la hotel: le dădea bacşiş cameristelor, făcea conversaţie (fabulînd despre locurile prin care călătorise răposatul Fox, care în poveştile sale nesfîrşite devenise un călător fantastic şi un fotograf amator) la recepţie; se ocupa de cel care acorda pianul, care era chemat o dată pe săptămînă pentru că părul era plasat lîngă fereastră, expus oscilaţiilor de temperatură, dar şi pentru că Sybelle îi lovea clapele cu o pasiune care l-ar fi impresionat, într-adevăr, pe marele Beethoven. Vorbea la telefon cu banca, al cărei personal îl considera fratele lui mai mare, David (pronunţat Dahveed), şi lua legătura, în calitate de micul Benjamin, şi cu casiera de la tejghea pentru a obţine sume mici de bani gheaţă.

După nopţi de discuţii cu el, eram convins că pot să îi ofer aceeaşi educaţie pe care o primisem eu de la Marius şi că el va

putea, în final, să își aleagă universitatea, profesia sau orice altceva unde e nevoie de inteligență. Nu supralicitam. Dar înainte ca săptămîna să ia sfîrșit visam la școli din care el putea să iasă un conchistador de pe Coasta de Est a Americii, îmbrăcat într-un costum albastru cu nasturi de aur.

Îl iubeam suficient ca să rup mîinile oricui l-ar fi atins cu un deget.

Dar între mine și Sybelle exista o legătură care, uneori, era mai puternică decît orice și oricine. O cunosc pe Sybelle. O cunosc! Am cunoscut-o de cînd am auzit-o prima oară cîntînd și o cunosc acum, și nu aș fi aici cu voi dacă ea nu ar fi protejata lui Marius. Nu mă voi despărți niciodată de ea și nimic din ce îmi va cere vreodată nu îi vor refuza.

Voi suferi enorm cînd, în mod inevitabil, va muri. Dar va trebui să suport. Acum nu am altă cale. Nu mai sînt ființa care eram cînd am văzut Marama Sfintei Veronica, cînd m-am aruncat în arșița soarelui.

Sînt altcineva, iar acest altcineva este îndrăgostit nebunește și iremediabil de Sybelle și de Benjamin, și nu pot să dau înapoi.

Sigur că sînt foarte conștient că această dragoste îmi face bine; sînt mai fericit decît oricînd, sînt mult mai puternic cu cei doi camarazi alături. Situația este perfectă ca să nu fie ceva cu totul întîmplător.

Sybelle nu este nebună. Se fîstîcește cînd vine vorba de asta și cred că o înțeleg perfect. Sybelle este obsedată de un singur lucru: cîntatul la pian. Din momentul în care a pus mîna pe clape, nu a mai vrut nimic altceva. Și „cariera" ei, atît de generos planificată de către mîndrii ei părinți și de către ambițiosul Fox, nu a însemnat niciodată mare lucru pentru ea.

Dacă ar fi fost săracă și s-ar fi luptat, poate că recunoașterea ar fi fost indispensabilă în legătura ei cu pianul, pentru că i-ar fi dat posibilitatea să scape de capcanele unei vieți

monotone. Dar nu a fost niciodată săracă. Şi, în adîncul sufletului ei, este sinceră, chiar dacă oamenii ascultă muzica ei sau nu.

Are nevoie să se audă cîntînd şi să ştie că nu-i deranjează pe alţii.

În hotelul vechi, cu camere închiriate în general cu ziua, cu doar cîţiva chiriaşi suficient de bogaţi să fie cazaţi cu anii acolo (aşa cum era familia lui Sybelle), putea să cînte oricînd fără să deranjeze pe nimeni.

Şi, după moartea tragică a părinţilor săi, după ce pierduse două persoane dragi care fuseseră martori apropiaţi ai evoluţiei ei, pur şi simplu, nu mai putea coopera cu planurile lui Fox legate de cariera ei.

Am înţeles asta aproape de la început. Am înţeles-o din modul în care repeta neîncetat Sonata 23 şi cred că, dacă aţi fi fost acolo, aţi fi înţeles-o şi voi. Aş vrea s-o puteţi auzi.

Trebuie să înţelegeţi că nu o deranjează dacă oamenii se adună s-o asculte. Nu o deranjează să fie înregistrată. Dacă altora le place cum cîntă şi îi spun asta, e încîntată. Cu ea e simplu.

– Ah, şi ţie îţi place! se gîndeşte ea. Nu-i aşa că-i minunată!

Asta mi-au spus privirea şi zîmbetele ei, cînd m-am apropiat de ea prima dată.

Şi presupun că, înainte de a continua – şi am multe de spus despre copiii mei – ar trebui să pun această întrebare: cum m-am apropiat de ea? Cum s-a întîmplat să fiu în apartamentul ei în aceea dimineaţă decisivă, cînd Dora stătea în catedrală vorbind mulţimii despre miraculoasa Maramă, iar eu, cu sîngele fierbîndu-mi în vine, zburam către cer?

Nu ştiu. Am nişte explicaţii supranaturale obositoare de genul celor din volumele scrise de membrii Societăţii de Cercetare a Fenomenelor Psihice sau asemenea scenariilor construite pentru Mulder şi Scully din serialul de televiziune *Dosarele X*. Sau ca un dosar secret al unui caz din arhivele detectivilor de natură transcendentală, numite Talamasca.

Fără menajamente, aşa văd eu lucrurile. Posed talente extraordinare ca să fac farmece, să ies din propriul trup, să-mi trimit imaginea la distanţă şi să influenţez materia, atît cea aflată în apropiere, cît şi pe cea din afara cîmpului meu vizual. În această călătorie matinală către cer, trebuia să-mi fi folosit această putere într-un fel. Ea trebuie să fi fost extrasă din interiorul meu într-un moment de durere chinuitoare, cînd eram complet tulburat şi inconştient de ceea mi se întîmpla. Poate că a fost un ultim refuz disperat de a accepta posibilitatea morţii sau a încurcăturii oribile, atît de apropiată de moarte, în care m-am trezit.

După ce am căzut pe acoperiş, ars şi în chinuri de nedescris, probabil că am căutat o evadare mentală disperată, proiectîndu-mi imaginea spaţială şi puterea în apartamentul lui Sybelle, suficient de mult încît să-i omoare fratele. Este posibil ca spiritele să exercite o presiune atît de mare asupra materiei, încît să o transforme. Aşa că poate exact asta am şi făcut – m-am proiectat în formă spirituală şi am pus mîinile pe substanţa numită Fox şi l-am omorît.

Dar nu cred totuşi în asta. Îţi voi spune de ce.

Mai întîi, deşi Sybelle şi Benjamin nu sînt experţi, cu toată detaşarea lor privind subiectul morţii şi analiza juridică ulterioară a acesteia, amîndoi au insistat că trupul lui Fox era lipsit de sînge cînd au scăpat de el. Erau nişte înţepături vizibile pe gîtul lui. Pe scurt, de aceea ei cred că eu am fost acolo în formă palpabilă şi că am băut sîngele lui Fox.

O imagine proiectată nu poate face asta sau, cel puţin, nu din cîte ştiu eu. Nu, nu poate sorbi sîngele unui întreg sistem circulator pentru ca apoi să se dizolve, întorcîndu-se de unde a venit. Nu, nu e posibil.

Desigur, Sybelle şi Benjamin s-ar putea înşela. Ce ştiu ei despre sînge şi corpuri? Dar adevărul e că l-au lăsat pe Fox să zacă acolo mort două zile, aşa mi-au spus, timp în care au aşteptat să se întoarcă Dybbuk sau Îngerul, de care erau siguri

că îi va ajuta. Acum sîngele din corp se scurge pînă în partea cea mai de jos a cadavrului, şi ei ar fi trebuit să vadă o asemenea schimbare. Însă nu au observat asta.

Ah, toate astea îmi dau dureri de cap! De fapt, nu ştiu cum am ajuns în apartamentul lor sau de ce. Nu ştiu cum s-a întîmplat. Dar ceea ce ştiu, într-adevăr, aşa cum deja am spus, este că întreaga experienţă – tot ce am văzut şi am simţit în marea catedrală restaurată din Kiev, un loc de neatins – a fost la fel de reală ca ceea ce am văzut în apartamentul lui Sybelle.

Mai există o mică problemă şi, deşi e mică, e vitală. După ce l-am omorît pe Fox, Benji mi-a văzut trupul ars căzînd din cer. Chiar m-a văzut, aşa cum l-am văzut şi eu de la fereastră.

Există o singură posibilitate îngrozitoare. Aceasta este: urma să mor în acea dimineaţă. Urma să se întîmple. Urcuşul meu a fost condus de o voinţă imensă şi de o mare dragoste pentru Dumnezeu de care nu mă îndoiesc acum, cînd dictez aceste cuvinte.

Dar, poate că, în momentul crucial, curajul m-a părăsit. Corpul m-a lăsat baltă. Şi, căutînd un refugiu din calea soarelui, un mod de a pune capăt calvarului, pătruns de situaţia dificilă a celor doi şi simţind că Sybelle are mare nevoie de mine, m-am aruncat asupra acoperişului unde gheaţa şi zăpada m-au acoperit imediat. Conform acestei interpretări, vizita mea la Sybelle ar fi putut fi doar o proiecţie trecătoare, o puternică proiecţie a eului, precum am spus, îndeplinirea dorinţei acestei fete vulnerabile, care era pe punctul de a fi bătută de fratele ei.

Cît despre Fox, l-am omorît, fără îndoială. Dar a murit de teamă, inima l-a lăsat, poate din cauza tensiunii provocate de mîinile mele iluzorii, încleştate pe gîtul lui fragil, din cauza puterii telekineziei sau a sugestiei.

Dar, aşa cum am spus înainte, nu cred asta.

Mă aflam acolo, în Catedrala din Kiev. Am spart oul cu degetele mari. Am văzut pasărea zburînd.

Ştiu că mama era lîngă mine şi că tata a ciocnit cupa. Ştiu pentru că nu există nici o parte din mine care să-şi fi putut imagina aşa ceva. Şi mai ştiu, deoarece culorile pe care le-am văzut atunci şi muzica pe care am auzit-o nu erau realizate din ceva ce eu mai întîlnisem vreodată.

Nu pot să zic aşa ceva despre nici un alt vis din cele pe care le-am avut. Cînd am vorbit mulţimii din Oraşul lui Vladimir, eram pe un tărîm creat din elemente pe care imaginaţia mea pur şi simplu nu le are la dispoziţie.

Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Este prea dureros şi îngrozitor să încerc să-mi amintesc. Nu am vrut, nu din suflet şi nici nu am avut o putere conştientă asupra acestui lucru. Pur şi simplu s-a întîmplat.

Aş uita totul, dacă aş putea. Sînt atît de fericit cu Sybelle şi cu Benji, încît în mod sigur vreau să uit totul cît trăiesc ei. Vreau doar să fiu cu ei, aşa cum am fost din noaptea pe care v-am descris-o.

După cum vă daţi seama, nu m-am grăbit să vin aici. După ce m-am întors pe tărîmul periculos al celor ce nu mor, mi-a fost foarte uşor să înţeleg din minţile rătăcite ale celorlalţi vampiri, că Lestat este în siguranţă, în închisoare aici, şi că îşi dicta întreaga poveste despre ce i se întîmplase cu Dumnezeu cel cu chip de om şi cu diavolul Memnoch.

A fost foarte uşor pentru mine să deslușesc, fără să-mi dezvălui prezenţa, că o întreagă lume de vampiri plîngea după mine cu lacrimi şi durere mai mari decît mi-aş fi imaginat vreodată.

Aşa că, fiind sigur că Lestat este în siguranţă, uşor confuz, dar totuşi uşurat de faptul misterios că ochiul său furat revenise la el, aveam timp să stau cu Sybelle şi cu Benji şi aşa am făcut.

Cu Benji şi cu Sybelle m-am alăturat, din nou, lumii într-un mod pe care nu-l mai simţisem de cînd ucenicul meu, Daniel Molloy, mă părăsise. Dragostea mea pentru Daniel nu fusese niciodată pe deplin onestă, ci vicios de posesivă şi îmbinată cu ura faţă de întreaga lume şi cu confuzia provocată

de timpurile moderne, care se deschiseseră în fața mea cînd am ieșit, la sfîrșitul secolului al optsprezecelea, din catacombele Parisului.

Nici Daniel nu avea un scop în lume și venise la mine înfometat de Sîngele nostru Negru și cu capul plin de povești macabre, grotești, pe care Louis de Pointe du Lac i le spusese. Arătîndu-i toate splendorile, nu am reușit decît să-l îmbolnăvesc cu trufandale supuse morții, în așa fel încît a întors spatele bogățiilor pe care i le-am oferit, transformîndu-se într-un vagabond. Nebun, rătăcind pe străzi îmbrăcat în pături, a încheiat legătura cu lumea pînă aproape de moarte, iar eu (slab, ametit, chinuit de frumusețea lui și poftind la tînărul viu, iar nu la vampirul care ar putea deveni) l-am adus de partea noastră cu ajutorul Darului Întunecat doar pentru că altfel ar fi murit.

După aceea, nu am mai fost un Marius pentru el. Era exact așa cum am presupus: mă ura pentru că îl inițiasem în tainele Morții Vii, pentru că l-am făcut, într-o singură noapte, atît nemuritor cît și asasin.

Ca muritor, nu avea idee de prețul pe care noi îl plătim pentru ceea ce sîntem și nu a vrut să știe adevărul; a fugit de el în vise nechibzuite și rătăcind disprețuitor.

Și s-a întîmplat lucrul de care m-am temut. Făcîndu-l tovarășul meu, am obținut o creatură care m-a luat drept monstru, clar.

Inocența nu a existat niciodată pentru noi, nu am avut niciodată parte de un început. Nu am avut niciodată parte de o șansă, indiferent cît de frumos era asfințitul în grădinile prin care umblam. Sufletele ne erau lipsite de armonie, dorințele, ocolite, iar resentimentele, mult prea comune ca să li se dea glas.

Acum este altfel.

Două luni am rămas cu Sybelle și cu Benji în New York, trăind cum n-o făcusem niciodată înainte, după nopțile lungi petrecute cu Marius la Veneția.

Sybelle este bogată, cred că v-am spus, însă doar într-un mod incomod, cu un venit care acoperă apartamentul exorbitant şi mesele zilnice, servite în cameră şi din care o parte era destinat hainelor de calitate, biletelor la filarmonică şi petrecerilor ocazionale.

Eu sînt fabulos de bogat. Aşa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să le împart cu dărnicie lui Sybelle şi lui Benjamin toate bogăţiile pe care le-am revărsat cîndva şi asupra lui Daniel Molloy pentru a obţine un efect mai mare.

Le-a plăcut la nebunie.

Cînd Sybelle nu cînta la pian, nu o deranja să umble cu mine şi cu Benji prin expoziţiile de pictură sau la Filarmonică şi la Operă. Îi plăcea baletul şi să-l ducă pe Benjamin la cele mai bune restaurante, unde, cu vocea lui repezită şi modul cîntat de a pronunţa felurile de mîncare în franceză sau în italiană, devenise o minune obişnuită pentru chelnerii pe care îi făcea să îi toarne băuturi, în ciuda legilor care interzic servirea de băuturi alcoolice copiilor.

Şi mie îmi plăcea şi am fost încîntat să descopăr că Sybelle avea, uneori, o plăcere neastîmpărată să mă îmbrace, să-mi aleagă jachete, cămăşi (doar arătînd cu degetul rapid către rafturi) sau, de pe tăvile de catifea, tot felul de bijuterii: inele, butoniere, lănţişoare şi mici crucifixe din rubine şi din aur, agrafe solide din aur pentru bani şi tot felul de astfel de lucruri.

Eu jucasem acest joc autoritar cu Daniel Malloy. Sybelle îl joacă cu mine în felul ei visător, pentru că am grijă de detaliile obositoare legate de registrul de cheltuieli.

Eu, în schimb, am plăcerea supremă de a-l trata pe Benji ca pe o păpuşă şi de a-l pune să poarte, măcar din cînd în cînd, o oră sau două, toate hainele occidentale elegante pe care le achiziţionez.

Făceam un trio surprinzător, toţi trei luînd cina la Lutece sau la Sparks (sigur că eu nu cinez) – Benji în mica lui robă

imaculată sau îmbrăcat într-un costum (cu revere înguste, cămaşă cu nasturi albi şi o imitaţie de cravată) care îi vine perfect; eu, în catifeaua mea acceptabilă cu gulere din dantelă veche; Sybelle, în rochii minunate pe care le tot scotea din dulap, articole pe care mama şi Fox le cumpăraseră cîndva pentru ea, cu decolteu adînc deasupra sînilor ei mari şi mulate pe corp, lăsînd să i se vadă picioarele lungi sau destul de scurte ca să-i scoată în evidenţă curba splendidă a pulpei întinse cînd îşi vîra picioarele în dres negru şi în pantofii cu toc cui. Benji are un păr creţ, tăiat scurt, care pare un nimb bizantin deasupra feţei sale enigmatice şi întunecate. Pletele lui Sybelle cad în valuri, despletite pe umeri, iar părul meu este un ghemotoc de fire ondulate şi dezordonate care au fost, cîndva, mîndria mea secretă.

Educaţia este cea care mă leagă cel mai mult de Benji. Am început să purtăm conversaţii serioase despre istorie şi lume şi ne-am trezit întinşi pe covor, explorînd hărţile în timp ce discutam despre progresul înregistrat de Est şi Vest şi despre influenţele pe care climatul, cultura şi geografia le au asupra istoriei omenirii. Băiatul flecăreşte în timpul ştirilor de la televizor, numind reporterii după numele mic, pălmuindu-se din cauza furiei provocate de acţiunile liderilor mondiali şi bocind după fiecare mare prinţesă sau filantrop mort. Benji poate să urmărească ştirile, să mănînce floricele, să fumeze şi să cînte, cu pauze, după acordurile lui Sybelle – toate mai mult sau mai puţin în acelaşi timp.

Dacă mi se întîmplă să rămîn cu ochii în zare cînd plouă, Benji este cel care mă bate pe umăr şi strigă:

– Ce să facem, Armand? Avem de văzut trei filme în seara asta. Sînt supărat, îţi spun, supărat, pentru că, dacă mergem să vedem unul dintre ele, îl vom rata pe Pavarotti la Metropolitan şi mă voi supăra.

De multe ori amîndoi o îmbrăcăm pe Sybelle, care se uită la noi de parcă n-ar şti ce facem. Întotdeauna stăm de vorbă cu ea cînd face baie, pentru că, altfel, este în stare să adoarmă în

cadă sau, pur şi simplu, să stea acolo cu orele, frecîndu-şi sînii frumoşii cu buretele.

Uneori, singurele lucruri pe care le spune toată noaptea sînt:

– Benji, leagă-ţi şireturile la pantofi!

Sau:

– Armand, a furat argintăria. Fă-l să o pună la loc.

Sau, uimită:

– E cald, nu-i aşa?

Nu am spus nimănui povestea vieţii mele aşa cum v-o spun vouă acum, aici, dar, discutînd cu Benji, m-am surprins povestindu-i lucruri asemenea celor pe care Marius mi le spusese mie – despre firea umană, despre istoria Dreptului, despre pictură şi chiar despre muzică.

Din aceste conversaţii, mai mult decît din orice altceva, mi-am dat seama că mă schimbasem în ultimele două luni.

Angoasa dispăruse. Nu mai privesc istoria ca pe o panoramă de dezastre, aşa cum cred că am făcut cîndva; şi, deseori, mă trezesc amintindu-mi de previziunile optimiste şi generoase ale lui Marius – că lumea evoluează permanent; că, în ciuda tuturor conflictele pe care le vedem în jurul nostru, războiul nu mai este o forţă şi că în curînd va dispărea din peisajul lumii a treia, aşa cum a dispărut din cel occidental; şi că îi vom hrăni pe înfometaţi, îi vom adăposti pe cei fără acoperiş şi le vom dărui dragoste celor care au nevoie.

În ceea ce o priveşte pe Sybelle, discuţiile şi educaţia nu reprezintă punctul nostru de legătură. La ea intervine intimitatea. Nu-mi pasă dacă nu zice niciodată nimic. Nu pătrund în mintea ei. Ea nu vrea ca vreodată cineva să facă aşa ceva.

Atîta timp cît mă acceptă pe mine şi firea mea, o accept şi eu pe ea şi obsesia ei pentru *Appassionata*. Ore întregi, nopţi întregi o ascult cîntînd şi de fiecare dată percep schimbările de intensitate şi expresie care se revarsă din interpretarea ei. Treptat, am ajuns singurul ascultător de care a fost vreodată conştientă.

Treptat, am devenit parte din muzica ei. Sînt acolo cu ea, cu cuvintele şi cu acordurile din *Appassionata*. Sînt acolo şi sînt singurul care nu i-a cerut niciodată să facă altceva decît ceea ce vrea să facă şi face atît de bine.

Asta este tot ce trebuie să facă vreodată pentru mine – exact ceea ce-şi doreşte.

Cînd vrea să-i impresioneze pe bărbaţi, îi las drum liber. Cînd şi dacă vrea să fie singură, nu mă aude şi nu mă vede. Cînd şi dacă vrea ceva, îi fac rost.

Cînd şi dacă ea va iubi un muritor sau o muritoare, voi face ce va dori ea să fac. Pot să trăiesc în umbră. Îndrăgostit nebuneşte de ea, pot să trăiesc pentru totdeauna în întuneric pentru că, atunci cînd sînt lîngă ea, nu există întuneric.

Adesea, Sybelle merge cu mine cînd vînez. Îi place să mă vadă cînd mă hrănesc şi cînd ucid. Nu cred că am permis vreodată unui muritor să facă asta. Mă ajută să scap de cadavru sau să încurc dovada cauzei morţii, dar eu sînt foarte puternic, rapid şi mă pricep la asta, aşa că, de cele mai multe ori, ea este doar un martor.

Încerc să evit să-l iau pe Benji în aceste escapade, pentru că el devine extrem de agitat, într-un mod sălbatic şi copilăresc ce nu îi face deloc bine.

Mai sînt şi alte lucruri despre care aş putea să-ţi povestesc – cum ne-am ocupat de detaliile dispariţiei fratelui ei, cum am transferat sume imense de bani pe numele ei, cum am configurat fonduri de tutelă care nu puteau fi distruse, destinate lui Benji, cum am cumpărat pentru ea curiozităţi valoroase pentru hotelul în care trăieşte şi le-am pus în apartamentul ei, care este uriaş – mai multe pianuri frumoase care îi plac – şi cum mi-am aranjat la o distanţă sigură de locuinţa lor, un culcuş cu un coşciug care este de nedetectat, de nedeschis şi indestructibil, unde mă duc uneori, deşi sînt mai obişnuit să dorm în cămăruţa pe care mi-au dat-o ei prima oară, unde perdelele din

catifea acoperă foarte bine fereastra împotriva pătrunderii aerului şi a luminii.

Dar la naiba cu toate astea!

Ştiţi ce vreau eu să aflaţi.

Nu ne rămîne decît să ne amintim acest moment, din ziua în care, după asfinţitul soarelui, am venit aici, intrînd chiar în bîrlogul vampirilor cu fratele şi cu sora mea de-o parte şi de alta, ca să-l văd pe Lestat în cele din urmă.

24

Toată treaba asta e un pic prea simplă, nu-i aşa? Mă refer la transformarea mea din copilul evlavios, care stătea la intrarea în catedrală, într-un monstru fericit, care s-a hotărît într-o noapte de primăvară la New York că este momentul să călătorească spre sud şi să-l caute pe vechiul său prieten.

Ştiţi de ce am venit aici.

Lăsaţi-mă să încep cu seara asta. Cînd am ajuns, eraţi acolo, în capelă.

M-aţi întîmpinat cu o bunăvoinţă reală, atît de mulţumiţi să constataţi că sînt viu şi nevătămat. Louis aproape că a plîns.

Ceilalţi, acei tineri gălăgioşi care erau adunaţi acolo, doi băieţi, cred, şi o fată, nu ştiu cine erau şi încă n-am aflat decît că mai tîrziu s-au abătut de la Căile Întunericului.

M-am îngrozit să-l văd fără apărare, întins pe podea, iar mama lui, Gabrielle, într-un colţ, se holba pur şi simplu la el, rece, aşa cum se holbează la tot şi la toţi, de parcă nu a fost niciodată capabilă de vreun sentiment.

Mă speria faptul că tinerii vagabonzi erau pe aproape şi, pe loc, am simţit nevoia să-i protejez pe Sybelle şi pe Benji. Nu mă temeam că ei îi văd pe vampirii „clasici", pe cei legendari, pe luptători printre noi – pe tine, iubite Louis, chiar şi pe Gabrielle, şi în mod sigur, nu pe Pandora sau pe Marius, care erau acolo.

Dar nu am vrut ca odraslele mele să se uite la gunoiul împroşcat cu sîngele vostru şi m-am întrebat arogant şi poate vanitos, aşa cum fac mereu în astfel de momente: cum au

ajuns să existe aceşti vampiri neisprăviţi? Cine i-a făcut, de ce şi cînd?

În astfel de momente, fiorosul Copil al Întunericului se trezeşte în mine, Stăpînul Clanului de sub Cimitirul din Paris, care porunceşte cînd şi cum ar trebui să fie dat Sîngele Negru şi, mai presus de toate, cui. Dar acest vechi obicei de impunere a autorităţii e o înşelătorie şi doar o pacoste, în cel mai bun caz.

Îi uram pe nepoftiţii ăia pentru că îl priveau pe Lestat de parcă era o Curiozitate de Carnaval de care eu nu mă bucuram. Am simţit o nevoie bruscă să-i distrug.

Dar acum nu există printre noi reguli care să permită acţiuni atît de nesăbuite. Şi cum era să provoc eu o dezordine aici, sub acoperişul tău? Atunci nu ştiam cine locuieşte aici, nu, nu ştiam, dar în mod sigur, tu erai cel care îndeplinea oficiile de Stăpîn al Locului şi tu ai permis asta. Am observat că nici unul dintre ei nu s-a apropiat prea mult (bandiţii şi cei trei sau patru care sosiseră de curînd şi au îndrăznit să-l înconjoare).

Desigur, toată lumea era foarte curioasă în ceea ce-i priveşte pe Sybelle şi pe Benji. Le-am spus liniştit să se aşeze exact în spatele meu şi să nu se mişte. Sybelle nu putea să-şi scoată din minte faptul că pianul se afla atît de aproape de mîna ei şi ar fi obţinut un nou ritm pentru Sonata ei. Cît despre Benji, el era curajos ca un mic samurai, inspectîndu-i cu privirea pe toţi monştrii din jur, deşi avea o grimasă pe faţa mîndră şi serioasă.

Capela m-a uimit prin frumuseţea ei. Cum ar fi putut să n-o facă? Pereţii tencuiţi erau albi şi puri, tavanul era uşor concav, ca în bisericile vechi şi acolo unde fusese cîndva altarul se afla o carapace bine scobită care răsuna, aşa că un zgomot de paşi se putea auzi încet în toată capela.

Văzusem ferestrele strălucind din stradă. Deşi nu mi-aş fi închipuit, erau minunate, cu nuanţe vii de albastru, roşu şi galben şi cu desene simple. Mi-au plăcut inscripţiile vechi ale

celor trecuți de mult în neființă, în memoria cărora fusese ridicată cîte o fereastră. Mi-au plăcut statuile vechi, răspîndite în jur, de care te ajutasem să scapi din apartamentul din New York și să le trimiți în sud.

Nu mă uitasem la ele prea mult; mă apărasem de ochii lor de sticlă ca niște bazilici. Dar mă uitam la ele acum.

Se afla acolo dulcea suferindă, Sfînta Rita, în portul ei negru și cu gluga albă de călugăriță, cu îngrozitoarea rană de pe frunte, ca un al treilea ochi. Era minunată zîmbitoarea Therese de Lisieux, Mica Floare a lui Iisus, purtînd Crucifixul Lui și buchetul de trandafiri roz în brațe.

Era Sfînta Teresa de Avila, sculptată în lemn și frumos pictată, cu privirea îndreptată în sus, ținînd în mînă mistica pană de gîscă, care o vădea a fi Doctor al Bisericii.

Era apoi Sfîntul Ludovic al Franței, cu coroana lui regală, îmbrăcat, desigur, în haine umile de călugăr, cu adunătura lui de animale îmblînzite, și alții ale căror nume mi-e rușine să spun că nu le știu.

Ceea ce m-a uimit mai mult decît aceste statui, care stăteau precum străjerii unei istorii sacre, au fost tablourile care reprezentau drumul lui Iisus către Calvar: Opririle Crucii. Cineva le pusese în ordinea potrivită, poate chiar înainte de sosirea noastră pe aceste tărîmuri.

Am ghicit că erau pictate în ulei pe aramă și că imitau stilul renascentist, pe care îl consider acceptabil și pe care îl iubesc.

Imediat, am fost cuprins de teama care nu-mi dăduse pace în timpul săptămînilor frumoase petrecute la New York. Era mai mult groază decît teamă.

„Dumnezeule!" am șoptit. M-am întors și m-am uitat la fața lui Iisus de pe Crucifixul înalt de deasupra capului lui Lestat.

A fost un moment cumplit. Cred că imaginea Maramei Sfintei Veronica acoperea ceea ce văzusem acolo în lemnul

sculptat. Ştiu că aşa a fost. Eram din nou în New York şi Dora ridica pînza ca să ne-o arate.

Am văzut ochii Lui întunecaţi, perfect fixaţi asupra pînzei, de parcă ar fi fost o parte din ea, dar nicidecum nu erau absorbiţi de ea, şi sprîncenele Lui negre, iar deasupra privirii Lui insistente, neprovocatoare, picături de sînge din spinii de deasupra capului. Am văzut buzele uşor deschise, ca şi cum ar fi putut să vorbească.

Şocat, mi-am dat seama că, dincolo de altar, Gabrielle îşi fixase privirea glacială asupra mea şi mi-am zăvorît mintea înghiţind cheia. N-am lăsat-o să-mi atingă gîndurile sau pe mine. Am simţit o ostilitate cumplită faţă de toţi cei adunaţi în cameră.

Atunci a venit Louis. Era atît de fericit că nu pierisem! Louis avea ceva de spus. Ştia că sînt îngrijorat şi era neliniştit de prezenţa celorlalţi. Arăta ca de obicei, în felul lui ascetic, îmbrăcat în haine frumos croite, dar pline de praf, şi cu o cămaşă atît de subţire şi de uzată, încît arăta mai degrabă a plasă fermecată din fire decît a pînză adevărată.

– Îi lăsăm să intre pentru că altfel ne înconjoară precum şacalii şi lupii şi nu mai pleacă. Ca de obicei, ei vin aici, se uită şi pleacă. Ştii ce vor.

Am dat din cap. N-am avut curajul să-i spun că voiam acelaşi lucru. Nu încetasem niciodată să mă gîndesc la asta, în toată agitaţia în care fusesem, de cînd vorbisem cu el în ultima noapte din vechea mea viaţă.

Îi voiam sîngele. Voiam să-l beau. I-am spus calm.

– Te va distruge, a şoptit Louis.

S-a făcut roşu dintr-o dată de groază. Se uita întrebător la drăguţa şi tăcuta Sybelle, care mă ţinea strîns de mînă, şi la Benjamin, care îl studia cu ochi entuziaşti.

– Armand, nu poţi să rişti! Unul dintre ei s-a apropiat prea mult. Lestat a făcut praf creatura. Mişcarea a fost rapidă,

automată. Are un braţ tare ca piatra şi a făcut-o bucăţi pe podea. Nu te apropia de el, nici nu încerca măcar!

– Şi vîrstnicii, cei puternici nu au încercat niciodată?

Atunci a vorbit Pandora. Se uitase la noi tot timpul, învăluită în umbre. Uitasem cît de frumoasă era în mod natural.

Părul ei castaniu, bogat era pieptănat pe spate, ca o umbră îmbrăcînd gîtul subţire, şi părea strălucitoare şi drăguţă, pentru că îşi întinsese pe faţă un ulei de culoare închisă ca să arate cît mai omenesc posibil. Ochii îi erau îndrăzneţi şi aprinşi. A pus mîna pe mine cu o autoritate feminină. Şi ea era fericită să mă vadă viu:

– Tu ştii cum este Lestat, a spus rugător. Armand, el este un vulcan de putere şi nimeni nu ştie ce ar putea face.

– Dar nu te-ai gîndit niciodată la asta, Pandora? Niciodată nu ţi-a trecut prin minte să-i bei sîngele şi, în timp ce bei, să cauţi imaginea lui Iisus? Dacă în el se află dovada infailibilă că a băut sîngele lui Dumnezeu?

– Dar Armand, a spus ea, Iisus nu a fost niciodată Dumnezeul meu!

Era atît de simplu, atît de şocant, atît de hotărîtor!

A oftat, însă doar din grijă faţă de mine. A zîmbit:

– Nu l-aş recunoaşte pe Iisus al tău, dacă El ar fi în Lestat, a zis cu delicateţe.

– Nu înţelegi, am replicat. Ceva s-a întîmplat, ceva i s-a întîmplat cînd noi am plecat cu acest spirit numit Memnoch şi el s-a întors cu Marama aceea. Am văzut asta. Am văzut... puterea din el.

– Ai văzut iluzia, a spus Louis, amabil.

– Nu, am văzut puterea, am răspuns.

Apoi, într-o secundă m-am îndoit de mine complet. Coridoarele lungi ale istoriei s-au dat înapoi şi m-am trezit aruncat în întuneric, ţinînd o lumînare şi căutînd icoanele pe care le pictasem. Şi mila, banalitatea şi lipsa totală de speranţă a acestui fapt mi-au sfîşiat sufletul.

Mi-am dat seama că îi înspăimîntasem pe Sybelle şi pe Benji. Aveau ochii aţintiţi asupra mea. Nu mă văzuseră niciodată aşa cum eram acum.

I-am cuprins în braţe pe amîndoi şi i-am tras către mine. Vînasem înainte să vin la ei în seara asta, ca să fiu în cea mai bună formă şi ştiam că pielea îmi era caldă. Am sărutat-o pe Sybelle pe buzele-i roz-pal şi apoi l-am sărutat pe creştet pe Benji.

– Armand, mă necăjeşti, chiar mă necăjeşti, a spus Benji. Nu mi-ai spus niciodată că tu crezi în această Maramă.

– Dar tu, băiete, am spus încet, nedorind să ne dăm în spectacol în faţa celorlalţi, ai intrat vreodată în catedrală şi te-ai uitat la el cînd era expus acolo?

– Da, şi îţi dau acelaşi răspuns ca al acestei mari doamne. A dat din umeri, desigur: Nu a fost niciodată Dumnezeul meu.

– Uită-te la ei cum stau la pîndă, spuse Louis cu blîndeţe. Era slăbit şi tremura un pic – îşi neglijase foamea ca să fie aici de pază: Ar trebui să-i dau afară, Pandora, a spus pe un ton care n-ar fi înfricoşat nici cel mai timid suflet.

– Lasă-i să vadă pentru ce au venit, spuse ea calmă. S-ar putea să nu aibă prea mult timp să savureze momentul. Ei ne îngreunează viaţa, ne devorează şi nu fac nimic pentru nimeni, viu sau mort.

Am considerat-o o ameninţare încîntătoare. Am sperat că ea îi va îndepărta pe toţi, dar ştiam că mulţi Copii ai Mileniilor gîndeau acelaşi lucru despre cei ca mine. Şi ce fiinţă impertinentă am fost, să-mi aduc, fără permisiunea nimănui, copiii să-mi vadă prietenul întins pe podea!

– Cei doi sînt în siguranţă cu noi, zise Pandora, în mod evident citindu-mi gîndurile agitate.

– Îţi dai seama că ei sînt bucuroşi să te vadă, tineri şi bătrîni, zise ea făcînd un mic gest către toată camera. Sînt unii care nu vor să iasă din umbră, dar ei ştiu de tine. Nu au vrut ca tu să mori.

– Nu, nimeni nu a vrut, a spus emoţionat Louis. Şi te-ai întors ca un vis. Noi am avut o bănuială în legătură cu asta, ni s-a şoptit că ai fost văzut în New York, la fel de frumos şi de viguros *ca întotdeauna. Dar a trebuit să te văd ca să cred.*

Am dat din cap, mulţumindu-i pentru aceste cuvinte frumoase. Dar mă gîndeam la Maramă. M-am uitat din nou în sus, la crucea din lemn şi apoi în jos, la figura adormită a lui Lestat.

Atunci a apărut Marius. Tremura:

– Întreg şi neatins, şopti el. Fiul meu!

Purta mantia aia nenorocită gri pe umeri, dar n-am observat atunci. M-a îmbrăţişat imediat, ceea ce i-a făcut pe copiii mei să se dea înapoi. Oricum, nu s-au dus departe. Cred că s-au liniştit cînd m-au văzut că-l iau în braţe şi că îl sărut de mai multe ori pe faţă şi pe gură, aşa cum făcusem întotdeauna cu atît de mulţi ani în urmă. El era atît de minunat, atît de plin de iubire!

– Îi voi păstra în siguranţă pe aceşti muritori, dacă eşti hotărît să încerci, a spus.

Îmi citise gîndurile. Ştia că eram obligat să o fac.

– Ce să spun ca să te împiedic? a întrebat.

Am dat doar din cap. Greaţa şi nerăbdarea nu mi-au permis să fac altceva. I-am lăsat pe cei doi în grija lui.

M-am îndreptat spre Lestat, m-am apropiat de el, în stînga lui, în timp ce el stătea în dreapta mea. Am îngenuncheat repede, surprins de cît de rece era marmura, uitînd, presupun, de umezeala din New Orleans şi de răcoarea tainică.

Am îngenuncheat cu mîinile în faţă şi l-am privit. Era liniştit, de netulburat, cu ochii albaştri la fel de limpezi de parcă niciodată nu-i fusese smuls unul. Se uita prin mine, cum spunem noi, din nou şi din nou, cu mintea care părea la fel de goală ca o crisalidă moartă.

Părul îi era răvăşit şi plin de praf. M-am gîndit că nici măcar mama lui, rece, nesuferită, nu-l pieptănase, şi asta

m-a înfuriat. Dar, într-o izbucnire glacială de emoție, ea a zis șuierînd:

– Nu vom lăsa pe nimeni să-l atingă, Armand! Vocea ei distantă a avut un ecou profund în catedrala goală: Dacă vei încerca, vei afla singur în curînd ce înseamnă asta.

Am ridicat ochii spre ea. Își ținea genunchii strînși cu brațele și spatele rezemat de perețe. Purta hainele ei kaki, groase și decolorate, pantaloni strînși și haina englezească de safari (pentru care era mai mult sau mai puțin faimoasă) pătată de ieșirile în sălbăticie; părul ei blond, la fel de galben și de strălucitor ca al lui, era împletit la spate.

S-a ridicat dintr-o dată, furioasă, și a venit spre mine, făcînd un zgomot strident și ireverențios pe podea, cu cizmele ei urîte din piele.

– Ce te face să crezi că spiritele pe care le-a văzut sînt zei? a întrebat. Ce te face să crezi că zburdălniciile oricăreia dintre ființele acelea trufașe care se joacă cu noi sînt mai mult decît niște țopăieli, iar noi, nu mai mult decît niște bestii (de la cel mai mic pînă la cel mai mare) care umblă pe pămînt? Stătea la cîțiva metri distanță de el; și-a încrucișat mîinile: El a amăgit ceva sau pe cineva. Acea ființă nu i-a putut rezista. Și la ce s-a ajuns? Spune-mi! Ar trebui să știi.

– Nu știu, am zis pe un ton blînd. Aș vrea să mă lași în pace.

– O, vrei, atunci, lasă-mă pe mine să-ți spun la ce s-a ajuns. O tînără femeie, pe nume Dora (un lider al sufletelor, cum spun ei) care propovăduia binele pentru cei slabi, a fost distrusă. Asta s-a petrecut – propovăduirile ei, pornite dintr-o dorință de a face bine și cîntate pe un ton nou, ca oamenii să le audă, au fost distruse de fața sîngeroasă a unui dumnezeu însîngerat.

Avea ochii plini de lacrimi. Nu mi-a plăcut că a văzut atît de clar, dar nu i-am putut răspunde și n-am putut să o fac să tacă. M-am ridicat în picioare.

– Înapoi la catedralele în care se adunau ei, a spus ea disprețuitor, și înapoi la o teologie arhaică, absurdă și complet inutilă, pe care se pare că tu ai uitat-o complet.

– Știu asta foarte bine, am spus *blînd. Mă faci să mă simt* mizerabil. Ce rău îți fac eu? Îngenunchez în fața lui, atîta tot.

– O, dar vrei să faci mai mult și lacrimile tale mă jignesc, a spus ea.

Am auzit pe cineva în spatele meu, adresîndu-i-se răspicat. Am crezut că era Pandora, dar nu eram sigur. Într-o clipă mi-am dat seama că toți se distrau pe seama condiției mele ingrate, dar nu mi-a mai păsat după aceea.

– La ce te aștepți, Armand? m-a întrebat, vicleană și nemiloasă.

Fața ei ovală semăna cu a lui și totuși nu atît de mult. El nu fusese niciodată atît de lipsit de emoție, atît de abstract în furia lui, așa cum era ea acum.

– Crezi că vei vedea ce a văzut el sau că sîngele lui Iisus va fi încă acolo ca să-l savurezi tu? Să-ți citesc din catehism?

– Nu e nevoie, Gabrielle, am spus din nou cu o voce supusă.

Lacrimile mă orbeau.

– Pîinea și vinul sînt Trupul și Sîngele atîta timp cît ele fac parte din acea formă, Armand; dar cînd nu mai este pîine și vin, atunci nu mai este Trup și Suflet. Așadar ce crezi despre Sîngele lui Iisus din el: că și-a păstrat într-un fel puterea lui magică, în ciuda motorului din inima sa care devorează sîngele muritorilor de parcă ar fi aerul pe care îl respiră?

N-am răspuns. M-am gîndit liniștit. *Nu era pîinea și vinul; era sîngele lui, Sîngele Lui Sfînt pe care El l-a dat pe Drumul Calvarului pînă și pentru această ființă care zace acolo!*

Mi-am înghițit cu greu durerea și furia că ea mă determinase să mă port în asemenea hal. Voiam să mă uit în spate, după copiii mei, Sybelle și Benji, pentru că știam după miros că erau încă în cameră. De ce nu i-a dus Marius de aici! Oh, dar era destul de clar. Marius voia să vadă ce am de gînd să fac.

– Nu-mi spune, mormăi Gabrielle, este o chestiune de credinţă.

Ea rînji şi dădu din cap:

– Tu vii precum Toma Necredinciosul să-ţi înfigi colţii sîngeroşi chiar în rană.

– O, opreşte-te, te rog, te implor! am şoptit. Mi-am ridicat mîinile în sus: Lasă-mă să încerc, lasă-l să mă rănească, apoi, bucură-te şi fă cale întoarsă.

Am vrut doar să sune aşa cum am spus-o şi nu simţeam nici o putere, doar umilinţă şi o tristeţe de nedescris în cuvinte.

Dar asta a lovit-o din plin şi, pentru prima oară, s-a întristat foarte tare. Avea ochii umezi şi înroşiţi, şi buzele strînse cînd mă privea:

– Biet copil pierdut, Armand! Îmi pare rău pentru tine. Eram atît de fericită că ai supravieţuit soarelui!

– Atunci, asta înseamnă că te pot ierta, Gabrielle, pentru toate lucrurile crude pe care mi le-ai spus.

Şi-a ridicat sprîncenele, meditativ, şi a dat încet din cap, consimţind în tăcere. Apoi, ridicîndu-şi mîinile, s-a dat înapoi fără un sunet şi şi-a reluat vechea poziţie – stătea pe treapta altarului, sprijinită cu capul de bara din faţa altarului. Şi-a strîns genunchii cum făcuse înainte şi de-abia mă privea din umbră.

Am aşteptat. Stătea nemişcată şi tăcută şi nu venea nici un sunet de la cei răspîndiţi prin capelă. Auzeam bătaia constantă a inimii lui Sybelle şi respiraţia neliniştită a lui Benji, dar ei erau departe.

M-am uitat la Lestat care era neschimbat, părul îi cădea, ca înainte, un pic peste ochiul stîng. Braţul lui drept era în afară, cu degetele răsucite în sus şi nu făcea nici cea mai imperceptibilă mişcare, nici urmă de respiraţie sau de oftat.

Am îngenuncheat din nou lîngă el. M-am întins şi, fără să tresar sau să ezit, i-am dat la o parte părul de pe faţă.

Am simţit şocul celor din cameră. Am auzit cum ceilalţi oftau, cum bolboroseau. Dar Lestat nu s-a clintit.

Încet, l-am mîngîiat blînd şi, spre surprinderea mea mută, am văzut cum mi-au căzut lacrimi direct pe faţa lui.

Erau de un roşu apos, transparente şi dispăreau în timp ce coborau pe obrazul lui, mai jos de pomeţi.

M-am strecurat şi mai aproape, răsturnîndu-mă pe partea mea, înfruntîndu-l, avînd mîna încă în părul lui. Mi-am întins picioarele şi m-am aşezat acolo, cu faţa pe braţul lui întins.

Am auzit din nou suspine şi bolboroseli şocate şi am încercat să nu simt mîndrie sau orice altceva, ci doar dragoste absolută.

Nu era o dragoste diferenţiată sau definită, ci doar dragoste, dragostea pe care am simţit-o, poate, faţă de unul pe care l-am omorît sau faţă de unul pe care l-am ajutat, sau faţă de unul pe lîngă care am trecut pe stradă, sau faţă de un vampir pe care îl cunoşteam şi îl preţuiam la fel de mult ca pe el.

Toată povara durerilor lui mi se părea inimaginabilă şi, în mintea mea, această noţiune s-a extins pînă la tragedia noastră, a celor care omoară ca să trăiască şi care prosperă pe seama morţii chiar şi atunci cînd Pămîntul o hotărăşte, şi sînt blestemaţi să aibă conştiinţa ei şi să ştie cît ne vor chinui lucrurile care ne hrănesc şi cînd vor înceta să mai existe. Tristeţe! Tristeţe mai mare decît vină şi mai pregătită să dea socoteală, prea mare pînă şi pentru întreaga lume.

M-am ridicat. M-am sprijinit în cot şi mi-am strecurat degetele mîinii drepte în jurul gîtului său. Mi-am lipit încet buzele de pielea lui albă, mătăsoasă şi am respirat parfumul său inconfundabil, ceva dulce, nedefinit şi foarte personal, ceva realizat din toate darurile lui naturale, precum şi din cele dobîndite, şi mi-am înfipt dinţii ascuţiţi în pielea lui ca să-i gust sîngele.

În momentul acela nu mai exista pentru mine capelă, nici suspine insuportabile, nici ţipete reverenţioase. Nu auzeam

nimic şi totuşi ştiam ce se petrece în jur. Ştiam asta ca şi cum locul nu era decît o fantasmă şi doar sîngele lui era real.

Era gros ca mierea, avea un gust înţepător, un sirop pentru îngeri.

Am gemut tare în timp ce îl beam, simţindu-i căldura mistuitoare, atît de diferit de sîngele uman. Cu fiecare bătaie înceată a inimii lui mai venea un val de sînge, pînă ce mi-am umplut gura şi gîtul înghiţea fără să-i mai cer eu şi îi auzeam inima bătînd din ce în ce mai tare; mi-a apărut o licărire roşie şi am văzut prin ea o mare de praf.

O zarvă jalnică s-a auzit din neant, combinată cu nisipul tăios care mi-a venit în ochi. Era un loc părăsit, vechi, plin de lucruri bogate şi obişnuite, de dulceaţă, murdărie şi moarte. Zarva era provocată de voci care plîngeau şi care răsunau prin pereţii soioşi. Voci peste voci, batjocoriri şi strigăte de groază şi monştri clevetind prosteşte. S-au auzit cele mai ascuţite şi mai teribile ţipete de moarte şi panică.

Eram înghesuit în mijlocul trupurilor transpirate, luptînd în soarele pieziş care îmi ardea braţul întins. Înţelegeam bolboroseala din jurul meu, vechea limbă îmi urla în urechi în timp ce mă luptam să ajung cît mai aproape de sursa de umezeală şi de agitaţie ameninţătoare care mă afunda şi încerca să mă reţină.

Părea că aceşti bărbaţi zdrenţăroşi, cu pielea aspră şi femeile acoperite cu văluri mă vor lăsa fără viaţă, fiindcă mă împingeau cu coatele şi mă călcau în picioare. Nu vedeam ce era înaintea mea. Mi-am scos mîinile afară, să mă apăr de ţipetele şi de rîsul lor răutăcios, cînd, deodată, ca la poruncă, mulţimea s-a dat la o parte şi am dat cu ochii de minunea însăşi.

El stătea în roba Lui ruptă şi plină de sînge, chiar Omul a cărui Faţă o văzusem imprimată în fibrele Maramei. Cu braţele legate cu lanţuri grele din fier de grinda frontală, grea şi monstruoasă a Crucii Sale, El era îndoit sub ea, cu părul căzîndu-i pe obrajii zgîriaţi şi sfîşiaţi. Sîngele provocat de spini îi curgea în ochii deschişi şi neclintiţi.

S-a uitat la mine, destul de speriat, chiar uşor uimit. Se holba cu o privire cuprinzătoare, de parcă mulţimea nu-L înconjura şi biciul nu-L plesnea pe spate. Apoi şi-a plecat capul. Se uita prin părul său vîlvoi, pielea jupuită şi pleoapele sîngerînde.

– Doamne! am strigat.

Poate că m-am întins să-L ating, pentru că acelea erau mîinile mele, vedeam mîinile mele mititele şi albe! Le-am văzut luptîndu-se să ajungă la Faţa Lui.

– Doamne! am strigat din nou.

Şi s-a uitat la mine din nou, nemişcat, ochii Lui întîlnindu-i pe ai mei; mîinile îi erau prinse în lanţurile din fier şi din gură îi picura sînge.

Dintr-o dată, o revelaţie îngrozitoare, teribilă m-a străfulgerat. M-am înclinat în faţă. Chipul Lui a acoperit tot ce vedeam. Înaintea ochilor mei era însăşi măsura a tot ceea ce puteam să văd – pielea Lui murdară şi distrusă, genele Lui umede şi întunecate, ochii Lui cu pupilele întunecate.

Pe măsura ce se apropia, sîngele îi curgea din sprîncenele groase şi din obrajii supţi. Gura Îi era deschisă. Un sunet a venit dinspre El. La început a fost doar un suspin, pentru ca mai apoi să devină o respiraţie, crescînd în timp ce faţa i s-a mărit, pierzîndu-şi toate trăsăturile, şi a devenit suma tuturor culorilor sale. Sunetul era acum un urlet adevărat şi asurzitor.

Înspăimîntat, am ţipat. Am fost împins înapoi. Deşi i-am văzut Trupul cunoscut şi Chipul cu Coroana de Spini, Chipul lui devenea din ce în ce mai mare şi neclar şi părea să mă doboare din nou şi, dintr-o dată, mi-a sufocat faţa cu greutatea lui imensă.

Am urlat. Nu puteam face nimic, nu aveam putere, nu puteam să respir.

Am urlat cum n-am făcut-o niciodată în viaţa mea, un urlet atît de tare, că a înlăturat zgomotul din urechi, dar imaginea apăsa în continuare, o masă uriaşă, de neînlăturat – Chipul Lui.

– Oh, Doamne! am ţipat din toată puterea plămînilor mei arzînd. Vîntul mi-a pătruns în urechi.

M-a lovit ceva în spatele capului atît de tare că mi-a fisurat ţeasta. Am auzit pocnitura. Am simţit sîngele umed picurînd.

Am deschis ochii. Priveam înainte. Eram departe de capelă, lîngă peretele tencuit, cu picioarele în faţă, cu braţele desfăcute. Capul îmi ardea de durerea provocată de şocul lovirii peretelui.

Lestat nu se mişcase deloc. Ştiam că nu el o făcuse.

Nu trebuia să-mi spună nimeni. N-a fost el cel care a lovit.

Am căzut în faţă, protejîndu-mi capul cu braţul. Ştiam că erau picioare în jurul meu, că Louis era lîngă mine, că pînă şi Gabrielle venise, şi mai ştiam şi că Marius îi ducea pe cei doi copii departe.

În liniştea răsunătoare, auzeam doar vocea ascuţită a lui Benjamin:

– Dar ce i s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat? Blondul nu l-a lovit. Am văzut. Nu s-a întîmplat. El nu...

Cu faţa ascunsă, plină de lacrimi, mi-am acoperit capul cu mîinile tremurînd, cu zîmbetul meu amar nevăzut, lăsînd să mi se audă icnelile.

Am plîns mult timp şi, treptat, pielea capului a început să se vindece aşa cum prevăzusem. Sîngele drăcesc a urcat la nivelul pielii şi, palpitînd, şi-a făcut treaba, cosînd rana ca o mică rază de laser trimisă din iad.

Cineva mi-a dat un şerveţel. Avea parfumul vag al lui Louis, dar nu puteam fi sigur. A durat mult, mult timp, poate chiar o oră înainte ca eu să-l despăturesc şi să-mi şterg tot sîngele de pe faţă.

A trecut o altă oră, o oră de linişte, în care toţi au dispărut respectuoşi, înainte ca eu să mă întorc, să mă ridic şi să mă sprijin de perete. Nu mă mai durea capul, rana dispăruse, sîngele care se uscase acolo se va curăţa curînd.

L-am privit multă vreme, în linişte.

Eram rece, singur şi sîngerau. Nu auzeam nimic din ce se murmura. Nu am observat gesturile şi mişcările din jurul meu.

În sanctuarul minţii mele am derulat, foarte încet, exact ce văzusem, ce auzisem – tot ce v-am spus aici.

În cele din urmă, m-am ridicat. M-am întors spre el şi l-am privit pătrunzător.

Gabrielle mi-a zis ceva. Ceva crud şi josnic. N-am auzit, de fapt, decît cadenţa vorbelor ei, de parcă franceza ei veche, atît de familiară mie, era o limbă pe care nu o cunoşteam.

Am îngenuncheat şi i-am sărutat părul.

Nu s-a mişcat. Nu s-a schimbat. Nici nu mi-a fost teamă şi nici nu am sperat că o va face. L-am mai sărutat o dată pe faţă şi apoi m-am ridicat, m-am şters pe şervetelul pe care încă îl mai aveam şi am ieşit.

Cred că am rămas într-o stare de somnolenţă mult timp, cînd mi-am adus aminte de ceva, ceva ce Dora îmi spusese cu mult timp în urmă, despre un copil care murise în mansardă, despre o mică stafie şi despre nişte haine vechi.

Cu ideea asta bine întipărită în minte, am reuşit să mă împing pe scări.

Acolo te-am întîlnit la scurt timp după aceea. Acum, ştii, la bine şi la rău, ce am văzut şi ce nu.

Şi astfel, simfonia mea a luat sfîrşit. Lăsaţi-mă să mă semnez pe ea. Cînd veţi fi terminat cu copiatul, îi voi da transcrierea lui Sybelle. Şi lui Benji, poate. Şi cu restul puteţi să faceţi ce doriţi.

25

Acesta nu este un EPILOG. Este ultimul capitol al unei poveşti care am crezut că s-a terminat. Îl scriu cu mîna mea. Voi fi scurt, pentru că nu mai am nici o întîmplare de povestit şi trebuie să asamblez cu cea mai mare grijă scheletul povestirii.

Poate mai tîrziu voi găsi cuvintele potrivite să ofer detalii despre ce s-a petrecut, dar, pentru moment, nu pot decît să consemnez.

Nu am părăsit mănăstirea, după ce mi-am scris numele pe copia pe care David o transcrisese atît de complet. Era prea tîrziu.

Noaptea se sfîrşise şi a trebuit să mă retrag în una din camerele secrete din cărămidă pe care David mi-a arătat-o, unde Lestat fusese cîndva închis. M-am întins pe podea într-un întuneric perfect şi, foarte entuziast de ceea ce-mi povestise David şi mai epuizat ca niciodată, am adormit o dată cu răsăritul soarelui.

M-am trezit la asfinţit, mi-am aranjat hainele şi m-am întors în capelă. Am îngenuncheat şi l-am sărutat pe Lestat fără nici o rezervă, aşa cum făcusem cu o noapte înainte. N-am dat atenţie nimănui şi nici nu ştiam cine se afla acolo.

Am ieşit din mănăstire în lumina violetă a serii, privind încrezător florile şi am ascultat acordurile Sonatei lui Sybelle, ca să mă conducă spre casa potrivită.

În cîteva secunde am auzit muzica, frazele îndepărtate, dar repezi din *Allegro assai* sau prima parte a cîntecului obişnuit al lui Sybelle.

Era, într-adevăr, cîntat cu o precizie neobișnuită, o nouă cadență pasivă care îi conferea o forță de rubin pe care am îndrăgit-o imediat.

Așadar, nu o speriasem pe micuța mea foarte mult. Era bine, înflorea și poate se îndrăgostea de drăgălășenia vlăguită, jilavă din New Orleans, așa cum au făcut mulți.

Imediat m-am îndreptat în fugă către acel loc și m-am trezit cu un sentiment ciudat, doar un pic ciufulit de vînt, în fața unei case imense din cărămidă roșie cu trei etaje din Metairie, o suburbie rurală din New Orleans, care e, de fapt, foarte aproape de oraș.

Stejarii uriași pe care mi i-a descris Marius se aflau de jur împrejurul acestei vile americane și, așa cum îmi spusese el, toate geamurile strălucitor de curate ale ușilor franțuzești erau deschise ca să primească briza matinală.

Sub pantofi, simțeam iarba înaltă și catifelată și o lumină splendidă, atît de dragă lui Marius, se revărsa din fiecare fereastră la fel ca muzica din *Appassionata*, care se îndrepta cu o grație excepțională în partea a doua, *Andante con moto*, care promite să fie o bucată cultivată, dar care se pierde rapid în aceeași nebunie ca restul.

M-am oprit din drum ca să o ascult. Nu auzisem niciodată notele atît de clar și de transparent, atît de surprinzător și de distinct. Din pură plăcere, am încercat să fac diferența între această interpretare și multe altele pe care le auzisem în trecut. Toate erau diferite, magice și extrem de tulburătoare, dar aceasta era spectaculoasă, însoțită într-o mică măsură de un concert impresionant.

Pentru un moment, mi-a venit în minte imaginea teribilă, lacomă din noaptea precedentă, cînd băusem sîngele lui Lestat. Mi-am permis să trăiesc din nou, așa cum ne exprimăm noi atît de inocent, și am înțeles că nu trebuie să spun nimănui despre asta, că i-am dictat totul lui David și că, atunci cînd el îmi va

da copiile, le-aş putea încredinţa oricui vreau, care va dori vreodată să ştie ce am văzut.

Cît despre mine, n-am încercat să-mi imaginez. N-am putut. Sentimentul era prea puternic. Cel pe care îl văzusem pe drumul Calvarului (indiferent dacă El a fost real sau doar o plăsmuire a minţii mele vinovate) nu voise să-L văd şi mă întorsese, monstruos, din drum. Într-adevăr, sentimentul respingerii era atît de complet, că nu-mi venea să cred că reuşisem să i-l descriu lui David.

Trebuia să-mi eliberez mintea de gînduri. Să îndepărtez toate reminiscenţele acestei experienţe şi să mă las, din nou, cuprins de muzica lui Sybelle, abia reuşind să mă ţin pe picioare sub stejari, în eterna briză a rîului, care se poate simţi peste tot în locul acesta, răcorindu-mă şi mîngîindu-mă, făcîndu-mă să simt că Pămîntul însuşi e plin de frumuseţe fără limite, chiar şi pentru cineva ca mine.

Muzica din cea de-a treia parte era realizată să atingă o intensitate maximă şi m-am gîndit că îmi va frînge inima.

Doar cînd ultimele acorduri au fost interpretate, am înţeles ceva ce ar fi trebuit să-mi fie clar de la început.

Nu Sybelle cînta. Nu avea cum. Cunoşteam fiecare nuanţă a interpretărilor ei. Cunoşteam modalităţile ei de exprimare; cunoşteam variaţiile de ton pe care atingerea ei le producea invariabil. Deşi interpretările ei erau spontane, îi recunoşteam muzica, aşa cum cineva recunoaşte stilul literar al altcuiva sau stilul unui pictor. Aceasta nu era Sybelle.

Şi atunci am avut revelaţia. Era Sybelle, dar Sybelle nu mai era Sybelle a mea cea de ieri!

Pentru o secundă n-am crezut. Mi s-a oprit inima în piept.

Am intrat în casă, cu un mers furios din care nu m-aş fi oprit decît să văd dacă am avut dreptate.

Într-o secundă am văzut cu ochii mei. Erau adunaţi toţi într-o cameră frumoasă – Pandora, într-o rochie lungă de mătase cafenie, încorsetată în vechiul stil grecesc; Marius purta

o jachetă din catifea subțire peste pantalonii din mătase și copii mei, frumoșii mei copii: luminosul Benji cu cămașa lui albă, dansînd nebunește în picioarele goale prin cameră, cu degetele răsfirate, ca și cum ar fi vrut să apuce aerul cu ele, iar Sybelle, minunata mea Sybelle, într-o rochie de mătase roz, fără mîneci, era la pian, cu părul pieptănat pe spate, gata să interpreteze din nou prima parte.

Toți vampiri, fiecare în parte.

Am strîns tare din dinți, mi-am acoperit gura ca să nu trezesc lumea. Am urlat în pumnii strînși, iar și iar.

Nu strigam decît sfidătorul: „Nu! Nu! Nu! Nu!" din nou și din nou. Nu puteam spune altceva, striga altceva, face altceva.

Am tot țipat.

Am strîns atît de tare din dinți, că mă dureau fălcile, mîinile îmi tremurau ca aripile unei păsări care nu mă lăsa să închid gura suficient de strîns și m-a podidit plînsul, din nou, ca atunci cînd l-am sărutat pe Lestat.

„Nu! Nu! Nu! Nu!"

Deodată mi-am desfăcut mîinile, am strîns pumnii și urletul ar fi ieșit din mine, ar fi răbufnit ca un torent mînios, dar Marius m-a prins cu forță, m-a strîns la piept și mi-a îngropat fața în pieptul lui.

M-am luptat să mă eliberez. Am dat cu picioarele în el cu toată puterea și l-am bătut cu pumnii.

– Cum ai putut să faci asta! am urlat.

Mi-a prins capul în mîini într-o strînsoare fără scăpare și buzele lui continuau să-mi dea sărutări pe care le uram, le detestam și cărora m-am împotrivit cu o îndîrjire disperată.

– Cum ai putut? Cum îndrăznești? Cum ai putut?

Într-un final, căpătasem suficient teren ca să-i zdrobesc fața cu lovituri una după alta.

Dar la ce mi-a folosit? Cît de slabi și fără noimă erau pumnii mei în comparație cu puterea lui! Cît de neputincioase, prostești și mici erau gesturile mele, în timp ce el stătea acolo,

suportînd totul, cu fața cuprinsă de o tristețe fără seamăn și cu ochi uscați încă plini de grijă.

– Cum ai putut să faci asta, cum ai putut! am tot repetat.

Sybelle s-a ridicat de la pian și a alergat cu brațele deschise spre mine. Și Benji, care urmărise scena tot timpul, a dat și el fuga spre mine și m-au prins cu tandrețe în brațele lor firave.

– O, Armand, nu fi furios, nu, nu fi trist, mi-a spus Sybelle ușor la ureche. Oh, grozavul meu Armand, nu fi trist, nu fi necăjit. Vom fi cu tine pentru totdeauna.

– Armand, sîntem cu tine. El a făcut magia, a strigat Benji.

– Nu a trebuit să ne naștem din ouă negre, șmecherule Dybbuk, ce poveste ne-ai vîndut! Armand, nu vom mai muri, nu vom mai fi niciodată bolnavi, răniți sau speriați.

Țopăia încolo și încoace, fericit, într-un cerc voios, uimit și rîzînd de noua lui vigoare care îi permitea să sară atît de sus și cu atîta grație.

– Armand, sîntem atît de fericiți!

– O, da, te rog, a strigat Sybelle cu o voce mai blîndă, mai profundă. Te iubesc atît de mult, Armand, te iubesc atît de mult. A trebuit să o facem. A trebuit. A trebuit să o facem, vom fi cu tine întotdeauna și pentru totdeauna.

Mîinile mele voiau s-o atingă, s-o mîngîie și, în timp ce își băga disperată fruntea în gîtul meu, strîngîndu-mă puternic la piept, n-am putut s-o ating, s-o îmbrățișez, s-o alin.

– Armand, te iubesc, te ador, Armand, trăiesc doar pentru tine și acum voi fi cu tine pentru totdeauna, spuse ea.

Am dat din cap, am încercat să vorbesc. Mi-a sărutat lacrimile. A început să le sărute rapid și disperat.

– Oprește-te, oprește-te din plîns, nu plînge, a continuat să șoptească insistent. Armand, noi te iubim.

– Armand, sîntem atît de fericiți! a strigat Benji. Privește, Armand, privește! Acum putem dansa amîndoi pe muzica ei. Putem face totul împreună. Armand, deja am vînat.

El s-a aruncat asupra mea, şi-a îndoit genunchii, s-a balansat să-şi ia avînt, dorind să-şi arate entuziasmul. Apoi a oftat şi şi-a deschis din nou braţele către mine:

– Ah, bietule Armand, noi toţi greşim, toţi avem vise nepotrivite. Armand, nu vezi?

– Te iubesc, am şoptit în urechea lui Sybelle.

Am şoptit din nou şi n-am mai putut opune rezistenţă, ea s-a aruncat asupra mea şi i-am simţit pielea albă, mătăsoasă, foşnetul fin al părului ei strălucitor.

Ţinînd-o încă lîngă mine, am şoptit:

– Nu tremura, te iubesc, te iubesc.

L-am apucat pe Benji cu mîna stîngă:

– Tu, ticălosule, îmi povesteşti totul mai tîrziu. Acum lasă-mă să te ţin în braţe.

Tremuram. Eu eram cel care tremura. M-au cuprins din nou în braţe cu delicateţea lor, căutînd să-mi ţină de cald.

În cele din urmă, bătîndu-i uşor pe umăr, mi-am luat la revedere, sărutîndu-i, m-am dat înapoi şi am căzut epuizat într-un fotoliu mare din catifea.

Inima îmi palpita şi simţeam că îmi vine să plîng din nou, dar mi-am înghiţit lacrimile aproape cu violenţă. Nu aveam de ales.

Sybelle se reîntorsese la pian şi, lovind clapele, a început să cînte Sonata din nou. De data asta cînta cu o voce frumoasă de soprană, iar Benji dansa, se învîrtea, ţopăia în picioarele goale, ţinînd ritmul cu Sybelle.

M-am întins cu capul în mîini. Voiam ca părul să mă ascundă de toate privirile, dar, în ciuda desimii lui, era doar păr.

Am simţit o mînă pe umăr şi am înţepenit, dar nu am putut spune nimic, ca să nu încep să plîng şi să blestem cu toată puterea. Tăceam.

– Nu mă aştept să înţelegi, a zis el încet.

M-am ridicat. Era lîngă mine, aşezat pe un braţ al fotoliului.

Mi-am luat o înfățișare plăcută, numai zîmbet și un ton atît de catifelat și de liniștit, că nimeni nu s-ar fi gîndit că nu îi vorbeam despre dragoste:

– Cum ai putut să faci asta? De ce ai făcut-o? Mă urăști atît de mult? Nu mă minți! Nu-mi spune prostii pe care știi că nu le voi crede niciodată, niciodată. Nu mă minți de dragul Pandorei sau de dragul lor. Voi avea grijă de ei și îi voi iubi întotdeauna. Dar nu mă minți! Ai făcut-o din răzbunare, nu-i așa, Stăpîne, ai făcut-o din ură?

– Cum aș putea? a întrebat pe același ton, expresie a dragostei pure și, după expresia feței lui sincere și rugătoare, părea că e chiar dragoste. Dacă am făcut vreodată ceva din dragoste, atunci asta a fost. Am făcut-o și din dragoste pentru tine. Am făcut-o pentru toate relele cauzate ție, pentru singurătatea pe care ai îndurat-o și pentru ororile pe care ți le-a provocat lumea și pentru că ești prea nepregătit să lupți cu ei și prea vulnerabil să porți o bătălie din toată inima. Am făcut-o pentru tine.

– O, minți, minți cu inima, am spus, dacă nu cu limba. Ai făcut-o din dispreț și tocmai ai scos totul la iveală. Ai făcut-o din dispreț pentru că n-am fost ucenicul care ai vrut să devin. Nu am devenit rebelul inteligent care să-l înfrunte pe Santino și banda lui de monștri, ci am fost cel care, după toți acești ani, te-am dezamăgit încă o dată și într-un mod urît, pentru că m-am aruncat în soare după ce am văzut Marama. De asta ai făcut-o. Ai făcut-o din răzbunare, ai făcut-o din amărăciune și ai făcut-o din dezamăgire și partea cea mai rea este că nici nu știi asta. Nu ai putut suporta că inima îmi era gata să se spargă cînd am văzut Chipul Lui pe Marama Sfintei Veronica. N-ai putut suporta că acel copil pe care l-ai scos dintr-un bordel venețian și pe care l-ai îngrijit cu propriul sînge, copilul acesta pe care l-ai educat după cărțile tale și cu mîinile tale a urlat cînd a văzut Chipul Lui pe Mahramă!

– Nu, explicația asta este atît de lipsită de adevăr, încît îmi frînge inima.

A clătinat din cap. Neînlăcrimat și alb cum era, fața-i era o imagine perfectă a tristeții, ca și cum ar fi fost o pictură pe care o făcuse cu mîna lui.

– Am făcut-o pentru că ei te iubesc cum nimeni nu te-a iubit vreodată și pentru că sînt liberi și au în inimile lor generoase o viclenie ascuțită care nu se teme de tine și de tot ceea ce ești tu. Am făcut-o pentru că ei au fost făcuți din același aluat ca mine, amîndoi dornici să judece și puternici să îndure. Am făcut-o pentru că nebunia nu o distrusese pe ea, iar sărăcia și ignoranța nu-l învinseseră pe el. Am făcut-o pentru că ei erau cei destinați ție, perfecți, și știam că tu n-o vei face și că ei vor ajunge să te urască pentru asta, să te urască, da, așa cum tu m-ai urît cîndva pe mine pentru că am tăinuit asta și i-ai fi lăsat să moară și să înnebunească decît să cedezi. Sînt ai tăi, acum. Nimic nu vă mai separă. Și sîngele meu vechi și puternic este cel care le mustește în vine ca să-ți poată fi camarazi vrednici, iar nu umbra palidă a sufletului tău așa cum a fost întotdeauna Louis. Stăpînul și ucenicul nu pot interveni între voi și poți să afli secretele lor, așa cum ei le află pe ale tale.

Voiam să cred asta.

Atît de mult voiam să cred, încît m-am ridicat și am plecat și, oferindu-i cel mai frumos zîmbet lui Benjamin al meu și sărutînd-o pe ea în trecere, m-am retras în grădină și am stat singur sub doi stejari imenși.

Rădăcinile lor puternice ieșiseră din pămînt, formînd niște movile de lemn negru, strălucitor. Mi-am odihnit picioarele în locul acesta pietros, cu capul sprijinit de cei doi copaci.

Ramurile veneau în jos și mă acopereau ca un văl, așa cum voisem să o facă părul meu. M-am simțit protejat și în siguranță sub umbra lor. Inima îmi era liniștită, dar distrusă, mintea îmi era zdruncinată și trebuia doar să privesc prin ușa deschisă

în strălucirea luminii la cei doi îngeri-vampiri ai mei, ca să mă apuce plînsul din nou.

Marius a stat la distanță mult timp. Nu s-a uitat la mine. Cînd am privit-o pe Pandora, am văzut-o cum s-a răsucit, parcă se apăra de o durere teribilă – poate doar din cauza certei noastre – într-un alt scaun mare și vechi din catifea.

În cele din urmă, Marius s-a ridicat și s-a îndreptat către mine și cred că a fost un act de mare voință ca el să facă asta. Dintr-o dată părea mai puțin supărat și chiar mîndru.

Nu mi-a păsat.

Stătea în fața mea fără să spună nimic și părea că se află acolo ca să înfrunte orice mai aveam de spus.

– De ce nu i-ai lăsat să-și vadă de viața lor? am spus. Tu, dintre toți oamenii, orice sentimente ai avea pentru mine și pentru nesăbuințele mele, de nu i-ai lăsat cu ce le-a dat natura? De ce ai intervenit?

Nu mi-a răspuns, dar nici nu l-am lăsat să o facă. Mi-am înmuiat glasul ca să nu îi sperii și am continuat:

– În vremurile mele cele mai tulburi, cuvintele tale m-au încurajat întotdeauna. Oh, nu mă refer la acele secole cînd eram sclavul unei credințe pervertite și al unui miraj morbid. Mă refer la perioada de după ce am ieșit din celulă, la provocarea lui Lestat, și am citit ce a scris Lestat despre tine și, apoi, singur, am auzit de tine. Tu, Stăpîne, mi-ai arătat cît de puțin pot face din lumea extraordinară care mi se deschide, în moduri pe care nu mi le-aș fi putut imagina în timpul sau în spațiul în care m-am născut.

Nu m-am putut stăpîni. M-am oprit să-mi trag sufletul și să-i ascult inima și, realizînd cît de frumoasă era, cît de tînguitoare, expresivă și misterioasă, aproape că îmi venea să plîng din nou. Dar nu puteam lăsa să se întîmple asta. Mai aveam multe de spus sau așa credeam:

– Stăpîne, tu ai spus că ne mutăm într-o lume în care vechiul cult al superstiției și al violenței se stinge. Tu ai spus

că trăim într-o perioadă în care diavolul nu mai aspiră la un loc important. Amintește-ți, Stăpîne, că tu i-ai spus lui Lestat că nu există nici un crez sau cod care ar putea justifica existența noastră, pentru că, acum, oamenii știu ce înseamnă adevăratul diavol: foame, sărăcie, ignoranță, război și frig. Tu ai spus lucrurile acestea, Stăpîne, mult mai elegant și mai complet decît aș putea-o face eu vreodată. Pe această bază rațională te-ai certat tu cu cei mai răi dintre noi, pentru gloria sfîntă și prețioasă a acestei lumi naturale și umane. Tu ai apărat sufletul uman, spunînd că el a căpătat mai multă profunzime, că bărbații nu mai trăiesc pentru fascinația războiului pentru că au cunoscut lucruri mai frumoase, care, cîndva, au fost doar la îndemîna celor bogați și la care au acum acces. Tu ai spus că noul val de iluminare, una rațională, *etică și cu adevărat milostivă a ieșit din întuneric după* secole de religie sîngeroasă, nu doar ca să ne deschidă orizonturile, ci și ca să ne încălzească.

– Oprește-te, Armand, nu mai spune nimic!

Era calm, dar sever. Îmi amintesc aceste cuvinte:

– Îmi amintesc tot. Dar nu mai cred așa ceva.

Eram uimit. Eram uimit de această tăgăduire copleșitoare. *Era prea mult pentru mine și totuși îl cunoșteam prea bine ca* să știu că vorbea serios. Se uita la mine cu fermitate:

– Am crezut asta cîndva, da. Dar vezi, nu era o credință bazată pe rațiune și pe observarea omenirii așa cum ți-am spus că este. N-a fost niciodată așa și, cînd am ajuns să-mi dau seama, cînd am văzut-o așa cum este – o prejudecată disperată, oarbă – m-am prăbușit rapid. Armand, am spus toate astea pentru că trebuia să le țin sub control. Erau crezul nostru, crezul raționalului, crezul ateului, crezul logicianului, crezul senatorului roman sofisticat care trebuie să închidă ochii în fața realităților dezgustătoare ale lumii înconjurătoare, pentru că, dacă ar recunoaște ticăloșia fraților și surorilor lui, ar înnebuni.

Şi-a tras sufletul şi a continuat, întorcîndu-se cu spatele spre camera luminoasă, parcă pentru a-i proteja pe cei tineri de cuvintele lui arzătoare, aşa cum am şi vrut să procedeze:

– Ştiu istorie, am citit-o, aşa cum alţii îşi citesc Biblia şi nu mă voi linişti pînă ce nu voi dezgropa toate poveştile scrise şi cunoscute şi pînă ce nu voi desluşi toate codurile tuturor culturilor care mi-au lăsat vreo dovadă înşelătoare pe care aş putea să o extrag din pămînt, din papirus sau din noroi. Dar greşeam în optimismul meu, eram neştiutor, la fel ca toţi cei pe care îi acuzam de ignoranţă, şi refuzam să văd ororile care mă înconjurau, tot răul acestui secol, acest secol rezonabil, mai rău decît oricînd în urmă. Priveşte în urmă, copile, dacă îţi pasă, dacă îţi susţii punctul de vedere. Priveşte înapoi la Kievul cel de aur, pe care l-ai cunoscut doar din cîntece, după ce sălbaticii mongoli i-au ars catedralele şi i-au măcelărit populaţia ca pe vite, aşa cum făceau prin Rusia Kieveană de două sute de ani. Priveşte înapoi la cronicile Europei şi uită-te la războaiele de peste tot: pe Pămîntul Sfînt, în pădurile Franţei sau ale Germaniei, de-a lungul pămîntului fertil al Angliei, da, binecuvîntata Anglie, şi în fiecare colţ asiatic din lume. Of, de ce m-am minţit atîta timp? N-am văzut acele păşuni ruseşti, acele oraşe arse. De ce toată Europa să fi căzut pradă lui Genghis-han? Gîndeşte-te la marile catedrale englezeşti dărîmate de regele Henric. Gîndeşte-te la cărţile mayaşe aruncate în flăcări de preoţii spanioli. Incaşi, azteci, olmeci – populaţiile tuturor naţiunilor obligate să uite. Orori, orori după orori şi aşa a fost mereu şi nu mă mai pot preface. Cînd văd milioane de morţi gazaţi din cauza nebuniei unui austriac, cînd văd toate triburile africane masacrate, de sînt pline rîurile cu trupurile lor umflate, cînd văd foamete în multe ţări într-o epocă a abundenţei hulpave, nu mai pot să cred toate banalităţile astea. Nu ştiu ce eveniment a produs autoamăgirea mea. Nu ştiu ce oroare a tras masca ce acoperea minciunile mele. Să fi fost milioanele de oamenii care au flămînzit în Ucraina din cauza dictatorului lor

sau miile de oamenii care au mai rămas după otrăvirea nucleară a pășunilor, protejați de aceleași puteri de guvernare care îi înfometaseră? Să fi fost mănăstirile nobile din Nepal, citadelele meditației și grației care existaseră mii de ani, mai vechi decît mine și toată filozofia mea, distruse de o armată de războinici hrăpăreți care au luptat fără să-i cruțe pe călugării în robele lor de culoarea șofranului și cărțile neprețuite, arse de ei, și centurile străvechi pe care le-au topit? Și ăsta, asta doar în cîteva minute, în timp ce popoarele din Occident dansau în discoteci, își sorbeau lichiorile, lamentîndu-se pe un ton obișnuit de soarta tristă a îndepărtatului Dalai Lama, dar schimbînd totuși canalul de televiziune. Nu știu ce a fost. Poate că au fost milioanele – chinezi, japonezi, cambodgieni, evrei, ucrainieni, polonezi, ruși, kurzi, oh, Doamne și litania continuă la nesfîrșit. Nu cred, nu sînt optimist, nu mă încred în tipurile de rațiune sau etică. Nu îți reproșez că stai pe treptele catedralei cu brațele deschise către Dumnezeul tău perfect și atoateștiutor. Nu știu nimic, pentru că știu prea mult și nu înțeleg pe măsură și n-o voi face vreodată. Dar tu m-ai învățat ceva ce știusem dintotdeauna, că dragostea aceasta este necesară, la fel de necesară ca ploaia pentru flori și copaci, ca mîncarea pentru copilul flămînd și ca sîngele pentru noi, vulturi hulpavi și însetați ce sîntem. De dragoste avem nevoie și dragostea ne poate face să uităm și să iertăm toată cruzimea, așa cum probabil nimic altceva nu ne poate ajuta. Așa că i-am scos din fabuloasa lor lume modernă și promițătoare cu masele ei bolnave și disperate. I-am scos și le-am dat singura putere pe care o am și am făcut-o pentru tine. Le-am dat timp, timp să găsească un răspuns, pe care muritorii de azi s-ar putea să nu-l afle niciodată. Asta a fost tot. Și știam că vei plînge, știam că vei suferi, dar știam că vor fi ai tăi și că îi vei iubi cînd se va sfîrși totul și am știut și că vei avea o nevoie disperată de ei. Așa că iată-te... alături de șarpe, de leu și de lup și superior celor mai răi dintre oameni, care s-au dovedit a fi monștri colosali în

aceste vremuri, şi liber să te hrăneşti cu grijă dintr-o lume a diavolului care poate înghiţi fiecare uscătură după care tînjeşte.

S-a făcut linişte.

M-am gîndit ceva vreme, mai bine decît să mă arunc într-un tumult de vorbe.

Sybelle nu mai cînta şi ştiam că e îngrijorată pentru mine şi că are nevoie de mine, o simţeam, simţeam împunsătura puternică a sufletului ei de vampir. Trebuia să merg la ea imediat.

Dar nu m-am grăbit, ca să mai spun cîteva cuvinte:

– Ar fi trebuit să ai încredere în ei, Stăpîne, ar fi trebuit să-i laşi să-şi încerce norocul. Indiferent ce ai crezut despre lume, ar fi trebuit să le dai şansa să-şi trăiască viaţa în ea. Era lumea lor şi timpul lor.

A dat din cap ca şi cum era dezamăgit de mine şi un pic obosit, şi pentru că hotărîse toate aceste chestiuni de mult, poate chiar înainte să fi apărut eu azi-noapte, părea dornic să uite de tot.

– Armand, tu vei fi întotdeauna copilul meu, a spus cu mare demnitate. Tot ce este magic şi divin în mine este şi va fi mereu legat de omenesc.

– Ar fi trebuit să-i laşi să-şi trăiască timpul. Nici o dragoste faţă de mine n-ar fi trebuit să le scrie lor condamnarea la moarte sau intrarea în lumea noastră ciudată şi inexplicabilă. Poate că în evaluarea ta noi nu sîntem mai răi decît oamenii, dar ai fi putut să-ţi păstrezi sfatul. Ai fi putut să-i laşi în pace.

Era suficient.

În afară de asta, apăruse David. El avea deja o copie a manuscrisului la care noi lucraserăm, dar asta nu era treaba lui. S-a apropiat de noi încet, făcîndu-şi simţită prezenţa în mod evident pentru a ne da posibilitatea să tăcem, ceea ce am şi făcut.

M-am întors către el, incapabil să mă abţin:

– Ştiai că asta se va întîmpla? Ştiai cînd s-a întîmplat?

– Nu, nu am ştiut, a răspuns solemn.

– Mulţumesc, am zis.

– Au nevoie de tine tinerii tăi, a spus David. Marius poate că este Creatorul, dar ei sînt numai ai tăi.

– Ştiu, am spus. Mă duc. Voi face ce trebuie să fac.

Marius şi-a scos mîna şi mi-a atins umărul. Dintr-o dată, mi-am dat seama că el chiar era pe punctul de a-şi pierde controlul.

Cînd vorbea, vocea îi tremura de emoţie. El ura furtuna dinăuntrul său şi era copleşit de tristeţea mea. Ştiam asta foarte bine. Nu îmi dădea însă nici o satisfacţie:

– Mă disprețuieşti acum şi poate ai dreptate. Ştiam că vei plînge, dar te-am judecat foarte greşit. Nu mi-am dat seama de ceva în ceea ce te priveşte. Poate niciodată n-am făcut-o.

– Ce anume, Stăpîne? am întrebat pe un ton caustic.

– Îi iubeşti într-un mod altruist, a şoptit el. În ciuda greşelilor lor ciudate şi a diabolicului sălbatic, ei nu sînt compromişi pentru tine. Îi iubeşti poate mai mult decît... te-am iubit eu vreodată.

Părea atît de năucit!

N-am putut decît să dau din cap. Nu era sigur că are dreptate. Nu fusese niciodată testată nevoia mea de ei, dar nu am vrut să-i spun asta.

– Armand, spuse el. Ştii că poţi să stai aici cît doreşti.

– Bun, pentru că s-ar putea să stau, am zis. Lor le place, iar eu sînt obosit. Aşa că îţi mulţumesc foarte mult.

– Dar încă ceva, a continuat, şi îţi spun asta din toată inima.

– Ce este, Stăpîne? am întrebat.

David nu s-a mişcat din loc şi m-am bucurat pentru că mă împiedica să plîng.

– Sincer, nu cunosc răspunsul la asta şi te întreb umil, zise Marius. Cînd ai văzut Marama, ce ai văzut de fapt? Oh, nu mă refer dacă a fost Iisus sau Dumnezeu sau un miracol. Ceea ce vreau să spun este: era faţa unei fiinţe, îmbibată în sînge, care a dat naştere unei religii vinovate de mai multe războaie şi mai

multă cruzime decît orice alt crez pe care l-a cunoscut vreodată omenirea. Nu fi furios pe mine, te rog, doar explică-mi. Ce ai văzut? Era doar o rămăşiţă extraordinară a icoanelor pe care le-ai pictat cîndva? Ori era, într-adevăr, ceva îmbibat în dragoste, şi nu în sînge? Spune-mi! Vreau cu adevărat să ştiu dacă a fost dragoste, şi nu sînge.

– Tu pui o întrebare simplă şi veche, am spus, şi din punctul meu de vedere, tu chiar nu ştii nimic. Te întrebi cum ar fi putut El să fie Dumnezeul meu, avînd în vedere lumea pe care o descrii şi ştiind ceea ce ştii despre Evangheliile şi Testamentele tipărite în numele Lui. Te întrebi cum aş fi putut să cred tot pentru că tu nu crezi, nu-i aşa?

A dat din cap:

– Da, chiar mă întreb. Pentru că te cunosc. Şi ştiu că în credinţa asta este ceva ce tu pur şi simplu nu ai.

Eram uimit. Dar imediat am ştiut că are dreptate.

Am zîmbit. Am avut un sentiment tragic de bucurie tulburătoare:

– Înţeleg ce vrei să spui, am zis. Şi îţi voi răspunde. L-am văzut pe Iisus. Un fel de lumină sîngeroasă. O personalitate, o fiinţă, o prezenţă pe care am simţit că o cunosc. Şi El nu era Domnul Dumnezeu, Tatăl Atotputernic şi nu era făcătorul universului şi al întregii lumii. Şi El nu era Salvatorul sau Mîntuitorul păcatelor înscrise în sufletul meu înainte de a mă naşte. Nu era a Doua Persoană din Sfînta Treime şi nu era învăţatul apărut de pe Muntele Sfînt. El nu a însemnat toate lucrurile astea pentru mine. Poate pentru alţii, dar nu pentru mine.

– Dar atunci cine era, Armand? a întrebat David. Am aflat povestea ta, plină de minuni şi suferinţă, şi totuşi nu ştiu. Care a fost conceptul de Dumnezeu cînd ai pronunţat cuvîntul?

– *Dumnezeu*, am repetat. Nu înseamnă ceea ce crezi tu. Se pronunţă cu prea multă intimitate şi căldură. E ca un nume secret şi sfînt. Dumnezeu! Am făcut o pauză şi apoi am continuat: El este Dumnezeu, da, dar doar pentru că El este simbolul

unei infinităţi mai accesibile, o infinitate mai plină de înţeles decît poate fi un conducător, un rege sau un domn.

Din nou, am ezitat, vrînd să găsesc cuvintele potrivite din moment ce erau atît de sincere:

– El era... *fratele meu*, am spus. Da. Asta era, fratele meu şi simbolul tuturor fraţilor şi, de aceea, El era Domnul şi, de aceea, esenţa Lui este, pur şi simplu, dragoste. Tu o disprețuieşti. Tè uiţi piezişs la ce spun. Dar nu prinzi complexitatea a ceea ce este El. Este uşor să simţi, poate, dar nu este atît de uşor să vezi cu adevărat. Era un alt om, ca şi mine. Şi poate pentru mulţi dintre noi, milioane şi milioane, asta este tot ce a fost El vreodată. Noi toţi sîntem fiii şi fiicele cuiva. Era o fiinţă, indiferent dacă El era sau nu Dumnezeu, şi suferea şi făcea asta pentru lucruri pe care El le considera pure şi bune la nivel universal. Şi asta a însemnat că Sîngele Lui ar fi putut să fie şi al meu. De ce a trebuit să fie? Şi poate că asta este chiar sursa măreţiei Lui pentru gînditorii ca mine. Ai spus că nu am credinţă. Nu. Nu cred în titlurile, în legendele sau în ierarhiile făcute de alte fiinţe ca noi. El nu a făcut o ierarhie, nu chiar. El era *ideea în sine*. Din motive simple, am văzut în El măreţie. El era carne şi sînge. Şi ar fi putut fi pîine şi vin pentru a hrăni tot Pămîntul. Tu nu înţelegi! Nu poţi! În mintea ta sînt prea multe minciuni legate de El. L-am văzut cînd am privit icoanele din casă şi cînd L-am pictat, chiar înainte de a-i cunoaşte toate numele. Nu pot să mi-l scot din cap. Nu am făcut-o niciodată. N-o voi face *niciodată*.

Nu mai aveam nimic de spus.

Erau foarte uimiţi, dar poate că ei nu cîntăreau cuvintele în toate sensurile negative, nu ştiam exact. Oricum, nu conta ce simt ei. Nu era chiar atît de bine că ei mă întrebaseră sau că eu încercasem atît de mult să le spun adevărul. Am văzut, cu *ochii minţii*, *vechea icoană*, *cea pe care mama mi-a dat-o în zăpadă*. *Întruparea*. Imposibil de explicat în filozofia lor. M-am întrebat. Poate că asta era oroarea vieţii mele, indiferent

ce am făcut sau unde am mers, întotdeauna am înţeles. *Întruparea.* Un fel de lumină sîngeroasă.

Voiam să mă lase în pace acum.

Sybelle aştepta, ceea ce era mai important, şi m-am dus s-o iau în braţe.

Timp de mai multe ore ne-am plimbat împreună, Sybelle, Benji şi cu mine. Într-un final, Pandora, care era foarte abătută, dar n-a spus nimic despre asta, a venit să vorbească natural şi vesel cu noi. Ni s-au alăturat şi Marius, şi David.

Eram adunaţi în cerc sub cerul înstelat. De dragul celor tineri, am luat cea mai curajoasă atitudine şi am vorbit despre lucruri frumoase şi despre locuri prin care am umblat şi despre minuni pe care Marius şi Pandora le văzuseră şi, ocazional, am adus în discuţie şi întîmplări mai obişnuite.

Am terminat cu două ore înainte de ivirea zorilor. Sybelle era cufundată în gînduri privind florile una după alta, cu mare atenţie. Benji descoperise că poate citi cu o viteză nefirească şi umbla prin biblioteca aceea, care era într-adevăr impresionantă.

David, aşezat la biroul lui Marius, îşi corecta greşelile de ortografie şi abrevierile din manuscris, corectînd migălos copia pe care o făcuse în grabă pentru mine.

Eu şi Marius stăteam foarte aproape unul de altul, lîngă acelaşi stejar, umăr lîngă umăr. Nu vorbeam. Ne uitam la lucruri şi ascultam, poate, aceleaşi cîntece din noapte.

Voiam ca Sybelle să cînte din nou. Niciodată nu stătuse atît de mult timp fără să cînte şi îmi doream foarte mult să o aud interpretînd din nou Sonata.

Marius a fost primul care a auzit un sunet neobişnuit şi a luat o poziţie ţeapănă, doar ca să nu-l mai audă şi să se odihnească din nou lîngă mine.

– Ce a fost asta? am întrebat.

– N-am putut... n-am putut să-mi dau seama, a spus el.

Îşi aşezase din nou umărul lîngă mine, ca înainte.

Aproape în acelaşi timp l-am văzut pe David ridicîndu-şi ochii din manuscris. Apoi a apărut Pandora, mergînd încet, dar cu precauţie către una din uşile luminate.

Acum am auzit sunetul. L-a auzit şi Sybelle, pentru că s-a uitat în direcţia porţii grădinii. Chiar şi Benji a catadicsit, în cele din urmă, să observe, şi-a aruncat cartea în mijlocul propoziţiei şi a venit mărşăluind, privind serios spre uşă, ca să fie martor la noua situaţie şi să o ţină sub control.

Iniţial, am crezut că mă înşală privirea, dar foarte rapid am realizat identitatea figurii care a apărut cînd s-a deschis poarta, care s-a închis chiar în urma braţului rigid şi mătăhălos.

Şchiopăta cînd s-a apropiat sau părea, mai degrabă, victima oboselii şi a lipsei de mişcare în lumina care cădea pe iarba de sub picioarele noastre.

Eram surprins. Nu-i cunoştea nimeni intenţiile. Nimeni nu se mişca.

Era Lestat, în zdrenţe şi prăfuit, aşa cum fusese pe podeaua capelei. Din cîte îmi dădeam seama, nu avea nimic în minte şi ochii păreau confuzi şi plini de o uimire epuizată. Stătea în faţa noastră, holbîndu-se şi, cînd m-am ridicat, de-a buşilea de fapt, ca să-l îmbrăţişez, s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit.

Vocea îi tremura şi îi era slăbită, pentru că nu şi-o mai folosise, şi vorbea foarte încet, abia dacă îi simţeam respiraţia:

– Sybelle, a spus el.

– Da, Lestat, ce este, ce ai cu ea, spune-mi mie, am spus.

Îi ţineam mîinile cu toată puterea şi dragostea mea.

– Sybelle, a spus din nou. Crezi că ar cînta Sonata pentru mine, dacă i-aş cere? *Appassionata?*

M-am dat înapoi şi l-am privit în ochii lui albaştri nemişcaţi:

– Oh, da, am spus, aproape fără răsuflare, din cauza emoţiei copleşitoare. Lestat, sînt sigur că va accepta. Sybelle!

Ea se întorsese deja. Îl privea uimită, în timp ce el mergea încet pe gazon către casă. Pandora s-a dat la o parte şi noi toţi l-am privit într-o liniştе respectuoasă, în vreme ce s-a aşezat lîngă pian, cu spatele spre piciorul drept din faţă al pianului, cu genunchii strînşi şi cu capul odihnindu-se obosit pe braţele strînse. Şi-a închis ochii.

– Sybelle, am întrebat, ai cînta pentru el? *Appassionata*, din nou, dacă vrei.

Şi desigur, ea a cîntat.

În curînd la RAO:

ANNE RICE

VITTORIO, VAMPIRUL

Acest nou roman din seria

NOILE CRONICI ALE VAMPIRILOR

redă povestea transformării tînărului florentin Vittorio di Riniari dintr-un nobil crescut în spirit renascentist într-un vampir bîntuit de mustrări de conştiinţă şi ros de tristeţe.

CLUBUL CĂRȚII RAO

RAO CLASIC

Jane AUSTEN — *Mîndrie și prejudecată*
H. BEECHER-STOWE — *Coliba unchiului Tom*
Thomas HARDY — *Departe de lumea dezlănțuită* • *Doi ochi albaștri*
Victor HUGO — *Notre Dame de Paris*
Herman MELVILLE — *Moby Dick*
Henryk SIENKIEWICZ — *Prin foc și sabie* (2 vol.)
William THACKERAY — *Bîlciul deșertăciunilor* (2 vol.)

OPERE XX

Hermann HESSE — *Narcis și Gură-de-Aur*
Franz KAFKA — *Scrieri postume și fragmente* (II) • *Procesul*
André MALRAUX — *Antimemorii I: Oglinda limburilor*
Capul de obsidian / Omul precar și literatura
Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ — *Despre dragoste și alți demoni*
Henry de MONTHERLANT — *Fetele*
Îndurare pentru femei
Jean-Paul SARTRE — *Căile libertății III/IV: Cu moartea în suflet/*
O prietenie ciudată
Virginia WOOLF — *Spre far*
Orlando

RAO CONTEMPORAN

Julian BARNES — *O istorie a lumii în 10 capitole și jumătate*
Privind în soare
Don DeLILLO — *Mao II*
E.L. DOCTOROW — *Labirintul apelor*
Margaret DRABBLE — *Drumul strălucitor*
Dominique FERNANDEZ — *Îngerul destinului*
Joseph HELLER — *Catch-22*
Ora închiderii
John IRVING — *Hotelul New Hampshire*
Julia KRISTEVA — *Samuraii*
Javier MARÍAS — *Inimă atît de albă*
Antonio SKÁRMETA — *Poștașul lui Neruda*
José Carlos SOMOZA — *Peștera ideilor*
Rose TREMAIN — *Restaurația*

SUCCESE INTERNAȚIONALE

Kevin J. ANDERSON & Doug BEASON — *Sfîrșitul*
John CASE — *Întîiul călăreț al Apocalipsei*
Tom CLANCY — *Rainbow Six* (2 vol.)
Ordine prezidențiale (2 vol.)
Tom CLANCY, Steve PIECZENIK — *Centrul de comandă* IV: *Acte de război*
Centrul de comandă V: *Echilibru de forțe*
John Le CARRÉ — *Omul nostru din Panama*
Experiment secret
Robin COOK — *Risc asumat* • *Tratament fatal* • *Răpirea*
• *Intenții periculoase*
Clive CUSSLER — *Sahara*
Antoine B. DANIEL — *Prințesa Soarelui* (seria INCA, 1)
Nelson DeMILLE — *Plum Island*
William DIEHL — *Domnie în iad* • *Eureka*
Daniel EASTERMAN — *Al nouălea Buddha*
Joseph FINDER — *Puteri excepționale*
Ian FLEMING — *Doar pentru ochii tăi* (seria JAMES BOND)
Operațiunea Thunderball (seria JAMES BOND)
În Serviciul Secret al Maiestății Sale (seria JAMES BOND)
Spionul care m-a iubit (seria JAMES BOND)
Trăiești numai de două ori (seria JAMES BOND)
Colin FORBES — *Conspirația*
Frederick FORSYTH — *Fantoma din Manhattan*
John GRISHAM — *... Și vreme e ca să ucizi* • *Firma* • *Cazul Pelican*
• *Campionul din Arkansas* • *Clientul* • *Moștenitorii*
Thomas GIFFORD — *Puterea destinului*
Chuck HOGAN — *Încercuirea*
Christian JACQ — *Nefer cel tăcut* (seria PIATRA LUMINII, 1)
John KATZENBACH — *Ziua răfuielii* • *Omul din umbră* • *Războiul lui Hart*
Dean KOONTZ — *Șoapte* • *Unicul supraviețuitor*
William KOTZWINKLE — *E.T., extraterestrul*
Tim LaHAYE, Jerry B. JENKINS — *Armata pătimirilor* (seria SUPRAVIEȚUITORII, 2)

Anne RICE ➢ *Diavolul Memnoch • Mumia*
Mario PUZO ➢ *Nasul • Ultimul Don*
Robert ROSENBERG ➢ *Camera de montaj*
Kenneth ROYCE ➢ *Președintele a murit*
Wilbur SMITH ➢ *Războinicii Nilului*
Nicholas SPARKS ➢ *Nopți în Rodanthe*
Michael TEITELBAUM ➢ *Aventurile Omului-Păianjen • Bărbații în negru II*
J.R. TOLKIEN ➢ *Stăpînul Inelelor* (trilogia)
➢ *Hobbitul*
John TRENHAILE ➢ *Crisalida*
Scott TUROW ➢ *Eroi judiciare*

PROZA ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Vartan ARACHELIAN ➢ *Toamna patimirii noastre*
Razvan Ioan BOANCHIȘ ➢ *Portocaliu*
Ioan-Mihai COCHINESCU ➢ *Visul de iarnă al Isabellei*
Ana Calina GARAȘ ➢ *Masca norocului*
Damian NECULA ➢ *Sărbătoare continuă*
Nicolae ROTARU ➢ *Îngerii de oțel*
Alex Mihai STOENESCU ➢ *Misiunea dominicana • Armata, mareșalul și evreii*
Cristian TEODORESCU ➢ *Povestiri din lumea nouă*

RAO PENTRU COPII

J.M. BARRIE ➢ *Peter Pan*
Michael BOND ➢ *Un urs pe nume Paddington • Mai multe despre Paddington • Paddington în străinătate • Paddington sare în ajutor*
Roald DAHL ➢ *Matilda • Vrăjitoarele*
Laura HUNT ➢ *Noile aventuri ale lui Stuart Little*
Erich KÄSTNER ➢ *35 Mai*
C.S. LEWIS ➢ *Călătorie pe mare cu „Zori de Zi" • Calul și băiatul • Prințul Caspian • Jilțul de argint • Ultima bătălie*
Astrid LINDGREN ➢ *Pippi Șosețica*
➢ *Pippi Șosețica se îmbarcă*
MADONNA ➢ *Trandafirii Englezești • Merele domnului Peabody*
A.A. MILNE ➢ *Ursulețul Winnie-Puh • Cartierul Winnie-Puh*
Louis PERGAUD ➢ *Războiul bumbilor*
Lynne REID BANKS ➢ *Indianul din dulap • Indianul se întoarce • Secretul indianului • Misterul dulapului*
R.L. STEVENSON ➢ *Răpit de tîlhari*
P.L. TRAVERS ➢ *Mary Poppins • Mary Poppins se întoarce*

RAO PENTRU TINERI

Ann BRASHARES ➢ *Pantalonii călători*
James Fenimore COOPER ➢ *Ultimul mohican*
R.L. STINE ➢ Seria GOOSEBUMPS: *Bun venit în Casa Morților! • Nu coborîți în pivniță! • Sînge de monstru • Zîmbește și nori • Blestemul mumiei • Să devenim invizibili!*
Anthony HOROWITZ ➢ *Stormbreaker* (seria ALEX RIDER)

ARIPIOARE

Bufnița • Papagalul • Pinguinul

CRANȚ! CE MAI POVESTE!

Edwin, vulturul artist • Lucy își ascute clești • Sammy, un piton de treabă

ȘTIU EU CUM!

Șiretul • Fermocarul • Capsa • Nasturele

POVEȘTI CU „LIPICI"

Bucle-aurii • Cei trei purcelași • Cenușăreasa • Frumoasa-din-pădurea-adormită • Jack și vrejul de fasole • Motanul-încălțat • Alba-ca-Zăpada • Bambi • Cartea Junglei • Mica-Sirenă • Pinocchio • Scufița-Roșie

MULTIPLAN

Corpul omului • Sistemul solar • Mumiile egiptene • Broaștele fantastice

NU ȘTIAM CĂ...

Nu știam că rechinii își schimbă mereu dinții • Nu știam că unii șerpi scuipă otravă
Nu știam că unele vase au aripi • Nu știam că poți sări mai sus pe lună

CĂRȚI ILUSTRATE

Ursulețul Paddington • Paddington la carnaval

ÎNVĂȚĂM SĂ DESENĂM

➢ *Animale de companie* ➢ *Animale sălbatice*
➢ *De la A la Z* ➢ *E ușor să desenezi*
➢ *În culori* ➢ *Natura*
➢ *Oameni în mișcare* ➢ *Primii pași*

LOGICO RONDO – ÎNVAȚĂM JUCÎNDU-NE

➢ *Primăvara, vara, toamna și iarna – set* ➢ *Primăvara, vara, toamna și iarna*
➢ *Colorăm, meșterim și construim – set* ➢ *Colorăm, meșterim și construim*

➢ *Numaram și comparam – set*
➢ *Culori și forme*
➢ *O zi cu Ioana și Vlad*
➢ *Sărbătorile copiilor • Mulțimi și numere*
➢ *Cum ne îmbrăcăm*
➢ *La Grădina Zoologică*

NON-FICȚIUNE

Carlos CASTANEDA
➢ *Călătorie la Ixtlan*
Ernest VOLKMAN
➢ *Spionaj*

DIVERSE

➢ *Lanțul slăbiciunilor • Vrei să fii miliardar?*
Georgeta ROȘU, ilustrații Horia BERNEA
➢ *Carte de bucate*

CADOURI DE RÎS

➢ *Bolnav de dragoste*
➢ *Munca și alte ocupații care te pot ucide*
➢ *La bine și la rău*
➢ *Bătrînețe, haine grele*

RAO ISTORIE

Mihai Retegan
➢ *1968 – din primăvara pînă în toamnă*
Roland Jacquard
➢ *În numele lui Usama bin Laden*
Nicolae Mavru
➢ *Revoluția din stradă*

SCIENCE FICTION

Ray BRADBURY
➢ *Fahrenheit 451*
John BRUNNER
➢ *Rețelele infinitului*
David COPPERFIELD
➢ *La limita imposibilului*
William GIBSON
➢ *Chrome*
➢ *Contele Zero*
Walter M. MILLER Jr.
➢ *Cantica pentru Leibowitz*

DOSARELE X

Kevin J. ANDERSON
➢ *Anticorpii*
Chris CARTER
➢ *Înfruntă viitorul*

MILLENNIUM

Lewis GANNETT
➢ *Gheena*
Elisabeth HAND
➢ *Francezul*

ENCICLOPEDIA RAO

➢ *Biblia ilustrată*
➢ *GUINESS*
Cartea recordurilor 2001 • Cartea recordurilor 2002 • Cartea recordurilor 2003
➢ *LUMEA ȘTIINȚEI*
Corpul uman • Viața și ecologia • Flora și fauna • Universul
➢ *BIBLIOTECA MEDICALĂ A FAMILIEI:*
Bolile importante • Să știi să te îngrijești • Viața sexuală • Ghidul mamei grijulii

➢ *Șahul*
➢ *Enciclopedia fotbalului*
➢ *Istoria vizuală a artei - Larousse*
➢ *Pietre prețioase*
➢ *Arta în istoria umanității*
➢ *Atlas de istorie mondială* (2 vol.)
➢ GHIDURI TURISTICE:
Grecia continentală • Istanbul • Londra • New York
➢ *PERSONALITĂȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:* Din Antichitate pînă în Evul Mediu (vol. I)
➢ *PERSONALITĂȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:* De la Renaștere pînă la Iluminism (vol. II)
➢ *PERSONALITĂȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:* De la Revoluția Franceză pînă în secolul XX (vol. III)
➢ *PERSONALITĂȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:* De la Primul Război Mondial pînă în prezent
➢ *DRACULA* – ghid complet - Larousse
➢ *LAROUSSE JUNIOR*
Mitologia
➢ *GRĂDINI ȘI PLANTE DE INTERIOR*
Enciclopedia Truffaut
➢ *MAREA CARTE A CELOR MICI*

COLECȚIA DE ARTĂ

➢ *Maeștrii picturii*
➢ *Pictura – secrete și dezvăluiri*

PRIMA MEA ENCICLOPEDIE LAROUSSE

➢ *Cum este vremea*
➢ *Cum se face*
➢ *Cerul*
➢ *Dinozaurii*
➢ *Istoria*
➢ *La țară*
➢ *Meseriile*
➢ *Plantele*
➢ *Popoarele*
➢ *Transportul*
➢ *Mama*
➢ *Știința*

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI LAROUSSE

➢ *Atlasul statelor lumii*
➢ *Aventura cărții*
➢ *Aventura vieții*
➢ *Comunicarea, de la origini la Internet*
➢ *Energia și materia*
➢ *Lumea artelor*
➢ *Matematica și informatica*
➢ *Muzica*
➢ *Plante și animale*
➢ *Religiile lumii*
➢ *Spațiul*

SERIA CE ȘI CUM

➢ *Animale de companie*
➢ *Automobilul*
➢ *Civilizația antică*
➢ *Comori pierdute și regăsite*

➢ *Marii exploratori și călătoriile lor*
➢ *Multimedia și lumile virtuale*
➢ *Egiptul antic*
➢ *Cruciadele*
➢ *Fizica modernă*
➢ *Fenomene explicate și neexplicate*

SERIA E.T. DESCOPERĂ

➢ *E.T. descoperă plantele*
➢ *E.T. descoperă planeta Pământ*
➢ *E.T. descoperă comunicațiile*
➢ *E.T. descoperă Sistemul Solar*

ENCICLOPEDIA PENTRU PRICHINDEI

➢ *Prima mea enciclopedie Larousse*
➢ *Primul meu atlas Larousse*
➢ *Prima mea carte de povești*
➢ *Prima mea carte de istorie*
➢ *Prima mea carte de engleză*
➢ *Prima mea carte despre natura*

TOTUL DESPRE MANAGEMENT

➢ *Cum să motivăm echipa*
➢ *Cum să gestionăm bugetele*
➢ *Cum să reducem stresul*
➢ *Cum să trecem la E-business*
➢ *Cum să gîndim strategic*
➢ *Cum să scriem un CV de succes*
➢ *Cum să devii un bun PR*
➢ *Cum să înțelegem contabilitatea*

BIBLIOTECA RAO

Dan BROWN
➢ *Îngeri și demoni*

Albert CAMUS
➢ *Străinul/Ciuma/Căderea/Exilul și împărăția*
➢ *Fața și reversul/Nunți/Mitul lui Sisif/Omul revoltat/Vara*
➢ *Carnete*

Charles DICKENS
➢ *David Copperfield* (2 vol.)

F.M. DOSTOIEVSKI
➢ *Crimă și pedeapsă*

Colin FORBES
➢ *Conspirația* • *Pe muchie de cuțit* • *Rinocerul*

Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ
➢ *Incredibila și trista poveste a candidei Eréndira și a bunicii sale fără suflet* • *Aventura lui Miguel Littín, clandestin în Chile* • *A trăi pentru a-ți povesti viața*

André GIDE
➢ *Fructele pământului*

John GRISHAM
➢ *Campionul din Arkansas* • *Un altfel de Crăciun*

Hermann HESSE
➢ *Cele mai frumoase povestiri* • *Siddhartha / Călătoria spre Soare-Răsare*

Mario Vargas LLOSA
➢ *Conversație la Catedrală* • *Războiul sfîrșitului lumii*

Franz KAFKA
➢ *Jurnalul* • *Castelul*

André MALRAUX
➢ *Condiția umană*

Thomas MANN
➢ *Povestiri* • *Mărturisirile escrocului Felix Krull*

Virgil MĂGUREANU
➢ *Destinul sau apoteoza puterii?*

Farah PAHLAVI
➢ *Memorii*

Mario PUZO
➢ *Omerta*

Antoine de SAINT-EXUPÉRY
➢ *Citadela*

John SAUL
➢ *Prezența* • *Mîna dreaptă a diavolului*

Dinu SĂRARU
➢ *Trilogia țărănească*

Henryk SIENKIEWICZ
➢ *Quo vadis?*

STENDHAL
➢ *Roșu și negru* • *Mănăstirea din Parma*

Alex Mihai STOENESCU
➢ *Istoria loviturilor de stat în România* (vol. 1, 2, 3)
Patimile Sfîntului Tommaso d'Aquino

Moony WITCHER
➢ *Fetița celei de-a șasea luni*

NOUTĂȚI

Ben ELTON
➢ *Popcorn*

Ian FLEMING
➢ *Bărbatul cu pistolul de aur* (seria JAMES BOND)

Gabriel García MÁRQUEZ
➢ *Incredibila și trista poveste a candidei Eréndira și a bunicii sale fără suflet*

Anne RICE
➢ *Vampirul Armand*

John GRISHAM
➢ *Maestrul*

Tim LaHAYE, Jerry B. JENKINS
➢ *Nicolae* (seria SUPRAVIEȚUITORII, 3)

Jim DAWIS
➢ seria GARFIELD: *Garfield pe larg*
Garfield se îngrașă
Garfield la proporții
Garfield mai mare decît viața

Clubul cărții RAO

Și dumneavoastră puteți deveni membru al *Clubului cărții RAO*, beneficiind de următoarele avantaje:
✓ Veți primi cu maximum de rapiditate cărțile comandate și veți informat cu regularitate despre ultimele apariții, planuri editoriale, oferte speciale;
✓ Pentru cărțile comandate, *editura suportă costurile de transport prin poștă.*
În plus, pentru 2 cărți se acordă o reducere de *10%;*
✓ De la 3 cărți în sus se acordă o reducere de 15% și titlul de membru al *Clubului Cărții RAO.*
Despre *alte avantaje* ce decurg din calitatea de membru al *Clubului Cărții RAO* vă puteți informa din talonele editurii noastre sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, București
www.raobooks.com
e-mail: club@raobooks.com